

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

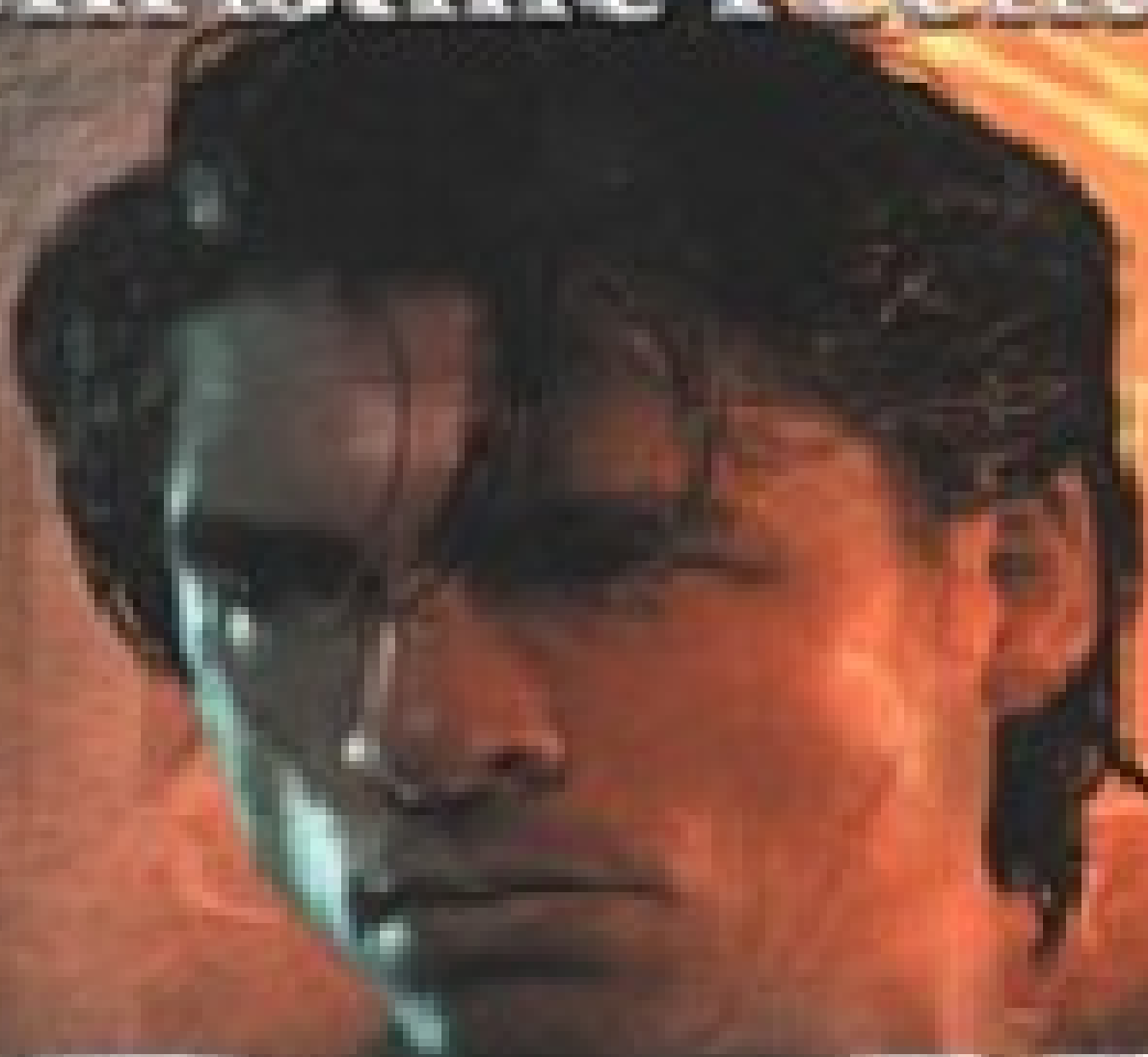
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Christine Feehan

DARK GUARDIAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Karanlık Muhafız

Karanlık Seri - 9. Kitap

Christine Feehan

Önsöz

Lucian

Walachia, 1400

Köy, orduya karşı koyamayacak kadar küçüktü. onlara doğru hızla ilerliyordu. Osmanlı Türklerini hiçbir şey yavaşlatmamıştı. Yollarına çıkan her şey yok edilmiş, herkes öldürülmüş, acımasızca katledilmişti. Cesetler kazıklara geçirilmiş ve leş yiyicilerin işini bitirmesi için bırakılmıştı. Kan nehirler gibi aktı. Kimsenin canı bağışlanmadı, en küçük çocuğun ya da en büyük yaşlının bile. İstilacılar yaktılar, işkence ettiler, sakat bıraktılar ve geride sadece fareler, ateş ve ölüm bıraktılar.

Köy ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü; bir çocuk bile ağlamaya cesaret edemiyordu. İnsanlar çaresizlik ve umutsuzluk içinde sadece birbirlerine bakabiliyorlardı. Yardım gelmeyecekti, katliamı durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Kendilerinden önceki tüm köyler gibi onlar da o korkunç düşmanın ardından yok olup gideceklerdi. Çok az sayıdaydılar ve düşmanla savaşmak için ellerinde sadece köylü silahları vardı. ilerleyen ordular. Çaresizdiler.

Ve sonra iki savaşçı sis dolu gecenin içinden adım atarak ıktılar. Tek bir birim gibi, mükemmel bir uyum içinde, mükemmel adımlarla ilerlediler. Tuhaf bir hayvan zarafetiyle hareket ediyorlardı, akıcı ve esnek ve tamamen sessizdi. İki de uzun boylu ve geniş omuzluydu; uzun, dalgalı saçları ve ölüm gibi gözleri vardı. Bazıları o buz gibi siyah gözlerin derinliklerinde cehennemin kızıl alevlerinin yandığını görebildiklerini söylüyordu.

Yetişkin erkekler yollarından çekildi; kadınlar gölgelerin içine çekildi. İki savaşçı ne sağa ne sola bakıyor ama her şeyi görüyordu. Güç onlara ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Köyün yaşlısı, dağınık kulübelerin hemen üzerinde, onları ormandan ayıran boş çayıra bakabilecekleri bir yerde onlara katıldığında, hareket etmeyi bıraktılar ve çevrelerindeki dağlar kadar hareketsiz hale geldiler.

"Ne haberi?" diye sordu yaşlı adam. "Her taraftaki katliamları duyduk. Şimdi sıra bizde. Ve hiçbir şey bu ölüm fırtınasını durduramaz. Gidecek hiçbir yerimiz yok Lucian, ailelerimizi saklayacak hiçbir yerimiz yok. Savaşacağız ama diğerleri gibi biz de yenileceğiz."

"Bu gece hızlı seyahat ediyoruz İhtiyar, çünkü bize başka bir yerde ihtiyaç var. Prensimizin öldürüldüğü söyleniyor. Halkımıza dönmeliyiz. Sen her zaman iyi ve nazik bir adam oldun. Gabriel ve ben bu gece yola çıkmadan önce sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Düşman çok batıl inançlı bir halk olabilir."

Sesi kadife gibi saf ve güzeldi. Herkes Bu sesi dinleyenler Lucian'ın emrettiğinden başka bir şey yapamazdı. Sesi duyan herkes onu tekrar tekrar duymak istiyordu. Ses tek başına büyüleyebilir, baştan çıkarabilirdi, öldürebilir.

"Allah'a emanet ol," diye fısıldadı köyün yaşlısı teşekkür ederek.

İki adam ilerledi. Mükemmel bir ritimle, akıcı, sessiz. Köyün görüş alanından çıktıklarında, yüksek sesle tek kelime etmeden, tam olarak aynı anda şekil değiştirdiler, baykuş şeklini alıyorlardı. Gecenin karanlığında kanat çırparak ormanlık alanın üzerinde daireler çizip uyuyan ordu. Köyden birkaç mil ötede, aşağıdaki toprak yüzlerce adamla doluydu.

Sis içeri girdi, kalın, beyaz ve yere yakındı. Rüzgâr durdu, böylece sis yoğun ve hareketsiz kaldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, baykuşlar sessizce gökyüzünden düştüler, jilet gibi keskin pençeleri doğrudan nöbetçilerin gözlerine yöneldi. Baykuşlar her yerdeydi ve kimse muhafızların yardımına gelemenden içeri girip çıkabilmek için hassas bir senkronizasyonla çalışıyorlardı. Acı ve dehşet çığlıkları sessizliğin boşluğunu doldurdu ve ordu ayağa kalktı, Silahlarını kaptılar ve kalın beyaz sisin içinde düşman aradılar. Sadece kendi nöbetçilerini gördüler, gözlerinin yerinde boş çukurlar vardı, koşarken yüzlerinden kan akıyordu hiçbir yöne bakmadan.

Savaşçıların ortasında bir çatırtı duyuldu, sonra bir tane daha. Çatırtı üstüne çatırtı ve iki sıra adam boyunları kırılmış halde yere düştü. Sanki yoğun sisin içinde gizlenmiş görünmez düşmanlar bir adamdan diğerine hızla ilerliyor ve çıplak elleriyle boyun kırıyorlardı. Kaos patlak verdi. İnsanlar çığlık çığlığa çevredeki ormana doğru koştu. Ama kurtlar bir anda ortaya çıktı ve güçlü çeneleriyle kaçan orduya saldırdı. Adamlar sanki öyle yapmaları emredilmiş gibi kendi mızraklarının üzerine düştüler. Diğerleri mızraklarını silah arkadaşlarına sapladılar, bu dürtüyle ne kadar savaşılırsa savaşsınlar kendilerini durduramadılar. Kan, ölüm ve dehşet hüküm sürüyordu. Askerlerin kafalarının içinde, havada fısıldanan sesler yenilgiyi ve ölümü fısıldıyordu. Kan toprağı ıslattı. Gece uzadıkça uzadı, ta ki saklanacak bir yer kalmayana kadar.

görünmeyen dehşetten, ölüm hayaletinden, orduyu bozguna uğratmaya gelen vahşi hayvanlardan.

Sabahleyin Walachian köylüleri savaşmak için dışarı çıktılar ve sadece ölüleri buldular.

Lucian

Karpat Dağları, 1400

Hava ölüm ve yıkım kokuyordu. Etrafta insan köylerinin dumanı tüten kalıntıları vardı. Karpat kadimleri komşularını kurtarmak için boşuna uğraşmışlardı ama düşman güneş zirveye ulaştığında saldırmıştı. Güçlerinin en zayıf olduğu o saat, kadimleri çaresiz bırakmıştı. İnsanların yanı sıra pek çok Karpatyalı da yok edilmişti - erkekler, kadınlar ve çocuklar

Aynı şekilde. Halklarından sadece uzakta olanlar bu ezici darbeden kurtulabilmişti.

Genç ve güçlü ama henüz bir çocuk olan Julian hüzünlü gözlerle manzarayı inceledi. Kendi türünden çok az kişi kalmıştı. Ve Prensleri Vladimir Dubrinsky, hayat arkadaşı Sarantha ile birlikte ölmüştü. Bu bir felaketti, türlerinin asla toparlanamayacağı bir darbe. Julian uzun boylu ve dik duruyordu, uzun sarı saçları omuzlarına kadar dökülüyordu.

Dimitri arkasından geldi. "Ne yapıyorsun burada? Bu şekilde açıkta olmanın tehlikeli olduğunu biliyorsun. Orada

Bizi yok etmek isteyen o kadar çok kişi var ki. Bize diğerlerine yakın durmamız söylendi." Genç yaşına rağmen Küçük çocuğa korumacı bir şekilde yaklaştı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Julian kararlılıkla. "Peki sen burada ne yapıyorsun?" Genç çocuk yanındaki büyük çocuğun kolunu kavradı. "Onları gördüm. Onlar olduklarından eminim. Lucian ve Gabriel. Onlardı." Sesi huşu doluydu.

Dimitri her yöne bakarak, "Bu olamaz," diye fısıldadı. Aynı anda hem heyecanlanmış hem de korkmuştu. Hiç kimse, yetişkinler bile ikiz avcılarının adını yüksek sesle söylememişti. Lucian ve Gabriel. Onlar efsaneydi, mitti, gerçek değillerdi.

"Ama ben eminim. Prens'in öldüğünü duyduklarında geleceklerini biliyordum. Başka ne yapabilirlerdi ki? Eminim Mikhail ve Gregori'yi görmeye gittiler."

Büyük oğlanın nefesi kesildi. "Gregori de mi burada?" Küçük çocuğu sık orman boyunca takip etti. "Bizi casusluk yaparken yakalayacaktır, Julian. O her şeyi bilir."

Sarışın çocuk omuz silkti, ağzını muzip bir sırıtış kapladı. "Onları yakından görmeye gidiyorum Dimitri. Gregori'den korkmuyorum."

"Öyle olmalısın. Lucian ve Gabriel'in gerçekten de ölümsüz olduklarını duydum." Julian bir kahkaha patlattı. "Bunu sana kim söyledi?"

"İki erkeğin bunun hakkında konuştuğunu duydum. Kimsenin onlar kadar uzun süre hayatta kalamayacağını, avlanıp öldüremeyeceğini ve dönüşemeyeceğini söylediler."

"İnsanlar savaştaydı ve bu süreçte halkımız yok edildi. Prensimiz bile öldü. Vampirler

her yerdeler. Herkes birbirini öldürüyor. Gabriel ve Lucian hakkında endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Eğer onlar gerçekten vampir olsalardı, hepimiz ölmüş olurduk. Hiç kimse, Gregori bile onları savaşta yenemez," diye savundu Julian. "O kadar güçlüler ki, kimse onları yok edemez. Onlar her zaman Prens'e sadık kaldılar. Her zaman."

"Prensimiz öldü. Varis olarak Mikhail'e sadık olmaları gerekmiyor." Dimitri belli ki yetişkinlerden alıntı yapıyordu.

Julian bıkkınlıkla başını salladı ve bu kez sessiz olmaya dikkat ederek ilerlemeye devam etti. Ev görüş alanına girene kadar sık bitki örtüsü arasında ilerledi. Uzaklarda bir kurt uludu, notası yüksek ve yalnızdı. İkinci bir kurt cevap verdi, sonra bir üçüncüsü, ikisi de çok daha yakındı. Julian ve Dimitri şekil değiştirdi. Efsanevi figürleri görmeyi kaçırmayacaklardı. Lucian ve Gabriel kendi halklarının tarihindeki en büyük vampir avcılarıydı. Onları kimsenin yenemeyeceği çok iyi biliniyordu.

Gece boyunca bütün bir istilacı orduyu tek başlarına yok ettikleri haberi gelişlerinden önce gelmişti.

Kimse son birkaç yüzyıldaki ölü sayılarını tam olarak bilmiyordu ama bu sayı son derece yüksekti.

Julian küçük bir dağ sıçanı şekline büründü. eve yakın. Ön verandaya yaklaşırken baykuşlara karşı dikkatli bir göz attı. Sonra onları duydu. Dört sesler evin içinden usulca mırıldanıyordu. Genç olmasına rağmen Julian, Karpat halkının inanılmaz işitme duyusuna sahipti. Bu keskin işitme yeteneğini kullanarak her kelimeyi öğrenmeye kararlıydı. Yaşayan en büyük dört Karpatyalı o evdeydi ve bu olayı kaçırmayacaktı. Dimitri'nin ona katıldığının farkında bile değildi.

"Başka seçeneğin yok Mikhail," dedi yumuşak bir ses. Ses inanılmazdı, saf kadifeydi, emredici ama nazikti. "Sen

otoritenin örtüsünü üstlenmelidir. Kan bağı bunu gerektiriyor. Baban kendi ölümünün habercisiydi ve talimatları açıktı. Liderliği üstlenmelisin.

Gregori bu büyük ihtiyaç zamanında size yardım edecek ve biz de babanızın bizden istediği işi yapacağız. Ama Gregori'nin yetki bizim soyumuza ait değildir. Sizindir."

"Sen bir kadimsin Lucian. İçinizden biri halkımızı yönetmeli. Çok az kişiyiz, kadınlarımızı kaybettik, çocuklarımız yok oldu. Kadınlar olmadan erkeklerimiz ne yapacak?" Julian Mikhail'in sesini tanıdı. "Şafağı aramaktan ya da ölümsüz olmaktan başka seçenekleri yok. Tanrı biliyor ya, bunu yapan yeterince insanımız var zaten. Böylesine büyük bir ihtiyaç anında halkımıza liderlik edecek bilgeliği henüz edinemedim."

"Kanınız ve gücünüz var ve en önemlisi halkımız size inanıyor. Bizden korkuyorlar, gücümüzden ve bilgi ve savunduğumuz her şey." Lucian'ın sesi güzel ve etkileyiciydi. Julian bu sese bayılırdı, onu her zaman dinleyebilirdi. Yetişkinlerin onun gücünden korkmasına şaşmamalıydı. Julian'ın genç yaşında bile sesi bir silah olarak tanıdı. Ve Lucian normal bir şekilde konuşuyordu. Eğer bir silah almak isteseydi nasıl olurdu? etrafındakilere hükmedebilir mi? Böyle bir sese kim karşı koyabilir ki?

"Babana yaptığımız gibi sana da bağlılığımızı bildiriyoruz Mikhail ve bu zor görevinde sana yardımcı olmak için elimizden gelen her türlü bilgiyi sağlayacağız. Gregori, seni zaten büyük bir avcı olarak tanıyoruz. Mikhail'e olan bağın seni gelecek karanlık günlere taşıyacak kadar güçlü mü?" Lucian'ın sesi her zamanki gibi yumuşak olmasına rağmen doğruyu söylüyordu.

Julian nefesini tuttu. Gregori, Gabriel ve Lucian ile kan bağına sahipti. Karanlık Olanlar. Bu soydan gelenler her zaman

Irklarının savunucuları.

ölümsüzleri adalete teslim etmek. Gregori zaten kendi çapında güçlüydü. Cevap vermeye zorlanması mümkün görünmüyordu ama yine de cevap verdi.

"Mikhail yaşadığı sürece ben de yaşayacağım, böylece onun ve soyunun güvenliğini sağlayabilirim."

"Sen halkımıza hizmet edeceksin Mikhail, kardeşimiz de Babana yaptığımız gibi sana da hizmet edeceğiz. Doğru olan bu. Gabriel ve ben, ölümsüzlerin boğuculuğunu yenmek için savaşmaya devam edeceğiz.

insanlar ve kendi ırkımız üzerinde etkisi

var." "Çok fazla var," diye gözlemledi

Mikhail.

"Gerçekten de çok ölüm var, çok savaş var ve kadınlarımız neredeyse tamamen yok edildi. Erkeklerin gelecek için umuda ihtiyacı var, Mikhail. Bunu sağlamanın bir yolunu bulmalısın.

yoksa karanlık uzadığında dayanmak için bir sebepleri kalmayacak. Erkeklerimize hayat arkadaşı sağlamak için dişilerimiz olmalı. Kadınlarımız karanlığımızın ışığıdır. Erkeklerimiz yırtıcı, karanlık, tehlikeli avcılardır ve yüzyıllar geçtikçe daha da ölümcül hale gelirler.

Sonunda, eğer hayat arkadaşı bulamazsak, herkes Karpatyalı'dan vampire dönüşecek ve erkekler ruhlarını teslim ettikçe ırkımızın soyu tükenecek. Hayal bile edemeyeceğimiz bir yıkım olacak. Bunu önlemek senin görevin Mikhail ve bu muazzam bir görev."

"Seninki de öyle," dedi Mikhail yumuşak bir sesle. "Bu kadar çok can alıp bizden biri olarak kalmak az şey değil. Halkımızın size teşekkür edecek çok şeyi var."

Dağ sıçanının bedenindeki Julian, eskiler tarafından yakalanmak istemediği için çalıların arasına kaçtı. Arkasındaki çalılklarda bir hisırtı duydu ve döndü. İki uzun

adam tam bir sessizlik içinde orada duruyordu. Gözleri

karanlık ve boştu, yüzleri taşa kazınmış gibi hareketsizdi. Etrafına gökyüzünden bir sis çökmüş, onu ve Dimitri'yi şaşkın bir yığın halinde bırakmıştı. Julian nefesini tuttu ve şaşkınlıkla bakakaldı. Gregori neredeyse koruyucu bir tavırla iki çocuğun hemen önünde cisimleşti. Julian başını kaldırıp etrafına baktığında, efsanevi avcılar sanki hiç var olmamışlar gibi ortadan kayboldular ve çocuklar Gregori'yle yüzleşmek zorunda kaldılar.

Lucian

France, 1500

Güneş, arkasında parlak renkler bırakarak gökyüzünden kayboldu. Bu renkler yavaş yavaş gecenin kömürüne teslim oldu.

Toprağın altında tek bir kalp atmaya başladı. Lucian zengin, şifalı toprakta yatıyordu. Son korkunç savaştan kalan yaraları iyileşmişti. Etrafındaki alanı zihinsel olarak taradı.

Dinlendiği yerde sadece hayvanların hareketlerini fark ediyordu. Topraktan gökyüzüne doğru fırladığında yukarıya doğru toprak püskürdü, nefes almak için hava çekiyordu. Dünyası bu gece sonsuza dek değişecekti. Gabriel ve Lucian tek yumurta ikiziydi. Birbirlerine benzerler, benzer şekilde düşünürler, benzer şekilde savaşırlardı. Yüzyıllar boyunca her alanda ve her konuda bilgi edinmişler ve bu bilgileri birbirleriyle paylaşmışlardı.

Tüm Karpat erkekleri büyüdükçe duygularını ve renkleri görme yeteneklerini kaybeder, onları sadece sadakat ve onur

duygularının ayakta tuttuğu karanlık ve kasvetli bir dünyada bırakırlardı.

vampire dönüşmesini engellemek için bir hayat arkadaşı arıyorlardı. Gabriel ve Lucian birbirleriyle bir anlaşma yapmışlardı. Eğer biri vampire dönüşürse, diğeri şafakla ve kendi yok oluşuyla yüzleşmeden önce ikizini avlayacak ve yok edecekti.

Lucian bir süredir Gabriel'in içindeki şeytanla boğuştuğunu, içinde yayılan karanlık tarafından tüketildiğini biliyordu. Bu sürekli savaşın bedeli ağır olmuştu. Gabriel dönüşmeye çok yakındı.

Lucian derin bir nefes alarak gecenin temiz havasını içine çekti. Gabriel'i hayatta tutmaya, ruhunu güvende tutmaya kararlıydı.

Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Gabriel'i onun ölümsüzlerin saflarına katıldığına ikna edebilirse, Gabriel onu avlamaktan başka bir şey yapamazdı. Bu da Gabriel'in Lucian'dan başkasıyla savaşamaz. Güçleri eşit olduğu için öldüremeyen ve bir amacı olan Gabriel tutunabilecekti. Lucian havalanarak ilk kurbanını aramaya başladı.

Lucian

London, 1600

Genç kadın sokağın köşesinde duruyordu, gülümsemesi boyanmış. Gece soğuk ve karanlıktı. Titriyordu. Karanlığın içinde bir yerlerde bir katil vardı. Tanıdığı kadınlardan ikisini çoktan öldürmüştü. Thomas'a onu bu gece dışarı göndermemesi için yalvarmıştı ama Thomas onu kapıdan dışarı itmeden önce birkaç kez tokatlamıştı. Karşıya geçti

kollarını göğsünde kavuşturdu ve umutsuzca yaptığı şeyden zevk alıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Sokaktan bir adam geliyordu. Nefesi boğazında düğümlendi ve kalbi çarpmaya başladı. Koyu renk bir palto ve silindir şapka giymişti ve bir baston taşıyordu. Görünüşe göre

üst sınıf, şehrin onun kısmında gecekondtu. Bir poz verdi ve bekledi. Adam yanından geçip gitti. Thomas'ı tanıyordu. Seslenmezse onu dövecekti, bu yabancıyı kendisine çekmeye çalışacaktı, ama bunu yapamıyordu.

Adam durakladı ve döndü. Kadının etrafında yavaşça döndü, sanki bir et parçasıymış gibi ona yukarıdan aşağıya baktı.

Ona gülümsemeye çalıştı ama onda bir şey vardı. onu korkuttu. Bir avuç para çıkardı ve ona doğru salladı. Gülümsemesi alaycıydı. Onun korktuğunu biliyordu. Bastonuyla ara sokağı işaret etti.

Gitti. O daha iyi biliyordu, ama o sadece korkuyordu Thomas'ın evine parasız gitmeyi, o yabancıyla ara sokağa girmekten daha çok istiyordu.

Acımasızdı, onu sokakta her türlü eylemi yapmaya zorluyordu. Onu kasıtlı olarak incitti ve kadın buna katlandı çünkü başka seçeneği yoktu. İşi bittiğinde, onu yere itti ve zarif ayakkabısıyla tekmeledi. Başını kaldırıp adamın elindeki usturayı gördü ve katilin o olduğunu anladı. Çılgılık atacak zamanı yoktu. Ölmek üzereydi.

Sonra katilin arkasında başka bir adam belirdi. O adam Fiziksel olarak o güne kadar gördüğü en güzel erkekti. Uzun boylu, geniş omuzlu, uzun, dalgali siyah saçları ve buz gibi siyah gözleri vardı. Birdenbire saldırgana o kadar yakın bir yerde belirmişti ki, ikisi tarafından da görülmeden oraya nasıl gelebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam basitçe uzandı

Elleriyle katilin boynunu yakaladı ve sertçe sıktı.

Kaçın. Bu sözleri kafasının içinde net bir şekilde duydu ve kurtarıcısına teşekkür etmek için bile bekleyemedi. Koşabildiği kadar hızlı koştu.

Lucian onun emrine itaat ettiğinden emin olana kadar bekledi ve başını katilin boynuna doğru eğdi. Katil Kurbanının kanını emmesini ve Gabriel'in bulması için kanıt bırakmasını şart koştu.

"Beklediğim gibi seni burada buldum Lucian. Benden saklanamazsın." Gabriel'in yumuşak sesi arkasından geldi.

Lucian cesedin yere düşmesine izin verdi. Uzun yıllar boyunca bu bir kedi-fare oyununa dönüşmüştü. oynayabilirdi. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı, uzun yıllar boyunca savaşlarının koreografisini birlikte yapmışlardı, Her biri diğerinin ne düşündüğünü neredeyse o düşünmeden önce biliyordu. Birbirlerinin güçlü ve zayıf yönlerini biliyorlardı. Son yıllarda birbirlerinde ölümcül sayılabilecek pek çok yara açmışlar, ancak iyileşmek için birbirlerinden ayrılıp toprağa girmişlerdi. Lucian ikiz kardeşine doğru döndü, ağzının sert kenarlarını yumuşatan yavaş, mizahsız bir gülümseme. "Yorgun görünüyorsun."

"Bu sefer çok açgözlüydün Lucian, avını beslenmeden öldürdün."

Lucian yumuşak bir sesle, "Belki de bir hataydı," diye onayladı, "ama benim için endişelenmeyin. Kendime sıcak bedenler bulma konusunda fazlasıyla yetenekliyim. Kimse beni yenemez, kardeşim bile, Bu küçük şeyi yapmam için bana söz verdi."

Gabriel, Lucian'ın bildiği gibi sert ve hızlı bir şekilde saldırdı. Ve ölümcül bir savaşta bir araya geldiler.

yüzyıllardır uyguluyor.

Lucian

Paris, Günümüz

Gabriel yere çömeldi, duruşu bir savaşçınıninkine benziyordu. Arkasında, hayat arkadaşı uzun boylu, zarif adam yaklaşırken keder dolu gözlerle onu izliyordu. Olduğu gibi görünüyordu: karanlık, tehlikeli bir yırtıcı. Siyah gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu, mezarlık gözleri. Ölümün gözleri. Hayvani bir zarafetle, bir güç dalgasıyla hareket ediyordu.

"Geri çekil Lucian," diye yumuşak bir sesle uyardı Gabriel.
"Hayat arkadaşımı tehlikeye atmayacaksın."

"O zaman yüzyıllar önce yemin ettiğin gibi yapacaksın. Beni yok etmelisin." Ses kadife bir fısıltı, yumuşak bir emirdi.

Gabriel gizli dürtünün farkına varmıştı bile. saldırmak için ileri sıçradı. Mümkün olan son saniyede, can yoldaşının inkârı zihninde yüksek sesle yankılanırken, pençelerini Elini ikiz kardeşinin boğazına götürdü ve Lucian'ın öldürmeyi kabul etmek için kollarını ardına kadar açtığını fark etti.

Hiçbir vampir böyle bir şey yapmaz. Asla yapmaz. Ölümsüzler herkesi öldürmek için son nefeslerine kadar savaşır.

etraflarındaki her şeyi. Hayatını feda etmek bir vampirin yapacağı bir şey değildi.

Bilgi çok geç geldi. Kıpırmızı damlacıklar püskürdü, yaylandı. Gabriel geri dönmeye, kardeşine ulaşmaya çalıştı ama Lucian'ın gücü çok büyüktü. Gabriel hareket edemedi, sadece Lucian'ın iradesiyle olduğu yerde durdu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Lucian'ın çok fazla gücü vardı. Gabriel bir kadimdi, dünyadaki pek çok kişiden daha güçlüydü - o ana kadar Lucian'ın dengi olduğunu söylerdi.

"Sana yardım etmemize izin vermelisin," dedi Francesca, Gabriel'in hayat arkadaşı, yumuşak bir sesle. Sesi kristal berraklığında, yatıştırıcıydı. O harika bir şifacıydı. Lucian'ın ölümünü engelleyebilecek biri varsa, o da oydu. "Burada ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Buna şimdi son vermeyi düşünüyorsun."

Lucian'ın beyaz dişleri parlıyordu. "Gabriel onu güvende tutmak için sana sahip. Bu benim görevimdi ve artık sona erdi. Arıyorum dinlen."

Kan elbiselerini ıslatıyor, kollarından aşağı akıyordu. Durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Orada öylece durdu, uzun boylu ve dimdik. Gözlerinde, sesinde ya da yüz ifadesinde hiçbir suçlama yoktu.

Gabriel başını salladı. "Bunu benim için yaptın. Dört yüz yıl boyunca beni kandırdın. Beni öldürmekten, dönüşmekten alıkoydun. Neden? Neden ruhunu bu şekilde riske attın?"

"Seni bekleyen bir hayat arkadaşın olduğunu biliyordum. Bilen biri bana yıllar önce söylemişti ve onun yalan söylemeyeceğini biliyordum. Sen duygularını ve hislerini benim gibi çabucak kaybetmedin. Bunun sana olması yüzyıllar sürdü. Benim için sona erdiklerinde ben sadece bir yavru kuştum. Ama Zihnini benimkiyle birleştirdin ve sevincini paylaşabildim.

senin gözünden görmemi sağladın. Bana kendim için asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlattın." Lucian sendeledi.

Gabriel, Lucian'ın zayıflayacağı anı bekliyordu ve bundan yararlanarak kardeşinin yanına sıçradı, dilini Lucian'ın açtığı yaranın üzerinde gezdirerek yarayı kapattı.

Hayat arkadaşı onun yanındaydı. Çok nazikçe Lucian'ın elini kendi elinin içine aldı. "Artık var olmanın bir amacı olmadığını düşünüyorsun."

Lucian yorgun bir şekilde gözlerini kapadı. "İki bin yıl boyunca avlandım ve öldürdüm, kardeşim. Ruhumda o kadar çok parça var ki

Bir elek gibi olduğunu özlüyorum. Eğer şimdi gitmezsem, daha sonra da gidemeyebilirim ve sevgili kardeşim beni yok etmeye çalışmak zorunda kalır. Bu hiç de kolay bir iş olmaz. Güvende kalmalı. Ben görevimi yaptım. Bırakın dinleneyim."

"Başka biri daha var," dedi Francesca ona usulca. "O bizim gibi değil. O bir ölümlü. Şu anda genç ve korkunç bir acı. Size söyleyebileceğim tek şey, eğer onu bulamazsanız, öyle acı ve umutsuzluk dolu bir hayat yaşayacak ki, tüm büyük yeteneklerimize rağmen bunu hayal bile edemeyiz. Onun için yaşamalısınız. Onun için katlanmalısınız."

"Bana bir hayat arkadaşım olduğunu mu

söylüyorsun?" "Ve onun sana olan ihtiyacı

çok büyük."

"Ben nazik bir adam değilim. O kadar uzun zamandır öldürüyorum ki, başka bir varoluş bilmiyorum. Ölümlü bir kadını bana bağlamak

Onu bir canavarla yaşamaya mahkûm ediyorsun." İnkâr etse de Lucian, Gabriel'in hayat arkadaşı onun vahşi yarası üzerinde çalışmaya başladığında direnmiyordu. Gabriel odayı faydalı bitkilerle doldurdu ve zamanın kendisi kadar

eski olan kadim şıfa ilahisine başladı.

"Seni Şimdi iyileŐtireceęim kardeşim," dedi yumuşak bir sesle. "Senin dönüştüğünü düşündüğün gibi bir canavar Aksi takdirde onun gibi birini yok edecek olan canavarlardan kad n  korur."

Gabriel bileğini kesti ve yarayı ikizinin ağzına bast rd . "Hayatımı senin hayatın için özgürce sunuyorum. İyileşmek için ne gerekiyorsa al. Seni toprağın derinliklerine yerleŐtireceęiz ve tam gücüne kavuşana kadar seni koruyacağız."

"İlk görevin hayat arkadaşına karşı, Lucian," Francesca ona usulca hatırlattı. "Onu bulmaktan ve tehlikeden uzaklaŐtırmaktan başka bir Şey yapamazs n."

Jaxon, Beş yaşında Florida,

ABD

"Bana bak Tyler Amca," diye seslendi Jaxon Montgomery gururla, az önce t rmand ğ  yüksek ahşap kulenin tepesinden el sallayarak.

"Sen delisin, Matt." Russell Andrews başını salladı, Donanma SEAL'lerini eğitmek için kullanılan yüksek platformun kopyasına bakarken gözlerini güneşe karşı gölgeledi acemiler. "Jaxx düŐerse boynunu kırabilir." Őezlongda uzanm Ő, yeni doğmuş oğlunu kucaklayan k r lgan kadına doğru baktı. "Buna ne dersin Rebecca? Jaxx

Henüz beş yaşında bile değil ve Matt onu Özel Kuvvetler için eğitiyor," dedi Russell.

Rebecca Montgomery dalgın dalgın gülümsedi ve fikrini sorar gibi kocasına baktı.

Matt hemen, "Jaxon harika," dedi ve uzanıp karısının elini tutarak parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Bu iği çok seviyor. Neredeyse yürümeye başlamadan önce bunu yapıyordu."

Tyler Drake kendisine seslenen küçük kıza el salladı. "Bilmiyorum Matt. Belki Russell haklıdır. Kız çok küçük. Görünüş ve yapı olarak Rebecca'ya benziyor." Sırıttı. "Tabii ya, O konuda şanslıydık. Geri kalan her şeyiyle sizsiniz. O bir gözüpek, küçük bir savaşçı, tıpkı babası gibi."

Russell kaşlarını çatarak, "Bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değilim," dedi. Gözlerini çocuktan ayıramıyordu. Kalbi boğazına düğümlenmişti. Kendi küçük kızı yedi yaşındaydı ve yoldaşları Matt Montgomery ve Tyler Drake'in Matt'in arka bahçesinde inşa ettikleri kuleye yaklaşmasına asla izin vermezdi. "Biliyorsun Matt, bir çocuğu çok hızlı büyümeye zorlamak mümkün. Jaxon hâlâ bir bebek."

Matt güldü. "Bu 'bebek' annesine kahvaltı hazırlayıp yatağında servis edebiliyor ve küçüğün altını değiştirebiliyor. Üç yaşından beri okuyor. Yani, gerçekten okuyor. Fiziksel zorlukları seviyor. Eğitim kursunda yapamayacağı pek bir şey yok. Ben de Ona dövüş sanatlarını öğretiyor ve Tyler da onunla birlikte hayatta kalma eğitimi üzerinde çalışıyor. Buna bayılıyor."

Russell kaşlarını çatı. "Matt'i cesaretlendirdiğine inanamıyorum, Tyler. Senden başka kimseyi dinlemiyor. O çocuk ikinize de tapıyor ve ikiniz de onun söz konusu olduğu yerde hiç mantıklı değilsiniz." Bunu eklemekten erkekçe kaçındı

Rebecca bir anne olarak başarısızdı. "Umarım onu okyanusta yüzdürmezsin."

"Belki de Russell haklıdır, Matt." Tyler'ın sesi biraz endişeli geliyordu. "Jaxon aslan yürekli bir çocuk ama belki de onu çok fazla zorluyoruz. Rebecca için yemek yapmasına izin verdiğinizizi bilmiyordum. Bu tehlikeli olabilir."

"Birinin bunu yapması gerekiyor." Matt geniş omuzlarını silkti. "Jaxon ne yaptığını biliyor. Ben evde olmadığım zamanlarda Rebecca'nın bakımından sorumlu olduğunu çok iyi biliyor. Ve şimdi küçük Mathew Jr. var ve bilgin olsun diye söylüyorum, Jaxx şimdiden iyi bir yüzücü."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Matt?" Russell talep etti. "Jaxon bir çocuk, beş yaşında bir bebek. Rebecca! Tanrı aşkına, sen onun annesisin." Her zamanki gibi, iki ebeveyn de duymak istemedikleri her şeye cevap verdiler. Matt, Rebecca'ya porselen bir bebek gibi davranıyordu. İkisi de fazla para ödemedi. dikkatini kızlarına verdi. Russell çileden çıkmış bir halde Matt'in en iyi arkadaşına seslendi. "Tyler, söyle onlara."

Tyler yavaşça başını sallayarak onayladı. "Ona bu kadar baskı yapmamalısın Matt. Jaxon olağanüstü bir çocuk ama o hâlâ bir çocuk." Gözleri küçük kızın üzerindeydi. el sallıyor ve gülümsüyordu. Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve küçük kızın ısrarla kendisini çağırdığı kuleye doğru yürümeye başladı.

Jaxon, Yedi yaşında

Florida, ABD

Annesinin odasından gelen çığlıkları duymak korkunçtu. Rebecca teselli edilemez durumdaydı. Russell Andrews'un karısı Bernice, sakinleştirici vermesi için doktoru aırmıştı. Jaxx ellerini kulaklarının üzerine koyarak Kederin korkunç sesini bastırmak için. Mathew Jr. bir süredir odasında alıyordu. annesi oğlunun yanına gitmeyecekti. Jaxon kendi gözlerinden akan yaşları sildi, çenesini kaldırdı ve koridoru geçerek kardeşinin odasına gitti.

"Alama Mattie," diye mırıldandı usulca, sevgiyle. "Hiçbir şey için endişelenme. Ben şimdi buradayım. Annem babam için çok zgn ama birbirimize destek olursak bunu atlatabiliriz. Sen ve ben. Annenin de bunu atlatmasını sağlayacağız."

Tyler Amca iki polis memuruyla birlikte evlerine gelmiş ve Rebecca'ya kocasının bir daha asla tekrar eve dönmek. Son görevlerinde bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmişti. Rebecca o zamandan beri ılık atmayı bırakmamıştı.

Jaxon, Sekiz yaşında

"Bugün nasıl, tatlım?" Tyler, Jaxon'ı yanağından öpmek için eğilerek usulca sordu. Masanın zerine bir buket iek bıraktı ve dikkatini doğduğu günden beri sevdiği küçük kıza çevirdi.

"Pek iyi bir gün geçirmiyor," diye itiraf etti Jaxon. isteksizce. Annesi hakkındaki gerçeği her zaman "Tyler Amca "ya söylerdi, ama başka hiç kimseye, hatta "Russell Amca "ya bile.

"Sanırım yine o haplardan çok fazla aldı. Yataktan çıkmıyor ve ona Mathew hakkında bir şeyler anlatmaya çalıştığımda sadece bana bakıyor. Sonunda beze ihtiyacı kalmadı ve onunla çok gurur duyuyorum ama ona hiçbir şey söylemiyor. Eğer onu kucağına alırsa, o kadar sert sıkıyor ki ağlıyor."

"Sana bir şey soracağım Jaxx," dedi Tyler Amca. "Bana gerçeği söylemen çok önemli. Annen çoğu zaman hasta Mathew'a bakmak, evi idare etmek ve okula gitmek zorundasın. Düşünüyordum da belki de taşın ve biraz yardım et."

Jaxon'ın gözleri parladı. "Bize taşınmak mı? Nasıl?"

"Annenle evlenebilir ve senin baban olabilirim. Matt gibi değil elbette, ama üvey baban olarak. Bunun annene yardımcı olacağını düşünüyorum ve senin ve küçük Mathew'ın yanında olmak isterim. Ama sadece sen istersen tatlım. Aksi takdirde Rebecca'yla bu konuda konuşmam bile."

Jaxon ona gülümsedi. "Çiçekleri bu yüzden getirdin, değil mi? Sence bunu gerçekten yapacak mı? Bir şans var mı?"

"Sanırım onu ikna edebilirim. Burada mola verdiğin tek zaman, seni eğitim kursumuza götürdüğüm zamandır. Sen de iyi bir nişancı olmaya başladın."

"Marksperson, Tyler Amca," diye düzeltti Jaxon ani bir alaycı sırıtışla. "Ve geçen gece karate dersinde Don Jacobson'ın kışını tekmeledim." Kendini bulduğu tek zaman Tyler Amca onu Özel Kuvvetler eğitim alanına götürdüğünde ve askercilik oynadıklarında artık gülmüyordu. Kadın

ya da değil, Jaxon m¼cadele etmesi gereken biri haline geliyordu ve bu onu gururlandırıyordu.

Jaxon, On ¼ç yaşımda

Kitap bir gizemdi ve fırtınalı geceye ¼ok uygundu. Aęa¼ dalları pencereyi ¼iziyordu ve yağmur ¼atıda ağır ağır davul ¼alıyordu. Jaxon bu sesi ilk duyduğmda, kitap ¼ok korkutucu olduğu i¼in hayal gördüğ¼n¼ d¼ş¼nd¼. Sonra kaskatı kesildi ve kalbi ¼arpmaya başladı. Bunu yine yapıyordu. Bunu biliyordu. ¼¼nk¼ M¼mk¼n olduğmda sessiz bir şekilde yataktan s¼r¼nerek ¼ıktı ve kapısını a¼tı.

Annesinin yatak odasından gelen sesler boğuktu ama hepsini aynı şekilde duyuyordu. Annesi ağlıyor, yalvarıyordu. Ve kendine özg¼ bir ses vardı Jaxon ¼ok iyi biliyordu. Kendini bildi bileli karate kurslarına gidiyordu. Birine yumruk atıldığında nasıl bir ses ¼ıktığını biliyordu. Koridor boyunca koşarak kardeşinin odasına gitti ve ¼nce onu kontrol etti. Onun mışıl mışıl uyuyor olmasına ř¼kretti. Tyler bu haldeyken, Mathew'u ondan saklıyordu. Bazen Mathew'dan nefret ediyor gibi gör¼n¼yordu. Gözleri k¼¼¼k ¼ocuęun ¼zerinde durduğmda soğuk ve ¼irkin bir hal alıyordu, Özellikle de Mathew ağlıyorsa. Tyler kimsenin ağlamasından hoşlanmazdı ve Mathew neredeyse her k¼¼¼k ¼izik ya da hayal edilen acı i¼in ağlayacak kadar k¼¼¼kt¼. Ya da her Tyler ona ters ters baktı.

Derin bir nefes alan Jaxon, annesinin yatak odasının hemen dışında durmaya gitti. Tyler'ın annesi ve Mathew'a karşı böyle davranabileceğine inanmakta çok zorlanıyordu. O Tyler'ı seviyordu. Onu her zaman sevmiştii. Jaxon'ı bir asker gibi eğitmek için saatlerini harcadı ve içindeki her şey fiziksel eğitime cevap verdi. Kendisine meydan okumak için hazırladığı parkurlara bayılıyordu. Neredeyse geçilmez uçurumlara tırmanabiliyor ve küçük tünellerden rekor sürede geçebiliyordu.

Poligonda, silahları ateşlerken kendi elementindeydi. ve göğüs göğüse çarpışıyorlardı. Jaxon artık Tyler'ın izini bile sürebiliyordu ki bu, birliğindekilerin çoğunun yapamadığı bir başarıydı. Bundan özellikle gurur duyuyordu. Tyler ondan her zaman memnun görünüyordu ve ona karşı çok sıcak ve sevgi doluydu. O vardı

Tyler'ın ailesini de aynı şiddetle sevdiğine inanıyordu, koruyucu sadakat gösterdi. Şimdi kafası karışmıştı ve annesinin konuşabileceği, her şeyi açıklığa kavuşturabileceği biri olmasını diliyordu. Jaxon, üvey babasının kolay çekiciliğinin, onun dünyasını kontrol etme ihtiyacını gizlediğini fark etmeye başlıyordu ve içinde olanlar. Rebecca ve Mathew onun olması gereken standartlarına uymadılar ve o da bunu onlara pahalıya ödetti.

Jaxon derin bir nefes aldı ve kapıyı sessizce iterek bir aralık açtı. Tyler'ın ona tehlike anında yapmasını öğrettiği gibi kıpırdamadan durdu. Tyler annesini duvara yaslamış, bir eliyle de boğazını sıkıyordu. Rebecca'nın gözleri şişkin ve dehşet içindeydi. "Yapması çok kolaydı Rebecca. Her zaman çok iyi olduğunu, kimsenin onu yapamayacağını düşünürdü ama ben yaptım. Ve şimdi sana ve çocuklarına sahibim, tıpkı benim yaptığım gibi.

Ona yapacağımı söyledim. Başında durdum ve hayatının sönüşünü izledim ve güldüm. Sana ne yapacağımı biliyordu, bundan emindim. Her zaman işe yaramazdın. Ona sana bir şans vereceğimi söyledim, ama sen yapamadın. idare edebilir miydin? Seni tıpkı baban gibi şımarttı. Rebecca, küçük prenses. Bize hep tepeden baktın. Sırf o

kadar paran var diye hep bizden çok daha iyi olduğunu düşündün." O kadar yaklaştı ki

Öyle ki alını Rebecca'nın alnına çarpıyordu ve her kelimeyi telaffuz ederken Rebecca'nın üzerine tükürük püskürüyordu. "Eğer bir şey olursa tüm değerli paran bana kalacak. değil mi?" Onu bir bez bebek gibi salladı, Rebecca çok küçük bir kadın olduğu için yapması kolay bir şeydi.

O anda Jaxon, Tyler'ın Rebecca'yı öldüreceğini biliyordu. Ondandır ve Mathew'dan nefret ediyordu. Jaxon, dışarıdan bir şey duyduğunda bile bunu anlayacak kadar zekiydi. Tyler'ın büyük ihtimalle babasını öldürdüğü bağlamında. İkisi de donanma komandosuydu ve öldürülmeleri kolay değildi ama babası en yakın arkadaşının kendisine ihanet etmesini beklemezdi.

Annesinin gözlerinin umutsuzca onu uyarmaya çalıştığını görebiliyordu. Rebecca Jaxon için korkuyordu, müdahale ederse Tyler'ın ona düşman olacağından korkuyordu.

"Baba?" Jaxon bu kelimeyi tehdit dolu gecenin içinde usulca söyledi. "Bir şey beni uyandırdı. Kötü bir rüya gördüm. Benimle oturur musun? Sakıncası yok, değil mi anne?"

Tyler'ın sert omuzlarındaki gerginliğin geçmesi birkaç dakika aldı. Parmakları Rebecca'nın boğazından yavaşça gevşedi. Hava tekrar ciğerlerine doldu, ama Rebecca duvara yaslanmış, dehşetten donakalmış bir halde, boğazına dolan öksürüğü bastırmaya çalışıyordu. Bakışları hâlâ Jaxon'ın yüzündeydi, umutsuzca, sessizce kızını tehlikeye karşı uyarmaya çalışıyordu. Tyler tamamen deliydi, bir katildi ve ondan kaçış yoktu. Onu terk etmeye kalkarsa neler olacağı konusunda onu uyarmıştı ve Rebecca onları kurtaracak gücü olmadığını biliyordu. Mathew Jr. bile.

Jaxon çocuksu bir güvenle Tyler'a gülümsedi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama gerçekten bir şey duydum ve

Rüya çok gerçektir. Sen yanımdayken, her zaman güvende." Karnına kramplar girmiş, bu korkunç yalanı protesto ediyordu; avuçları terlemişti ama yine de mükemmel, geniş gözlü masumiyet.

Tyler, Jaxon'ın elini tutarken Rebecca'ya omzunun üzerinden sert bir bakış gönderdi. "Sen yatağına git Rebecca. Ben Jaxon'la oturacağım. Tanrı biliyor ya, o hastayken bile bunu hiç yapmadın." Adamın eli güçlüydü ve Rebecca hâlâ adamın içindeki gerginliği hissedebiliyordu ama Jaxon da onun her zaman birlikte olduklarında yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordu. Daha önceki anlarda üvey babasını ele geçiren her neyse, Jaxon'a fiziksel olarak bağlandığında yok olmuş gibiydi.

Bunu takip eden iki yıl boyunca Jaxon ve Rebecca, Tyler'ın ruhsal durumuyla ilgili artan endişelerini Mathew Jr'dan saklamaya çalıştılar ve çocuğu Tyler'dan mümkün olduğunca uzak tuttular.

Çocuk, bir zamanlar sevgi dolu bir adam olan Tyler'ı değiştiren bir tür katalizör gibi görünüyordu. Tyler sık sık Mathew'in kendisine baktığından şikayet ediyordu. Mathew gözlerini kaçırmayı öğrendi.

Tyler odadayken bakışlar.

Tyler çocuğa soğuk ve duygusuz bir şekilde baktı. mutlak nefret. Rebecca'ya bir yabancının gözleriyle bakıyordu. Sadece Jaxon onunla bağlantı kurabiliyor, onu merkezde tutabiliyor gibiydi. Bu korkunç sorumluluk onu korkutuyordu. "Amca" Tyler'ın içindeki kötülüğün giderek güçlendiğini görebiliyordu ve bir süre sonra annesi bununla başa çıkmak için tamamen Jaxon'a güvendi. Odasından çıkmıyor, Tyler'ın verdiği hapları içiyor, iki çocuğunu görmezden geliyordu. Jaxon ona Tyler'ın Mathew'a zarar vermesinden korktuğunu söylemeye çalıştığında, Rebecca yorganı başına çekti ve ileri geri sallanarak ağlamaklı bir ses çıkardı.

Çaresiz kalan Jaxon, "Russell Amca "ya ve Tyler'ın ekibinin diğer üyelerine bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini söylemeye çalıştı

onunla birlikte. Adamlar sadece güldüler ve kadının söylediklerini Tyler'a aktardılar. O kadar öfkeliydi ki, Jaxon tüm aileyi öldürecek. Söyleyen o olmasına rağmen, suç Rebecca'ya yükledi ve tekrarladı. Jaxon'ı kendisi hakkında yalan söylemeye zorladığını tekrar tekrar anlattı. Rebecca'yı o kadar kötü dövdü ki, Jaxon onu hastaneye götürmek istedi ama Tyler bunu reddetti. Rebecca haftalarca yatağında kaldı. ve ondan sonra eve hapsedi. Jaxon zamanının çoğunu Tyler için bir hayal dünyası yaratarak ve evlerinde her şeyin yolunda olduğuna inanıyormuş gibi davranarak geçirdi. Kardeşini ondan uzak tuttu ve öfkesini mümkün olduğunca annesinden uzaklaştırdı. Giderek daha fazla Tyler'la birlikte poligonda vakit geçiriyor, kendini savunma, silahlar, saklanma ve iz sürme hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğreniyordu. Annesi ve ağabeyinin, Tyler'ın yanında olduğunu bildiği tek zamandı. gerçekten güvendeydi. Diğer SEAL'lar onun eğitime kolayca katkıda bulundu ve Tyler o zamanlarda normal görünüyordu. Rebecca gerçek dünyadan o kadar uzaklaşmıştı ki, Jaxon Mathew'i alıp kaçmaya cesaret edemiyordu, çünkü annesini geride bırakmak zorunda kalacaktı ve Tyler'ın Rebecca'yı öldüreceğinden emindi. Küçük Mathew ve Jaxon'ın kendi sırları vardı. Kimseyle paylaşmaya cesaret edemedikleri bir dünya; sürekli korku içinde yaşadılar.

Jaxon, on beşinci doğum günü

Fen sınıfında otururken, aniden anlamıştı. Hissetmişti, ezici bir tehlike önsezisi. Hatırladı. Nefes nefese kalmıştı, ciğerleri çalışmayı reddediyordu. Jaxon

koştu

kitaplarını ve kâğıtlarını masasından düşürerek arkasından yere saçıldı. Öğretmen ona seslendi ama Jaxon onu duymazdan geldi ve koşmaya devam etti. Bildiği her kestirme yolu kullanarak sokaklarda hızla ilerlerken rüzgâr yanından hızla geçiyor gibiydi.

Eve yaklaştığında Jaxon aniden yavaşladı, kalbi hızla çarpıyordu. Ön kapı ardına kadar açıldı ve içeri girmesi için bir davetiye gibiydi. Bir anda karanlık zihnini ele geçirdi. Bir şey hissetti Durmak, geri dönmek için keskin bir talep, önsezi o kadar güçlüydü ki onu bir an için dondurdu. Mathew kalmıştı okuldan eve hasta döndü. Babasına çok benzeyen, Tyler'ı kolayca ölümcül bir öfkeye sürükleyebilen küçük Mathew. Onun Mathew'u.

Ağzı kurumuştı ve korkunun tadı o kadar güçlüydü ki hasta olacağından korkuyordu. Midesi sıkıştı ve kafasındaki çarpıntı neredeyse kendini koruma dürtüsünü bastırdı.

Jaxon sağ ayağını ileri atmaya zorladı. Bir adım. Zordu, bataklıkta yürümek gibiydi. Evin içine bakması gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Bunu yapma isteği hayatta kalma içgüdüsünden daha güçlüydü. Bir koku ona doğru akıyordu, ona yabancı bir koku, ancak sahip olduğu tüm içgüdüler ona bunun ne olduğunu söylüyordu. "Anne?" Kelimeyi yüksek sesle fısıldadı, dünyasını yeniden düzene sokacak, kafasının içinde çarpan gerçeği ve bilgiyi uzaklaştıracak bir tılsım.

Vücudunu hareket etmeye zorlayabilmesinin tek yolu evin kenarına tutunmak ve acı içinde ilerlemektir.

Kendi içgüdüleriyle savaşıyor, orada olanlarla yüzleşme isteksizliğiyle mücadele ediyordu. Çılgılık atmamak için bir elini sıkıca ağzına bastırarak Gözlerinin evin içini görebilmesi için başını yavaşça kaldırdı.

Oturma odası her zamanki gibi görünüyordu. Tanıdık. Rahatlatıcı. Ama bu korkuyu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Onun yerine, dehşete kapılmıştı. Jaxon kendini koridora doğru zorladı. Mathew'in odasının kapı pervazında parlak kırmızı bir kan lekesi gördü. Kalbi o kadar sert atmaya başladı ki göğsüne doğru çarpmasından korkuyordu. Jaxon, Mathew'in odasının hemen dışına gelene kadar duvar boyunca ilerledi. Tek parmağıyla yavaşça kapısını iterek açtı.

Bu manzaranın dehşeti tüm zaman boyunca beynine kazınacaktı. Duvarlara kan sıçramış, örtüler kanla ıslanmıştı. Mathew yatağın üzerinde yan yatmış, başı dik bir açıyla şilteden sarkıyordu. Göz çukurları bomboştu, bir zamanlar gülen gözleri sonsuza dek yok olmuştu. Vücudundaki bıçak yaralarını sayamadı. Jaxon odaya girmedi. Giremezdi. İradesinden çok daha güçlü bir şey onu durduruyordu. Bir an için ayakta duramadı, beklenmedik bir şekilde yere düştü. Sessiz bir çığlık, mutlak bir inkârla vücudunu yırtıyordu.

Onu savunmak için orada değildi. Onu kurtarmak için. Bu onun sorumluluğuydu. Güçlü olan oydu ama yine de başarısız olmuştu ve Mathew, parlayan bukleleri ve yaşam sevgisiyle, nihai bedeli ödemişti. Jaxon hareket etmek istemedi, yapabileceğini de sanmıyordu. Ama sonra zihni merhametli bir şekilde boşalır gibi oldu ve kendini tekrar ayağa kaldırabildi ve koridorda annesinin yatak odasına doğru ilerledi. Ne bulacağını zaten biliyordu. Kendine hazırlıklı olduğunu söylemişti.

Bu kez kapı ardına kadar açıktı. Jaxon içeri bakmak için kendini zorladı. Rebecca yerde iki büklüm yatıyordu. Ezilmiş başının etrafında bir hale gibi yayılan sarı saçlarından annesi olduğunu anladı. Geri kalan kısmı çok

parçalanmış ve tanınmayacak kadar kanlıydı. Jaxon bakışlarını ayıramıyordu. Boğazı kapanıyor, onu boğuyordu. Nefes alamıyordu.

Bir ses duydu. Aslında bir sesin ipucu, ama yılların eğitimi tetiklemek için yeterliydi. Bir tarafa sıçradı, üvey babasıyla yüzleşmek için döndü. Elleri ve kolları kanla ıslanmış, gömleği sıçramış ve lekelenmişti. Gülümsüyordu, yüzü sakın, gözleri hoş geldin dercesine sıcaktı.

"Artık gittiler, tatlım. Bir daha asla onların sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmayacağız." Tyler ona bir el uzattı, belli ki onun elini tutmasını bekliyordu.

Jaxon koridorda temkinli bir adım attı. Tyler'ı telaşlandırmak istemiyordu. Her tarafının kan içinde olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Okulda olmam gerekiyordu, Tyler Amca." Onun Sesi kendi kulaklarına bile doğal gelmiyordu.

Yüzünde ani bir çatıklık belirdi. "Beni aramadın Sekiz yaşından beri Tyler Amca. Babama ne oldu? Annen seni bana karşı kışkırttı, değil mi?" Ona doğru ilerliyordu.

Jaxon çok sessiz, çok hareketsiz kaldı, yüzünde masum bir ifade vardı. "Hiç kimse beni sana karşı kışkırtamaz. Bu imkansız olurdu. Ve annemin benimle hiçbir şey yapmak istemediğini biliyorsun."

Tyler gözle görölür şekilde rahatladı. Ona dokunabilecek kadar yakındı.

Jaxon buna izin veremezdi; muazzam öz disiplini, ellerinde ailesinin kanı varken ona dokunmasına izin verecek kadar ileri gidemezdi. Hiç uyarmadan saldırdı, boğazına bir yumruk indirdi ve diz kapağına sert bir tekme attı. Yumruğunu indirdiği anda Jaxon dönüp kaçtı. Bir kez bile arkasına bakmadı. Cesaret edemedi. Tyler yaralı olmasına rağmen karşılık vermek için eğitilmişti. Her halükarda,

üvey babasına kıyasla çok küçüktü. Darbeleri onu sersemletebilirdi ama asla etkisiz hale getiremezdi. Tamamen. Şansı yaver giderse tekmesi dizini kırabilirdi ama bundan şüpheliydi. Jaxon evin içine doğru koştu ve doğruca kapıdan çıktı. Rebecca her zaman evin korumasını sevmişti. ve Jaxon şimdi minnettardı. Avazı çıktığı kadar bağırarak doğruca caddenin karşısındaki Russell Andrews'un evine koştu.

Russell'ın karısı Bernice, yüzünde sıkıntıyla onu karşılamak için dışarı fırladı. "Ne oldu hayatım? Yaralandın mı?"

Russell da onlara katıldı ve bir koluyla Jaxon'ın ince omuzlarını kavradı. "Annen hasta mı?" O daha iyi biliyordu; biliyordu ki Jaxon. O her zaman kontrolü elinde tutan, ateş altında sakin, her zaman düşünen bir çocuktur. Eğer Rebecca hasta olsaydı, Jaxon tıbbi yardım çağırırdı. Şu anda yüzü o kadar solgundu ki, bir hayalete benziyordu. Gözlerinde korku, yüz ifadesinde dehşet vardı. Russell sokağın karşısındaki kapısı ardına kadar açık, sessiz eve baktı. Rüzgâr esiyordu, hava keskin ve soğuktu. Bilinmeyen bir nedenden ötürü bu ev onu ürpertmişti.

Russell caddeyi geçmeye başladı. Jaxon onun kolunu yakaladı. "Hayır Russell Amca, tek başına olmaz. Onları kurtaramazsın. Onlar zaten ölü. İnzibatları çağır." .

"Kim öldü, Jaxon?" Russell sessizce sordu, Jaxon'ın yalan söylemeyeceğini biliyordu.

"Mathew ve annem. Tyler onları öldürdü. Anneme babamı da öldürdüğünü söyledi. Çok garip ve şiddet dolu biriydi. Son zamanlarda. Annem ve Mathew'dan nefret ediyordu. Size anlatmaya çalıştım ama hiçbiriniz bana inanmadınız." Jaxon hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. ellerini yüzünde gezdirdi. "Beni dinlemezsiniz. Hiçbiriniz dinlemezsiniz." Kendini çok hasta hissediyordu, midesi isyan ediyordu.

Zihni, delireceğini düşünene kadar az önce gördüğü sahneleri tekrarlıyordu. "Çok fazla kan vardı. Mathew'in gözlerini oymuş. Bunu neden yapsın ki? Mathew sadece küçük bir çocuktur."

Russell onu Bernice'e doğru itti. "Ona bak tatlım. Şoka giriyor."

"Herkesi öldürdü, tüm ailemi. Herkesi aldı. benden uzakta. Onları ben kurtarmadım," dedi Jaxon yumuşak bir sesle. Bernice ona sıkıca sarıldı. "Merak etme Jaxon, sen bizimlesin."

Jaxon, 17 yaşında

"Hey, güzelim." Don Jacobson eğilip Jaxon'ın dağınık sarı saçlarını karıştırdı. Çok sahiplenici davranmamaya çalıştı. Jaxon ona yaklaşmaya çalışan herkesi her zaman geri çevirirdi. Etrafında o kadar yüksek bir duvar vardı ki, hiç kimse onun dünyasına girebilmiş gibi görünüyordu. Ailesinin ölümünden beri Don onu sadece Bernice ve Russell Andrews ve kızları Sabrina ile gülerken görmüştü. Sabrina Jaxon'dan iki yaş büyük ve bahar tatili için evde. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun? Başçavuş bana senin sürelerinin yeni acemilerden daha iyi olduğunu söyledi."

Jaxon oldukça dalgın bir şekilde gülümsedi. "Ne zaman yeni bir grup alsa benim zamanım onun yeni askerlerinininkinden daha iyi oluyor. Hayatım boyunca eğitimdeydim. İyi olsam iyi olur, yoksa Usta-Şef beni uzun zaman önce atardı. Çok kötü.

Kadınlar SEAL'de görev yapamaz. Bana uygun olan tek şey bu. Bir sürü üniversite kredisiyle erken mezun oldum ve şimdi ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok." Bir elini Saçlarını dikkatsizce karıştırarak daha da karıştırdı. "Diğer öğrencilerin çoğundan daha gencim ama doğruyu söylemek gerekirse kendimi çoğundan çok daha yaşlı hissediyorum, bazen çığlık atmak istiyorum."

Don ona sarılmak, onu rahatlatmak için yanıp tutuşuyordu. "Sen her zaman akıllı oldun, Jaxx. Kimsenin sana ulaşmasına izin verme.

Sen." Onun sıkıntısının aslında ailesinin başına gelenlerin travmasını atlatamamasından kaynaklandığını biliyordu. Nasıl yapabilirdi? Kimsenin yapabileceğinden kuşkuluydu. "Peki, nereye kaçıyorsun?"

"Sabrina evde ve bu akşam sinemaya gidiyoruz. Bu sefer geç kalmayacağıma söz verdim." Jaxon yüzünü buruşturdu. "Eğitim merkezine geldiğimde hep geç kalıyorum. Buradan asla zamanında çıkamıyorum." Eğitim kursu Zihninin başka şeylerle o kadar meşgul olduğu tek yerdi ki düşünemiyor, başka bir şey hatırlayamıyordu. Kendini fiziksel olarak çok zorladı ve iblisleri bir süreliğine uzak tuttu.

Jaxon uzun zamandır kendini güvende hissetmemişti, iyi bir gece uykusunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. Tyler Drake hâlâ dışarıda bir yerlerde saklanıyordu. Onun yakında olduğunu biliyordu; bazen onu izlediğini hissediyordu. Ona söylediğinde sadece Russell inanmıştı. Russell artık onu tanıyordu. Jaxon onun hayal gücüne teslim olmadı. Histeriye eğilimli değildi.

Tehlike yaklaştığında onu uyaran çok güçlü bir tür altıncı hissi vardı. Yıllarca Tyler'ın yanında eğitim görmüştü. Eğer bir işareti onun işareti olarak tanımlarsa, Russell ona inanırdı.

Kesinlikle.

"Hangi gösteri?" Don sordu. "Uzun zamandır iyi bir filme gitmemiştim." Birlikte gitmek için açık açık davetiye arıyordu.

Jaxon fark etmemiş gibiydi. Omuz silkti, birden dikkati dağıldı. "Emin değilim. Sabrina seçecekti." Kalbi çarpmaya başlamıştı. Bu çılgıncaydı. Hayatı boyunca tanıdığı bir çocukla açık havada duruyordu ama yine de kendini kopuk, uzak ve tuhaf bir şekilde yalnız hissediyordu. İçine karanlık ve onunla birlikte korkunç bir korku yayılıyordu.

Don o zaman ona dokundu. Kız o kadar hareketsiz ve solgundu ki Don onun için korkmuştu. "Jaxon? Hasta mısın? Ne oldu?"

"Bir sorun var." Kadın kelimeleri o kadar yumuşak fısıldadı ki, adam neredeyse kaçırıyordu.

Jaxon, Don'un yanından hızla geçerek onu kenara fırlattı. Don, Jaxon'u o halde bırakmak istemeyerek yanına koştu. Jaxon her zaman çok soğukkanlı ve içine kapanıktı, Don onun böyle olduğuna inanamıyordu.

onu böyle görmek. Ona doğru bakmadı, onun yerine koruyucu ailesinin evine doğru koşuyordu. Annesi ve erkek kardeşinin ölümünden ve üvey babasının gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasından sonra, Russell ve Bernice Andrews Jaxx'ı yanlarına almış ve ona sevgi dolu bir yuva vermişlerdi. Russell ve SEAL ekibinin diğer üyeleri onun eğitimine devam etmişlerdi,

Travmatik geçmişinin anılarını hafifletmek için fiziksel eyleme ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. Don'un babası da bu ekibin bir parçasıydı ve oğluyla sık sık bu trajediyi konuşuyordu. Tyler Drake'in Rebecca'ya övündüğü gibi Mathew Montgomery'yi gerçekten öldürüp öldürmediğinden kimse emin değildi ama Rebecca ve Mathew Jr.

Don, Jaxon'ın yanında koşarken kendini kötü hissediyordu. Yetişmek o kadar da zor değildi; iyi durumdaydı ve

Ondan çok daha uzun olmasına rağmen terliyordu. Jaxon'ın yüzünde, onun bilmediği bir şeyi bildiğinden emin olmasını sağlayan bir ifade vardı. Korkunç bir şey. Keşke bir cep telefonu olsaydı diye düşündü.

Bir köşeyi döndüğünde bir milletvekili gördü.

"Hey, bizi takip edin! Hadi, bir terslik var!" Kendini tamamen aptal durumuna düşürmekten bile korkmadan, inanarak bağırdı. Bu kez biliyordu; tıpkı Jaxon'ın, koruyucu ailesinin evine doğru cadde boyunca koşarlarken bildiği gibi biliyordu.

Jaxon garaj yolunda aniden durdu ve gözlerini kapıya dikti. Kapı davet edercesine kısmen açıktı. Don onu geçmeye başladı ama Jaxon onun kolunu yakaladı. Kadın titriyordu. "İçeri girme. Hâlâ orada olabilir."

Don ona sarılmaya çalıştı. Daha önce hiç Jaxon çok sarsılmıştı. Kırılgan ve kederli görünüyordu. Ondan uzaklaştı, bakışları avluda geziniyor, araziye araştırıyordu. "Dokunma bana, Don. Dokunma. yanıma bile yaklaşamaz. Eğer seni önemsemişimi düşünürse, seni öldürmenin bir yolunu bulur."

"O evde ne olduğunu bilmiyorsun Jaxx," diye itiraz etti. Ama bir yanı onun haklı olup olmadığını görmek istemiyordu. Kötülük eve nüfuz etmiş gibiydi.

Milletvekilleri kasıla kasıla garaj yolundan yukarı çıktılar. "Siz çocuklar vaktimizi boşa harcamasanız iyi olur. Burada neler oluyor? Buranın kimin evi olduğunu biliyor musunuz?"

Jaxon başını salladı. "Benim. Andrews'un. Dikkatli ol. Sanırım Tyler Drake buradaydı. Sanırım yine öldürdü." Aniden çimenlerin üzerine oturdu, bacakları tutmuyordu.

İki milletvekili birbirlerine baktı. "Bu gerçek mi?" Herkes Tyler Drake'i duymuştu, eski bir SEAL ailesini öldürdüğü iddia edilen ajan kaçtı.

Yakalanmış ve hâlâ bir yerlerde saklanıyormuş. "Neden buraya geri gelsin ki?"

Jaxon cevap vermedi. İçindeki karanlık onun cevabıydı. Tyler, Andrews ailesini onu yanlarına aldıkları için öldürmüştü. Kız onundu ve Tyler'ın sapkın zihninde onun pozisyonunu gasp etti. Böyle bir şey yapabileceği aklına gelmeliydi. Babasını öldürmüştü, babasının onda hakkı olmadığını düşünüyordu. Aynı şey annesi için de geçerliydi. ve kardeşi. Tabii ki Andrews'u öldürecekti. Bu ona çok mantıklı gelecekti. Bacaklarını yukarı çekti ve kendini ileri geri sallamaya başladı. İki milletvekili evden koşarak çıkıp tertemiz çimlere kismaya başladığında başını kaldırıp baktı.

Birinci Bölüm

Jaxon Montgomery tabancasına şarjör taktı ve ortağına ters ters baktı. "Bu bir tuzak Barry. Kokusunu alabiliyorum. Hiçbir ipucunun olmaması beni şaşırtıyor. Altıncı hissin nerede? Erkeklerde biraz olması gerektiğini sanıyordum bir tür yerleşik hayatta kalma içgüdü." "

Barry Radcliff alaycı bir şekilde homurdandı. "Partiyi yöneten sensin tatlım ve hepimiz seni takip ediyoruz."

"Demek istediğim, ortak. Kendini koruma duygun yok." Jaxx omzunun üzerinden ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Hepiniz beş para etmezsiniz."

"Doğru, ama iyi bir zevkimiz var. Arkadan harika görünüyorsun. Biz erkekiz tatlım, hormonlarımıza engel olamayız."

"Bahanen bu mu? Hormonlarınız mı azdı? Uçlarda yaşamayı sevdiğinizi sanıyordum, sizi gidi kamikaze tipi gözü pekler."

"O sensin. Biz sadece senin sevimli küçük kıcını bulaştığın tüm belalardan kurtarmak için birlikte gidiyoruz," diye karşılık verdi Barry. Saatine bir göz attı. "Karar vermelisin Jaxx. Deneyelim mi yoksa iptal mi edelim?"

Jaxx zihnini her şeye kapattı -gecenin karanlığına, ısırın soğuğa, kanında yükselen adrenaline, harekete geçmeleri gerekiyordu. Depoya çok kolay ulaşılabilirdi; kendilerini ifşa etmeden üst katları aramaları mümkün değildi. Muhabirden hiçbir zaman o kadar memnun olmamıştı. İçindeki her şey bunun bir tuzak olduğunu haykırıyordu. O ve polis arkadaşları bir pusuya doğru yürüyorlardı.

Hiç tereddüt etmeden ağzını küçük telsizin üzerinde gezdirdi. "İptal edin çocuklar. Hepinizin geri çekilmesini ve çıkmasını istiyorum. Temiz olduğunda sinyal verin. Sizden haber alana kadar Barry ve ben sizi koruyacağız. Şimdi gidin."

"O kadar güçlü mü?" Barry'nin sesindeki sırtışı duyabiliyordu. "Harika kadın."

"Kapa çeneni," diye kaba bir şekilde cevap verdi, sesi yumuşaktı ama endişeliydi. Gözleri huzursuzdu, sürekli hareket ediyordu, etraflarındaki tüm alanı süpürüyordu. Tehlike hissi giderek yoğunlaşıyordu.

Kulağındaki küçük alıcı çatırdadı. "Bir kadının cesaretini kaybetmesinin bize tarihin en büyük baskınına mal olmasına izin mi vereceğiz?" Bu yeni adamdı. Onun isteği dışında ekibine yerleştirilmiş olan adam. Departmanda bir tür siyasi nüfuza sahip olan ve yükselme yolunda ilerleyen adam. Benton. Craig Benton.

"Geri çekil Benton. Bu bir emirdir. Bunu daha sonra tartışırız," diye emretti Jaxx, ama yüreği parçalanarak biliyordu, Ona feryat eden iç uyarıların nedeni oydu.

Benton bir kahraman olmak istiyordu. Ama onun içinde kahramanlara yer yoktu.

Barry onun yanında küfrediyordu, vücudu çoktan kaskatı kesilmişti. Bunu o da en az onun kadar iyi biliyordu. Barry, Jaxx sorun var dediğinde dışarıda cehennem olduğunu bilecek kadar uzun süredir onun ortağıydı. "İçeri giriyor. İçeri giriyor. Onu yan kapıda görüyorum."

"Geri çekil, Barry," diye tersledi Jaxx, çoktan ilerlemeye başlamıştı. "Ben onu çıkarmaya çalışacağım. Sen dünyanın geri kalanını buraya getir, çünkü bir savaş çıkacak. Yardım gelene kadar adamlarımızı oradan uzak tut. Bu bir pusu."

Koyu renk giysileri içinde çok küçük ve inceydi. Barry gecenin karanlığında onu zar zor seçebiliyordu. Hareket ettiğinde hiç ses çıkarmıyordu. Ürkütücüydü. Onunla birlikte olduğundan emin olmak için kendini sürekli ona bakarken buldu. Şimdi o da hareket etti. Ortağının o binaya onsuz girmesine imkân yoktu. O yayınladı destek çağırdı, ama o onu takip etti. Kendine bunun Jaxx Montgomery ile bir ilgisi olmadığını söyledi. her şey ortaklıkla ilgiliydi. Bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey işle ilgiliydi.

"Burayı görmelisiniz," diye telsiz kulaklarında çınladı. "Buraya girin. Şehrin yarısını havaya uçurmaya yetecek kadar kimyasal madde yüklü."

"Seni aptal, içinde sen varken binayı havaya uçurmaya yetecek kadar kimyasal madde yüklü. Şimdi defol git oradan." Bu Jaxx'ın en iyi haliydi. Sesi yumuşak ve kesiciydi, saf bir küçümseme kırbacıydı. Bu sesi duyan herkes inanmaya başladılar.

Craig Benton tedirginlikle önce sağına, sonra soluna baktı. Burası birdenbire tüylerini ürpertmişti. Yavaşça

kapıya doğru geri çekildi. Bir anda bacağına bir şey ısırıldı, yüksek ve çirkin, onu geriye doğru savurdu ve yere düşürdü. Kendini soğuk beton zeminde buldu, çatı katına bakıyordu. Her yer sessizdi. Bacağına dokunmak için elini indirdi ve çiğ bir hamburger parçasıyla karşılaştı. Çığlık attı. "Vuruldu, vuruldu! Oh, Tanrım, vuruldu!"

Jaxon kapıdan önce girecekti ama Barry omzunu ona çarptı ve zayıf bedenini yana savurdu. Sağına doğru yuvarlanarak deponun içine daldı, Herhangi bir siper arıyordu. Yanından hızla geçip arkasındaki sandığa saplanan kurşunların vınlamasını duydu. Jaxx'a bir uyarı gönderdiğini düşündü, Ama Benton'a doğru sürünürken bundan emin olamıyordu. Her şey çok hızlı geliyordu ve görüşü amacına doğru daralmıştı - aptal çocuğu çekip çıkarmak ve Oradan defol git.

Benton'a ulaşmayı başardı. "Kapa çeneni," diye tersledi. Çaylak bir defans oyuncusu kadar büyük olmak zorunda mıydı? Onu oradan çıkarmak zor olacaktı ve Craig bağırmaya devam ederse çaylağı kendisi vuracaktı. "Hadi gidelim." Benton'ı kollarının altından yakaladı, alçakta ve siperin arkasında kalmaya çalıştı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bu bir uzun bir yol. Bölgeye artık mermi püskürtüyorlardı ve kimyasalları kasıtlı olarak süpürüyorlardı, bu yüzden patlamalar her yerde patlıyordu. Yangınlar çıktı. İlk darbenin acısını kafa derisinde hissetti. İkincisi iyi yerleştirilmişti. Sol kolu uyuştı ve Benton'ı bırakıp kendini yerde buldu.

Sonra Jaxx oradaydı. Jaxon Montgomery, ortağı. Jaxon her şey bitene kadar asla durmadı ve ortağını asla zor durumda bırakmadı. Jaxon o depoda yanı başında ölecekti. Koruma ateşi sağlıyordu, koşuyordu.

onlara doğru. "Kalk ayağa, seni tembel. O kadar da yaralı değilsin. Kaldır kışını buradan."

Evet, bu onun Jaxx'iydi, sorunlarına her zaman sempatiyle yaklaşırdı. Benton, lanet olsun ona, bedenini kapıya doğru sürüklüyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu. Barry denedi. Kafası çok karışık, duman ve sıcak da yardımcı olmuyordu. Başında bir sorun vardı; çarpıyor, zonkluyor ve her şey puslu ve uzak görünüyordu. Jaxx'in küçük bedeni yanına indi, güzel gözleri endişeyle kocaman olmuştu. "Bizi büyük bir karmaşanın içine soktun dostum," dedi usulca. "Al hareket ediyor." Ona hızlıca bir göz attı, hasarı değerlendirdi ve daha önemli şeyler için bunu göz ardı etti. "Ciddiyim, Barry. Kışını hemen buradan kaldır!" Bu açık bir emirdi.

Jaxx silahına bir şarjör daha yerleştirdi ve yuvarlandı. Ateşi ortağından uzaklaştırmak için yere yattı, dizlerinin üzerine çökerek çatı katına doğru ateş etti. Kurşuni bedenini girişe doğru sürüklerken, Radcliff düşen bir adamın görüntüsünü yakaladı. Anında tatmin olmuştu. Jaxx usta bir nişancıydı. Ateş ettiği her şey yere düşüyordu. Onlar bile burada öldüler, en az bir düşmanı da yanlarında götürdüler. Kurşunlar Jaxx'e isabet edip küçük bedenini alıp deponun birkaç metre ötesine fırlatırken bir şey başını çevirmesine neden oldu. Bir bez bebek gibi yere düştü, etrafına koyu bir leke yayıldı.

Öfkeli ve kızgın Barry silahını kaldırmaya çalıştı ama kolu tepki vermedi. Yapabileceği tek şey ileri ya da geri sürünmektir. Sürünerek geri döndü ve vücudunu onunkine doğru sürükledi. Kadın orada öylece yatıyordu. Ona bakmak için başını hafifçe çevirdi.

"Yapma, Jaxx. Bunu bana yapma."

"Defol git buradan."

"Ciddiyim, lanet olsun. Sakın bunu yapma." Ona ulaşmak, hareket etmesi için onu motive etmek konusunda çaresizdi. Gitmek zorundaydı. Onunla birlikte dışarı çıkmalıydı.

"Yorgunum, Barry. Çok uzun zamandır yorgunum. Artık herkesi başka biri kurtarabilir." Kelimeleri o kadar yumuşak mırıldandı ki, adam neredeyse duymayacaktı.

"Jaxx!" Barry onu kollarının arasına almaya çalıştı ama kolları işe yaramadı.

Solundaki küçük kapı aniden çarparak kapandı ve onları içeride hapsetti. Benton haklıydı; içeride onları tüm şehre yaymaya yetecek kadar kimyasal madde vardı. Her an ölümü bekleyerek bekledi.

Sonra çığlıklar duydu, korkunç, yürek burkan korku çığlıkları. Dumanların ve alevlerin arasından düşen bedenler gördü. Olamayacak şeyler gördü. Kocaman ve vahşi bir kurt, kaçan bir adamın üzerine atlıyor, güçlü çeneleriyle göğsünü delip kalbine ulaşıyordu. Kurt her yerdeydi sanki, adam üstüne adam indiriyor, dokuları ve etleri parçalıyor, çeneleriyle kemikleri kırıyordu. Barry aynı kurdun şekil değiştirerek pençeleri ve gagasıyla devasa bir baykuşa dönüştüğünü ve başka bir adamın üzerine atlayarak gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kan, ölüm ve intikamla dolu inanılmaz bir kâbustu.

Barry içinde böylesine korkunç görüntüler canlandıracak kadar şiddet olduğunu bilmiyordu. En az iki kurşunun kendisine isabet ettiğini biliyordu; yüzüne ve koluna damlayan kanı hissedebiliyordu. Belli ki halüsinasyon görüyordu.

Bu yüzden kurt nihayet depodaki köşelerine doğru ilerlediğinde ateş etmeye kalkışmadı. Yaklaşmasını izledi, hareket edişine hayran kaldı.

Kasları dalgalanıyor, yoluna çıkan her şeyin üzerinden kolayca atlıyordu. Doğruca ona doğru geldi, hiç kuşkusuz kan kokusundan ya da Barry'nin düşüncesine göre kendi canlı hayal gücünden etkilenmişti.

Kurt uzun süre ona baktı, gözlerinin içine baktı. Kurdun gözleri çok tuhaftı, neredeyse tamamen siyahtı. Zeki ama duygudan yoksun gözler. Barry hiçbir tehdit hissetmedi ama sanki kurt ruhunun derinliklerine bakıyor, belki de onu yargılıyordu. Kıpırdamadan yattı, sadece yaratığın ondan yapmasını istediği her şeyi yapmaya istekli olduğunu hissetti.

Kendini uykulu hissediyordu, göz kapakları dayanamayacak kadar ağırdı. Uykuya dalarken kurdun bir kez daha kıvrılıp insan şeklini almaya başladığına yemin edebilirdi.

Jaxon Montgomery bir kalp atışının sesiyle uyandı. Hızlı ve sert atıyordu, korkmuş ve gürültülüydü. Hissetti otomatik olarak silahını aradı. Hiçbir zaman silahsız olmazdı ama yastığının altında ya da vücudunun yanında hiçbir şey bulamadı.

Kalbi daha da sert atmaya başladı ve ağzında korkunun bakırımsı tadını aldı. Bir ciğer dolusu havayı içine çekerek gözlerini açmak için kendini zorladı. İçinde bulunduğu odaya sadece şaşkınlıkla bakabildi. Burası hastane değildi, ve kesinlikle küçük dairesindeki yatak odası değil. Bu oda çok güzeldi. Duvarlar yumuşak bir leylak rengiydi, o kadar açıktı ki rengin gerçekten orada mı yoksa sadece hayal gücünde mi olduğunu söylemek imkânsızdı. Halı kalın ve daha koyu bir leylak rengiydi, üç duvardaki vitrayların renklerini yansıtıyordu. Desen rahatlatıcı ve karmaşıktı. Bu Jaxx'a Güvende olduğu yanılsamasına kapılmıştı ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Gerçekten uyanık olduğundan emin olmak için tırnaklarını avuçlarının içine batırdı.

Odanın diğer eşyalarını incelemek için başını çevirdi. Mobilyalar antika ve ağırdı, dört direkli yatak hayatında yattığı her şeyden daha rahattı. Şifonyer büyüktü ve üzerinde birkaç kadınsı eşya vardı; bir fırça, küçük bir müzik kutusu ve bir mum. Çok güzellerdi ve antika görünüyorlardı. Odada birkaç mum vardı, hepsi de yanıyordu, böylece odanın kendisi yumuşak ışıktaki güneşleniyor gibiydi. Sık sık Böyle güzel ve zarif, vitraylı pencereleri olan bir odanın hayalini kurmuştu. Tekrar uyanık olmayabileceği aklına geldi.

Kalbinin çok yüksek sesle çarpması onu ikna etti. Uyanıktı ve başkaları onunla ilgileniyor olmalıydı. Onun beraberinde getirdiği tehlikeyi bilmeleri mümkün olmayan başkaları. Onları korumanın bir yolunu bulmalıydı. Jaxx çılgınca etrafına bakınarak silahını aradı. Kesinlikle bir yara almıştı; çok iyi hareket edemiyordu. Önce kollarını, sonra bacaklarını dikkatle oynatmaya çalışarak bir envanter çıkardı. Vücudu tepki vermek istemiyordu. Eğer hareket edebilirse kararlılığının her zerresini yoğunlaştırdı, ama Çabalamaya degecek gibi görünmüyordu. Çok yorgundu ve başı ağrıyordu. Kalbinin durmaksızın atması onu delirtiyor.

Yatağın üzerine bir gölge düştü ve kendi kalbi acı çekmesine neden olacak kadar sert çarptı. O zaman sesin kendi göğsünden geldiğini fark etti. Jaxon yavaşça başını çevirdi. Başının üzerinde bir adam duruyordu. Çok uzun boylu, güçlü. Bir yırtıcı. Bunu hemen anladı.

Pek çok yırtıcı görmüştü ama bu en üst düzeyiydi. Tamamen hareketsiz kalmasından belliydi. Bir bekleyiş. Bir güven. Bir güç. Bir tehlike. Tehlikeliydi. Şimdiye kadar karşılaştığı tüm suçlulardan daha tehlikeliydi. Bunları nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. O

Kendisinin yenilmez olduğuna inanıyordu ve öyle olabileceğine dair içinde sinsi bir şüphe vardı. O ne yaşı ne de gençti. Yaşını söylemek imkânsızdı. Gözleri siyah ve duygusuzdu. Boş gözler. Ağzı şehvetli, erotikti, gerçekten, dişleri bembeyazdı. Omuzları genişti. Yakışıklı ve seksiydi. Seksiden de öte. Tamamen ateşliydi.

Jaxx içini çekti ve panik yapmamaya çalıştı. Düşüncelerinin yüzüne yansımına izin vermemeye çalıştı. Kesinlikle bir doktora benzemiyordu. Onun alt edebileceği birine de benzemiyordu.

göğüs göğüse çarpışmada kolayca. Sonra gülümsedi, gözlerine bir anlığına eğlence dokunmuştu. Bu onu tamamen farklı. Sıcak. Hatta daha seksi. Adamın onun düşüncelerini okuduğunu ve ona güldüğünü hissediyordu. Eli yorganın altında huzursuzca hareket ediyor, sürekli silahı arıyordu.

"Sıkıntı içindesiniz." Bunu bir açıklama olarak yaptı. Sesi çok güzeldi. Kadife gibi pürüzsüz, çekici, neredeyse baştan çıkarıcı. Kızın çıkaramadığı garip bir aksanı ve kulağa çok eski dünya gibi gelen sözlerini çevirdi.

Jaxon şaşkınlığını gizlemek için gözlerini hızla kırptırdı, düşüncelerinin gittiği yöne şaşırmıştı. Seks hakkında hiç düşünmemişti. Neden böyle düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu yabancıyı erotizmle özdeşleştiriyordu. Şok olmuştu, sesini aramak zorunda kaldı. "Silahıma ihtiyacım var." Bu bir çeşit meydan okumaydı, tepkisini test etmek içindi.

O siyah gözler dikkatle yüzünü inceledi. Adamın incelemesi onu rahatsız etti. Bu gözler çok fazla şey görüyordu ve Jaxon'ın saklayacak çok şeyi vardı. Yüzü ifadesizdi, kesinlikle hiçbir şey ele vermiyordu ve Jaxx insanları okumakta çok iyiydi.

"Beni vurmayı mı planlıyorsun?" Aynı nazik ses tonuyla sordu ama bu sefer içinde biraz eğlence vardı.

Çok yorgundu. Kirpiklerinin aşağı kaymasını engellemek için mücadele etmeye başlamıştı. Tuhaf bir fenomeni fark etti. Kalbi onunkinin ritmine uyacak şekilde yavaşlamıştı. Aynen öyle. İki kalp aynı anda atıyordu. Onları duyabiliyordu. Adamın sesi ona tanıdık geliyordu ama yine de tamamen yabancıydı. Hiç kimse böyle bir adamla tanışamazdı. ve onu unut. Onu tanıması mümkün değildi.

Dudaklarını ıslattı. İnanılmaz derecede susamıştı. "Silahıma ihtiyacım var."

Şifonyere doğru yürüdü. Yürümedi. Süzüldü. Onun bu şekilde hareket edişini sonsuza dek izleyebilirdi. Vücudu bir hayvaninkine benziyordu, bir kurdun ya da leoparın, kediye benzer ve güçlü bir şeyin. Akışkan. Tamamen sessiz. Akıyordu, ama hareket durduğunda yine tamamen hareketsizdi. Ona silahını uzattı.

Elinde tanıdık, kendisinin bir uzantısı gibi hissetti. Neredeyse bir anda korkusunun bir kısmı kayboldu. "Bana ne oldu?" Otomatik olarak şarjörü kontrol etmeye çalıştı ama kollarını kurşun gibi hissetti ve silahı işini yapacak kadar kaldıramadı.

Silahı geri aldı, parmakları kadının tenini okşuyordu. Silah Sıcaklık seli o kadar beklenmedikti ki, ondan uzaklaştı. Adam tepki vermedi ama nazikçe parmaklarını çözdü ve ona mermi yatağında bir mermi bulunan dolu şarjörü gösterdi.

Silahı avucuna geri koydu. "Birkaç kez vuruldun, Jaxon. Hâlâ çok hastasın."

"Burası bir hastane değil." Her zaman şüpheliydi; onu hayatta tutan şey buydu. Ama hayatta olmaması gerekiyordu.

artık. "Burada benimle birlikte büyük tehlike altındasın," diye adamı uyarmaya çalıştı ama sözleri çok alçaktı, sesi soluklaşıyordu.

"Uyu, tatlım. Sadece uyumaya devam et." Bunu yumuşak bir sesle söylemişti ama kadife sesi herhangi bir uyuşturucu kadar güçlü bir şekilde kadının bedenine ve zihnine sızmıştı.

Sonra ona dokundu, saçlarını okşadı. Dokunuşu tanıdık ve biraz da sahiplenici geldi. Sanki ona dokunmaya hakkı varmış gibi dokunmuştu. Bir okşama gibiydi. Jaxon'ın kafası karışmıştı. Onu tanıyordu. Onun bir parçasıydı. Onu yakından tanıyordu ama yine de tamamen yabancıydı. İç çekti, yapamadı
Kirpiklerinin aşağı kaymasını ve uyuması yönündeki güçlü talebe boyun eğmesini önlemek için.

Lucian yatağın kenarına oturdu ve sadece onun uyumasını izledi. Lucian'ın sahip olduğu en beklenmedik şeydi. yüzyıllar boyunca tecrübe etmişti. Bu varlığı neredeyse iki bin yıldır bekliyordu ve o hiç de hayal ettiği gibi biri değildi. Irkının kadınları uzun boyluydu.

ve zarif, koyu renk gözlü, bol miktarda siyah saçlı.
Onlar güç ve beceri sahibi yaratıklardı. Türünün yok olmanın eşiğinde olduğunun ve kadınlarının birer hazine gibi korunduğunun farkındaydı ama yine de,
Onlar güçlüydü, bu genç kadın gibi kırılgan ve savunmasız değillerdi.

Onun solgun tenine dokundu. Uyurken neredeyse bir peri gibi görünüyordu, efsanelerden fırlamış bir peri gibi. O kadar küçük ve hafifti ki, sadece gözleri vardı. Güzel gözler. Bir erkeğin içinde boğulabileceği türden gözler. Saçları sarının birkaç tonuydu, kalın ve yumuşaktı ama kısa ve dağınıktı, sanki yoluna çıktığında dikkatsizce makasla kesiyormuş gibiydi. Adam, kadının uzun saçları olurdu, bu paspas değil. Kendini

Sürekli saçlarına dokunuyordum. Yumuşak, ipek teller gibi. Evcilleşmemişti ve istediği yöne gidiyordu, ama o kendini onun vahşi saçlarına düşkün buldu.

Korku içinde yaşadı. Bu onun dünyasıydı. Küçük bir çocuk olduğu zamandan beri onun dünyasıydı. Lucian içinde bu kadar korumacı bir damar olduğunu bilmiyordu. Yüzyıllar boyunca hiçbir şey hissetmemişti. Şimdi, bu insan kadının varlığında, çok fazla duygusu vardı. Ona zarar vermeye çalışanlar depoda işledikleri suçların bedelini çok ağır ödemişlerdi.

Lucian onu ölümün kol gezdiği o yerden uzaklaştırırken kalbini ve ciğerlerini yavaşlatarak derin bir uykuya daldırmıştı.

ve yıkım. Ortağını da kurtarmış, adamın zihnine onu taşıyan ambulansın anısını yerleştirmişti. Lucian onu kurtarmayı başarmış, ona kadim ve güçlü kanını vermişti. Kendini ışığa dönüştürmüştü ve içten dışa doğru iyileşmeye başlamak için halkının yöntemiyle onun hırpalanmış bedenine girmişti. Yaraları büyük, kan kaybı çok fazlaydı. Kanını kullanmak onu iyileştirmenin tek yoluydu.

ama bu ikisi için de tehlikeliydi.

Onun türünden herhangi birinin kendi türünün varlığını keşfetmesi, halkı için ölüm cezası anlamına gelirdi. İlk önceliği onun korunmasıydı, ikincisi ise ırkının devamını sağlamaktı. Onun işi her zaman her iki türün de korunması olmuştu.

Kızın götürüleceği hastanede izini kaybettirerek kendine zaman kazandırmıştı. Lifeflight'ı arayıp onu bir travma ünitesine gönderdiğine dair anılar yerleştirdi. Evraklar kaybolmuş gibi görünüyordu ve bilgisayarlar çökmüştü. Kimse tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı.

Lucian kendini bir kez daha parmaklarını kızın saçlarında dolaştırırken buldu. Doğru düzgün bir ismi bile yoktu. Jaxon bir kadın için ne tür bir isimdi? Başını iki yana salladı. Bir süredir onu izliyordu, en iyi yolu bulmaya çalışıyordu.

ona yaklaştı. Eğer kendi ırkından bir kadın olsaydı, onu kendi kadını olarak sahiplenir, onları birbirine bağlardı. ve doğanın kendi akışına bıraktı. Bu kadın insandı ve çok kırılıyordu. Evini kurduğu son birkaç hafta boyunca onun zihnine defalarca dokunmuştu. Kadının pek çok sırrı olduğunu fark etmişti. Gabriel'in hayat arkadaşı ona bu kadını dünyanın bir yerinde ve büyük bir ihtiyaç içinde bulacağını söylemişti. Francesca haklıydı. Jaxon'ın hayatı hiç de kolay olmamıştı. Hiç çocukluk geçirmemişti. Sadece mücadele, ölüm ve şiddet anıları. Jaxon, etrafındakileri güvende tutmaktan sorumlu olduğuna inanıyordu. Tüm genç hayatı boyunca yol. Başkaları için sorumluluk almak. Hiç kimse onunla gerçekten ilgilenmemişti. Bu durumu düzeltmeye niyetliydi. Kızın onun müdahalesine nasıl karşılık vereceğini bilemeyeceğini hissediyordu.

Uyandığında ilk düşüncesi başkalarını korumak olmuştu. Onu. Bu onun ilgisini çekti. Bu onu ısıttı kendisine yönelik olası bir tehlike konusunda onu uyarmaya çalışmıştı. Kadın onun bir yırtıcı olduğunu, tehlikeli olabileceğini biliyordu ama yine de onu korumak onun için önemliydi. Onu büyülemişti. Onunla ilgili bir şey kalbini yerinden oynatıyor ve sadece onu gördüğünde bile gülümsemek istemesine neden oluyordu. Tek gereken buydu. Ona bakınca mutlu oluyordu. Daha önce hiç bu duyguları yaşadı ve onları incelemek için dışarı çıkardı.

Onun ilk sesiyle birlikte renkleri görmüştü. Canlı, parlak renkler. Duygularını kaybetmiş Karpatyalı erkekler gibi yüzyıllar boyunca siyah-beyaz dünyasında yaşamış olan Lucian renk tonları karşısında neredeyse kör olmuştu. Maviler ve kırmızılar, turuncular ve yeşiller, baktığı her yerde renklerin her tonu vardı. Kızın sarı saç tellerini başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturdu, farkında olmadan şefkatliydi. Yaşadığı duygular çok yoğundu.

Açlık yavaş yavaş düşüncelerine sızmaya başlamıştı. Onu iyileştirmek için muazzam bir enerji harcamıştı ve kanı yenilenmesi gerekiyordu. Kendisi avlanırken onun uykuda kalmasını sağlamak için zihnine güçlü bir itme daha gönderdi.

Şehir onu bekleyen avlarla doluydu. Balkona çıktı, sonra şekil değiştirerek bir baykuş formunu seçti. Güçlü kanatları onu şehrin üzerinde uçurdu. Keskin gözleri karanlıkta görmek için yaratılmıştı, keskin işitme duyusu altındaki her sesi alıyordu. Kalp atışlarını, seslerin mırıltısını, yaşamakta olan hayatın sesini duyabiliyordu. Trafik ve şehir sesleri çağırıyordu, hayatla dolup taşan damarlarda pompalanan kanın sesi.

Mükemmel bir avlanma alanı olan parka giden yolu buldu. Baykuş bir ağacın tepesine kondu ve kanatlarını dikkatlice katladı. Etrafı inceledi. Sağ tarafında iki adamın sesini duyabildi. Hemen normal formuna dönüştü ve bunu yaparken yere doğru süzüldü. Sessiz bir zihinsel çağrı göndererek avının kendisine gelmesini istedi. Yüzyıllar boyunca katilleri teslim etmişti.

ölümün ellerine düştüğünde, sadece beslenmek için kendini yeniden eğitmek büyük bir disiplin gerektirmişti.

İki adam çağrısına cevap verdi, ikisi de sağlıklı ve tıknazdı, gece geç saatteki bir toplantıdan sonra bacaklarını esneten koşuculardı.

Ne alkol ne de uyuşturucu kokuyordu. Jaxon'a dönmesi gerektiği için çabucak beslendi. Jaxon istediğinden daha uzun süredir baygındı. Ama şimdi uyuduğuna göre, Lucian onun vücutları için çok gerekli olan normal insan uykusu düzenine girmesine asla izin vermediğini fark etti. Onun komutu olmadan uyuduğunda huzursuz ve sıkıntılı oluyordu. Lucian, Jaxon'un gecelerinin çoğunu işinde çalışarak geçirdiğinin, fiziksel olarak kendini bitkinlik noktasına kadar zorladığının farkındaydı. Ama rüyaları acımasızdı. Lucian bunlardan birkaçını onunla paylaşmış, kendi zihnini onunla birleştirerek

şeytanlarını yakından tanıyordu. Çok fazla şeytani vardı ve her birini kovmaya niyetliydi.

En önemlisi, Lucian ondan kesinlikle gerekli olandan daha uzun süre ayrı kalmak istemiyordu. Ondan ayrı kalamazdı. Onunla birlikte olmaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymamış olan o. Ona dokunmaya, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Artık onun gözetiminde olduğuna göre.

Böylece ne insanlar ne de diğer Karpatyalılar onu ondan alabilecekti. Jaxon ondan kaçamayacaktı. Ona kendi kanını vermiş ve zihinlerini istedikleri zaman birleştirebilmelerine yetecek kadar az miktarda onun kanından almıştı.

Bir kez daha tam güçle ona döndü. Ve gücü muazzamdı. Ona karşı nazik olmalıydı. Eğer içinde herhangi bir nezaket kaldıysa, eğer içinde herhangi bir nezaket olduysa, bunu şu amaç için kullanmaya niyetliydi Jaxon. Bunu hak eden biri varsa, o da oydu.

Yatağının kenarına oturdu, uykuda kalma emrini kaldırdı ve onu kollarının arasına aldı. "Ben senin hayat arkadaşınım, genç kız. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok ve sen Karpatyalı değilsin, bu yüzden belli bir miktar senden gelen direnç." Lucian çenesini kızın başının üst kısmına sürttü. "Sana söz veriyorum, elimden geldiğince nazik ve sabırlı olacağım ama seni uzun süre bekleyemem. İçinde bulunduğum duygular içimdeki vahşi canavarı evcilleştiremediğimi hissediyorum."

Jaxon'ın kirpikleri kırpışarak açıldı. Kafası karışık, puslu, sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Duyduğu yatıştırıcı ses çok güzel ve tanıdıktı. İblisleri uzakta tutuyor ve bir ölçüde güvende hissetmesini sağladı. "Kimsin sen? Seni nereden tanıyorum?"

"Aklın beni tanıyor. Kalbin ve ruhun beni tanıyor."

Başparmağı elmacık kemiğinin mükemmel çizgisini okşadı. şefkatle, çünkü onun tenini kendi teninin altında hissetmeyi seviyordu. "Bizi birbirimize bağlamalıyım Jaxon, başka seçeneğim yok. Beklemek tehlikeli olur. Sana daha fazla zaman veremediğim için üzgünüm."

"Anlamıyorum." Onun siyah gözlerine baktı ve orada gördüğü şey karşısında korku hissetmesi gerekirdi. Adam ona sahiplenircesine bakıyordu, daha önce hiçbir erkeğin cesaret edemediği bir şeydi bu.

yap. Jaxon erkeklerdeki bu tür duyguları teşvik etmezdi. Yine de

Garip bir nedenden ötürü, bu tehlikeli yabancı ona değer verildiğini hissettirdi. Aranıyordu.

"Şu anda anlamadığını biliyorum Jaxon, ama zamanla anlayacaksın." Lucian onun çenesini sert parmaklarıyla kavrayarak koyu renk gözleriyle bakışlarını yakaladı.

Siyah, dipsiz bir havuza düşmek gibiydi. Sonsuz. Zamansız.

Lucian usulca onun adını mırıldandı ve başını onun boğazının yumuşaklığına doğru eğdi. Onun kokusunu içine çekti.

Lucian'ın onu bulamayacağı hiçbir yer yoktu. Kolları, kendine onun çok kırılgan olduğunu hatırlatana kadar sahiplenici bir şekilde sıkıldı. Onun kollarında inanılmaz derecede küçük ve hafif hissediyordu.

ama aynı zamanda sıcak ve baştan çıkarıcıydı. Kadın onun içinde yalnız bırakılması gereken şeyleri harekete geçiriyordu. Ani, acil talepler

onu şok etmişti. Kız genç ve savunmasızdı ve o anda tek istediği onu korumak olmalıydı.

Ağzı kadının tenine hafifçe, şefkatle, küçük bir okşayışla dokundu.

Bir anda ihtiyaç ona sert ve zorunlu bir şekilde çarptı. Kadının kalbinin kendi kalbinin ritmiyle attığını duyabiliyordu. Kanının damarlarında dolaştığını duyabiliyordu, onu çağıran, muazzam bir fiziksel arzuyu tetikleyen baştan çıkarıcı bir

sıcaklığı bu.

bedenine duyduğu açlık. Gözlerini kapatarak, son derece rahatsız edici olmasına ve vücudunun rahatlamak için çığlık atmasına aldırmadan hissetme yeteneğinin tadını çıkardı. Dili nabzını buldu, bölgeyi bir, iki kez yıkadı. Dişleri damarın üzerinde nazikçe gezindi, sonra derine battı.

Bir anda kollarında huzursuzca hareket etti ve inledi, yumuşak bir yakınlık fısıltısı vücudunu daha da sıkılaştırdı. Tatlı ve baharatlıydı, tarif edilemez ve daha önce hiç karşılaşmadığı bir tadı vardı. Bağımlılık yapıyordu, sanki tam olarak onun her ihtiyacını karşılamak için tasarlanmıştı. Ona asla doyamayacaktı. Disiplin, vücudunun vaat ettiği coşkuya duyduğu açlığın önüne geçti. Dilinin bir hareketiyle, dişlerinin açtığı küçük iğne deliklerini kapattı ve bir doktorun keşfedebileceği hiçbir iz bırakmadı.

Lucian onu büyüsünün derinliklerinde tutmaya özen gösteriyordu. gömleğini açtı ve başının arkasını avuçlayabilmek için onu kollarının arasında kaydırđı. Vücudu ihtiyaçtan kuduruyordu ve doğal duygusallığı onun altında ortaya çıkıyordu. büyücölük. Tırnaklarından biri jilet gibi uzamıştı. keskin pençe. Kalbinin üzerine bir çizgi çekti ve kızın ağzını göğsüne bastırdı. onu kendisine bağladı.

Kadının dudaklarına ilk dokunuşuyla birlikte içinde bir ateş yandı; o kadar yoğun, o kadar derin bir ihtiyaçtı ki, katı kontrolüyle tanınan Lucian neredeyse kendisine ait olanı alma arzusuna teslim oluyordu. Titrediğini fark etti, vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Kızın kulağına yaklaşıarak gecenin içine, kızın zihnine şu sözleri üfledi Onları bir daha hiç kimse ayıramazdı, ondan birkaç saatten fazla ayrı kalamazdı. "Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Sana aitim. Hayatımı senin için sunuyorum. Sana korumamı, bağlılığımı, kalbimi, ruhumu ve bedenimi. Senin olanın aynısını kendime alıyorum. Senin

Hayatın, mutluluğun ve refahın her zaman benimkinden üstün tutulacak ve el üstünde tutulacak. Sen benim hayat arkadaşısın, sonsuza kadar bana bağlısın ve her zaman benim himayemdesin."

Yaşadığı rahatlama muazzamdı ve şu şekilde gerçekleşti Vücudu onunkiyle birleşmemiş olmasına rağmen. Adamın ve kadının kalbi birdi, birbirine bağlıydı, aynı bütünün iki yarısıydı. Ruhları birleşti, böylece onun dışıl ışığı Yüzyıllardır onu tehdit eden korkunç karanlığı hafifleterek içinde ışıltı ışıltı parladı. O anda o Hayatının neredeyse tamamını karanlıkta, kasvetli ve çirkin bir cehennemde geçiren biri için bir hayat arkadaşı bulmak hayal edebileceğinin de ötesinde bir şeydi.

Jaxon Montgomery kelimenin tam anlamıyla onun kalbi ve ruhuydu. O olmadan var olmaya devam etmesi için hiçbir neden yoktu. Uzun zamandır içinde yaşadığı boşluğa ve karanlığa asla geri dönemezdi. Ritüel sözcükler onları birbirlerine bağladı, böylece ikisi de diğerinden asla kaçamayacaktı.

Lucian kendini kandırmıyordu. Lucian'ın ona, onun ona ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla ihtiyacı vardı. ona çok ihtiyacı vardı. İddiasını daha da ileri götürmeden önce durup düşünmesi gerekiyordu. Çok nazikçe beslenmesini durdurdu ve yarayı kendisi kapattı. Kanı hem onları birbirine bağlayacak hem de kızın iyileşmesine yardımcı olacaktı. Ayrıca insan bedeni üzerinde çalışarak onu kendi ırkına dönüştürecekti. Dönüşüm riskliydi, beden ve zihin için zordu. Ve bir kez yapıldığında, geri dönüşü yoktu. Jaxon olduğu gibi kalacak, hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyacak, güneşten kurtuluşu toprağın sıcak kollarında arayacaktı. Eğer gerçek bir psişik değilse - başarıyla Karpatian'a dönüşebilen tek insan dışı türü- deney onu deliliğe sürükleyebilirdi, ve Jaxon'ın yok edilmesi gerekecekti. Lucian arkasına yaslandı ve onu karanlık büyüsünden kurtardı.

Lucian onu tekrar yastıkların üzerine yatırırken kızın kirpikleri titriyordu. Lucian çok az insanın bu şekilde başarılı bir şekilde dönüştürüldü. Ama aynı zamanda onun onun gerçek hayat arkadaşı olduğu için o saflara aitti. Kalbi onunkiyle eşleşiyordu. Bunu biliyordu. Ritüel sözcükleri söylediğinde, onları birbirine bağlayan ipleri hissetti. Öyle bile olsa,

Bir şeyi entelektüel olarak bilmek, kalbinin ona inanmasını sağlamıyordu. Onun güvenliğini riske atmak istemiyordu. Tam dönüşüm için üç kan değişimi gerekliydi. Şimdiden işitme ve görme duyuları daha çok Karpatlarınkine benziyordu. Yakında et ürünlerini ve diğer yiyeceklerin çoğunu tüketmekte zorlanacaktı. Ona yakınında ihtiyacı olacaktı. Onun hayatını değiştirdiği kadar Şu anda buna cesaret edemezdi.

"Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum." Yatağın yorganının altında, Jaxon'ın parmakları silahının kabzasına sıkıca sarılmıştı. Çok uykuluydu ve bu yabancı ona çok tanıdık geliyordu. Bulmacaları sevmezdi. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece hasta olduğunu ve karanlık bir prensin kanını alıp onu sonsuza dek kendisine bağladığına dair garip rüyalar gördüğünü biliyordu. Yatağının üzerinde gezinirken bulduğu yabancıda egzotik ve farklı bir şeyler vardı.

Zarif ve kibar ama vahşi ve evcilleşmemiş bir şey. Jaxon bu tehlikeli kombinasyonu şehvetli ve karşı konulması zor buluyordu.

Lucian ona gülümsedi, bembeyaz dişlerinin parıltısı gölgeli yüz hatlarının sert çizgilerini yumuşatıyordu. "Ben Lucian Daratrazanoff. Çok eski ve saygın bir isim ancak bu ülkede doğru telaffuz edilmesi zor. Lucian iyi."

"Seni tanıyor muyum?" Jaxon bu kadar zayıf olmamayı diledi. Keşke böyle erotik ve tuhaf rüyalar görmeseydi.

bu adam hakkında. Onun huzurunda olmak garip hissettiriyordu, özellikle de hiçbir şey ona mantıklı gelmiyorken. "Neden hastane yerine buradayım?"

"Olağanüstü bir bakıma ihtiyacın vardı," diye dürüstçe cevap verdi. "Ölmeye çok yaklaştıydın Jaxon ve hayatını riske atmayı göze alamazdım."

"Ortağım Barry Radcliff vuruldu. Hatırlıyorum, benim için geri gelmişti." Geri kalan her şey onun için bir bulanıklıktı. Depodan nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü Barry onu taşıyacak durumda değildi.

"Şu anda hastanede ve durumu beklenenden daha iyi. Sert bir adam ve çok cesur." Lucian ortağının hakkını teslim etti, ancak adamın hastanede olduğunu eklemedi
Ona aşık.

"Öleceğimi sandım. Ölmeliydim." Bu sözleri neredeyse kendi kendine mırıldanıyordu.

Ölmek istemişti. Bu korkunç sorumluluk
İnce omuzlarına yüklenen yük, her zaman taşımak isteyeceğinden çok daha fazlaydı. Ona bakabilmek için kirpiklerini zorla açtı. "Korkunç bir tehlike içindesin. Benimle birlikte olamazsın. Nerede olursak olalım, güvenli değil. Güvende değilsin."

Lucian gülümsedi ve uzanıp saçlarını taradı.
yüzünün etrafında yuvarlanıyordu. Dokunuşu inanılmaz derecede şefkatliydi ve ona garip bir güvenlik hissi veriyordu.
Onun

Sesi o kadar güzel ve saftı ki, sonsuza dek konuşmaya devam etmesini istedi. Aksanı seksiydi, bir dalga gönderiyordu
İçindeki özlemin ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

"Benim için endişelenme, genç adam. İkimizi de koruyabilirim. Korktuğun adamı biliyorum ve sen

bu evdeyseniz, güvendesiniz demektir. İyi eğitimli ama bu araziye girmesi imkansız. tespit edilmeden."

"Onu tanıımıyorsunuz. Pişmanlık duymadan ve düşünmeden herkesi öldürebilir. Sadece bana yardım ediyor olsan bile, bunu kendisine yönelik bir tehdit olarak yorumlayacaktır." Tedirginleşmeye başlamıştı, gözleri onun için duyduğu endişeyle kocaman olmuştu.

"Benden başka hiçbir şeye inanmıyorsan, Jaxon, şuna inan. Bu dünyada, bu odada seninle birlikte olan adam kadar tehlikeli başka kimse yok. Tyler Drake sana ulaşamaz. Artık benim korumam altında olduğun için hayatını belirleyemez." Sesi gerçekçi geliyordu, kibirli ya da palavracı değildi.

Yine onun karanlık gözlerine dalıyordu. Onun güzel, çok sıra dışı gözlerine. Jaxon kendini biraz kaybolmuş hissetti ve onun büyüleyici büyüünden kurtulmak için gözlerini hızla kırıştırdı. "Böyle düşündüğünü biliyorum. Babam bir deniz komandosuydu ve üvey babam Russell Andrews da öyleydi. Tyler Drake ikisini de öldürmeyi başardı. Benimle olduğun sürece güvende olduğunu düşünemezsin." Kirpikleri yetişemeyeceği kadar ağırdı. Onu ikna etme niyetine rağmen kirpikleri aşağı doğru kaydı. Onu koruyacak gücü yoktu. Bu onu korkuttu ve kalbi acıyla göğsüne çarptı.

"Sakin ol, Jaxon. Nefes al ve rahatla. Ben tekim Beni korumak istemeni çok takdir etmeme rağmen, seninle ilgileniyorum, tam tersi değil. Her halükarda, kimse nerede olduğunu bilmiyor. Seni tamamen güvende tuttum. Sadece uyu tatlım ve iyileş."

Sesi öylesine yatıştırıcı ve ikna ediciydi ki, kısa süre sonra nefes alış verişinin tam olarak onunkine göre düzenlendiğini fark etti. Neden o emrettiği gibi yapmak istiyordu, bilmiyordu ama

İtaat etme dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. Gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Umarım düşündüğün kadar iyisindir. Patronumu arayıp sana göz kulak olması için birkaç adam görevlendirmesini söylersen senin için daha güvenli olur." Sesi yumuşak bir mırıltıya dönüşüyordu. "Daha da iyisi, benden uzaklaşıp bir daha arkana bakmazsan daha güvenli olur."

Lucian'ın parmakları bir kez daha kızın yumuşak saçlarına dolandı. "Daha güvende olacağımı düşünüyorsun, değil mi?"

Sesinde bir parça eğlence vardı. Nedense bu Jaxon'ın kalbini yerinden oynattı. O kadar tanıdıktı ki, sanki onu hiç tanımadığı halde yakından tanıyormuş gibiydi. Dokunuşu hariç. Onun dokunuşunu biliyordu. Ve sesini de. Sesini tanıyordu. Aksanını, kadife baştan çıkarıcılığını, cümlelerini çevirişini. Onun zihnine aitmiş gibi görünüyordu. Asıl çılginca olan ise, Jaxon'ın ona inanmaya başlamasıydı.

Lucian onun hiç karşı koymadan batışını izledi. Hayatının kurtarılmasını istememişti ama onun güvenliği için endişelenerek koruyucusu olma meşalesini eline almıştı.

Kim olduğunu bile bilmeden onu korumaya hazırды. Artık zihnini onunkıyla sıkıca birleştirerek epey bir zaman geçirmişti. İlk başta sadece onu hayatta tutmak için gerekliydi. Daha sonra bunu yaptı çünkü onu, anılarını, nasıl düşündüğünü, ne yaptığını bilmek istiyordu. hayal ettiği, onun için önemli olan şeyler. İçinde onun için iyi olandan çok daha fazla merhamet vardı. O onu dengelemek için ona ihtiyacı vardı.

Ona karşı hissettiği cinsel dürtülerin ne kadar güçlü olduğuna hayret ediyordu. Bu daha önce hiç başına gelmemişti. Bir kadına nadiren başka bir şey için bakmıştı.

tatmin edici bir açlıktı. Şimdi açlığı farklıydı ve hayal ettiğinden çok daha güçlüydü. Uğruna

Lucian bazen seksin nasıl bir his olduğunu görmek için insanların zihinlerini paylaşmıştı. Vücudunu saran bu acil istek bundan bile tamamen farklıydı. Zihnini ele geçirmiş, akli başında her düşünceyi kovmuş gibiydi.

Koruyucu. Lucian her Karpat erkeğinin ırkının kadınlarını ve çocuklarını korumak gibi muazzam bir görevle doğduğunu biliyordu. Jaxon'a karşı hissettiği bu koruyuculuk da farklıydı. Lucian hayatını hem insanları hem de Karpatyalıları korumaya adanmıştı ama yine de Jaxon'a karşı duygularının yoğunluğu çok daha güçlüydü. Ona olan bağlılığının gerçekten bu kadar güçlü olacağına hazırlıksızdı. Neredeyse tüm hayatı boyunca karanlık ve gölgeler içinde yaşamıştı, şiddete aşına ve rahattı. O tamamen karanlık ve tehlikeliydi. Şimdi şefkati, yumuşaklığı tanımak istiyordu. Kendini çoğu erkeğin asla tanımadığı kadar tanıyordu. Güçlü ve tehlikeli olduğunu biliyordu ve bunu kendi içinde kabullenmişti. Ancak şimdi, Jaxon yatağında bu kadar savunmasız ve kırılgan yatarken, daha da güçlüydü.

İç çekerek onun yanındaki yatağa uzandı. İnsan olarak kaldığı ve hayatta kalmak için yer üstünde kalması gerektiği sürece, güneş ışığının Karpat güçlerini azalttığı gün boyunca onu tam olarak koruyamayacaktı. Normalde gece çökene kadar yeryüzünde kalırdı. Bu da her ikisi için de bir sorun teşkil ediyordu. Çok fazla acı çekmeden o kadar saat ondan ayrı kalamazdı. Onun yanındaki yatağa uzandı. Ona bir sonraki gün batımına kadar uyumasını emredecekti. Bu arada, etraflarına öreceği korumalar ve serbest bırakacağı kurtlar onları insan ya da başka türlü, onlara zarar vermek isteyebilecek her türlü yaratıktan koruyacaktı. Kızın küçük bedenini daha iri gövdesinin sığınağına topladı ve yüzünü saçlarının ipeksi kokusuna gömdü.

İkinci Bölüm

Jaxon önce onu kokladı. Temiz. Taze. Seksi. İçten içe kendini azarlarcasına başını salladı. Onu artık tanıyordu.

Dokunuşunu, sesini, kokusunu biliyordu. Uykusunda bile eli silahının tanıdık kabzasının etrafında kıvrılmıştı. Şimdi onu tutuşunu gevşetti ve aslında yanındaki çarşafa düşmesine izin verdi. Kendini güvende hissediyordu. Gözleri kapalı yatarken bunu düşündü. Güvende olma hissi. Daha önce böyle bir şey yaşadığını hiç hatırlamıyordu. Zayıf ve yaralı olmasına rağmen,

Tamamen yabancı biriyle yalnız ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yokken, kendini güvende hissetti.

Gözlerini açtı ve onu tepesinde belirirken buldu, tam olarak nerede olacağını biliyordu. Onu zihninde hissediyor, kalabalığın içinde bakmadan bulabileceğini biliyordu.

Onu görmek bile nefesini kesmişti. Çok uzundu ve gücü ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyordu. Hayır. Bu tam olarak doğru değildi. O gücün kişileşmiş haliydi. Onu bekledi. Onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Onun sesine bayılıyordu. Ona verdiği muazzam tepki onu korkutmuştu.

Kimseye, özellikle de bir erkeğe karşı bir şey hissetmemek için kendini eğitmişti. Bir erkeğe ilgi gösterirse Tyler Drake'in yeniden ortaya çıkacağına inanıyordu.

"Bu akşam kendini daha iyi hissediyor musun?" Lucian'ın eli onun alnına dokundu.

Jaxon onun dokunuşunun sıcaklığını vücudunda bir lav akıntısı gibi hissetti. "Yorgun görünüyorsun." Kaşlarını çattı.

"Çok mu

hiç uyumadan benimle ilgileniyorsun?" Uyurken bir yabancının kendisiyle ilgilenmesi düşüncesi rahatsız edici olmalıydı ama onun yanında bunu pek de umursamıyordu. Jaxon onu inceledi. Fiziksel olarak efsanevi Yunan tanrıları gibi güzeldi. Ama yorgun gözleri

çok fazla ve kesinlikle yeterince uyumadığından endişeleniyordu. Beklenmedik bir şekilde uzanıp onun sakal gölgeli çenesine dokunma isteği duydu.

"Seninle ilgilenen benim, tatlım." Hafif bir gülümseme mükemmel yontulmuş ağzını kavislendirdi. "Kendinden başka kimseyi düşünmene gerek yok. Yaraların iyileşiyor Güzel. Bir gün sonra sizi hastaneye geri götürebiliriz, böylece arkadaşlarınız hayatta olduğunuzu ve iyileştiğinizi kendi gözleriyle görebilirler. Onları rahatlattım ama seni kendi gözleriyle görmeleri gerekiyor."

Lucian fazla düşünmeden insan zihinlerini kolayca kontrol edebiliyordu. Bunu yüzyıllar boyunca yapmıştı. Ama bu bir Bu kadar farklı insanı bu kadar uzaktan kontrol etmek biraz daha yıpratıcıydı. Jaxon'un bakımını hastane çalışanlarına bırakmaya hazır değildi, ta ki onu eve dönmesi için hemen serbest bırakacaklarından emin olana kadar. İstiyordu ki Ona kan testi yapılmamıştı ve Tyler Drake'in ya da başka birinin ona kan testi yapması durumunda hastanede çok savunmasız kalacağını biliyordu. İşi sayesinde edindiği düşmanlar, birilerinin açıkça başlattığı işi bitirmeye karar verdi.

"Oturmak istiyorum." Hâlâ kendini bu kadar güçsüz hissetmesine şaşırarak bunu yapmaya çalıştı.

Lucian hemen kızın zayıf bedenini ellerinin arasına aldı ve onu kolayca oturur pozisyona getirdi. Dikkatlice sıkıştırdı arkasındaki yastıklar ve etrafındaki battaniyeler. Her zamankinden daha da solgundu. "Derin nefes al ve bayılacak." Bunu bir kararname haline getirdi.

Kendini gülümserken buldu. "Bunun ne kadar tuhaf olduğu hakkında bir fikrin var mı? Buranın hastane olmadığını biliyorum. Bir tür sanatoryum bile değil, değil mi? Ve sen de doktor değilsin."

Odanın içinde hızlı, akıcı ve tamamen sessiz adımlarla ilerliyordu. Onun hareketlerini büyük bir orman kedisine benzetmekten kendini alamadı. Onda tehditkâr ama aynı zamanda oldukça şehvetli bir şeyler vardı. Onu güvende ve emniyette hissettirdi, ama bir şekilde tehdit etti.

daha önce hiç gitmemişti. Hangisiydi? Güvende mi yoksa tehlikede mi? Madem o kadar yırtıcıydı, neden içindeki uyarı sistemi ona çılgılık atmıyordu? Nefesini yavaşça dışarı verdi, Dikkatli bir şekilde. Bir kolluk görevlisi olarak değil, bir kadın olarak tehdit altında hissettiğini fark etti.

Lucian yüzünü ona döndü, pencere arkasındaydı. Dışarıda gece karanlık ve biraz fırtınalıydı. Yağmurun sesini duyabiliyordu.

düzenli bir şekilde düşüyor ve rüzgâr ağaçların arasından eserek dallarının duvarları tırmıklamasına neden oluyor.

"Kelimenin tam anlamıyla bir doktor olmayabilirim ama insanları iyileştiriyorum. Seni de iyileştirdim."

Jaxon yine bunun doğru olduğunu biliyordu. Onun hakkında her türlü şeyi biliyordu. Bilmemesi gereken şeyler. Mahrem şeyler. Onun dünyayı, her kıtayı birkaç kez dolaştığını biliyordu. Sayısız dil konuşuyordu. Varlıklıydı ama para onun için bir amaçtan başka bir şey ifade etmiyordu. Uzun, çok uzun zamandır onu aradığını biliyordu.

Durumu değerlendirirken, Lucian'ın siyah gözleri onu dikkatle izledi, gözlerini kırpmadan, avını izleyen bir yırtıcının gözleri gibi. Zihni onunkinin içinde bir gölgeydi, düşüncelerini, zihninin çalışma şeklini, nasıl davrandığını gözlemliyordu.

kendi duygularını analiz ediyor.

Jaxon bu garip olgunun farkındaydı, kalp atışlarının Jaxon'un kalp atışlarıyla eşleşmesinin, Jaxon'un Nefes alış verişi onunkine göre yavaşlamış gibiydi. Lucian hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu?

ona yabancı mıydı? Onun sanatı ve antikaları sevdiğini biliyordu. Her ikisi ve onları yaratan sanatçılar ve zanaatkârlar hakkında geniş bilgiye sahipti, ancak son zamanlarda

Resimlerde, heykellerde, antikalarda ve müzikte neşe ve güzellik buldu. Sayısız insanı iyileştirmiş, onları garip ve benzersiz bir şekilde iyileştirmişti. Bu kısım onun için bulanıktı, daha fazla çalışmak için beyninde bir yere kilitlenmişti. O

diğerlerini iyileştirdiği gibi onu da iyileştirmişti.

"Ben uyurken benimle konuştun," diye mırıldandı, onun hakkında neden bu kadar çok şey bildiğine dair mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. "Senin hakkında bu kadar çok şeyi böyle mi biliyorum?"

Lucian umursamazca omuz silkti, hareketi akıcıydı ve Kusursuz bir rahatlık. "Gerçekten fark eder mi?" Ona bakmak bile gülümsemek istemesine neden oluyordu. Onun sadece varlığının bile hayatını değiştirmiş olması inanılmazdı. Ona her zaman bakmak istiyordu. Yüzünün şekli, yanağının kıvrımı, uzun kirpikleri, her şey. Yüzyıllar boyunca gördüğü tüm karanlık çirkinliklerden, gerçekten kötü şeylerden sonra, Jaxon onun için bir mucizeydi.

Lucian'la ilgili her şey Jaxx için büyüleyiciydi. Onu asla terk etmek istemedi. Burada, kendi dünyalarında, gerçek olduğunu bildiği şeylerden uzakta kilitli kalmak istiyordu. Kendini güvende ve sıcak hissediyordu. Onun kendisine bakışını seviyordu. Ara sıra onun gözlerinde beklenmedik parıltılar görüyordu.

-Arzunun, sahiplenmenin, sıcaklığın ve şefkatin parıltıları. Bu şeylerin tadını çıkarmayı çok istiyordu. Onları kendine çekmeyi.

"Sanırım fark etmez," diye cevap verirken buldu kendini.

Sesi çok yumuşaktı. Onu duymak kadifeyle sarılmak gibiydi. Ama Jaxon kendini kandırmak üzere değildi. Seksi ve

Lucian ne kadar heyecan verici olsa da, eğer ona elini serbest bırakacak kadar aptalsa, dişlerini diken diken eden o erkek, otoriter kibre kolayca bürünebileceğini hissediyordu.

Bir kahkaha patlattı, ses parmakların dokunuşu gibi teninde gezindi. Bir arzu şaftı ona çarptı, sonra tam gelişmiş bir ihtiyaca dönüştü. Bu onu dehşete düşürdü. Böylesine yoğun duygulara hazırlıksızdı. Ona verdiği tepki belli oluyor muydu? Aslında suçlulukla etrafına baktı, korkmuştu. Başka biri onun Lucian'a baktığını görebilirdi.

"Beni eve götürmelisin," dedi. Sesi boğuktu. Gözyaşlarının boğazını tıkadığını hissedebiliyordu. Bunların hepsi bir fantezi. Gerçeklik sade ve çirkindi. Onun buradaki varlığı bu güzel adamın ölümüne neden olacaktı. En büyük bedeli ödeyecekti. Çünkü ona özlemle bakmıştı. Çünkü ona yardım edecek kadar kibardı.

Lucian odanın içinde o kadar hızlı süzülüyordu ki, aslında onun hareket ettiğini bile görmemişti. Uzun boylu, kaslı bir adamdı. her yönden, yürürken sessizdi, ama yine de onu görmeliydi. Tek yaptığı göz kırpmaktı ve adam tepesinde dikilmiş, iki parmağıyla çenesine uzanmıştı. Başını yukarı kaldırdı ve onu siyah gözlerine bakmaya zorladı. Bir anda kendini öne, onun içine, onun bir parçası, sıcak ve güvende hissetti.

"Üzülmene gerek yok tatlım. Bunu yapamam. Gerçekten kalbimi sızlatıyorsun." Başparmağı Cildinde ileri geri hareket ederek kan dolaşımına ısı dalgaları gönderdi. "Kimse zarar veremez sen."

"Kendim için endişelenmiyorum, seni aptal." Jaxon kıskırılmıştı. İçinde bulunduğu tehlikenin farkında değil gibiydi. O

gerçekten kibirliydi.

Birdenbire tavrı tamamen değişti. Gülümsemesi soldu ve gözleri buz gibi soğudu. Başını pencereye doğru çevirdi. Yırtıcı hayvanı açıkça gördü
O zaman onu. Avcı. Hiçbir nezaket, yumuşaklık yoktu; onu engelleyecek hiçbir vicdanı olmayan bir savaşçıydı.

"Burada kal Jaxon," diye mırıldandı neredeyse dalgınca, belli ki itaat bekliyordu. "Yakında döneceğim."

Ve bir anda yok oldu. Bir göz kırpması daha ve artık odada değildi. Orada oturdu, yorganın altında hatasız bir şekilde silahını buldu. Elini tabancaya doladı; tabanca kolunun bir uzantısı gibiydi, çok tanıdıktı. Lucian'ın hissettiklerini şimdi o da hissediyordu, karanlık dünyalarına sızıyordu. Yavaşça içeri girmiş, zihnine o kadar sinsice sızmıştı ki ilk başta fark etmemişti. Tehlike onları bu güvenli yerde bulmuştu.

Bu duygu o kadar baskındı ki Jaxon neredeyse nefes alamıyordu. Onları takip eden her kimse tamamen şeytandı. Tyler Drake'in onu bir kez daha bulduğuna emindi. Peşinde acımasızca koşuyordu. Yenilmezdi. Hiç kimse onu yaralayacak kadar bile yaklaşmamıştı. İstediği zaman öldürürdü.

Bir keresinde, önce ailesini sonra da koruyucu ailesini öldürdüğünden beri, komşusu olan Jaxon'un hoşuna gitmişti. tekerlekli sandalyede oturan, hayattan zevk alan ve gülümsemeye hazır genç bir kadınla kahve içiyordu. Jaxon o zamandan beri kendine gerçek bir arkadaş edinme izni vermemişti. İşteyken bile sık sık partner değiştiriyormuş gibi görünmesini sağladı. Toplum içinde Tyler'in öldürme öfkesini tetiklemek istemediği için onlara asla gülümsemiyor ya da onlarla sosyalleşmiyordu. Bu durum-
Jaxon bir adamın evinde tek başına.

Lucian'ı öldürmeye kararlı intikamcı bir manyak olan Tyler'ı bir kez daha kışkırttı.

Lucian'ın Tyler'ın Donanma SEAL eğitiminin kapsamını takdir etmediği açıktı. O bir bukalemundu, her manzaraya uyum sağlardı. Olağanüstü bir mesafeden bir hedefi vurabilen mükemmel bir keskin nişancıydı. Jaxon Lucian'ın tehlikeli bir adam olduğunu anlamıştı. Gözlerinden, omuzlarının duruşundan, yürüyüşündeki özgüvenden ve hareket ediş tarzından anlamıştı.

Ama bu, Tyler Drake'in, aynı derecede iyi eğitilmiş babası ve koruyucu babası Russell Andrews'a ulaştığı gibi ona da ulaşamayacağı anlamına gelmiyordu.

Jaxon yorganı geriye attı. Üzerinde sadece ipek bir erkek gömleği vardı. Kısa boylu olduğu için gömlek dizlerinin epeyce üzerinden düşüyordu ve zaten alçakgönüllülük en son isteyeceği şeydi.

endişeleniyordu. Tehlike hissi şimdi her zamankinden daha güçlüydü. Lucian'ın başı dertteydi ve ona gitmesi gerekiyordu. Lucian'ı o kadar iyi tanımiyordu. ve ne kadar değerli olabileceğini.

Ayakta durmak düşündüğünden daha zordu. Günlerdir dik bir pozisyonda durmamıştı. Bacakları lastik gibiydi ve çok güçsüzdü. Bacaklarının nasıl

Vücudu itiraz etse de ses çıkarmamaya dikkat ederek kapıya doğru ilerledi. Evin planını bilmiyordu ve odasının büyüklüğüne bakılırsa bina çok büyüktü ama Lucian'ı bulabileceğinden emindi. Kendini ona bağlı hissediyordu.

Ona bir şey olmasına izin veremezdi. Lucian'ın Jaxon, bu kadar basitti. Onun herhangi bir nedenle, hele de kendi yüzünden incinmesine izin vermeyecekti.

Yatak odası, iki ucunda geniş merdivenler bulunan uzun ve geniş bir sahanlığa açılıyordu. Halılar kalındı. ve yepyeni görünüyordu. Evle ilgili her ayrıntı ideal görünüyordu. Jaxon her şeyi fark etti çünkü her şey çok mükemmeldi, sanki

Lucian her bir parçayı sevgiyle bizzat getirmişti. Her bir resim, her bir heykel, duvar kağıtları, halılar ve Vitray - antika mobilya tercihine kadar hayal ettiği her şey vardı.

Jaxon her şeyin yanından sessizce geçti, merdivenlerden aşağı inmeye başlarken çıplak ayakları hiç ses çıkarmadı. Yarı yolda, Duvara oyulmuş bir oyuk gördü, süslü bir cam kapı küçük bir balkona açılıyordu. Kapıyı açtı, bunu tamamen sessizlik içinde yapmaya büyük özen gösterdi. Bir anda yağmur Onu sıırıslıklam etti, rüzgâr o kadar soğuktu ki titremeye başladı. Zar zor fark etti. Gözleri karanlığa alışmaya çalışıyor, hedefini arıyordu.

İlk başta hiçbir şey göremedi. Pürüzlü bir şimşek Gökyüzünde yay çizerek aşağıdaki avluyu aydınlattı. Lucian'ın uçsuz bucaksız avlunun tam ortasında tamamen hareketsiz durduğunu görebiliyordu. Ondandır birkaç metre ötede, siyah pelerine bürünmüş ikinci bir figür daha derin gölgeler içinde duruyordu. Gözlerinin ışıksızlığa çabucak uyum sağlayarak mükemmel bir gece görüşü sağladığını ve kendisi için yeni ve tuhaf olan keskin işitme duyusunun iki adam arasındaki tuhaf konuşmayı algıladığını fark etti.

Lucian'ın sesi her zamankinden daha da güzeldi, alçak perdeden ve kadife saflığıyla insanın derisinin altından geçip zihnine sızıyordu. "Seni memnun etmekten başka bir şey yapamam, Henrique," dedi, "bana bu kadar açık bir meydan okumayla seslenmek için bu kadar uzağa gelmişken."

"Sen olduğunu bilmiyordum, Lucian." İkinci ses, kara tahta üzerindeki tırnaklar gibi gıcırdayan korkunç, cızırtılı bir sestir. "Son beş yüzyıldır öldüğün düşünülüyordu. Gerçekten de saflarımıza katıldığına inanılıyordu."

Figür döndü ve Jaxon onu mükemmel bir şekilde görebildi. Görüntü dehşet vericiydi. Kafası sadece gri ve çukurluydu, mermi şeklinde kafatası, birkaç tutam uzun saç üstünden sarkıyordu. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu ve burnu açık bir delikten başka bir şey değildi. Diş etleri çekilmiş, dişleri sivri ve lekeliydi. Yaratık elini kaldırdığında, uzun tırnakları pençe gibiydi. İğrenç görünüyordu.

Jaxon Lucian'a bir uyarıda bulunmak istedi. Yabancı samimi görünmeye çalışıyordu ama ondan yayılan güçlü nefret dalgalarını hissedebiliyordu. Başkalarının bilmediği şeyleri bildiği derinlerde bir yerde, Lucian'ın karşısındaki canavarın ilk fırsatta ona saldırmaya niyetli olduğunu biliyordu. fırsat.

"Dedikodu dinlemenin sorunu, Henrique, tamamen yanlış olabilmesidir. Ben halkımız için adalet dağıtıcısıyım. Prensimize her zaman sadık kaldım ve kalmaya da devam edeceğim. Karpat yasalarımızı çiğnemeyi seçtiniz ve tüm insanlığın."

Lucian'ın sesi o kadar güzeldi ki Jaxon kendini tamamen ona kaptırmıştı. Aklını önemli olan şeylerde tutmak için birkaç kez başını sallamak zorunda kaldı. Isıran soğğun da, yağın yağmurun da önemli ölçüde yardımı dokunmuştu. Silahının namlusuna nişan aldı, silah ellerinde kaya gibi sabitti. Başından vuracaktı, yabancının kendi silahını gizliyor olma ihtimalini hiç düşünmemişti.

Henrique yavaşça hareket etmeye başladı, ayakları avludaki kaldırım taşları üzerinde garip bir desen oluşturunuyordu. Korku filmlerinden fırlamış gibi çirkin ve şeytani bir çubuk figürüne benziyordu. Lucian dönmüyor gibiydi ama yüzü hep Henrique'ye dönüktü. Jaxon yabancının ayaklarının hareketini büyüleyici buldu. Ferforjenin üzerinden daha da uzağa eğildi.

daha iyi görebilmek için demir parmaklıklara tırmandı.

Yağmur onu sıvadı

Saçlarını başına topladı. Yağmur damlaları uzun kirpiklerinde asılı kaldı ve rüzgâr gözlerine su kaçırdı. Ama hava bir kez daha Jaxon'ın yabancının hareketlerinin onda yarattığı garip büyülenmeden kurtulmasına yardımcı oldu. Silah bir kez daha yabancının kafasına doğrultulmuştu. Eğer bir hamle yaparsa Lucian'a zarar verecek zamanı olmayacaktı.

Yabancının uzun, ince gövdesi hiçbir uyarıda bulunmadan kasıldı.

Adam bir hayvana, yamalı ve yeleli vahşi bir kurda dönüşürken Jaxon çılgınlığını bastırdı, çenesini dolduran keskin dişler Lucian'a doğru ilerliyordu. Güçlü arka ayakları taşlara saplandı ve hayvanın Lucian'ın üzerine atlayarak etini ve damarlarını parçalamaya çalışmasına izin verdi.

Lucian o kadar hızlı bir şekilde havaya fırladı ki, sadece bir bulanıklıktı. Jaxon bu tuhaf olaya rağmen kendini toparlamaya çalıştı,

korkunç canavarı gördü. Dişlerinden salya akıyordu ve gözleri nefretle kıpkırmızı parlıyordu. Gök gürültüsü Birbiri ardına çakan şimşekler gökyüzünü aydınlatırken kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle çıtırdıyordu.

Lucian'ın bir an önce

Sert taşlara çarparak yere düşecek ve kurt onu parçalayacaktı, kolayca, neredeyse rahatça canavarın üstüne indi, elleri kafasını vahşice büktü. Boynunun çatırtısı gece havasında gürültüyle duyuluyordu. Sonra Lucian sıçradı

Hayvandan uzakta.

Yüksek sesle böğürdü, tekrar şekil değiştirerek bir kez daha insan oldu, kafası korkunç bir şekilde bir tarafa savruldu, rengi solmuş dişleri Lucian'a doğru gıcırdadı. Jaxon Lucian'ın güçlü ellerinin yarattığın boynunu kırdığını görebiliyordu ama yine de yaratık bir şekilde hâlâ son derece tehlikeliydi.

Tetiğe bastı ve Lucian bir anlığına ortadan kaybolmuş gibi

görünürken bile iğrenç alnının ortasında bir delik açıldığını gördü.

Jaxon, Lucian'ın sağ tarafta belirlediğini gördüğünde neredeyse bayılıyordu.

yaratığın yanında. O korkunç Şeyden uzaklaŐması için ona bağırmak istedi ama boğazi

Dehşet içindeydi ama hiç ses çıkmıyordu. Dehşet içindeydi, yaratık h    tırnak yerine kullandığı grotesk pençeleriyle Lucian'ı parçalıyordu. Lucian bir kolunu ileri doğru itti, yumruğunu yaratığın göğüs boŐluđunun derinliklerine gmen g   bir bulanıklıktı bu.

Jaxon korkunç bir emme sesi duydu ve Lucian elini çektiğinde avucunun içinde yaratığın nabız gibi atan kalbi vardı. Ceset tiz bir ığlıkta yere yığılırken Lucian geriye sıçradı. İnanılmaz bir Şekilde, yaratık

Elleri ağgzl   le Lucian'a doğru uzanarak kıpırdandı. Kendini kaldırım taŐlarının üzerinde acımasızca çekmeye başladı.

Jaxon entelekt  el olarak bunların hiçbirinin olamayacağını biliyordu -bunların hepsi gerçeklik kapsamının dıŐındaydı- ama silahını Lucian'a doğru s   klenen iğrenç yaratığa doğrulttu. Koyu kanın kaldırım taŐlarına bir leke gibi yayıldığını görebiliyordu. Hiçbir uyarı olmadan gky   nden ateşten bir top korkunç, k   s gibi fig   r  n üzerine d   t   avluda çırpınarak onu yaktı. Yaratığa ait t  m kanıtları ve kanı tamamen t  ketti.

dk  lm  Őt  . Lucian'ın kalbi geliŐig  zel alevlerin içine atmasını ve sonra ellerini ateşin üzerinde tutmasını izledi. Derisini boyayan kan sanki hiç olmamış gibi yok olmuştu ama mucizevi bir Şekilde yanmamıŐtı. Jaxon aşağıya, aşağıdaki manzaraya baktı. Fırtına geçiyordu, r  zg  r k  lleri g  neye doğru savuruyordu. Ve sonra avluda sadece Lucian tek başına duruyordu. Dnd   ve doğruca Jaxon'a baktı.

Nefes alamıyordu. Ağzı açık bir Şekilde ona bakmaktan başka bir Şey yapamıyordu. H    silahına nişan aldığını fark etti. Aklına onu vurma d  Ő nesi geldi. Acaba DelirmiŐ miydi, yoksa adam imkansız Şeyler mi yapmıştı? Kız

çoktan eve girmişti. Avludan eve geri dönmesi sadece birkaç dakikasını alacaktı ve Jaxon araziye ve binanın düzenini biliyordu, ama o bilmiyordu. Jaxon merdivenlerden hafifçe koşarak indi ve avlunun aksi yönüne döndü. Neredeyse hemen bir kapı gördü. Sarsarak açtı ve gecenin karanlığına doğru koştu. Yüksek bir yer aradı, kendini gizleyebileceği ama adamın ona doğru hareket edip etmediğini gözlemleyebileceği bir yer. Ama dosdoğru sağlam bir duvar gibi görünen bir şeye çarptı.

Anında iki güçlü el tarafından sabitlendi. Lucian önünde duruyordu - bir başka imkânsızlık. Avludan kızın bulunduğu yere bu kadar hızlı gelmesinin imkânı yoktu. Bütün ev aralarında kalmıştı.

Jaxon silahı ona doğrultmak için çevirmeye çalıştı. Yumuşak kahkahasını kulağına çok yakın bir yerden duydu.

"Bunun ikimiz için de çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, Tatlım." Silahı kızın elinden kolayca aldı ve onu kollarının arasına alıp göğsüne yasladı, vücudunun üst kısmı öne doğru eğilerek onu Yağmur. "Çok iyi itaat etmiyorsun, değil mi?" Bunu, kalbine her zaman tuhaf bir şey yapan o hafif eğlence notasıyla sordu.

"Gitmek istiyorum." Dişlerini gıcırdatacak kadar titriyordu, bunun soğuktan ve yağmurdan mı yoksa Lucian'dan ve onun ne olduğundan duyduğu korkudan mı kaynaklandığından emin değildi. Çünkü onun sıradan bir adam olmadığı açıktı. Yakışıklı, seksi ve güzel bir sesi olması önemli değildi.

Hızla evin içine doğru ilerledi. Arkalarından kapı sıkıca kapandı. "Sana yatakta kalmanı söylemiştim."

"Yardım etmek istedim." Yüzünü onun omzuna gömdü çünkü gidecek başka bir yeri yoktu ve donuyordu, korkuyordu ve bitkin düşmüştü. Adam sıcak ve güçlüydü ve ona her şeyin üstesinden gelebileceği izlenimini verdi. kolayca. Ona, yanında güvende olduğu hissini veriyordu. "Dışarıdaki her neyse onunla tek başına yüzleşmene izin veremezdim." Dehşete kapılmıştı ama bu bir özür gibi gelmişti.

"Kendini ölümüne korkutmayı başardın," diye gözlemde bulundu.

Başını kaldırdı ve suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. "Ben yapmadım. Neydi o şey? Onu doğrudan Başını. Boynunu kırdın. Kalbini söktükten sonra bile -ve bunu nasıl başardığını bana anlatma bile- şey senin için gelmeye devam etti."

"O bir vampirdi." Her şeyi söylediği gibi bunu da yumuşak bir sesle, sakın ve gerçekçi bir şekilde söyledi.

Jaxon'ın içindeki her şey hareketsiz kaldı. Nefesi bile kesilmiş gibiydi. Böyle bir şey olmadığına inanmak istiyordu ama tanık olduğu şey inkâr edilemezdi. Elini kaldırdığında nefesi uzun bir tıslamayla dışarı çıktı. "Bana başka bir şey anlatma. Hiçbir şey anlatma. Tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

"Kalbin çok hızlı atıyor, Jaxon," diye işaret etti Lucian nazikçe. Büyük banyonun kapısını zarif ayakkabılı tek ayağıyla iterek açtı.

"Bana tek bir şeyin cevabını ver. Ben bir sanatoryumda mıyım? Eğer aklımı kaçırdıysam, bana söylemenizde bir sakınca yok. Sanırım en azından bu kadarını bilmek istiyorum."

"Aptalca davranıyorsun," dedi siyah kadife sesiyle usulca.

Ondan, onun üzerinde sahip olduğu muazzam güçten uzaklaşmak için gözlerini kapattı. Donmuş ve zayıf olduğu ve silahı adamın elinde olduğu gerçeğinden dolayı, Onu kurtaracak kadar uzun süre işe yarayabilecek tek gerçek saldırı gözlerine saldırmak olabilirdi. Ama olağanüstü güzel gözleri vardı. Onları mahvetmek büyük bir utanç olurdu. Kendini böyle bir şey yapmaya zorlayabilir miydi, bilmiyordu.

Sonra onun kahkahasını duydu, alçak sesle ve samimi bir şekilde...Güzel gözlerimin armağanı için Tanrı'ya şükürler olsun. Bana böyle korkunç bir şey yapmaya kalkışmanı istemezdim.

Uzun kirpikleri açıldı ve şaşkınlıktan çok suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. "Düşüncelerimi okuyabiliyorsun! Hangi kapıdan kaçmayı seçtiğimi böyle anladın. Düşüncelerimi okuyorsun!"

"İtiraf etmeliyim ki gerçek bu." Sesi şimdi çok eğlenmiş gibiydi. Onu kucağında, vücudunun sıcaklığının yanında tutarken, kocaman küvete buharlı su doldurdu. O güzel şekilli bir şişeden banyo tuzları ekledi. Elini sallayarak birkaç aromatik mum yaktı.

"Bunu yaptığını görmedim," diye inkar etti Jaxon, başını ondan yana çevirerek. "Ama ben senin bir şey yapmadığın gerçeğini yakaladım.

Mutlaka benimle hep yüksek sesle konuşuyorsun. Benimle gülüyor ve konuşuyorsun ama kafamın içinde, düşüncelerimde." Alnını ellerinin arasına aldı. "Bu sefer başım gerçekten belada, değil mi?" Titriyordu ve bu sefer emindi ki

üşümekten çok korkuyordu. En azından hâlâ ondan korkması gerektiğini bilecek kadar akıllı kalmıştı.

"Sen de benimle aynı şekilde konuşabilirsin tatlım," diye cevap verdi, sesi yatıştırıcıydı. "Jaxon, bana bak. Bundan saklanmayın. Ne anlamı var ki?" Lucian

onun içini dışına çıkardığını fark etti. Eskiden kasvetli ve şiddet dolu olan dünyasına büyük bir neşe getirmişti.

Başını kaldırdı, böylece iri çikolata kahverengi gözleri onun siyah gözleriyle buluşabildi.

"Benden korkmuyorsun," diye ısrar etti. "Kendi içinde ara. Dünyanızda hakkında hiçbir şey bilmediğiniz şeyler olduğu bilgisi anlaşılabilir bir şekilde korkutucu, ama benden korkmuyorsunuz."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Onun gözlerinin içine düşmeyecek ve kendisini büyülemesine izin vermeyecekti. Olay buydu, değil mi? Gözleriyle yaptığı bir tür kara büyü vardı. Sadece bir daha onlara bakmayacaktı.

Mükemmel ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Zihnini paylaştım. Senin hakkında her türlü şeyi biliyorum. Tıpkı senin benim hakkımda her türlü şeyi bildiğin gibi."

"Onları tanımak istemiyorum," diye tersledi. "Bunların hiçbirinin bir parçası olmak istemiyorum. O şeyi tam alnının ortasından vurdum, tam ortasından ve ölmedi."

"Bir vampiri öldürmenin ve bir daha dirilmemesini sağlamanın tek bir yolu vardır. Kalbini çıkarmalı ve onu yakar. Kanı deride lekeli asit gibi etki eder ya da kan dolaşımına karışırsa zehir etkisi gösterir. Ayrıca yok edilmesi gerekir. Bir vampir öldükten sonra bile düzgün bir şekilde imha edilmezse çok büyük hasara yol açabilir."

Ona ters ters baktı. "Sana daha fazlasını bilmek istemediğimi söylemiştim."

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, her birini iliklerinden dikkatlice kaydırды. Parmakları kızın yumuşak tenini ısıtıyor, arkasında dans eden küçük alevler bırakıyordu. Kadın

ellerini yakaladı ve hareketlerini durdurdu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Vücudunun ona verdiği tepki karşısında şok olmak ve dehşete düşmek yerine öfkeli görünmeye çalıştı.

"Islak giysilerini çıkarıyorum. Eğer niyetin vücudunu benden saklamaksa, sana pek de iyi gelmiyorlar tatlım. Yağmurdan ıslanmış gömleğin artık tamamen şeffaf." Kadife yumuşaklığındaki sesinde herhangi bir tonlama olmaksızın bariz olanı işaret etti. "Çok üşümüştün ve ısınmaya ihtiyacın var. Bunun en iyi yol olduğunu düşündüm. Ama dilerseniz başka bir yol seçmekten de mutluluk duyarım."

Göğsünün duvarını itti ve adamın iması karşısında kıpkırmızı oldu. Haklıydı; ıslak ipek gömlek her şeyi ortaya çıkarıyordu. "Git buradan. Sen odadayken kesinlikle banyo yapmayacağım."

Onun yüzünü inceledi. Çok solgundu. Sadece gözleri vardı. Zihninde kafa karışıklığı ve korku vardı ama gerçek bir direniş yoktu. O değildi kendini pencereden atacak bir tip değildi. "Ayağın kayıp düşersen hiç hoşuma gitmez genç adam."

"Sanki bir çocukmuşum gibi benden 'genç' diye bahsetmeniz çok aşağılayıcı. Ben yetişkin bir kadıyım," diyerek onu bilgilendirdi. Kibirle.

Adamın gülümsemesi neredeyse kadının nefesini kesecekti. "İşte ben de bundan korkuyorum," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki Jaxon, senin için çok yaşlıyım." Lucian'ın siyah gözleri o sahiplenici parıltıyla kızın yüzünde gezindi. çok fazla kanıt var. "Yine de benim için, ikimiz için de başka biri yok. Birbirimize saplanıp kaldık."

"Git başımdan." Kadın yine güçsüzce adamın geniş göğsünü itti. "Küvette çok uzun bir süre ıslanacağım ve Bunların hiçbirinin olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Uyuşturucu falan almış olmalıyım. Ya da kafama aldığım darbe beni kafam karıştı."

"Kafana hiç darbe almadın." Eğlence sesinin sıcak kadifesini saf baştan çıkarıcılığa dönüştürdü. "O senin ortağındı."

"Git!" Bu kez kapıyı işaret etti.

Ayaklarının fayanslara değmesine nazikçe izin verdi. Kızın aptallığı karşısında başını sallayarak odadan dışarı süzüldü.

Jaxon derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Dünyada vampir diye bir şey yoktu. Öyle değildi işte. Islak gömleği bir kenara fırlattı ve şükrederek sıcak suyun içine girdi.

Evet, var. Az önce birini gördünüz. Adı Henrique'ydi ve çok yetenekli değildi. Daha çok var. Yapmayın. Endişelen Jaxon. Ben bir ölümsüz avcısıyım ve seni koruyacağım.

Yine aklındaydı. Sanki bu onu uzaklaştıracakmış gibi başını salladı. "Hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Vampirler. Tüm hayatımı bu bilgi olmadan geçirebilir ve çok mutlu olabilirim. Bilmek istemiyorum." Ya Lucian'ın kendisi de bir vampirse? Avludan kızın kaçtığı kapıya kadar gelebilmişti ve koca ev aralarında kalmıştı. Bunu nasıl başarmıştı? "Peki ya benim karanlık prensler, kan ve bunun gibi iğrenç şeylerle ilgili rüyalarım ne olacak?" diye mırıldandı kendi kendine.

Kesinlikle ona gülüyordu. Ben vampir değilim, her ne kadar birkaç yüzyıl boyunca öyleymiş gibi davrandıysam da.

Kardeşıme yardım et. Ben bir Karpatyalıyım, vampir avcısıyım, ruhlarını tüm Karpatyalı erkeklerin içinde var olan karanlığa teslim etmiş benim türümden olanların avcısıyım.

.

"Birkaç yüzyıl mı? Sen kaç yaşındasın ki? Bekle! Buna cevap verme. Bilmek istemiyorum. Benimle konuşmayı kes. Bu çılgınlık. Çok güçlü ilaçlar alıyor olmalıyım, yakında hastanede uyanacağım ve her şey normale dönecek. Seni ben uydurdum. Yapacağım şey seni görmezden gelmek ve banyo yapmak. Vampirler ve sen sonsuza dek aklımdan çıkacaksınız. O yüzden benimle konuşma."

Lucian kendini yüksek sesle gülerken buldu. Bu ses onu ürkütmüştü. Kahkaha attığını hatırlamıyordu. Ama iyi hissettirmişti. Avucunu banyo kapısının üzerine koydu. Neredeyse iki gün boyunca Binlerce yıllık boşluk, karanlık ve şiddet. Duygu yok. Hiçbir şey yoktu. Kendi halkı, koruduğu insanlar, onun gücünden ve becerisinden o kadar korkmuşlardı ki Topraklarından geçerken adını fısıldar ve saklanırdı. Yine de küçük bir insan kadın bir mucize yaratmış ve hayatına kahkaha getirmişti.

Ne olduğu konusunda hiçbir endişesi yoktu. Bir ölüm makinesi Karpatyalıları ve insanları kötülükten korumak için tasarlanmıştı. Görevinde fazlasıyla iyiydi. Öfke ya da pişmanlık duymadan kolayca yok ederdi.

Ama Jaxon Montgomery şimdiye kadar karşılaştığı en güzel şeydi. O onun kızıydı ve ondan asla vazgeçmeyecekti. Ama kız onu değiştiriyor muydu? Avucu, arkasında yıkandığı kapıyı okşadı, kalbi garip bir şekilde dönüyordu, Beklenmedik bir şekilde.

Sıcak su Jaxon'ın içini ısıttı ama iyileşmekte olan yaralarını acıttı. Kaşlarını çatarak yakın zamanda

Depodaki çatışmada. Ölmesi gerekirdi.
o ağır yaraları. Ve tüm ıstırabı nihayet sona ermiş olacaktı.
Dizlerini yukarı çekti ve başını dizlerinin üzerine koydu.
Şimdi sorumluluk yükü her zamankinden daha ağırdı.
Dünyayı sadece insan suçlulardan değil, kâbuslardaki
şeylerden de korumak zorunda kalacaktı.
Bunu yapamazdı. Artık yapamazdı. Artık bu dünyada bu
kadar yalnız kalamazdı. Bunu düşünmek bile içini acıtıyor ve
sızlatıyordu.

Bir daha asla yalnız olmayacaksın, tatlım." Yumuşak ve
güzel ses şefkat doluydu. Jaxon toparlanmak için elinden
geleni yaptı. "Sana benimle konuşma demiştim."

Düşünüyorum, konuşmuyorum." Sesindeki eğlenceyle
karışık şefkat, kalbini yerinden oynattı ve kendisini daha da
savunmasız hissetmesine neden oldu.

"Ben de öyle düşünmüyorum." Bir elini ıslak saçlarında
gezdirdi. Bu tür şeyler normal insanların başına gelmezdi.
Neden böyle tuhaf şeyleri kendine çekiyordu?

Ben bir şey değilim.

"Seni duyamıyorum." Kendine rağmen gülümsüyordu. Onda
neredeyse sevimli bir şeyler vardı, eğer böyle bir
korkutucu yaratık sevimli olarak adlandırılabilirdi. Gözleri
aniden genişledi. Onun orada olduğunu biliyordu. Tüm
zaman boyunca. O balkonda olduğunu biliyordu.

"Yaptın, değil mi?" Fısıldadı, ama biliyordu ki
onu duyabilirdi. Eğer onu kafasının içinde duyabiliyorsa, o da
fısıltısını duyabilirdi.

Evet.

"Ve tüm bunları zihnimden silebilirsin." Mantıklı gelmişti. Lucian gibi biri başka nasıl dünyadan saklı kalabilirdi ki? "Neden o iğrenç şeyi görmeme izin verdin? O görüntüyü aklımdan asla çıkaramayacağım."

Bildiklerini silmemi istemezsin. Hiçbir şeyi. İstemeyeceğini biliyorum. Doğal olarak cazibesi var, ama böyle bir şeyi istemezsiniz ve sizin yerinize karar veremeyecek kadar size saygım var.

Ağrıyan alnını ovuşturdu. Adam haklıydı. Gördüğü dehşeti unutmak ona cazip geliyordu. Ona kimsenin böyle bir bilgiyi özümseyemeyeceğini haykırmak istedi. Ama o haklıydı. Kendisi için böyle bir karar vermesinden nefret ederdi ve asla cehaleti seçmezdi. Ama bu yeni bilgi onun geleceği için ne anlama geliyordu? Ne anlama gelebilirdi?

Görünürde hiçbir sebep yokken, Jaxon ağlamaya başladı. Gözyaşları bir kez başladı mı, onları kontrol edemezdi. Büyük hıçkırıklar yükseldi, onu şiddetle sarsıyordu. O hiç ağlamadı. Asla! Jaxon kasıtlı olarak suyun altına girdi, yıkanmayı umuyordu. gözyaşlarını uzaklaştırdı. Lucian'ın onu ağlarken yakalaması utanç verici olurdu. Bir anda Lucian'ın farkında olması gerektiğini anladı; Lucian onun zihnindeydi, en özel düşüncelerini ve anılarını izleyen bir gölgeydi. O kadar hızlı kalktı ki başını musluğa çarptı. Jaxon irkilerek devasa küvetin içinde ayağa kalktı, vücudundan sular akıyordu.

Lucian tam önünde cisimleşti, siyah gözleri büyük bir banyo havlusuna uzanırken endişeliydi. Jaxon sesli bir şekilde nefesini tuttu. "Tanrım, birdenbire ortaya çıktın! Kapıdan bile girmedin!"

Onu havluyla sardı. Orada çırılçıplak, kafası karışmış, gözleri

muazzam ve su ince vücudundan akıyordu. Onu iri gövdesinin sığınağına çekerek kurulamaya başladı. "Kapılar gerçekten o kadar da gerekli değil, tatlım."

"Belli ki onları kilitlemek pek işe yaramayacak," dedi. işaret etti. Onun yakışıklı yüzünü incelemek için başını eğdi. "Yorgunum Lucian. Uzanmam gerek."

Onu kollarının arasına aldı. Çok kırılgan görünüyordu. İyi ve güçlü bir rüzgâr onu uçurabilirdi. "Eğer daha fazla ağlarsan, tatlım, kalbim kırılacak." Ciddiydi de. Kalbi onun için gerçekten acıyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kalbinin düzenli atışına karşı onu göğsüne yaklaştırarak evin içinde süzüldü, merdivenleri çıktı ve yatak odasına geri döndü. Çok nazikçe onu yatağına yatırdı.

"Şimdi uyuyacaksın, Jaxon," diye emretti. Sesi, kızın ondan istediği her şeyi yapmak istemesine neden oldu. Hayır, ona emretti. Bu bir emirdi ve sesinin güzelliği ve saflığı onu öylesine büyülemişti ki, onun gücüne boyun eğdi.

"Haksız mıyım? Yaptığın şey bu mu?" Gömleğini giymesine yardım etmesine izin verdi. Gömleğinin düğmelerini iliklerken parmakları bir kez daha tenine değdiği her yere alevler saçtı. Kararlı bir şekilde yorganı çenesine kadar çekti.

"Evet, sesim ve gözlerimle kolayca kontrol edebilirim. Diğerleri." Bunu utanmadan itiraf etti, tıpkı diğer her şeyi yaptığı gibi, yumuşak ve nazik ses tonuyla.

Belli belirsiz bir gülümseme bir an için iri gözlerini aydınlattı. "Bunu çok kolay kabul ediyorsun. Dışarıda senin gibi kaç kişi var?"

"Artık pek kalmadı. Biz Karpatların nesli tükeniyor. Erkeklerimizin çok azı hayat arkadaşlarını bulabiliyor."

Gözlerini kapattı. "Sormamam gerektiğini biliyorum. Sormamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Hayat arkadaşı nedir?" Uzun kirpikleri kalktı ve gözyaşlarının parıltısına rağmen gözlerinin derinliklerinde kahkahalar dans etti.

Saçlarını karıştırdı, parmaklarıyla tarayarak bir nevi kontrol altına aldı. "Sen bir hayat arkadaşısn, tatlım. Benim hayat arkadaşı. Seni bulmak neredeyse iki bin yılımı aldı ve o kadar zaman içinde böyle bir mucizeye inanmaya hiç cesaret edemedim. zaman."

Bir elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Daha iyi biliyordum. Bunu duymak istemeyeceğimi biliyordum. Neredeyse iki bin yıl mı dedin? Bu seni çok yaşlı yapar. Haklısın, benim için çok yaşlısın."

Güçlü beyaz dişleri parladı. Mükemmel bir şekilde düzdü, ağzı duyusaldı. Onunla ilgili her şey mükemmeldi. Kadın ona ters ters baktı. "Dişlerinin çoğu eksikken en azından buruşuk ve tozlu görünemez miydin?"

Lucian kahkaha attı, sesi o kadar güzeldi ki midesinde kelebek kanatlarının fısıltısını hissedebiliyordu. İnanılmaz derecede karizmatikti. Onun büyüüne kapıldığını biliyordu. Duyguları gerçek miydi, yoksa onları ona o mu telkin ediyordu? Kadın hiç kimseye karşı böyle duygular beslememişti. Adamın onda uyandırdığı duyguların bu kadar güçlü olması korkutucuydu.

"Ben de daha önce böyle hissetmemiştim." Bunu açıkça söyledi. Dürüstçe. Sesindeki saflık yalan söylemesini imkânsız kılıyordu. "Başka bir kadını hiç bu şekilde istemedim, Jaxon. Benim için sadece sen varsın."

"Bana sahip olamazsın. Aşkı içermeyen bir dünyada yaşıyorum. Sana yer yok. Tyler Drake bir vampir olmayabilir ama çok tehlikeli. Başka ölümlerden sorumlu

olmayacağım. Ellerimde yeterince kan var.

bütün bir ordu." Bu vampir saçmalığına inanmayacağına karar verdi. Hepsi bu kadardı. Aksi takdirde, kendini adamak zorunda kalacaktı. Cennetteki Tanrı, belki de teslim olmak istiyordu.

Ellerini avuçlarının içine aldı, dikkatle incelemek için bir o yana bir bu yana çevirdi. Avuçlarını ağzının sıcaklığına getirdi, sonra her iki elin tam ortasına birer öpücük kondurdu. "Bir damla bile kan görmüyorum, tatlım. Tyler Drake'in yapmayı seçtiği şeyden asla sen sorumlu olmadın."

"Beni dinlemiyorsun." Sesi üzgün geliyordu, yastıklara daha derinden sarıldı. Bunun doğru olamayacağını bildiği halde bir kez daha kendini güvende hissetti. "Hayatını riske atmayacağım."

Lucian yine güldü. Jaxon onun sesindeki gerçek eğlenceyi duyabiliyordu. "Beni hâlâ anlamıyorsun genç adam, ama yakında anlayacaksın."

Üçüncü Bölüm

Sesler ve kokular Jaxon'a bir hastanede olduğunu söylüyordu. Gözlerini temkinli bir şekilde açtı. Bir yatakta yatıyordu ama silahını hâlâ elinde hissedebiliyordu. Yakınlarda bir hemşire geziniyordu.

Kadın Jaxon'a gülümsedi. "Uyanmışsın. Güzel. Doktor seni bu akşam taburcu etmeyi planlıyor. Eve yalnız gitmen konusunda endişeliydi ama nişanlın sana iyi bakılacağına dair güvence verdi."

Jaxon'ın kalbi sıkıştı. Sadece vampirler ve karanlık, seksi "Karpatyalılar" hakkında rüya gördüğünü umuyordu. yabancılar, ama o hiçbir şey yapmadığından çok emindi.

Nişanlısı vurulmadan önce. Hiç kıpırdamadan durdu. Ne söyleyeceği, nasıl cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hastaneye nasıl geldiğini bile bilmiyordu. Hemşire etrafta koşuşturuyor, perdeleri açıyor ve Jaxon'ın güneşin çoktan battığını görmesini sağlıyordu.

Jaxon artık kendini güvende hissetmediğini fark etti. Kontrolünün çok az olduğu ya da hiç olmadığı bir ortamdaydı. Eğer Tyler ona ulaşmak istiyorsa, bu çok kolay olurdu. Bir hademe kılığına girebilir ve doğrudan odasına girebilirdi. Ve kadın yine yalnızdı. Hayatının birkaç değerli anını gerçekten biriyle -Lucian'la- paylaşmıştı -bu olay ne kadar tuhaf olursa olsun. Şimdi yalnızdı ve bir kez daha etrafındakilerin güvenliğinden sorumludur.

Çok iyi dinlemiyorsun, Jaxon. İşte bu yumuşaktı, Sakinleştirici ses. Ya öyle, ya da zekanızı tamamen yanlış anladım ve bazı şeyleri daha fazla açıklamam gerekiyor
Açıkça ve dikkatlice. Bir parça erkeksi bir eğlence duydu.

Jaxon hızla etrafına bakındı. Odada kendisiyle birlikte hemşireden başka kimse yoktu. Hemşire bedensiz sesi fark etmemiş gibi görünüyordu. Şimdi beni yakaladın. sesler duyuyorum. En yakın akıl hastanesine gideceğim ve acil yardım için ısrar edeceğim. Düşüncelerini dikkatle seçti ve onun cevabını duymasını istedi.

Güldü. Onun gerçek eğlencesini, o kadife yumuşaklığındaki güzel, mükemmel perdeli sesini duyabiliyordu. ona dokunsa da dokunmasa da onu okşuyor gibiydi. Artık çok tanıdıktı, asla kaybetmek istemediği bir parçasıydı.

Ama gitmelisin. Bu konuda kesin bir tavır alıyordu. Ya kadın tamamen deliydi ve o da bir hayaldi.

Ya birine çok ihtiyacı olduğu için hayal gücünün bir parçasıydı ya da o çok gerçektir ve baş edebileceğinden daha fazla belaydı.

Benim kadar otoriter birini uydurabileceğinden şüpheliyim. Herkesi korumak zorunda olduğunuza inanmaya devam edebilmek için bir züppenin size emir vermesini istersiniz.

Bu hiç komik değil, Lucian. Tyler Drake'in nasıl biri olduğuna hakkında hiçbir fikrin yok. Bu ülkedeki en iyi insanlardan bazıları onu yakalamaya çalıştı ve başarısız oldu. Çok kibirlisin, kendini öldürteceksin. Erkeklerdeki bu özellikten nefret ediyorum. Bu cesaret değil, düpedüz aptallık. Drake'in tehlikeli olduğunu biliyorum ve her zaman hazırlıklıyım, çünkü kendimi çok fazla hayal etmiyorum. Sesinde bir sınır vardı. Lucian'ın kibrinden rahatsız olmaya başlamıştı.

Sesi hiç değişmedi, her zamanki gibi nazik ve yatıştırıcı kaldı. İnsanın kendi yeteneklerini bilmesi kibir değildir, Jaxon. Kendime güveniyorum çünkü kim olduğumu, ne olduğumu biliyorum. Ben bir avcıyım. Yaptığım şey bu.

O bir katil. Yaptığı şey bu.

Sıkıntıya giriyorsun. Seni eve götürmek için yakında yanında olacağım. Bunu konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Bu arada doktor taburcu olman için ne diyorsa onu yap.

Jaxon hemşirenin kendisine baktığını fark etti. Dikkatini kadının söylediklerine odaklamak için gözlerini hızla kırıştırdı. "Özür dilerim, kendi küçük dünyama dalmışım. Ne diyordunuz?" Küçük bir gülümsemeyi zorladı.

"Bence senin gibi bir nişanlısı olan herkes kendi küçük dünyasına çekilir. O gerçekten bir milyarder mi? Bu ne olabilir ki? nasıl olurdu? Bir milyar doları düşünemiyorum. Dün gece tanıştı.

Hastane yönetimiyle görüştü ve size bu kadar iyi baktığı için teşekkür etmek amacıyla büyük bir bağıшта bulundu. Bu odayı gece gündüz korumaya aldı." Sesi hülyalı bir hal aldı. "Senin onun dünyası olduğunu ve sensiz nefes alamadığını söyledi.

Bir erkeğin bunu bir oda dolusu erkeğe yüksek sesle söylediğini hayal edin. Kocamın benim hakkımda böyle hissetmesi için her şeyimi verirdim."

"Muhtemelen öyledir," diye mırıldandı Jaxon, bunu söylemekten korkarak başka bir şey. Lucian'la nişanlı değildi. "Kendisine nişanlım mı dedi?"

Başka ne yapabilirim, tatlım? Senden hayat arkadaşım olarak mı bahsedeyim? Nişanlın olmanın, sen hastayken hayatını yönlendirmek için bana bazı haklar verdiğini anlıyorlar. Onlar asla Hayat arkadaşım olarak ruhumun diğer yarısı olduğunu anla. Henüz panik yapma. Ben sadece senin güvenliğini sağlıyorum.

Hayat arkadaşı olmanın ne demek olduğunu anlamıyorum. Sana açıklayabilirim... diye teklif etti ciddiyetle.

Hayır! Bu konuda tek bir kelime daha duymak istediğimi sanmıyorum! Lucian, onun zerre kadar ciddi olmadığını çok iyi biliyordu ve ona gülmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı olması başını büyük bir belaya sokacaktı. Lucian, kızın çok küçük olduğu için, ona karşı koyacak bir güç olmadığını düşünüyordu.

hesaba katıldı. Böyle devam ederse bu izlenimi yakında değiştirmeye niyetliydi. Bir milyarder mi? Bu biraz dramatik değil mi?

Ya biri sizden bunu kanıtlamanızı isterse? Fikrin dikkat çekmemek olduğunu sanıyordum. Kasıtlı olarak küstahça davranıyor, onun bu kadar gerçek olmasından mutlu olduğunu gizlemeye çalışıyordu.

Açıkta saklanmak her zaman en iyi yoldur. Ve yüzyıllarca yaşamak insana bir servet biriktirme yeteneği verir. Bu nispeten kolay. Birinin ne kadar çok parası varsa, o kadar çok

gerçek kimliğini gizleme yeteneği. İnsanlar parası olanlardan belli bir miktar tuhaflık bekler. Bu da benim kullandığım başka bir araç.

Her şeyin üstüne bir de milyarder olamazsın. Beni tamamen delirtiyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?

"Jaxx!" Barry Radcliff kapının eşiğindeydi, iri gövdesi pervaza yaslanmıştı, yüzünde kocaman bir rahatlama sırtışı vardı yüzünde. "Tanrı'ya şükür. Bana sürekli iyileştiğini söylüyorlardı ama nedense seni bir türlü göremiyordum. Bana nişanlıyla ilgili her türlü saçmalığı anlatıp durdular. Ben de onlara senin Bir tane var ama kimse beni dinlemiyor, kaptan bile. Yabancı bir milyarder olan adamla tanıştığını ve söylentilerin doğru olduğunu iddia ediyor. Kafama yediğim kurşunun beni başka bir dünyaya götürmüş olabileceğini düşündüm."

Hemşire onları yalnız bırakmak için ayrıldı.

"En azından bir bahanen var." Jaxon normal birini gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki tekrar ağlayacak gibi oldu. "Peki neden sana söylediğim gibi kışını o depodan uzak tutmadın? Sende de kahraman kompleksi mi var Barry?"

Yavaşça, dikkatlice, sanki bacakları titriyormuş gibi odanın içinde yürüdü ve garip bir şekilde, tek koluyla sarıldı.

Çok kıskanç bir adam olduğumu söylemeyi unuttum tatlım. Bu erkeği gördüğüne sevinerek fazla ileri gitme." Lucian'ın kafasının içindeki sesinin dokusu aynıydı ama aynı değildi. Her zamankinden daha yumuşak, demir üzerine kadife gibiydi. İnce bir uyarı.

Aş artık bunu. O benim ortağım." Jaxon normalde asla yapmayacağı bir şekilde Barry'ye sarıldı.

Kendi duygularınızı kendinizden saklıyorsunuz. Bu kişiye büyük bir şefkatle bakıyorsunuz.

Eğer öyleyse, gerçek hislerim hakkında bana ipucu vermen oldukça aptalcaydı, değil mi?" diye tatlı tatlı sordu ve Barry'nin yatağının ucunda otururken elini tutmasına izin verdi. "Ne olduğunu hatırlıyor musun, Barry? Çünkü vurulmaktan başka bir şey hatırlamıyorum." Merak ediyordu. İkisi de ağır yaralıyken depodan nasıl çıktıklarına dair en ufak bir fikri yoktu.

Barry'nin gri gözlerini şaşkınlık kapladı. "Biliyor musun, bu konuda kâbuslar görüyorum. Ben de bilmiyorum. Kabusumda kocaman bir kurt intikam meleği gibi tüm kötü adamları öldürüyor, sonra bir adama dönüşüyor, kışımı sürükleyerek oradan çıkarıyor ve sonra da seni alıp götürüyor. Patrona söyleme, zaten kapımda bir psikiyatrist dolaşıyor." Barry elini yüzünde gezdirdi. "Adamı hatırlayamıyorum, sadece kurdu, gözlerini hatırlıyorum. Bana nasıl baktığını. Ama bir adamın bizi kurtarmak için aniden ortaya çıktığına yemin edebilirim."

O sendin. Bizi sen kurtardın. Bilmeliydim. Biliyordun. Derinlerde bir yerde bir anı vardı -Lucian'ın mı yoksa kendisinin mi, emin değildi- ama ona dokunmuş ve reddetmişti. Kan, ölüm ve o kadar erotik ve tamamen yanlış bir şey vardı ki -belki de bir tür tuhaf iyileştirme ritüeli- Jaxon bir daha ona dokunmak istemedi.

Ölümle bile benden kaçmana izin vermeyecektim, Jaxon. Mizah anlayışın o kadar hoşuma gidiyor ki... Kalbini yerinden oynatan, onun korktuğunu, yalnız olduğunu ve kafasının tamamen karıştığını bildiğini söyleyen bir nezaket vardı.

Jaxon onun bu kez çok daha yakın olduğunu, zihnindeki varlığının sadece bir gölge değil, daha güçlü olduğunu hissetti.

İstemsizce kapıya doğru endişeyle baktı. "Merak etme Barry, bence ikimizin de bir psikiyatristten mümkün olduğunca uzak durması gerekiyor. Muhtemelen beni hastaneye yatırırılar. Ben de birkaç kâbus görüyorum."

Barry ona doğru kaydı, yakınına eğildi. Sesini alçalttı. "Burada yalnız olduğumuza göre, bunun yaşadığım ilk tuhaf deneyim olmadığını söyleyebilirim. Birkaç ay önce şehirde terör estiren seri katili hatırlıyor musun? Tabii ki hatırlıyorsunuz. Üçüncü cinayetten sonra olay yerine ilk ben gittim. Görevde değildim ve o bölgedeydim. Yemin ederim orada bir kurt gördüm. Başını çevirip bana baktı ve gözlerinde zeka gördüm. Gerçek bir zeka. Ürkütücüydü. Bana sanki değerimi ölçüyormuş, beni öldürüp öldürmemeye karar veriyormuş gibi baktı. Tıpkı depoda. Ama sonra artık bir kurt değildi; bir adamdı ve hayatım boyunca neye benzediğini hatırlayamıyorum. Yapısını bile. Beni bilirsin, Jaxx. En küçük ayrıntıyı bile hatırlarım, ama iki kez kurt olamayacak bir yerde kurt gördüm ve Gördüğüm bir adamı tarif ediyor, cinayet mahallindeki adamı değil, hayatlarımızı kurtaran adamı değil."

"Ne diyorsun Barry?" Jaxon'ın kalbi yeniden alarmla çarpmaya başlamıştı. Lucian mıydı o? Neydi o? Lucian mı? Bir kurdun görüntüsünü yansıtmış olabilir mi?

Barry omuz silkti. "Ne söylediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim o lanet şeyi gördüğüm. Gerçektir. Ve depodakine benziyordu. Kocaman, iyi beslenmişti. Kaptanın söylediği gibi sokak köpeği değildi. Tuhaf gözleri vardı. Çok siyahtı, bir hayvanınkinden farklıydı. Tehditle yanıyorlardı, yani yanıyorlardı. Ve neredeyse bir insan gibi bakıyorlardı. zeka." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Kontrol ettim

Bir kurdun hayvanat bahçesinden ya da vahşi yaşam koruma alanından kaçmış olup olamayacağını görmek için, ama gitmedi ve başka kimse o şeyi görmedi. Bir kurt olamazdı ama... Nerede olduğumu bilmiyorum. ama bunu itiraf edebileceğim tek kişi sensin."

Vampiri avlamak için oradaydım, Jaxon. Kendini korkutmaya çalışmayı bırak.

"Ben kurt görmedim Barry, ama benim de tuhaf kâbuslarım oldu. Belki de ikimiz de deliyizdir." Hafifçe gülümsemeyi başardı. Kalbinin çarpma sesi o kadar yüksekti ki delirebileceğini düşündü.

"Belki de bu işin raconunda vardır Jaxx. Bu arada, senin hakkında duyduğum söylentiler doğru mu yoksa başka bir kabus mu? Ben senin ortağım. Nişanlın olup olmadığı gibi bir şeyi bilmem gerekmez mi? Özellikle de çok başarılı bir milyarderse?"

Jaxx onun sesindeki acıyı duydu, acısının onu bir bıçak gibi kestiğini hissedebiliyordu.

Lucian onun acıyla cevap verdiğini hissedebiliyordu. Sorun da bu tatlım. İçinde çok fazla merhamet var. Onun duygularından sen sorumlu değilsin.

O benim ortağım ve ona sadakatimi borçluyum. Bizim küçük maskaralık onu incitecek. Ona bunun gerçekten doğru olmadığını söylüyorum, dedi meydan okurcasına.

"Jaxx?" Barry sordu, gözleri sabit bir şekilde kızın yüzündeydi.

"Hayatımın ne kadar zor olduğunu biliyorsun Barry," diye başladı isteksizce, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Lucian'ın geniş omuzları kapı aralığını dolduruyordu. Kusursuz bir takım elbise giymişti, kuzgun kanadı gibi parlak siyah uzun saçları geriye doğru toplanmış ve deri bir tokayla sabitlenmişti.

ensesindeki tanga. Adam kadının nefesini kesti. Varlığı odayı dolduruyordu. Kolayca, akıcı bir şekilde hareket ediyordu, eğilip başının üstünü bir öpücükle okşamak için zeminde akarken güç ona yapıştıyordu. Dudaklarının dokunuşu hafifçe baygınlık hissetmesine neden oldu. Sonra kalbi onun yavaş, sakinleştirici ritmini buldu.

"İyi akşamlar meleşim. Görüyorum ki ortağınızla ziyaret etmenize izin verilmiş. Barry, ben Lucian Daratrazanoff, Jaxon'ın nişanlısıyım. Lütfen onun hayatını kurtardığınız için size teşekkür etmeme izin verin."

Barry sabit gri gözlerini tekrar Jaxon'ın yüzüne çevirdi. Lucian suçlayıcı bir tavırla yatağın kenarına oturdu, iri bedeni koruyucu bir şekilde onunkine yaklaşıyordu. "Jaxon sana benden bahsetmek istiyordu; sürekli bunun için acı çekiyordu. Ama Tyler Drake'in bir şekilde beni öğreneceğinden ya da senin onun sırdaşı olduğunu öğrenip sana zarar vereceğinden korkuyordu." O bir kolunu Jaxon'ın omuzlarına doladı. "Zor bir hayat sürüyor ve onu seven bizler, bunu yapmamasını tercih ettiğimizde bile bizi korumaya çalıştığını biliyoruz. Neden sessiz kaldığını anladığınızı biliyorum."

Barry adamın inanılmaz sesinin temposunu dinlemekten kendini alamadı. Jaxon'dan Lucian'a baktı ve bu, derin, dipsiz bir huzur denizine düşmek gibiydi. Elbette anlamıştı. Jaxon her zaman etrafındakileri korumuştur. Başka nasıl bir şey yapabilirdi ki? Ve Lucian'ı sevmişti; Lucian'ın Jaxon'a iyi geleceğini, onunla ilgilenebileceğini görebiliyordu. Sonunda çok iyi arkadaş olacaktı.

Sakin onun kafasına bir şey sokmaya cüret etme!" Öfkelenen Jaxon, Barry'yi trans halinden çıkarmak için Lucian'ın etrafından dolaşmaya çalıştı.

Lucian'ın gözlerinin içine kendinden geçmiş gibi bakıyordu.

Lucian bakışlarını Barry'den ayırmadı. O sadece Jaxon'ı tek eliyle zapt etti. Bu adam hayatında önemli mi? diye sessizce sordu ona.

Öyle olduğunu biliyorsun. Sakın onun kafasını karıştırma!

Eğer o senin için önemliyse, beni kabul etmesi şart. Beni iyi dinle, Jaxon. Başka hiç kimsenin türümün var olduğunu bilmesine izin veremem. Ne olduğumu anlıyor musun? Ne diyorsun? Ona olan sevginizden dolayı bu adamın benim korumam altına girmesini istiyorum. Bu küçük bir şey değil. Ama ilişkimizi kabul etmeli.

İlişkimizi kabul etmiyorum. Bizim bir ilişkimiz yok. Tanrı aşkına, seninle düşüncelerimle konuşuyorum, normal bir insan gibi yüksek sesle değil. Duymam ve görmem gerekenden çok daha iyi duyuyorum ve ikimiz de biliyoruz ki ölmüş olmalıydım. Ölmemiştim, değil mi? Beni geri getirmek için garip bir şey yaptın, ve şimdi zombi gibi bir şeyim. Histeriye yakın bir notla bitirdi.

Lucian usulca güldü ve eğilip ağzının kenarını kendi ağzıyla okşadı. "Çok güzelsin tatlım."

O ağza sahip olmak zorunda değildi. Bu bir günah olmalıydı. onunki gibi bir ağzı var. Ve sesi de yasaklanmalı. "Değilim, ama böyle söylediğin için minnettarım." Hiç kimse onu güzel olarak tanımlamamıştı.

"Bunu yapacak kimse yoktu. Şimdi ben varım." Jaxon'ın ortağına bir kez daha baktı.

Barry kendini adama gülümserken buldu. "Keşke bana daha önce söyleseydi ama tabii ki anlıyorum. Drake bizim için bir tehdit.

onun hayatından uzak tutamadım. Umarım her zaman tetikte olmanız gerektiğinin farkındasınızdır. Karakola gelerseniz, size onunla ilgili elimizdeki her şeyi gösteririm. Onu tanımanız çok önemli. Onu tanıma şansın yüksek. seni öldürmeye çalışacak."

Jaxon elini Barry'ninkinden çekti ve Lucian'dan uzaklaşarak kendi içine çekildi. "Bence ikiniz de gitmelisiniz. Burası çok göz önünde bir yer. Şu anda bizi izliyor olma ihtimali çok yüksek."

Lucian yine Jaxon'ın küçük bedenini koruyarak kucakladı. Sanki kızın kendisinden uzak durmaya çalıştığını fark etmemiş gibi onu omzunun altına alarak yakınlaştı. Tyler Drake için çok fazla endişelenme, tatlım. O yenilmez değil.

Sen de değilsin. Geniş, koyu renk gözleri neredeyse sevgiyle onun yüzünde gezindi, ama o bunu bilmiyordu. O karar verdi. Tartışacak birinin olması hoşuna gidiyordu. Endişelenecek. Takılmak ve gülmek için.

Seni seveceğimi biliyordum. Yine onun kahkahası vardı, kadife yumuşaklığında, baştan çıkarıcı.

Sadece yalnızım. Çenesini meydan okurcasına ona doğru eğdi. troglodyte de aynı şeyi yapardı, bu yüzden başlama Göğsünü şişirmek. Doğruyu söylemek gerekirse, çok güzel bir göğsü vardı.

Lucian'ın kahkahası nabzını hızlandırdı ve ensesindeki nefesinin sıcaklığı tüm vücudunu özlemle titretti. Lucian'ı ve onun üzerindeki etkisini görmezden gelmeye kararlı bir şekilde partnerine döndü. "Buradan ne zaman çıkıyorsun Barry? Bugün çıkmama izin veriyorlar."

"Neredeyse ölüyordun. Ne düşünüyorlar?" Yaşadığı şok Barry'nin yüzünden okunuyordu. "Doktorlar aptal mı?"

"Bağlantılarım var," diye araya girdi Lucian usulca, bir kez daha sesi ve gözleriyle Barry'yi büyüledi.

"Onu evime götürüyorum. Orada güvenlik çok sıkıdır. Benim haberim olmadan kimse içeri giremez. Onun tıbbi bakımını da ben yapacağım. Onun için fazla endişelenmemize gerek kalmayacak. İşte, size özel numaramı ve adresimi vereyim. Akşamları istediğiniz zaman bize ulaşabilirsiniz. Pek çok farklı ülke ve saat dilimiyle ilgilendiğim için neredeyse sadece akşamları ve geceleri çalışıyorum. Sadece emin olun isminizi bırakın, Jaxon ya da ben en kısa sürede size geri döneceğiz. Ne zaman serbest bırakılacaksınız?"

"Belki üç gün dediler. Sonra en az üç ay daha çalışamayacağım, sakat kalacağım. Sonra bir süre masa başı iş. Peki ya sen ortak? Geri mi dönüyorsun? yakında?"

Lucian'ın parmakları onunkilere dolandı. Kasıtlı olarak parmak eklemlerini dudaklarının sıcaklığına yaklaştırdı.

"Buna cevap vermemesini, hatta şu anda bunu düşünmemesini tercih ederim. Onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun."

"İşe geri döneceğime hiç şüphe yok. Hayatımı kazanmak için yaptığım şey bu," dedi kızgın bir şekilde.

Barry başını geriye attı ve gülmeye başladı. "Yeryüzünün en zengin adamlarından biriyle nişanlısın. yeryüzünde. Geçiminizi sağlamanın sizin için pek sorun olacağını sanmıyorum."

Ona ters ters baktı. "Bilgin olsun, Lucian herkesin söyleyip durduğu kadar zengin değil. Ve her halükarda çalışmayı seviyorum. Henüz evli değiliz ve her şey ters gidebilir. Belki de hiç olmayacak. Bunu hiç düşündün mü?"

Peki ya evlenseydik ve yürümeseydi? Kaç evliliğin başarısız olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bu tam sana göre Jaxx. Onun zaten bir evliliği var. başarısız oluyor," diye belirtti Barry, "ve henüz düğüm bile atmadı. Küçük Bayan Kötümser."

"Ben gerçekçiyim Barry," diye cevap verdi sessizce.

Lucian'ın kolları onun etrafında sıkılaştı, sanki onu Barry'nin alaylarından koruyordu. Onun zihnindeki acıyı hissedebiliyordu. Gülüyordu ama zihni kederle doluydu. Barry'nin hiçbir fikri yoktu, her ne kadar onun ortağı ve bir süredir öyleydi. Lucian onu gerçekten tanıdığını düşünenlerin hiçbirinin onu okuyamadığından emindi. Hayatında gerçek bir kahkaha yoktu; elinden geldiğince eğlenebileceğı anlar bulmaya çalışıyordu ama her zaman fazla samimi olduğı kişilere yönelik tehdidin farkındaydı. Bu korkunç yük aklından hiç çıkmıyordu. Hayatını biriyle paylaşma fikri güzel bir hayalden başka bir şey değildi. Onun için bir fantezi. İmkansız bir hayal.

Lucian'ın parmakları ensesini buldu ve yavaş, yatıştırıcı bir masaja başladı. Jaxon'dan gördüklerini ve ona anlattıklarını kabul etmesini istiyordu. Zihnini insan benzeri başka bir türün varlığına kapatmamıştı. Aynı zamanda zihnini Deliriyor olabileceğı ya da onun bir düşman olabileceğı ihtimalini tamamen göz ardı etti.

Jaxon yumuşak bir sesle, "Yaralarının düşündüğüm kadar kötü olmamasına sevindim, Barry," dedi. "Depoda bana pısıricklığı bırakmamı söylemiştin," diye karşı çıktı Barry.

"Ben sadece seni hareket ettirmeye, oradan çıkarmaya çalışıyordum," diye belirtti.

"Tabii," dedi partneri, başının üzerinden Lucian'a göz kırparak. "Tabii ki doktorlar kolumu kesmek zorunda kalacaklarını düşündüler," diye bilgi verdi Barry. "İlk röntgenler

Doktorlar kolumun içinin lapa gibi olduğunu ve kurtarmalarının mümkün olmadığını söylediler.

Ama şanslıydım. Birkaç saat sonra, beni ameliyathaneye götürmeden önce uyandım ve bir karışıklık olmuş olabileceğini söylediler. Omzum kırılmıştı ama onun dışında kurşun fazla hasar vermeden geçip gitmişti. Kimse bunu açıklayamadı ama ben aldırmadım. Bunun bir mucize olduğunu düşündüm ve kabul etmeye hazırdım."

Jaxon hareketsizce içeri girdi. Ne olduğunu biliyordu. Lucian olmuştu. Barry'yi iyileştirmişti çünkü Barry onun için önemliydi. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu; sormadan da biliyordu. Bilmek de istemiyordu, çünkü bu Lucian'ın söylediği şeyleri gerçekten yapabildiği anlamına geliyordu. Kasıtlı olarak ona bakmadı. Barry o gece depoda gerçekte ne kadarını görmüştü? Orada anılarında Lucian'a zarar verebilecek herhangi bir şey var mıydı? Ya da daha kötüsü, Lucian onun onu mahkum edebilecek bir şey? Aniden çarpmaya başlayan şakaklarını ovuşturdu.

"Barry," dedi Lucian yumuşak bir sesle, "Jaxon yorulmaya başladı ve onu bu gece eve götürmem gerekiyor. İkinizin arayı kapatmak istediğinizi biliyorum ama onun kendini yıpratması için henüz çok erken.

Dışarı." Sesine ince bir zihinsel "itme" ekledi, nazik bir komut yarattı ama itaatsizlik etmek imkansızdı.

Barry hemen başını salladı ve eğilip başının üstüne bir öpücük kondurdu. Jaxon Lucian'daki ani durgunluğu gerçekten hissetti. Adam sarmalanmış ve saldırmaya hazır büyük bir orman kedisi gibiydi ama yine de bir dağ kadar hareketsizdi. Kendini hiçbir neden yokken nefesini tutarken buldu.

Lucian gerçek bir sıcaklıkla  l ms yor, Barry'nin elini sıkıyor ve onunla birlikte kapıya doğru yürüyordu. Sonra Barry gittiğinde dönüp ona baktı. "Bana güvenmiyorsun."

"Sanki bu seni eğlendiriyor gibi konuşuyorsun." Jaxon rol yapmaktan bıkmıştı. "Seni tanımıyorum Lucian, hem de hiç. Gerçek şu ki, diğer insanlarla pek fazla zaman geçirmedi. Yalnız kalmayı alışkanlık haline getirdim. Rahat olduğumdan emin değilim Ben onun hakkında hiçbir şey bilmezken, benim hakkımda bu kadar çok şey bilen bir yabancının yanında olmak."

"Zihnimi okuma konusunda oldukça yeteneklisin meleğim. Düşüncelerini benimkilerle birleştir. Bilmek isteyebileceğin her şeyi öğreneceksin."

Başını iki yana salladı. sesinin büyüsü. "Kendi evime gitmek ve bir süre her şeyi düşünmek istiyorum."

Cevap veremeden telefon çaldı. Jaxon garip bir şekilde minnettardı. Onun kendisiyle aynı fikirde olmasını mı yoksa itiraz etmesini mi istediğinden emin değildi. Ayrılma düşüncesi kalbine büyük bir ağırlık getirdi. Kaptanının sesini bekleyerek telefonu açtı.

"Jaxx, tatlım? Bu baban."

Tyler. Sesi anında iinin bulanmasına neden oldu. Bu adamla yaşadığı hayatın her ayrıntısını hatırladı. Çocukluğunun korkunç sorumluluğu, annesini korumak ve Ama sonunda başarısız oldu. Andrews ailesinin sırf ona bir ev verdikleri için hayatlarını kaybetmelerinin suçluluğu. Ve Tek günahı sabahları Jaxon'la bir fincan kahveyi paylaşmaktan hoşlanması olan Carol Taylor'a karşı. Drake uzun zaman önce bir sabah Jaxon'ı aramış ve ona Carol'ın Rebecca gibi zayıf ve işe yaramaz olduğunu söyleyerek Jaxon'ın

Merhamet, kadın bir sülükten, bir yükten başka bir şey değildi. Jaxon o sabah Carol'ı ölü bulacağını biliyordu ama telefonu bırakıp dairesine koşmuştu Her neyse.

Şimdi sessiz kaldı, midesi çalkalanıyor, eli otomatik olarak silahını bulurken, gözleri huzursuzca hareket ederek pencereleri aramaya başladı. Drake odanın içini görebiliyor muydu? Bir açısı var mıydı? Drake usta bir nişancıydı. Hiç düşünmeden yataktan kayarak çıktı ve kendini pencere ile Lucian'ın arasına yerleştirdi. Lucian tek kelime etmeden onu arkasına aldı ve güçlü bir kolla orada sabitledi.

"Bu adam ailemizi yok etmeye çalışıyor, Jaxx," Drake'in telefona bağırdı. "Bunu yapmasına izin veremezsin. Ona gitmesini söyle. Erkeklerin nasıl olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyorsun. Ona güvenemezsin." Ses otoriteyle çelik gibiydi.

Lucian telefonu onun elinden aldı -her ne kadar telefonu elinde tutmaya çalışsa da bu yeterince kolay bir işti. "Gel ve beni al, Drake." Her zamanki gibi sesi yumuşak, neredeyse nazikti. "Ondan vazgeçmeye hiç niyetim yok. Artık onun üzerinde hiçbir hakimiyetin yok. Jaxon benim korumam altında ve senin terör saltanatın sona erdi. Teslim ol. Yapmak istediğin şey bu. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordun."

Lucian, Drake'in telefonu yuvasına yerleştirdiğini ve konuşmalarını kestiğini duydu.

Lucian dönüp Jaxon'a siyah, sabit bakışlarıyla baktı. Ne pişmanlık, ne korku, gözlerinin yakıcı siyahlığı ve ağzının sert, hafif zalim kenarı dışında hiçbir şey yoktu. Jaxon kendini solgun ve kırılğan hissetti. Baktı

Katı, sakın, bir çapa, yenilmez. Çok nazikçe uzandı ve onun yüzüne dokundu. "Jaxon?"

"Bunu neden yaptın? Neden ona bu şekilde meydan okudun?" Sesi ancak fısıltı halindeydi "Anlamıyorsun. Seni ondan koruyamam. Bekleyecektir. A
Bir ay, bir yıl. Onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Seni bir daha görmesem bile, peşinden gelecektir. Ne olduğunu bilmiyorsun.
yaptın."

Jaxon gözle görülür bir şekilde titriyordu. O kadar kayıp, o kadar kimsesiz, o kadar genç ve savunmasız görünüyordu ki Lucian kendi kalbinin acıyla burkulduğunu hissetti. Uzandı, kızın direnmeyen bedenini kollarının arasına aldı ve onu kalbine yakın bir yerde korudu. Lucian, bedeninin sıcaklığı onunkine sızana kadar ona sarıldı. Kızın çılgınca kalp atışları Lucian'ın sakın ve sabit ritmiyle eşleşene kadar. Karnındaki korkunç çalkantı yatışana kadar.

Bunu nasıl yaptı? Jaxon onun büyük, ağır ve birkaç dakika daha ona güvenmek için kendine izin verdi. Lucian ona yakın olduğu sürece her şeyin yolunda gideceğini hissettiriyordu. Lucian kendine olan tam güvenini ona yansıtabilme yeteneğine sahip gibiydi.

Sonunda Jaxon ondan uzaklaştı ve adam onu ayağa kaldırdı. "En başından beri kendini hedef haline getiriyorsun, değil mi? Nişanlım olduğunu iddia ediyorsun ve

Bu kadar paran var, bu da seni haber değeri olan biri yapıyor. Bütün gazeteler bunu yazıyor, değil mi? Yakışıklı milyarder ile polis. Eminim büyük bir hikaye olmuştur. Drake'in bunu okuyacağını ve peşine düşeceğini biliyordun."

Omuz silkti, tamamen ilgisizdi, siyah gözleri kızın yüzünde sabitti. Geniş omuzlarının hareketi akıcı ve erkeksiydi, sıradan bir gücün dalgalanmasıydı.

doğruyu söylediğini kabul etti. "Onun hakkında daha fazla şey öğrenene kadar izini sürmenin bir yolunu bulamadım. Senin anılarında, başlamak için bir yerim oldu. Şimdi işi çok daha kolaylaştıracak. Eğer teslim olmazsa, hata yapacak kadar delirecek. Kendini gösterecektir. Her zamanki sabrına sahip olmayacak. Senin üzerindeki kontrolünü kaybetti. Sen bebekliğinden beri Tyler Drake hayatının kontrolünün kendisinde olduğuna inanırdı. Bu daha önce hiç başına gelmemişti."

"Teslim olmayacak," dedi Jaxon tam bir inançla.

"Muhtemelen hayır," diye gönül rahatlığıyla kabul etti.
"Drake dengesiz biri ve onunla bağlantı kuramadım."

"Neden ben? Benimle ilgili kafasına taktığı şey neydi?" Kocaman kara gözleri Lucian'ın yüzünde gezindi. "Beni neden buldun? Neden o... o şey senin aklına geldi? hem de senin bir parçan olmak istemediği bu kadar açıkken?" Ani bir sezgiyle ondan bir adım uzaklaştı.
"Bendim, değil mi? Onu bir şekilde oraya ben çektim."

Gülümsemesi biraz mizah içeriyordu, daha çok kızın mantık yürütme yeteneğini takdir ediyordu. "Sen bu konuda Farkındasın, tatlım. Zihnimi seninkiyle birleştirmek sana planladığımdan daha fazla bilgi verdi."

"Sadece söyle bana." Neredeyse nefesini tutmuş onun cevabını bekliyordu ama tehlike olduğunda her zaman bildiği gibi gerçeği de biliyordu.

Lucian içini çekti. "Ne düşündüğünü biliyorum Jaxon, ama durum bundan çok daha karmaşık. Sen türün arasında eşsizsin, gerçek bir psişiksin. Türümüz insan ırkından yalnızca gerçek bir medyumunu dönüştürebilir; diğerleri dönüştürülmeye çalışılırsa dengesizleşir. Erkeklerimizin hayat arkadaşlarını bulmaları gereklidir. Bunu size açıklamıştım. Vampirler.

Ruhlarını kaybetmeyi seçen ve kurtarılamayan Karpatyalılar hâlâ denemek istiyor. Onlar için çok geç olsa da hâlâ bir hayat arkadaşı arıyorlar. Senin varlığın onları kendine çekecektir."

Gözlerini kapattı. "Seri katil. O bir vampir miydi?"

Başını salladı. "Ortağınız geldiğinde onun cinayetini buldum. O sırada katilin kim olduğundan emin değildim. Vampirler genellikle kötü adamları çeşitli şekillerde kullanırlar. Karpatyalılar gibi vampirler de gün ışığına dayanamaz. İnsanlar vampirlerin yapamadığı bazı görevleri yerine getirirler, bu yüzden onları kukla olarak kullanırlar."

"İnsanları başkalarını öldürmeye zorlayabilirler mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

Yavaşça başını salladı ve onu dikkatle izledi. Kız her an kaçacakmış gibi görünüyordu. "Diğer şeylerin yanı sıra, evet, kuklalarından birini öldürmeye programlayabiliyorlar." Eğer bu daha da solgunlaşması mümkün değildi, ama bunu başardı.

Jaxon başını salladı. "Bu delilik. Bunu biliyorsun, değil mi? Bütün bunlara inandığıma inanamıyorum. Hiçbirini bilmek bile istemiyorum."

"İyi gidiyorsun meleğim. Senden bir şey yapmanı beklemiyorum.

Her detayı bir kerede. Sizi eve götürmek için doktorlarınızdan izin aldım. Çok uzun süre bekleyerek şüphe uyandırmak istemiyorum."

"Evime gitmek istiyorum," dedi inatla. "Beni korumak istiyorsun."

"Senden uzaklaşmak istiyorum." Onun gözlerinden kaçtı. Umutsuzca düşünmeye ihtiyacı vardı. Ondan, onun varlığının cazibesinden uzakta olmaya ihtiyacı vardı.

Lucian öyle görünmeden hareket etti ve göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki mesafeyi açtı. "Hayır, bilmiyorsun, Jaxon. Aklını okuyabiliyorum. Artık çok geç. Peşimden gelecek. Ve sen hâlâ beni korumak istiyorsun."

"Evet, senin peşinden geliyor," diye patladı, "ve ben bir odaya girip seni yerde ölü, vücudun parçalanmış ve kanlar içinde bulmayacağım. Bunu tekrar yaşayamam. Yaşamayacağım. Ciddiyim, Lucian."

Kolları kolayca kızın etrafına dolandı, onu tekrar kucağına çekti ve bir dokunuşla sakinleştirdi. "Çok güzelsin, Jaxon. Bu halinle beni şaşırtıyorsun. Başkaları için hayatından vazgeçmeye kararlısın. Benimle güvende olacağın ve birbirimizi tanıyabileceğimiz eve gel. Bir de şu açıdan bak: Drake peşimden gelirse, en azından beni uyarmak için orada olacaksın."

Büyücünün siyah kadife sesinin büyüüne kapılıyordu. Siyah seksi gözlerin derinliklerinde boğuluyordu. Onun şehvetli ağzının kıvrımlarıyla büyülenmişti. "Evimde benim için gerçekten önemli olan şeyler var."

"Annenin eşyaları." Yumuşak bir sesle söyledi. "Onları senin dairenden taşıttım. Benim evimdeki odanızda güvendeler. ev."

Gözleri ona ateş püskürdü. "Buna hakkın yoktu."

"Buna hakkım vardı. Sen benim hayat arkadaşımsın, her zaman benim himayemdesin. Senin mutluluğunu sağlamaktan başka bir şey yapamam. Her zaman benim korumam altındasın. Senin için önemli olan şeyler benim için de önemlidir."

"Eğer bu doğruysa, neden Drake'i kışkırttın?" Parmakları onun tertemiz gömleğinin kumaşını büküyordu. sinirli bir şekilde.

Elini onunkine sardı ve avucunu kalbine doğru düz tuttu. "Hayatını tehdit eden böyle bir adamı dışarıda bırakamam. Sen de benim hayatıma böyle bir tehdit bırakmazdın."

Jaxon içini çekti, göğsüne ağır bir yük çökmüştü. "Haklısın Lucian, yapmazdım. Artık başka seçeneğim yok. Onu bulmaya çalışmak zorundayım."

Lucian aslında kendini gülümserken buldu. Kendine engel olamıyordu. Onunla ilgilenmesi gereken kişinin kendisi olduğu konusunda o kadar kararlıydı ki. Başını salladı, sonra eğilip dudaklarıyla saçlarına dokundu.

Jaxon'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Onunla tartışmanın ne faydası vardı? Hastanede kalamazdı. Gülümsediği her doktor ve hemşire risk altında olacaktı. Drake'in çarpık zihninden neler geçtiğini kim bilebilirdi? Ne yapması gerekiyordu?

Kaybetmek mi? Ayrıca, birinin Lucian'ın kim olduğunu bulması gerekiyordu.

ve ne istediğini biliyordu. Ve ölmeyecekti. Başka hiçbir şey için olmasa bile Barry'yi kurtardığı için ona borçluydu. Ne o ne de Barry depodan canlı çıkmayı başarabilirdi. En azından Drake bulunana kadar Lucian'ın koruması olarak onunla kalmak zorundaydı.

Lucian'ın eli başının arkasını kavradı, parmakları kalın sarı saçlarına dolanıyordu. Saç telleri ipek gibiydi. "Ortağınızın güvenliği için endişeleniyorsunuz."

"Drake ona saldırabilir. Bu konuda hep endişelendim. Barry gelene kadar sürekli partner değiştirdim. Değişmeyi reddetti ve kaptan da onu dinledi, Ne kadar büyük bir risk olmasına rağmen. Drake onun aracılığıyla bana zarar verecek kadar kızgın olabilir."

"Sana asla zarar vermeye çalışmadı meleğim," dedi yumuşak bir sesle. "Onun amacının sana zarar vermek ya da seni cezalandırmakla hiçbir ilgisi yok. Onun zihninde o senin

kurtarıcın, bir anlamda koruyucun. Sen

onun sevgili kızı. O böyle düşünüyor. Geri kalan herkes sadece ikinizi ayırmaya çalışıyor."

"Bunca zaman sonra, şimdi bile mi? Bunu nasıl düşünebilir?"

Eli yerinde duramıyor, parmakları sürekli kızın saçlarını okşuyordu. Bu kısa, evcilleşmemiş saça neden bu kadar düşkün olduğunu anlayamıyordu ama bunun Onsuz yaşamak istemediği bir şey. Onun için vazgeçilmezdi. Onun ne olduğunu anlayamaması onu eğlendiriyordu: muazzam güçlere ve bilgiye sahip bir Karpat avcısı. Yetenekleri herhangi bir insanınkinin çok ötesindeydi.

Erkek. Bir gölgeye, sisin kendisine dönüşebiliyordu. Herhangi bir ölümlüden çok daha güçlüydü, rüzgarı okuyabiliyordu, komuta edebiliyordu.

cenneti. Kurt gibi koşabilir ve yırtıcı kuşlar gibi uçabilirdi. Etrafındaki insanların düşüncelerini kontrol edebiliyor, sesiyle onları kendine çekebiliyor ve

Seçebileceği her şeyde uyumluluk. Uzaktan yok edebilir, hatta avına kendi kendini yok etmesini emredebilirdi. Doğru yola girdikten sonra herkesi ya da her şeyi takip edebilirdi. Hiçbir şey ondan kaçamazdı - ne ölümsüzler ne de kesinlikle insan avı değil.

Lucian'a göre Tyler Drake ölmüş sayılırdı. Adam Jaxon için bir anlamı olan herkesi öldürmüştü.

Lucian'da öfke yoktu, sadece sonsuza dek onun bir parçası olan o sessiz durgunluk vardı. O halkı için adaletti, onların kanunlarının uygulayıcısıydı. Yine de Prensinden, kendi hayatından, ikiz kardeşinin ve halkının hayatından önce bile Jaxon Montgomery'nin hayatına ve mutluluğuna değer veriyordu. Tyler Drake mahkûm edilmişti ve yaşamak için çok az zamanı kalmıştı.

"Eve gitme vakti geldi Jaxon," diye mırıldandı usulca, akşamın yerini geceye bıraktığının farkındaydı. İyi beslenmişti. Sonunda ona kabul etmekte zorlanacağı pek çok şeyi açıklamak zorunda kalacaktı. Cesur ve kabullenici bir

kadındı.

Zihni diğerk yaşam formlarının olasılıklarına açıktı. Ancak onları kendi yaşamına yakın kabul etmeye hazır değildi.

Onun zihninde ne kadar parçalanmış olduğunu okuyabiliyordu. İçindeki üzüntüyü, suçluluk duygusunu okuyabiliyordu. Sadece onu değil, Barry Radcliff'i de koruma kararlılığını okuyabiliyordu. Küçük bir iç çekişle onu kucağına aldı.

Hastaneden ayrılırken bürokrasiyi aşmak Jaxon'un dayanamadığı kabuslardan biri olmalıydı. Kâğıt işlerine pek tahammülü yoktu ama Lucian bir şekilde her şeyi sorunsuzca halletmişti. Hastane girişine götürülürken hastane personeli ve muhabirlerden oluşan maiyet giderek büyüyor gibiydi. Lucian'a birkaç kez ters ters baktı ama Lucian fark etmemiş gibi davrandı. Lucian kendi halinde görünüyordu, çeşitli muhabirlerle eski dosttu; hatta kaptanı bile elini sıkmak için kalabalığa katılmıştı. Yüzbaşının onun yanına koşmadığını fark etti; Muhtemelen belediye başkanlığına aday olmaya karar verdiğinde olası bir kampanya bağışına bakmakla meşguldü.

Bu hiç hoş değil. Yine o kahkaha vardı, teninde alevlerin dans etmesine neden olan ve midesinin ortasında bir yangın başlatan kahkaha. Yüzüne hafif bir kızarıklık yayılırken kimsenin onu çok yakından izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı.

Bu insanların senin üzerine düştüklerine inanamıyorum. Bu iğrenç, dedi ona sessizce. Muhtemelen onun sesiydi. Ya da gözleri. Ya da belki bakışlarıydı onları çeken. Bir de mükemmel ağzı vardı.

O mükemmel ağzını kulağına dayamak için eğildi, kasıtlı olarak, tüm kameraların önünde, eli ensesini sahiplenircesine okşadı. "Hepsi para, Tatlım. Başka bir nedeni yok, sadece para. Sadece sen beni seksi ve yakışıklı olarak görüyorsun."

"Ben asla seksi demedim. Yakışıklı da demediğimi biliyorum" diye tısladı. Onun hakkında konuşan tüm kadınları işaret ederek onun aşırı büyük egosuna katkıda bulunmuyordu. Onları duymuş olmalıydı. Onları duyabiliyordu. Başını eğdi. Lucian gerçekten de görünüşünün özel bir şey olduğunun farkında değil gibiydi. Çekiciliğini kendi tarzıyla sanki sadece onun bir parçasıymış ve her zaman öyleymiş gibi kendine güvenen, otoriter havasını takındı.

Büyük beyaz bir limuzin hastanenin önüne park edilmişti. Kapıda bir şoför bekliyordu. Jaxon gözlerini kapattı. Bu çok saçma, çok saçmaydı. O bir limuzine ait değildi. Lucian'ın nasıl bir hayatı olursa olsun, Jaxon'ın buna uyması mümkün değildi.

Lucian'ın omzunun altından şoföre doğru isteksizce yürürken bilgi onu uyarmadan yüzüne çarptı. Bu his bir anda ortaya çıktı. Karanlık. Çirkin. Yoğun. Artık karanlıktı, gökyüzünden süzülen ışık yerini

Gece. Bulutlar ayın üzerini örtmüştü ve hafif bir çiseleme sokakları buğulandırıyor. Etrafta kahkahalar, konuşmalar, yüzlerce ses vardı ama yine de bir anda savaş alanının ortasında yapayalnız kalmıştı.

Otomatik olarak Lucian'ın kolunun altından fırladı, Aralarına daha fazla mesafe koymak için iri gövdesini ondan uzaklaştırdı. Silahını çoktan çekmişti ve gözleri takip ediyor, hareket ediyor, bir hedef arıyordu. Hedef oradaydı. Yakındaydı. Bu her polisin kâbusuydu. Büyük bir kalabalık ve bir suikastçı.

Dördüncü Bölüm

Barry neredeydi? Hedef o muydu? Jaxon alarmin kaynağını aramayı bırakmaya cesaret edemedi, Barry'nin hastanenin içinde kaldığından ve zarar görmediğinden emin olacak kadar bile. Keskin bakışları çevredeki çatıları kontrol etti, kalabalığın üzerinde huzursuzca dolaştı. O çok hareketsizdi. Bildiği şey buydu. Bu onun yaşam biçimiydi.

Lucian onu temize çıkarma çabasına rağmen kızın yanından ayrılmamıştı. Ondan gelen uyarı sinyalinin yakalamış ve tehdidin ölümsüzlerden değil, insanlardan geldiğini anlamıştı. Ölümsüzlerin varlığını ondan çok daha önce hissetmiş olmalıydı. Kendi kendine kadim dilde usulca yemin etti. Kızın kendisine verdiği tepkinin tadını çıkarmak yerine kalabalığı taramalıydı. Bu yaptığı ilk hataydı. hayatında hiç yapmadığını hatırlıyordu ve kendinden pek memnun değildi. Kaslı kollarından biri onu süpürdü. arkasında, tamamen korunacağı bir yerde. Adamın iri cüssesi kadının küçük cüssesini kolayca sıyrarak onu kurşun geçirmez, renkli camlı limuzine doğru itti.

Kadın çırpınarak onu tehlikeye karşı uyarmaya çalışıyordu ama adam bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Zihni kalabalığı düşmanlık işaretleri için araştırıyordu. Alarm sistemi mükemmel çalışıyordu. Üç kişi onu çapraz ateşte yakalamak için pozisyon almaya çalışıyordu. Talimatları bu sefer öldüğünden emin olmaktı. Patronları onlara işi bitirmelerini ya da kaçmaya başlamalarını emretmişti. Jaxon Montgomery patronlarının işine daha fazla göz yumulamayacak kadar büyük bir darbe vurmuştu. Barry Radcliff ikinci hedefleriydi. Lucian niyetlerini kolayca okudu.

Saldırısını her zaman yaptığı gibi, sakin bir şekilde ve öfke ya da kızgınlık duymadan odakladı. Önce, kendisine yönelik başka girişimleri durdurabileceğinden emin olmak için ihtiyaç duyduğu bilgileri aldı.

Jaxon'ın hayatı. Bunu yaptıktan sonra, senaryoyu suikastıların patronunun aklındakinden farklı bir şekilde dikkatlice düzenledi. Üç adam kendilerini bir anda Silahlar gözlerinin önündeydi. Etraflarından çığlıklar geliyordu. Hiçbiri asıl hedeflerini net bir şekilde göremiyordu, ancak silahları kendi hayatlarına bürünmüş gibiydi ve birbirlerine doğru dönüyorlardı. Adamlardan biri elini açıp silahını düşürmeye çalıştı ama eli silahın etrafında kilitli kaldı, parmağı yavaşça sıkılaştı ve silahının ateş aldığını hissetti. Aynı anda ateşlenen silahların sesi gecenin içinde gürültüyle yankılandı. Kaos patlak verdi, kargaşa, insanlar her yönden korunmak için yarışıyorlar.

Lucian ayakta kaldı, bir eliyle Jaxon'ı arabanın içinde, iri gövdesinin etrafında kimsenin göremeyeceğı bir yere kolayca sabitledi.

Üç adamın yere yığılmasını acımasızca izledi.

Karanlık gökyüzünden gelen su, kanlarını küçük akıntılar halinde onlardan uzağı taşıyordu. Bir anlığına şimşek buluttan buluta sıçradı, aşağıdaki zemini keskin bir rahatlama içine soktu, Lucian'ın kaosu ortasında hareketsiz ve sakin durduğu görüntüsünü Jaxon'ın zihnine sonsuza dek kazıdı.

Zaman. Yüzbaşı ile birkaç polis ve güvenlik görevlisi yere çömelmiş, başka saldırgan olup olmadığına bakıyordu.

"Bence Radcliff'e fazladan koruma koymalısınız."

Lucian, polis şefine yumuşak bir sesle aynı ifadeyi kullanarak Sesinde itaati garantileyen bir "itme" vardı. "Onu bu hastaneden çıkarın ve kimsenin bilmediği bir yere götürün. Jaxon ve Radcliff düşman oldular ve depo onlardan kurtulmak için kurulmuş bir tuzaktı. Bu adamlar o işi bitirmek ve ikisini öldürmek için buradaydı." O kadar alçak sesle konuşmuştu ki sadece Jaxon ve Yüzbaşı duymuştu.

Yüzbaşı

Lucian ona döndüğünde çoktan başını sallayarak onaylamıştı.

Kadın hâlâ neler olduğunu görmek için adamın vücuduna dolanmaya çalışıyordu ama adam arabaya uzandı ve kadını yanına kaydırды. Şoför hemen kapıyı kapattı ve baş başa kalıp olay yerinden hızla uzaklaştılar.

Jaxon titreyen elini kısa sarı saçlarının arasından geçirdi; bu, heyecanlandığı zaman yaptığı bir alışkanlıktı. Yumuşak, ipeksi saç tellerini

Lucian'ın sevdiği gibi her yöne, vahşi bir şekilde düşüyordu. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Lucian, seni korumama izin vermelisin.

Silah bendeydi. Orada öylece durdun, hareket etmedin. Sen bir

Büyük bir hedef. Bunu hiç düşündün mü? Çatıdaki bir keskin nişancı sen gözünü kırpmadan seni vurabilirdi."

Onun için gerçekten korkuyordu. Bunu içinde yaşayan, nefes alan bir varlık gibi hissedebiliyordu. Neredeyse onu boğuyordu. Lucian otomatik olarak kendi nefes alışının farkına vardı,

Kendisinininkini kasten onunkine ayarladı, böylece kalbi hızlandı ve ciğerleri ağrımaya başladı. Aynı şekilde kasıtlı olarak her ikisinin de kalbini yavaşlatmaya başladı ve her ikisi için de sakin bir şekilde nefes aldı.

"Kendini koruma içgüdüsüne hiç sahip değilsin gibi

görünüyor," diye suçladı. "O korkunç hayvanları avladın mı?

O kadar uzun süre başka insanları koruyarak yaratıcılık yaptınız ki artık kendi hayatınızı düşünmüyorsunuz?" Gözleri gerçekten de yaşlarla dolmuştu. Korku boğazında sert bir düğüm oluşturdu.

Onun hayatından küçük kesitler görmüştü ve bu onu üzüyordu. Kendini harcanabilir olmak, başkalarını korumak için kendini tehlikeye atmak üzere eğitmişti. Uzun boylu ve dik duruyordu, omuzları dikti, ifadesi hiç değişmiyordu. Bu Onu bu şekilde düşünmek onu korkutuyordu. O anda, hayatı boyunca olduğundan çok daha fazla yalnız kalmıştı.

Lucian onun sert, direnen bedenini kolunun kıvrımına çekti ve ona sarıldı. Onun mucizesi. İçindeki ışık acımasız karanlık dünya. Onun için gösterdiği korku, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar kalbini eritti. Bilmediğini sanıyordu.

Kim olduğunu bilmiyordu ama onu kendisinden daha iyi tanıyordu.

Lucian başını koruyucu bir şekilde onunkinin üzerine bıraktı, kollarını sıkıca sararak birbirlerine yapışmalarını sağladı Diğerini. Onsuz geçen onca uzun yüzyıl boyunca böylesine kasvetli bir boşlukta var olmayı nasıl başarabilmişti?

Biliyordu ki

asla geri dönemezdi. İrade ve kararlılık, hatırladığı sevgi ve sadakat, yüzyıllar boyunca ettiği ve tuttuğu koruma ya da yok etme yemini, onu kaybetmesi durumunda artık onu ayakta tutmaya asla yetmeyecekti. Eğer kız elinden alınırsa, sonsuz günlerinin geri kalanında sadece ölüm ve intikam dağıtacaktı. Asla şafağa doğru sessizce gitmeyecekti. Kolları sıkılaştı ve bir gülümseme gözlerinin karanlık kasvetine dokundu. Sevinç tüm vücuduna bir sıcaklık yaydı. Evet, gidecekti. O nereye giderse o da oraya gidecekti. Eğer Jaxon başka bir hayata geçerse, o da tereddüt etmeden onu takip ederdi.

Jaxon kalbinin yavaşladığını ve Lucian'inkinin ritmine uyduğunu fark etti. Bir kez daha daha rahat nefes alabiliyordu. Lucian'ın bedeninin sıcaklığı onunkine de

sızmıştı ve kendini inanılmaz derecede güvende hissediyordu. Gözlerini kapattı ve

Onun içinde ortaya çıkardığı duygularla savaşırdı. Onun kollarında olmak hoşuna gidiyordu. Kendini güvende hissetmeyi ve o kadar da yalnız olmamayı seviyordu. Hepsinden önemlisi, Jaxon Lucian'ın bir daha asla böyle keskin bir yalnızlık hissetmeyeceğine kararlıydı. Yalnızlığın ne demek olduğunu biliyordu ama Lucian'ın zihnine birkaç kez dokunduğunda, onun yalnızlığı Varoluşu tamamen soğuk ve kasvetliydi. Bunun nedenini çok yakından inceleyememesi önemli değildi; tek bildiği, onun için başka hiçbir şeyin onun güvenliği kadar önemli olmadığıydı.

"Orada o insanlara bir şey yaptığının farkındayım. Erkekler," diye mırıldandı göğsüne karşı, sesine bir uyuşukluk notası sızıyordu. "Bu şoför sizin mi?"

"O kiralık."

"Siper almak için yere yatmadığını fark ettim. Çömeldi ve ceketinin içinde bir şey arıyordu. Ne oldu? olduğunu mu düşünüyorsun?" Jaxon gözlerini açtı ve Lucian'ın gölgeli çenesini inceledi.

Bilinçli bir düşünce olmaksızın parmakları çenesine dokunmak için yukarı doğru süzüldü.

"Çoğu şoförün böyle durumlarda ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Lucian masumca cevap verdi. "Belki de cep telefonu vardı ve yardım çağıracaktı."

"Polis gücünün yarısı zaten oradaydı." Lucian'a daha da sokuldu. Lucian'ın elini saçlarında hissetmek, ipeksi telleri okşaması, parmak uçlarının boynuna dokunması hoşuna gitmişti. "Onu sana kim ödünç verdi?"

"Bir arkadaşımın hizmetçisinin oğlu."

"Bir arkadaşının hizmetçisi mi?" diye yineledi, sesindeki kuşku giderek artıyordu.

İç çekti. "Bu bir sorgulama gibi gelmeye başladı. Polis memuru olma ihtimaliniz var mı?"

"Kesinlikle. Bana tüm hikayeyi anlat. Uzun hikayeleri severim."

Elleri sahte bir tehditle kızın boynuna dolandı. "Bana hiç sorun çıkarmayacaksın, bunu söyleyebilirim."

"Başka kimsenin yok. Sana sürekli saygı gösterilmesi senin için iyi değil. Bunu hak ettiğine inanıyorsun." Gülüyordu, vücudu onunkine karşı rahatlamış ve uysallaşmıştı.

Oraya aitti. Bunu hissetti. En derin ruhunda bunu biliyordu. Jaxon'ın onun diğer yarısı olduğuna hiç şüphesi yoktu. Onun için yaratılmıştı. Onun için yaratılmıştı. Ona her baktığında gülümsemek istediğini fark etti. Ona her baktığında, içi erimiş lav haline geliyordu.

Ferforje kapılar limuzinin önünde belirdi, uzun ve karmaşıktı ve arazinin kendisi kadar güzeldi. Şoför limuzini sorunsuz bir şekilde açıklıktan geçirdi ve eve giden uzun bir yol vardı. Her iki taraftaki uzun çalılıklar araziye vahşi, ormana benzer bir görünüm veriyordu. Baktığı her yerde ağaçlar, eğrelti otları ve bir tür çalı vardı. Eve baktığında, beklenmedik yerlerde kuleleri ve balkonları olan birkaç katlı olduğunu görebiliyordu. Vitraylar duvarların her tarafına farklı şekil ve boyutlarda işlenmişti. Güzel ve eski modaydı.

"İkiz kardeşim Gabriel'in hayat arkadaşı bana vitrayların çoğunu gönderdi. İnanılmaz işler yapıyor. O harika bir şifacı ve bu da eserlerine yansıyor. Parçaların birçoğu Francesca ve genç vasileri Skyler tarafından işlendi. Desenler evin içindekiler için büyük bir koruma sağlıyor."

Sanki sıradan bir konuşma teklif ediyormuş gibi sessizce, gerçekçi bir şekilde söyledi.

Jaxon ona söylediği Şeyin göründüğünden çok daha önemli olduğunu fark etti. O aldı kocaman arabadan inerken ona uzattığı eli tuttu. "Bir daha o Şeye binmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Çok savurgan, günah. Ve eğer araba kullanmayı bilmiyorsan, ben bu konuda çok iyiyim."

Şoför boğazını temizledi ve gülümsemesini saklamaya çalıştı. "Affedersiniz bayan, geçim kaynağımı kesmeye çalıŐmıyorsunuz, değil mi?"

Başını bir yana eğdi ve kurnaz, değerlendirici gözlerle adamı inceledi. Bir boksör gibi hareket ediyordu, yürüyüşü mükemmeldi. Saçma üniformasının altında ağır kaslar vardı. Bu adam her neyse, şoför falan değildi.

"Adın ne senin?" Bu bilgiyle, onun hakkında daha fazla bilgi edinmek yeterince kolay olmalı.

Ona sırtıttı, şapkasını eğdi ve arabaya geri döndü.

"Tavuk," diye fısıldadı gecenin içine. Heykel gibi hareketsiz duran Lucian'a baktı. "Ve sen. Senin hakkında ne yapacağım?"

"Tehlikede olan ben değildim meleğim. O sendin." Adamın eli kızın ensesine dolandı ve onu merdivenlerden yukarı,  n girişe doğru itti.

"Hangimizin peşinde olduklarının bir önemi yok, Lucian," diye açıkladı sabırla. "Vurdukları kişi sen olacaktın. Seni yoldan çekmeye çalıştım ama sen " nat ı olduğunuzda kıpırdayamazsınız."

"Tehlike yoktu, Jaxon. Berbat nişan alıyorlardı. Patronlarının böylesine beceriksiz    kiralık katil göndermesi oldukça çaresiz bir hareketti, sence de öyle değil mi?" Ayakta duruyordu.

Teninin sıcaklığını hissedebileceği kadar ona yakındı ama sadece eli ensesinde duruyordu.

Jaxon kendi kahkahasını duydu. Bu ses onu şaşırttı. O kadar masum davranıyordu ki. Hiçbir şey onu kızdırmıyordu, hiçbir şey

onu rahatsız etti. Sesi değişmemiştir, yumuşak ve güzeldi, herhangi bir yaramazlık ya da yanlış yapmaktan sorumlu değildi. Ağır ön kapıyı açmak için ona doğru uzandı. Eli çok kısa bir süre kadının omzunda durdu; sonra elini bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Bu sefer hasta değilsin. Evime kendi özgür iradenle mi giriyorsun?" Soruyu ciddi bir şekilde sordu, baştan çıkarıcı sesi kadının kalbini eritiyordu.

Bir nedenden dolayı tereddüt etti, hemen dışarıda durdu. O fuayeyi, mermer girişi görebiliyordu. Onu çağırıyor, kendine çekiyordu, bir sığınaktı. Neden ona bu kadar resmi bir şekilde sormuştu? Neden sessiz kalıp içeri girmesine izin vermemişti? Jaxon onun sözlerini zihninde evirip çevirdi. Sözlerinde bir resmiyet, neredeyse bir ritüel hissi vardı. Lucian'ın sessiz kalması, anlamadığı bir şeyler olduğuna dair endişesini daha da artırmıştı.

Jaxon onunla yüzleşmek için döndü ve başını eğerek onun siyah gözlerine baktı. Ruhsuz. Kayıp. Yalnız. Yüzü gölgeler içinde, tam bir sessizlik içinde dimdik duruyordu. "Kendi özgür irademle girersem, bu sana benim üzerimde bir tür güç mü verir?" Sesinin gergin çıkmasına engel olamıyordu.

Kadının korktuğu gibi ona gülmedi. Sadece izledi, gözlerini kırpmadan, sabit bir şekilde. Jaxon aniden kuruyan dudaklarını nemlendirdi. "Bana dürüstçe cevap ver. Bu bir şekilde bizi birbirimize bağlıyor mu yoksa beni burada bir tutsak mı yapıyor?"

"Benden bu kadar korkuyorsan, neden sırf sen istedin diye gerçeği açıklayacağımı düşünüyorsun?"

"Yapacağını biliyorum." Nazikçe omuz silkti. "Ben bir şeyler biliyorum ve sen bana yalan söylemiyorsun. O yüzden söyle bana."

"Bizi ritüel sözlerle zaten birbirimize bağladım. Benim seni terk edemeyeceğim gibi sen de beni terk edemezsin."

Gözlerini kırptırdı. "Ritüel kelimeleri mi?" O cevap vermeden önce başını salladı. "Oraya gitme. Dikkatim dağılmayacak. Tutsak mı olacağım?"

"Bu evde benim tutsağım olmana gelince, istediğin gibi girip çıkabilirsin." Kadın ona bakmaya devam etti. Lucian yavaşça gülümsedi, muhtemelen başını birçok beladan kurtaracak olan o yaramaz küçük çocuk gülümsemesiyle. "Tabii senin için bir tehlike yoksa."

"Tehlikenin ne olduğuna kimin karar vereceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Bunu benim için kolaylaştırmıyorsun. Hayatıma girmene ve onu ele geçirmene neden izin verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ve Lucian"-ona tatlı tatlı gülümsedi-"Ben seninle aynı değilim. Her ne isen, ki henüz bunu öğrenmeye hazır değilim, ritüel sözlerin bizi bağlayamaz. İlişkiler konusunda kendi kararlarımı kendim veririm. Evet, evinize kendi özgür irademle gireceğim."

Eşikten içeri adımını attı ve neredeyse paniğe kapılıyordu.

İçinde derinlerde bir şey değişti ve canlandı. O kadar güçlüydü ki, neredeyse dışarı koşmak için arkasını dönecekti, Ne olduğunu tanımlayamıyordu ama bedeninin, kalbinin ve ruhunun bu yeri ve bu adamı tanıdığından emindi. Lucian'ın iri gövdesi kapıyı kapatmıştı. Lucian kızın küçük belini kavradı ve onu öylece tuttu, kollarındaki güç muazzamdı ama yine de o kadar nazikti ki onu asla incitemezdi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sanki artık ben değilmişim gibi hissediyorum. Sanki bir şekilde beni yavaş yavaş ele geçiriyorsun. Bunu sen mi yapıyorsun?" Kurtulmaya çalışmadı. Kurtulmaya çalışmadığından bile emin değildi. özgür olmak istiyordu İri gözleri onun yüz ifadesini ciddiyetle inceledi.

"Seni asla ele geçirmek istemem. Sen tam olarak olman gereken kişisin. Her birimiz tek başımıza o kadar çok zaman geçirdik ki, bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyi birlikte paylaşmak garip gelebilir. Ama biz hayat arkadaşınız ve buna alışacağız."

Yüzünü devasa odaya dönerken bile ona doğru eğildi. "Sanki buraya aitmişim gibi hissediyorum, sanki burayı tanıyormuşum gibi."

"Sen buraya aitsin. Git ve keşfet. Değiştirmek istediğin bir şey varsa, bunu yapmaktan çekinme." Kollarını açarak kızın kendisinden uzaklaşmasına izin verdi.

Ev Jaxon'ın hatırladığından çok daha güzeldi. Hayranlık içinde etrafına bakmamaya çalıştı. Polis memuru olarak görev yaptığı süre boyunca birden fazla malikânede bulunmuştu ama bu olağanüstü bir şeydi. Bir bakıma Eski Dünya zarafetini, unutulmuş bir zamanı çağırıyordu. Parke dans pisti olan bir balo salonu bile vardı. En sevdiği oda, önünde iki rahat sandalye ve aralarında antika bir okuma masası bulunan büyük bir şöminenin rahatlattığı devasa bir kütüphaneydi. Üç duvarda zeminden Tavan kitaplıkları, üst raflara çıkmanın tek yolu raylar üzerinde bir merdiven. Kurgudan bilime, eskiden yeniye akla gelebilecek her tür kitabı gördü. Bazıları eski olan kitapların birkaç dilde olduğunu fark etti. Burası sanal bir hazine deposuydu. Jaxon bir yıl boyunca Hayatının büyük bir kısmını o odada geçirecek ve mutlu olacak.

Ev hayal ettiğinden çok daha büyüktü, dışarıdan görüldüğünden bile daha büyüktü. Yalnızca mutfak

tüm dairesinden daha büyüktü. Lucian süzülerek yukarı çıktı. O kadar sessizdi ki neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Burası artık senin dairen değil. Ev sahibine söyledim. kiraya verebilirim." Bunu yumuşak bir sesle söylemişti ve hâlâ zihninde sessiz bir gölge olduğunu kanıtlıyordu.

"Söylemedin." Jaxon elleri kalçalarında, ona doğruyu söylemesi için meydan okurcasına döndü. "Tabii ki söyledim. Sen oraya ait değilsin. Asla oraya ait olmadın," diye cevap verdi kayıtsızca.

"Dairemi vermeye cesaret edemeyeceğini biliyorum. Bulması kolay değil, özellikle de benim maaşımla." Jaxon ona baktı ve yüz ifadesini okumaya çalıştı. "Yapamazdın, Lucian." Onu olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu. "Elbette ev sahibim kira kontratında ısrar ederdi. yerine getiriliyor."

Omuz silkti, en ufak bir tedirginliği yoktu. "Nakit kabul etmeye istekliydi. Çoğu durumda bunun oldukça işe yaradığını görüyorum. Sizin de benzer bulgularınız olmadı mı?"

"Gerçekten yaptın, değil mi? Aman Tanrım, onu aramalıyım. Burada telefonlar hangi cehennemde? Bunu öylece yapamazsın. Yapamazsın." Ona ters ters baktı. "Vicdan azabı bile çekmiyorsun. Sana bakıyorum ve sende zerre kadar pişmanlık görmüyorum. Hissetmiyorsun bile, değil mi? Sen?"

"Böyle bir duyguyu yaşamak için bir neden göremiyorum. Evimizdesiniz, ait olduğunuz yerdesiniz. Yaşlı kadın kira karşılığında aldığı paradan fazlasıyla memnun kaldı ve hemen yeni bir kiracı bulabilecek. Herkes için oldukça iyi oldu."

"Benim için değil. Kendi alanıma ihtiyacım var, Lucian. Gerçekten ihtiyacım var." Kızgınlıkla başını salladı. Ne yararı vardı ki? O

ne yaptığını anlamamış gibiydi.

"Burada gereğinden fazla yer var, değil mi?" Şaşkın görünüyordu, siyah gözleri odanın her köşesini arıyordu. "Henüz görmediğin çok şey var. Arazi çok büyük ve duvarların çoğunda gizli geçitler ve diğer odalar. Burada sizin için yeterince yer olduğuna eminim." Lucian, Jaxon'ın aklına bir şey gelme ihtimaline karşı eğlencesinin gömülü olduğundan emin oldu derinden. Masum ve düz yüzlü görünmeye devam etti.

Jaxon başını salladı ve pes etti. Adam sinir bozucuydu ve onunla uğraşamayacak kadar yorgundu. Bunu başka bir gün halledecekti; ev sahibesine telefon edecek ve evini alacaktı.

Geri. Şu anda çok yorgun ve kafası karışık. Belki de acıkmıştı. Aç olmalıydı, ama her seferinde Aslında yiyecekleri düşününce biraz midesi bulanıyordu. Buzdolabı gözünü korkutuyordu. Önünde durdu. "Vurulduğumda midem etkilendi mi?"

İlk kez onun tereddüt ettiğinin farkındaydı. Jaxon nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. "Neden soruyorsun? Sen Acıyor mu?" Kesinlikle nötr olan sesi hiçbir şey ele vermiyordu.

"Acıktım ama yemek düşüncesi midemi bulandırıyor. Aslında, bir şey yediğimi ya da içtiğimi hatırlamıyorum. Uyandığımdan beri hiçbir şey görmedim. Bende bir sorun mu var, yoksa paranoyaklaşıyor muyum?"

"Sesindeki o korkuyu tekrar duyabiliyorum. Bilinmeyen. En büyük korku bu, değil mi?" Bunu o kadar yumuşak söyledi ki kadın ürperdi. Her ne açıklamak üzereyse, bilmek istemiyordu.

Jaxon bir elini kaldırdı ve ona bakmadan başını salladı. "Sanırım dışarıda dolaşacağım. Bahçeler güzel görünüyor.

güzel. Her halükarda, yolumu bilmem gerekiyor." Kolunun altına girmeye çalışarak onun yanından geçmeye çalıştı.

Lucian'ın kolu bir kapı gibi aşağı indi. Kolunu kızın etrafında kıvırdı ve onu kendine doğru çekti. "Gerçeklerden korkma. O farklıdır ama kötü değildir."

Omuzlarını dikleştirdi. "O zaman söyle bana. Bitir şu işi. Ne söylenmesi gerekiyorsa, söyle gitsin. Ben bir yetişkinim, senin sandığın gibi bir çocuk değil."

Lucian'ın bedeni onu mutfaktan çıkarıp çalışma odasına götürdü. Elini salladığında taş şöminede dans eden alevler oluştu. Kadın yüksek sesle soludu, Lucian'ın büyüüne kapılmıştı ama

Ama yine de korkuyordu. Jaxon ondan ayrılarak titreyen ısı dillerinin önünde durdu, sağlıklı düşünebilmek için ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. O çok muazzam derecede güçlüydü.

"Size açıkladığım gibi ben bir Karpat erkeğiyim. Bizler zamanın başlangıcından beri var olan bir türüz. Ben kötü değilim, melek yüzlü, ama hayat arkadaşlarının ışığından yoksun olan erkeklerimizi yavaş yavaş ele geçiren karanlık, renk ve duygu kaybı, yüzyıllar boyunca içimde güçlendi ve hepimizin içindeki yırtıcıyı evcilleştirmek için bir mücadele haline geldi. İnsan ırkı gibiyiz ama değiliz. Biz kutsanmışız. ve muazzam uzun ömürle lanetlenmiş, genellikle ölümsüzler olarak adlandırılırlar. Eğer bir hayat arkadaşı bulursak ve bulduğumuzda, duygu yoğun olur ve yüzyıllar boyunca istikrarlı bir şekilde artar. Eğer bulamazsak... tam bir yırtıcıya, yaşayan ölümlere dönüştüler. Gece bizimdir ve güneş ışığına dayanmak zordur. Ama anlamaya başladığın gibi muazzam güçlerimiz var. Kanım artık senin damarlarında akıyor meleğim. Benimki kadar olmasa da, güneş ışığına karşı toleransını şimdiden etkiledi, ancak özel güneş gözlükleri olmadan gün ışığına dayanman imkansız olacak."

Bir kalp atışı geçti. Bir. İki. Jaxon derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "Bunu kabul edebilirim." Damarlarında benim kanım akıyor. Kan nakli mi? Buna itiraz etmeyecekti; sormayacaktı. Onun kanının damarlarına nasıl girdiğini bilmek istemiyordu.

"Güneş cildinizi yakacaktır. Güneş kremi yardımcı olacaktır ama çok fazla değil. Günün belirli saatlerinde içeride kalmayı öğrenmeniz gerekecek, ancak vücudunuz o saatlerde zaten uykulu olacaktır."

Kendi kalbinin belirgin gümbürtüsünü duydu. Parmakları Giydiği pamuklu gömleğin kumaşında sinirli bir şekilde kıvrıldı. "Ne diyorsun sen? Sence ben hiç Dracula'yı daha önce okudun mu? Bir vampiri tarif ediyorsun, değil mi? Sen?" Çenesi meydan okurcasına yukarı kalkmıştı; ona açıkça meydan okuyordu.

Lucian onun korkusuyla savaşırken gösterdiği cesareti görebiliyordu. Kırılıyordu, çok savunmasızdı ve hayranlık duyacağı çok şey vardı. Ve onu istiyordu. Yalnız olduklarının son derece farkındaydı. O içindeki mücadeleyi, içgüdülerinin nasıl çalıştığını, onları birbirine bağlayan bağlarla savaşmaya çalışmasını izledi.

"Vampir olmadığımı söyledim ve değilim. Türümüzün erkekleri gençliklerinden sonra üzerlerine çöken karanlıktan bıkip ruhlarını kaybetmeyi ya da kirletmeyi seçerlerse, ölümsüz olurlar. O zaman tamamen kötü olurlar, avlarını onlardan beslenmek yerine, getirdiği anlık zevk ve güç için öldürürler ve Onları zarar görmeden bıraktım. Ölümsüzlerin yöntemlerini taklit ederek bir vampir gibi yaşadım, ama asla kan için öldürmedim ya da gerekli bir ölümün kanını almadım. Benim kanımdan vampir olman imkânsız olurdu. Tüm insanlar içinde sen tamamen ışık."

Jaxon ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Söylediği şeylerde bir yanlışlık vardı. "Yemek düşüncesine neden katlanamıyorum Lucian?"

"Su ve bazı doğal sebze ve meyve sularını tolere edebiliyorsunuz. Sebze suyu ile başlamalısınız ve toleransınızı yavaş yavaş geliştirin. Et ürünlerini yemeye çalışmayın; onlar sizinle aynı fikirde olmayacaktır."

"Bununla mı yaşıyorsun? Meyve suları ve et suyu mu?"

"Henüz yüzleşemeyeceğin şeyleri sorma aşkım," dedi yumuşak bir sesle, siyah bakışları nabzın atışına odaklanmıştı.
boğazında çılgınca.

O zaman anladı. Tüm vücudu güçsüzleşmesine, bacakları lastik gibi olmasına rağmen bayılmadı. Bayılmayacaktı.
"Lucian, lütfen kapıdan uzaklaş."

Büyüleyici bakışları bir okşayış gibi yüzünde gezindi.
"Benden kaçmayı mı düşünüyorsun?" Sesi o kadar yumuşak ve duyguluydu ki, rahatlamak için ona koşmamak elinden gelen tek şeydi.

"Ben de aynen böyle düşünüyorum. Bana tutsak olmadığımı söylediniz ve ben de gitmek istediğime karar verdim."
Meydan okur gibi görünmemeye çalıştı. Adamın iri gövdesinin hâlâ kapı aralığını doldurduğunu, vücudunun bir dağ gibi hareketsiz, yüzünün ifadesiz olduğunu fark etti.
Keşke o sese sahip olmasaydı.

"Sen nereye giderdin, Jaxon?"

Çenesini eğdi. "Nereye gittiğim seni ilgilendirmez."
Beklerken uzun bir sessizlik oldu, kımıldamadan, o siyah gözler onu izliyordu. Jaxon kendi kalp atışlarını saydı. Hafifçe iç çekerek teslim oldu. "Barry'nin dairesi. "Barry'nin dairesi.

orada olacaktı, hatırladın mı? Kaptan onu güvenli bir eve götürüyordu."

"Sanmıyorum. Bu güvenli olmaz."

Yumuşakça söylenen bu sözlerin arkasında çift anlam vardı. Jaxon titredi, arkasında dans eden ateşin sıcaklığına rağmen üşüdü. "Gidebileceğimi söylemiştin."

"Ben kaç demedim. Aramızda gerçek olacak küçüğüm, zor olsa da olmasa da. Sen güçlü bir kadınsın. Senden bir şey saklamayacağım."

"Bunun için sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Titreyen elini saçlarında gezdirerek rüzgârda savrulmuş gibi bir etki yarattı. "Bunu istemiyorum."

Lucian her zamanki gibi nazikçe, "Evet, öyle," diye cevap verdi.

Gözlerinin siyah ve anlaşılması imkânsız olduğu yerde, şimdi açlığı, keskin bir sahiplenmeyi görüyordu. Eli silahının rahatlatıcı kabzasını bulmak için hareket etti. O aç gözlerle nasıl karşı koyabilirdi ki? "Bunu neden yapıyorsun? I Hayatımda yeterince sorun varken bir de benden vampirleri ve Tanrı bilir başka neleri kabul etmemi bekliyorsun. Bunu yapamam, Lucian."

"Evet, yapabilirsin." Sessizce söyledi. "Derin bir nefes al ve rahatla. Düşmeden önce otur."

Kara gözleri ona doğru parladı. "Gerçekten de kendime olan saygımı satacak kadar muhtaç olduğumu mu düşünüyorsun? Biriyle birlikte olmak mı? Vücudumdaki farkı hissediyorum. Duyuma biçimim, sesi kontrol edebilme biçimim. Karanlıkta gün ışığından daha iyi görebiliyorum. Seni her zaman hissediyorum. Benimle birlikte. Bana ihtiyacın var. Bana sesleniyorsun." Onu ovuşturdu

Yine tapınaklar. "Benimle konuşmadan nasıl konuşabiliyorsun? Daha da önemlisi, ben seninle bu şekilde nasıl konuşabilirim?"

"Benim kanım senin damarlarında akıyor, tıpkı seninkinin benimkinde aktığı gibi. Aynı kalbi ve ruhu paylaşıyoruz. Zihinlerimiz birleşmek istiyor, tıpkı bedenlerimizin birbirleri için haykırdığı gibi."

"Bedenim senin için ağlamıyor," diye inkar etti, kızgınlıktan çok korkmuştu. "Küçük yalancı."

"Damarlardaki kan olayına geri dönelim. Tam olarak nasıl oldu da senin kanın benim damarlarıma, benimki de seninkine karıştı? Bana kan nakli falan mı yaptın...?" Sözünü yarıda kesti, karanlık, erotik bir rüyanın görüntüleri araya girdi. Eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. "Kanımı içmedin. Tanrım, bana kanımı içmediğini söyle. Hayır, önce kanını içmediğimi söyle." Şimdi bacakları onu bırakma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yere baktı, düşmeye hazırlanıyordu. Sadece olduğundan daha savunmasız olma düşüncesi çökmesini engelledi.

Yardım etmek için hızla ona doğru hareket etti ama Jaxon o kadar

silahı kaldırdığı için telaşlanmıştı. Fena halde titreyen ellerini sabitlemek için iki kollu bir duruş kullandı. Bu bir kâbustu, delilikti. Bütün bunları uyduracak kadar hayal gücü yoktu. Silah doğrudan kalbine doğrultulmuştu.

"Lütfen kapıdan uzaklaş Lucian. Sana zarar vermek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Sadece buradan çıkmak istiyorum ki tekrar nefes alabileyim." Ona yalvarıyordu, her zamanki gibi duruma hâkim olamıyordu. Onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyordu ki. Hem de çok. Adam uzun boylu, seksi ve korkunç derecede yalnızdı, tıpkı kendisi gibi. Onda bunu anlıyordu. Onun için her şeyi yoluna koymak, onu o korkunç açlıktan kurtarmak istiyordu. Ama Lucian gibi bir adamın ona her zaman sıcaklık ve açlıkla,

ihhtiyaç ve sahiplenmeyle bakması

asla kabul edemeyeceği bir rüyaydı. Lucian gerçek bir erkek değildi. O başka bir şeydi. Asla tanımlamak istemediği bir şey.

"Jaxon, kazara ateş etmeden önce silahını indir. biri." Sesinde herhangi bir tonlama yoktu.

"Bu bir kaza olmaz, Lucian. Lütfen, senden bir kez daha rica edeceğim. Sadece kenara çekil ve gitmeme izin ver."

"Benim halkım, insanların et yemesini, sizin bizim kan almamızı tiksintiyle karşıladığınız gibi tiksintiyle karşılıyor. beslenme."

Adamın sözlerini ve açığa vurduğu şeyin önemini bastırmaya çalışarak belli belirsiz bir adım attı. Lucian'ın pozisyonunu terk edeceğini umarak onun sağında daire çizdi. Lucian dağlar kadar hareketsiz kaldı. "Bana söylemeye çalıştığınız şeyi hayal etmek bile midemi bulandırıyor. Uyumlu olduğumuzu sanmıyorum." Artık çok ciddiydi. Eğer adam kenara çekilmezse, onun etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Onu vurmayacaktı. Onun herhangi bir şekilde zarar göreceği düşüncesine katlanmak çok zordu.

Lucian o kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanıktı. Bulanık bile değildi. Bir an kapının girişinde duruyordu; bir an sonra silahı eline almış, kollarını ona dolamıştı. "Bunun sadece iğrenç olduğunu düşünüyorsun meleğim, çünkü henüz kötölükten başka bir şey bilmiyorsun."

Ona bu kadar yakın olmak tehlikeliydi. Vücudu sert, sıcak ve muhtaçtı. Ayak parmaklarına kadar cevap verdiğini hissetti. Nefes alış verişı ona ihanet ediyordu. Kalbini, kendi bedenini. Gözlerinin arkasında yaşların yandığını hissetti.

"Sana karşı tepkilerimi kontrol ettiğini söyle bana," diye fısıldadı, yüzünü kaldırarak onun yüzünü inceleyebildi.

ifadesiz bir maske.

Bir anda sert yüz hatları yumuşadı, çelik gibi güçlü kolları Onu olabildiğince nazik bir şekilde kendisine kilitleyerek. "Öyle olmadığımı biliyorsun. Seni sadece seni iyileştirdiğim, bana bağladığım ve uykuya ihtiyaç duyduğun zamanlarda itaat etmeye zorladım. Sen benim ruhumun diğer yarısısın. Senden ayrı olamam, Jaxon. Bunu uydurmuyorum." Eli büyük bir şefkatle kızın yüzünde gezindi. "Sana böyle bir sıkıntı vermek istediğimi mi sanıyorsun? Zihnimin içine bak ve gerçeği gör. Ben sadece senin mutluluğunu istiyorum. Gerçekte, tatlım, ben Böyle bir şey istediğini bilseydim seve seve canımı feda ederdim. ve bensiz mutlu olurdu, ama öyle değil." Dudakları kızın alnına, göz kapaklarına dokundu. "Öyle değil, küçük aşkım. Öyle değil."

"Benden böyle bir şeyi kabul etmemi isteyemezsiniz."

"Başka seçeneğim yok. Bu benim yaşam tarzım, Jaxon. Ben Karpatyalıyım. Bunu değiştiremem. Değiştirmek istemezdim. değiştir." Ağız onunkini buldu, nazikçe, dudakları zar zor onunkinin köşesini fırçaladı. Bu onun içinde bir titreme başlattı. "Kanla besleniyorum aşkım, ama öldürmüyorum. Ben Hayatımı her iki türün korunmasına adadım."

"Ama Lucian," diye itiraz etmeye çalıştı.

"Bu farklı, hepsi bu. Sizin için bilinmeyen bir şey."

Yüzünü onun göğsüne gömdü. "Tabutta uyumuyorsun, değil mi?" Şaka yapmak istemişti ama niyetlendiğinden çok daha ağırbaşlı çıktı.

Lucian cevabını dikkatle seçti. "Varlığımın tüm yüzyılları boyunca, avladığım ve yok ettiğim tüm vampirlerde, asla

Aslında tabutta uyuyan birini buldum. Böyle bir fikri deneyecek biri olsaydı, bunu ilk olarak ölümsüzlerin yapacağını düşünüyorum."

"Bu iyi bir şey." Jaxon ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile, sanki ona dokunursa garip bir hastalığa daha fazla yakalanacakmış gibi temkinli hareket ediyordu. "Tabut olayına alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Yaptığın şeyi geri alabilir misin?" Sesini nötr tutmaya çalıştı. Çok yorgundu ve tek istediği bir yere uzanıp artık hiçbir şey düşünmemekti. "Yapamazsın, değil mi?"

"Yapabilsem bile yapmak istemezdim. Senden vazgeçmek istemiyorum." Elleri yanına düştü. "Bu benim bencilliğim, biliyorum ama yapamam. Bu sadece kendi iyiliğim için değil Jaxon, senin ve başkalarının iyiliği için de."

Bir elini kaldırdı ve hafifçe gülümsedi "Aşırı yüklenme, Lucian. Daha fazla dayanamayacağım. Bir şeyler yapalım. normal." Jaxon alt dudağını ısırdı, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Normal insanların ne yaptığını bilmiyorum, ya sen?"

Elleri kızın yüzünü çevreliyor, başparmakları saten yumuşaklığındaki teninde küçük bir okşayışla geziniyordu. Ona dokunmak zorundaydı. Kendini durduramıyor gibiydi. "Yorgun görünüyorsun, Jaxon. Sen dinleniyor olmalı."

"Düşünüyordum da, arazinizde bir yürüyüşe çıkabiliriz. Dışarıda etrafa bakmak isterim."

"Keşif. Tabii ki bunu yapmak istersiniz. Bu son derece normal."

Kendini gülümserken buldu. "Belki de haklısın. Ne de olsa ikimiz de bir katilin izini sürmediğimiz zamanlarda ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Gülümsemesi yavaş ve seksiydi. "Aklımda yapacak çok daha ilginç başka şeyler olmadığını söylemedim."

Nefesi boğazında düğümlendi. Onun etrafından kolayca dolaşabiliyordu. Bu doğal değildi. Ona fısıldadı erotik görüntüler paylaştı ve kendi başına asla yapamayacağı şeyleri düşünmesini sağladı. Jaxon başını salladı.

"Sen kötüsün Lucian. Senin hakkında ne yapacağım?"

"Benimle ol. Benimle yaşa. Beni sevmeyi öğren. Beni olduğum gibi kabul et," diye fısıldadı siyah kadife sesi ve sözleri en derin ruhuna dokundu.

Elini tutmak için uzandı ve küçük parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Bence sen yasaklanmalısın. O sesinle neredeyse her şeyi elde edebilirsin." Kızın hiç Ona karşı koymanın gerçek bir yolu yoktu. Ona güzel sesiyle böyle şeyler söyleyebiliyorken ve bakışlarında bu kadar keskin bir gerçek varken olmazdı.

Elini ters çevirerek avucunu dudaklarına götürdü. Siyah gözleri sahiplenme duygusuyla yanıyordu. "Buna sen de dahil misin?"

Jaxon kendini gülümserken buldu. "Bunu düşünüyorum. Benimle yürü."

"Dışarı çıkmak ister misiniz?"

Başını iki yana salladı. "Dışarı çıkmamı istediğinden bu kadar emin olmamanın bir nedeni var. Dışarıda ne var? Tabut olmadığını biliyorum. Sanırım bu konuyu hemen hemen hallettik ve bu konuda anlaştık."

"Tabut yok," diye kabul etti.

"Peki, ne oldu?" diye sordu. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Kurtlar." Yüzü kızarmadan söyledi.

Jaxon elini geri çekti. "Silahımı geri ver. Kurtlar mı? Bilmem gerekirdi. Tabii ki kurtların var. Herkesin yok mu?" Parmaklarını şıklattı. "Silah, Lucian. Ver onu bana. Sonunda seni vurmam gerektiğine karar verdim. Akıl sağlığını korumanın tek yolu bu."

Elleri sahte bir tehditle kızın boynuna dolandı. "O silahını sana geri vereceğimi hiç sanmıyorum. Sana düşmanca fikirler veriyor."

Birlikte evin arka tarafına doğru ilerlediklerinde onun farkındaydı. Neden evi bu kadar mükemmel olmak zorundaydı? İsteddiği her şey?

Lucian gibi güçlü ve tehlikeli bir varlık tarafından tehdit edildiğini hissetmesi gerekirken, bu neden ona kendini bu kadar güvende hissettiriyordu? Onun farklılıklarını nasıl bu kadar sakince kabul edebiliyordu? Belki sakince değil ama kabulleniyordu.

Lucian onun zihninin çalışma şeklinden hoşlanıyordu. Jaxon bazen Lucian'ın verdiği bilgilerin büyüklüğü karşısında bunalsa da paniğe kapılmasına izin vermiyordu. Özümseyebildiği kadarını özümsemek için zaman ayırıyor ve sonra bir sonraki bilgi akışını işlemeden önce zihnine küçük bir mola veriyordu. Kendini toparlamak için mizahı kullandı korkutucu durumlar. Onu bir kez bile elinin tersiyle itmedi.

Jaxon onu tanıımıyordu. Onun ne yaptığını anlamıyordu. gerçekten öyleydi. Yüzyıllar boyunca başkalarını yok etmenin ona ne yaptığına dair gerçek bir fikri yoktu. Onun kasvetli, karanlık Dünya o kadar soğuk ve gölgeliydi ki, oraya geri dönmek için her şeyi yapardı. O bir yırtıcıydı, içinde korkunç bir karanlık vardı ve o da çok fazla aydınlıktı.

Her cinayetin ruhundan bir parça kopardığını anlamıştı. Sadece Jaxon onu bütünleştirebilirdi.

Beşinci Bölüm

Jaxon araziye adımını attığı anda Temiz havayı içine çekti, onu ezmekle tehdit eden korkunç ağırlık dağıldı. Hava soğuk ve berraktı, yağmur kısa bir süre için durdu. Bulutlar tepesinde dönüyordu, karanlık ve uğursuz, ay ışığını engelliyordu ama yine de güzel bir manzaraydı. Fırtınaları ve yağmurun sesini severdi. Bulut oluşumlarını ve sağanak yağış sonrası havanın kokusunu severdi.

Evden çıktıklarında Lucian'ın güçlü bedeninin kendisine yaklaştığının farkındaydı. Jaxon taradı Bir eliyle saçlarını dikkatsizce karıştırdı ve malikânenin arkasında uzanan dönümlerce ormanı incelerken saçları daha da dağıldı. "Bu bir korumanın en kötü kâbusu, Lucian. Drake buna bayılırdı. Şu anda burada, ağaçların arasında bir yerde olabilirdi. Burası onun elementi."

"Güvenliğim için çok fazla endişeleniyorsun, tatlım." Parmakları kızın saçlarına dolandı, onları bir şekilde evcilleştirmek bahanesiyle bir düzen görüntüsü. "Bir insan mülküme yaklaşırsa haberim olur. İnsanların kullandığı gibi bir güvenlik sistemiyle değil, güçlü ve tehlikeli kadim korumalarla iyi korunuyor. Tyler Drake onları geçemez. Çünkü Bu arazide olduğunuz sürece ona karşı tamamen güvendesiniz."

"Peki ya bir keskin nişancının kurşunu? Seni vurması için arazide olması gerekmiyor Lucian. Tek yapması gereken bir tepeye tünemek ve seni görüş alanına almak."

"Beni öldürmek o kadar kolay değil meleğim. Sadece ne olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyorsun çünkü çok yakından düşünmek istemiyorsun."

Bu konuda." Adam onun aklındaydı. Kanlarını paylaşma fikrinden kaçınıyordu, çünkü karanlık bir konuyu gündeme getiriyordu, dokunmak istemediği erotik anılar. Ve o Onun kanını almış olduğu fikriyle kesinlikle başı dertteydi. Bu onu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu ama yine de bunu zihninde evirip çeviriyordu.

Lucian ona baktı. Jaxon başını geriye doğru eğerek ona baktı, iri gözleri öylesine karışık duygularla kaplıydı ki Lucian'ın içi erimiş bir sıcaklığa dönüştü. Daha fazlası Onun yumuşak dudaklarını tatmak için her şeyi yapardı. İhtiyacı şiddetli ve acildi ve bu sefer savaşmadan bu isteğe boyun eğdi. Kollarını kızın küçük beline doladı ve onu kendine doğru çekti, başı kızın ağzını ele geçirmek için aşağı indi.

Zaman durdu. Ayaklarının altındaki toprak kaymış ve yuvarlanmıştı. Her yerden yakıcı bir sıcaklık fışkırıyor, aralarında elektrik akımı yayılıyordu. Yine de adamın ağzı yavaş ve nazikti, kadının tepkisini emretmek yerine onu ikna etmeye çalışıyordu. Elleri hareket etti Başının arkasını kavradı, onu keşfedebilmesi için tuttu, ağzının ipeksi sıcaklığında kendini kaybetti. Kız onun için her şeydi. Işık, ısı, renk, duygu ve sihirden oluşan gizli bir dünya. Asla başka bir yerde olmak istemiyordu. Bu mükemmel anın her zaman devam etmesini istiyordu.

Lucian başını yavaşça kaldırdı, neredeyse durmaktan korkuyordu, korkuyordu O an gerçek olamazdı, o kadar mükemmeldi ki, korkmuştum. ortadan kaybolacak ve onu bir kez daha yalnız bırakacaktı. Elleri onun saçlarına dolandı. "Bu dünyada keşfedebileceğim çok az sır kaldığını sanıyordum meleğim, ama senin gibi birini nasıl hak ettiğimin gizemini sonsuza dek
çözülüyor."

Parmak uçları onun mükemmel ağzına dokundu. Gerçek suydı, Jaxon ona hayranlık duyuyordu. Ona bu şekilde dokunursa, ağzı onunkini bulursa, ondan asla gerçekten kurtulamayacağını biliyordu. Onu her zaman arzulayacaktı. Onun tadını, gücünü, kokusunu. Her şeyini. "Bunu yapmana izin vermemeliydim, Lucian," diye fısıldadı. "Şimdi ne yapacağız?" İsteddiği zaman gidebileceğini söylemişti, o bir ama bunun gerçek olmadığını biliyordu. Bir şekilde ona kilitlenmişti, hayal ettiğinden çok daha güçlü bir şey tarafından bağlanmıştı. Kirpikleri kalktı ve muazzam bir kederle ona baktı. "Biz neyiz ne yapacaksın?"

Lucian kızın ensesini avucunun içine aldı ve ona sarılabilmek için kendine doğru çekti. "Bana böyle hüzünle baktığında, Jaxon, kalbimi kırıyorsun." Rüzgâr yumuşak bir müzik sunuyordu ve Lucian bu müziğe mükemmel bir ritim tutturarak onu da kendisiyle birlikte hareket ettirdi, böylece tek vücut oldular.

Başını adamın göğsüne yasladı ve onun içinde erimiş gibiydi, itiraz etmesi gerekirken uysal ve yumuşaktı.

"Kaderimiz mühürlendi tatlım," dedi elinden geldiğince nazikçe. "Jaxon olmadan Lucian olmaz, Lucian olmadan da Jaxon olmaz. İki dünyamızı birleştirmenin bir yolunu bulmalıyız. Başka seçeneğimiz yok. İkimiz de bu dünyaya gönderilmeden çok önce yazılmıştı. Birbirimizi bulabildiğimiz için şanslıyız. umutlu kalmayı başaramadık."

"Böyle mi düşünüyorsun, Lucian? Gerçekten şanslı olduğumuzu mu düşünüyorsun? Seni, birinin beni takip ettiği ve benim için önemli olan herkesi öldürdüğü hastalıklı bir dünyaya getirdim. Beni korku hikâyelerindeki yaratıkların var olduğu kâbus gibi bir dünyaya getirdin." Jaxon'ın sesi çok üzgün geliyordu, beyaz ipek gömleği sesini boğuyordu. "Seninle birlikte olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

Sen. Beni bir kara büyünün etkisi altına alıp almadığını bilmiyorum." Vücutları birbirine sallanıyordu, aralarında sadece ince giysiler varken olabildiğince yakındılar.

Kendini tekrar gülümserken buldu. Büyük olasılıkla yeryüzündeki en güçlü yaratıktı. Yapabilirdi cennete hükmediyordu. Bir buçuk metreyi pek geçmiyordu, muhtemelen yüz kilo bile değildi ama yine de ona karşı koymayı aklından bile ge irmemi ti.

Gerçek  u ki, Lucian tam bir hu u ve saygı görmeye alı kındı. Irkının daha güçlü erkekleri arasında bile ona her zaman hürmetle yakla ılmı tı. Hiç kimse yüzyıllardır ona meydan okudu. Bunun  zerine düşündü. Yok etmesi gereken d   manlarından başka hiç kimse ona meydan okumamı tı. Değil Onca yüzyıl boyunca bir kez olsun kimse onun isteğine karşı gelmemişti. Lucian her konuda istediğini yaptırmaya alı kındı. Kollarında Jaxon kendini çok küçük ve kırılgan hissetti. Birden gücünün, her zaman hafife aldığı gücünün farkına vardı. Onun kokusunu içine çekti; o artık soluduğu havanın ta kendisiydi. Aralarındaki bağ her geçen an daha da güçleniyordu.

Araya bir ses girdi, yumuşak bir çığlık, rüzgârda bir müzik. Kurtlar onun arazide olduğunu biliyordu ve onu ziyaret etmek için yakla mı lardı. Yalnız olmadığını görünce, ormanda karanlık gölgeler onu izliyor, bir işaret bekliyorlardı. Saldır ya da kal

Geri mi? Zihinlerine dokunarak onlara görüntüler gönderdi. Jaxon onların klanının, sürüsünün, di isinin bir parçasıydı, onun yanında bir liderdi. Onun koruması altındaydı.

Onların koruması altında. Her zaman önce ona göz kulak olmalılar.

Jaxon başını kaldırdı. "Şu anda dışarıdalar, bizi izliyorlar, değil mi? Nereden aldınız onları? Vahşi bir hayvan beslemek için bir sürü özel izin almanız gerekiyor. Senin için bile, şehre bu kadar yakın yaşarken bu izinleri almanın zor olacağını düşünmüştüm. Nasıl oldu da yönetebilir misin?"

Geniş omuzlarını umursamazca silkti. "Beyefendiye sadece bana izinleri vereceğini söyledim ve o da verdi."

Jaxon içini çekti ve onunla dans etmeyi bıraktı. "Senden uzaklaşmam gerek. Gerçekten ihtiyacım var. Birinin bu kadar

Benim gibi son derece mantıklı ve ayakları yere basan biri yarattığın bu fantezi dünyasına kanıyor. Lucian, öylece gidemezsin.

İnsanların zihnine girip onları hipnotize ederek istediğinizi yaptırmakla ilgili."

Siyah gözleri eğlenceye benzer bir ifadeyle parlıyordu.

"Jaxon, varoluşun başlangıcından beri tam da bunu yapıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yüzyıllardır. Ben bunu yüzyıllardır yapıyorum."

Jaxon elini kaldırdı. "Yüzyıllar demeyi kes. Artık o kelimeyi kullanma. Bir şey beni

deli." Bir elini karnına bastırdı. "O hayvanları çağırmadan önce silahımı bana geri ver." Kurtları görebiliyordu, gözleri karanlıkta yansıyor. olmadan

Bunu fark edince korunmak için Lucian'ın geniş omzunun altına geri çekildi. "Sadece daha iyi hissederdim, sen biliyor musun?"

"Kurtlar benim kardeşlerim. Bana ya da benimkilere asla zarar vermek istemezler," dedi sessizce. "Onlar asildir

Yaratıklar, Jaxon, katı kuralları olan. Bizim için canlarını verirler. Onlardan korkma."

Kalbi çarpmaya başlamıştı. Hemen adamın kalp atışlarının kendininkilerle aynı olduğunu fark etti ve sonra her ikisinin de kalbi normale döndü. Başını kaldırıp ona baktı. "Nesin sen?"

"Vampir değil, küçük aşkım. Asla öyle değil." Tüm içgüdüğü onu kapıp kaçmak, bedenini ele geçirmek ve geri dönülmez bir şekilde kendisine bağlamaktı. Lucian'ın zihni onunkinin içinde bir gölgeydi; ona karşı koyamayacağını biliyordu ama istediği bu değildi. Hâlâ Lucian'ı kabul etmekte zorlanıyordu. ve aralarındaki garip bağ. Bir iç çekişle kollarıyla onun zayıf bedenini çevreledi ve bir dizinin üzerine çöktü. "Bana gelin kardeşlerim. Gelin ve hayat arkadaşım ile tanışın.

Kurtlar ormandan fırlamış, onu sürüye kabul etmek için can atıyorlardı. Lucian ona sıkıca sarıldı, güven verdi. Fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da. Kafasının içinde onun sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı; kalbi ve ciğerleri onunkini yönlendiriyordu, böylece büyük sürünün ortasında sakin kalabiliyordu. Hayvanlar bacaklarını itiyor, uyluklarına sürtünüyor, ellerini kürklerine sokmaya çalışıyorlardı. Bunu kendi başına yapmakta isteksiz olduğunda, Lucian'ın eli onunkini yönlendirdi, böylece avucu daha büyük kurtlardan birinin kalın, koyu kürküne daldı.

Jaxon ağzında bir gülümseme, kalbinde bir sevinç buldu. Neredeyse hayvanların zihinlerini görebiliyormuş gibi hissediyordu. Ne düşündüklerini ve hissettiklerini görebiliyordu. Kürkleri inanılmaz derecede yumuşak ve kalındı. Vahşi bir hayvana bu kadar yakın olmak, ona dokunmak, onun kendisini kabul etmesini sağlamak inanılmazdı. Lucian'a bakmak için başını çevirdi. "Bu çok harika.

Hayatın boyunca bunu mu yaptın?"

"Yüzyıllardır derdim ama bu kelimedenden ne kadar hoşlanmadığını biliyorum," diye alay etti. Kadın yüzünü ona çevirdi. "Çok kötüsün."

Saçlarını karıştırdı, ona bildiği kadın gibi değil de bir çocuk gibi davranmaya çalıştı. Kadın yorgundu. Yapabilirdi yorgunluğunu hissediyordu. Yaraları tamamen iyileşmemiştir. Beslenmeye ihtiyacı vardı, ancak zihni bu özel ihtiyaçtan uzaklaştı. Lucian kurtları ormana geri gönderdi, Jaxon'u kucağına aldı ve onu göğsüne yaslayarak eve geri döndü.

"Ben yürüyebilecek durumdayım," diye belirtti.

"Bu şekilde daha hızlı olur. Bacakların kısa."

"Öyle değiller!" Ciddi şekilde gücenmişti. "Bunu söylediğine bile inanmıyorum."

Güldü ve onu sıcak olan çalışma odasındaki kanepenin derin minderlerine fırlattı. "Biraz dışarı çıkmam lazım bu akşam kısa bir süre için. Elbette içeride kalacak ve zarar görmeyeceksiniz."

Geniş gözlü bir masumiyetle ona baktı. "Nerede Gecenin bu saatinde tam olarak nereye gitmeyi planladığımı sanıyordun? Dışarıda dans etmeye mi? Birkaç gün bekleyebilirim."

"Bir şeyler yemeye çalışacağına söz ver."

"Kesinlikle." Kadın ciddiyetle başını salladı. Lucian yarı kapalı gözlerle ona baktı. "Neden sana güvenebileceğimden emin değilim?"

"Gördüğüm en uzun, en koyu kirpiklere sahipsin," diye cevap verdi, gözlerini onun gözlerine dikmemeye çalışarak. "Seni bir yere kapatmalılar. Kadınların yanında olman güvenli değil."

"Üzerime düştüğünü fark etmedim meleğim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Jaxon minderlere daha da gömüldü ve ona gülümsedi. "Nereye gittiğini sormadığımı fark ettin mi? Sadece senden bir süreliğine kurtulduğum için mutluyum."

"Bu hiç hoş değil."

"Bu hayat arkadaşı meselesini düşünürken bunu aklında tut. Ben iyi bir insan değilim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Küçük bir yardımla içeride kalmanız yönündeki ricamı pekiştirmeme gerek yok, değil mi?" Kadının kara gözleri alev alev parladı. "Buna cüret edemezsin!"

"Dene beni." Sesi her zamanki gibi yumuşaktı. Jaxon ağırbaşlı görünmek için elinden geleni yaptı. "Etrafta bir aptal gibi koşturacak durumda mıyım? Ama birkaç korumaya ihtiyacın var. Şoförü al. Bir kriz anında kendini idare edebilecek gibi görünüyor.

Senin için endişelenmeye niyetim olduğundan değil." Bu bariz yalan karşısında beyaz dişleri parladı. "Bana ihtiyacın olursa tatlım, aklınla bana ulaşman yeterli. Birbirimizle her zaman konuşabiliriz."

Bir elini kaldırdı. "Git buradan. Yapabileceğin tek güvenli şey bu. Hazır gitmişken silahımı da bırak. Burada tek başıma silahsız olmak istemiyorum."

"Yatak odanızın üst katında tam bir cephaneliğiniz var. Hiç bu kadar çok silah görmemiştim. Nasıl bir kadına bulaştığımı merak ettim. Bu gece eve geldiğimde beni vurmayacaksınız. Talihsiz kazalar, umarım," diye alay etti silahını sandalyesinin yanındaki masaya koyarken. Yanından uzaklaşmadan önce eğilip sıcak ağzıyla şakağını okşadı, usulca gülerek.

Lucian karanlığa adım attığından emin olduktan sonra uzun gövdesi şeffaflaştı, milyonlarca küçük damlacık halinde yavaşça çözündü ve dışarı aktı yerden yükselen sisin içine. Hızlı hareket etti, doğaüstü bir hızla şehre doğru ilerliyordu.

Jaxon'ı öldürmek için gönderilen üç adam da aynı kişi için çalışıyordu. Samuel T. Barnes. Adam bir bankacıydı, Zengin ve çok sosyaldi. Tüm önde gelen partilerde görülmüş, yerel belediye başkanını, kongre üyesini ve senatörü desteklemişti. Herhangi bir uyuşturucu bağlantısı varmış gibi görünmüyordu, ancak üç suikastçıya da Jaxon'dan kurtulmaları emrini vermişti. Şehirdeki uyuşturucu trafiğini yavaşlatma konusunda çok başarılı olmuştu. Ekibi uyuşturucu trafiğini Gelen rotalar üzerinde boğucu bir hakimiyeti vardı. Sevkiyat üstüne sevkiyat buldu ve götürdü.

Lucian, Barnes'ın seçkin bir semtteki apartman dairesini buldu. Sis akımı evin etrafında dönerek savunmayı test etti. Her pencere mühürlenmiş, her kapı sürgülenmişti. Lucian bir kez daha parıldayarak ön kapıya döndü katı ete ve kana dönüştü. Uzun boylu ve dimdik duruyordu, gözlerinin içi gülse de ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı. tamamen ifadesizdi. Bir süre dinledi, evdeki herkesin konumunu ve ne yaptıklarını not etti. Kapıyı keskin ve otoriter bir şekilde çaldı ve anında yanıt aldı.

Takım elbiseli genç bir adam kapıyı açtı, ceketinin altından belli belirsiz görünen şişkinlik silahlı olduğunu gösteriyordu. Lucian kibarca başını salladı. "Ben Lucian Daratrazanoff, Bay Barnes'ı görmeye geldim. Randevum yoktu ama buralardaydım ve şansımı deneyebileceğimi düşündüm."

Adam şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptırdı. Belli ki ismi tanıdı. "Lütfen içeri gelin efendim. Ona burada olduğunuzu söyleyeceğim."

Lucian kımıldamadı. "Eğer akşam için yerleştirse onu rahatsız etmek istemem. Ne de olsa saat epey geç oldu. Ben burada bekleyeceğim."

"Bay Barnes bundan hoşlanmazdı, efendim," diye ısrar etti adam. "Sizden sık sık bahsettiğini duydum. Lütfen içeri buyurun."

"Beni onun evine davet etme yetkisine sahip olduğunuzdan emin misiniz?" Lucian'ın sesi yumuşaktı, aksanından çok şey anlaşıyordu.

Adam başını salladı. "Evet, efendim. Lütfen içeri girin. Sizi kapının eşiğinde bekletirsem Bay Barnes işimden olur."

Lucian nezaketle adamın kendisini fuayeye girmeye ikna etmesine izin verdi. Adam Samuel Barnes'ı çağırmak için acele ederken sessizce durdu. Üst kattaki odada konuşulanların fısıltısını net bir şekilde duyabiliyordu.

"Lucian Daratrazanoff olduğuna emin misin? Tanrım, ceketim nerede? Çabuk Bruce, birkaç içki hazırla ve kütüphaneye getir. Hayır, bekle. Daratrazanoff'a oturma odasına kadar eşlik et. İçkileri kendim hazırlayacağım."

Bruce aceleyle yanına dönerken Lucian kıpırdamadan bekledi. "Bay Barnes sizi hemen yukarı çıkarmamı söyledi," diyerek merdiveni işaret etti.

Lucian hiç tereddüt etmeden merdivenlerden yukarı çıktı. Daha önce ikna etmek ya da büyülemek için sesini kullandı. Bunu yapmasına gerek yoktu. Adı, yakalanması zor yabancı milyarderin adı yeterliydi. Barnes gibi bir adam için, ünlü statüsüne sahipti. Bulunduğu yerin farkında olarak sessizce ilerledi.

Evdeki herkesi. Barnes da dahil olmak üzere dört adam vardı. Bruce onun hemen arkasındaydı ve diğer iki kişi de evin arka tarafındaki birinci katta bulunan dinlenme odasında bilardo oynuyorlardı.

Samuel Barnes sağ elini uzatarak onu odanın ortasında karşıladı. İnce yapılı, hızlı bir adamdı, pratik bir gülümseme ve seyrelmiş saçlar. "Lucian Daratrazanoff, bu büyük bir sürpriz. Sizin için ne yapabilirim?"

Lucian'ın siyah gözleri sert ve uzlaşmazdı. "Sanırım konuşmamız gereken bazı özel meseleler var."

Barnes, Bruce'a başıyla kapıyı işaret etti. Adam Hemen dışarı çıktı ve ağır meşe kapıyı arkasından kapattı. Barnes deri barına doğru ilerledi. "Sizin için ne getirebilirim?" Kendisine bir viski ve su doldurdu.

Lucian usulca, "Benim için bir şey yok, teşekkür ederim," diye cevap verdi. Adama doğru eğilip siyah gözlerini diğer adamın bakışlarına sabitlemeden önce Barnes'ın karşısına rahatça oturmasını bekledi. "Küçük bir sorunumuz var Bay Barnes,"

Lucian çok nazikçe konuştu. "Bu konuda bana yardım etmekten büyük memnuniyet duyacağınızı biliyorum."

"Elbette, Bay Daratrazanoff. Ne olursa olsun."

"Bayan Jaxon Montgomery ve ortağı Barry Radcliff'i neden istediğinizi bana açıkça söylemenizi istiyorum, Öldü." Lucian'ın sesi bir oktav düşmüştü, böylece ton diğer adamın etrafını sarmıştı. O boş siyah gözler kadar büyüleyici.

"Ortaklarım ve ben ona ya da onun birimindekilerden bazılarına ödeme yapmak için birkaç girişimde bulunduk ama hepsi ona çok sadık. Her sevkiyatın daha gelmeden nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor. Nakit akışımızı boğuyor. I

Ortaklarıma birkaç polisi vuramayacağımızı söyledim ama onlar vurmak zorunda olduğumuzu yoksa daha uygun bir ortak bulacaklarını söylediler. Başka seçeneğim yoktu."

Lucian sanki sadece hava durumunu tartışıyorlarmış gibi ciddiyetle başını salladı. "Peki bu insanlar kim? onun ölümü üzerine? Çünkü biliyorsunuz, böyle bir şeyi gerçekten istemezsiniz."

"Dennis Putnam ve Roger Altman. Kolombiya ve Meksika'da büyük bağlantıları var."

"Peki bu iki adamı nerede bulabilirim?"

"Onlara ulaşmak çok zor. Korumalar sürekli etraflarını sarıyor. Sanırım adamlarından birini buraya yerleştirmişler ama kim olduğunu bulamıyorum. Her zaman ne yaptığını biliyorlar. Miami'de bir operasyon üsleri var."

"Adresi benim için yaz."

Barnes hemen itaat etti. Lucian o rahat, akıcı zarafetiyle ayağa kalktı. "Bu evdeki adamların kaç ortaklarınızın Bayan Montgomery'nin ölmesini istediğinden haberdar?"

"Hepsi."

"Teşekkür ederim. Yardımınız için minnettarım. Ben bu odadan çıkana kadar beklemenizi istiyorum ve sonra aniden nefes almanız duracak. Anladınız mı?"

"Evet, Bay Daratrazanoff."

Barnes onu kapıya kadar geçirdi ve elini uzattı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti."

Lucian kendisine uzatılan eli tuttu ve doğrudan Barnes'ın gözlerinin içine bakarak talimatlarının hızla yerine getirileceğinden emin oldu. "Aynı şeyi senin için söyleyemem ama sen de bir düzenbaz ve katilsin, öyle değil mi?"

Barnes kaşlarını çattı ve şakaklarını ovuşturdu.

Lucian'ın beyaz dişleri parladı. "Güle güle, Bay Barnes."

Bruce kapının hemen dışında bekliyordu. "Lütfen beni takip edin Bay Daratrazanoff. Size çıkışı göstereyim. Her şeyin yolunda gittiğine inanıyorum."

Lucian dostça bir eli adamın omzuna koydu. "Lütfen bana bilardo salonunu gösterin. Bu beni çok mutlu eder mutlu."

Bruce gözlerini birkaç kez hızla kırıştırdı. "Elbette efendim. Bu taraftan."

Uzun merdivenlerden inerlerken, üst kattaki oturma odasından gelen hafif bir ses duydular. Bir boğulma, bir nefes alma ve ardından sanki biri yere düşmüş gibi bir gümbürtü. Bruce hızla döndü. Lucian sadece gülümsedi. "Onun yardımına gitmeyeceksin, çünkü ben bunu istemiyorum. Beni havuz odasına götür."

Bruce başıyla onayladı ve koridordan geçerek bir çift kapıya doğru ilerledi.

Lucian bir el salladı ve kapılar ardına kadar açıldı. İki adam oyunlarından başlarını kaldırıp baktılar, ikisi de ellerini omuzlarındaki silah kılıflarına koydular. Bruce'u gördüklerinde gözle görülür bir şekilde rahatladılar.

Lucian doğrudan ilk adama doğru yürüdü. "Arabanıza binmenizi ve uçurum yolunun girişine gelene kadar tüm trafik kurallarına uyarak çok dikkatli bir şekilde sürmenizi istiyorum. Sen

o yoldan yukarı çıkacak ve dümdüz gideceksin. Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Bunu hemen yapacaksın."

Adam cevap vermeden ceketini ve arabasının anahtarlarını aldı ve odadan çıktı.

Lucian ikinci adama döndü. "Birçok kez öldürdün."

"Evet, efendim."

"Bu konuda kendinizi kötü hissediyorsunuz, değil mi? Bu çok zor bir durum.

Masum canların alınmasıyla yaşanacak bir şey değil. Varlığımın uzun yüzyılları boyunca bunu hiç yapmadım.

Yaptıklarım

idama mahkûm edilenler hep sizin gibi katiller olmuştur.

Sen kötüsün. Öyle olduğunuzu biliyorsunuz ve artık acınası varlığınızı sürdürmek istemiyorsunuz. Evinize gidin ve başkalarına yaşattığınız sefalete son verin. Anladın mı?"

"Evet, efendim." İkinci adam ceketini aldı ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Lucian Bruce'u inceledi. "Sen öldürmedin."

"Hayır, efendim."

"Neden Barnes gibi bir adam için çalışıyorsun?"

"On beş yaşındayken bir araba hırsızlığı çetesine karıştım. Hapis yattım ve çıktıktan sonra Bay Barnes dışında kimse bana iş vermedi."

"Barnes'ı ya da yaptığı şeyleri sevmiyorsunuz."

Bruce o büyüleyici gözlerden başka bir yere bakamıyordu. Ne olursa olsun, bu ses gerçeği söylemesini gerektiriyordu. "Beni iğrendiriyor. Para için öz annesini bile öldürür. Ben bakacak bir eş. Her an ikizlerimiz olabilir. Onların yaşaması için yeterince para kazanmam gerekiyor ve kimse bir suçluyu işe almaz."

"Eve gideceksin ve birkaç gün orada kalıp geleceğini düşüneceksin. Silahtan kurtulacaksın, karına yasal bir işe gireceğini söyleyeceksin ve bu numarayı arayacaksın. Oradaki adam seninle görüşecek ve sana dürüst bir iş verecek. Beni anlıyor musun? Hatırlayacaksın. Bu evdeki varlığımla ilgili hiçbir şey bilmeyeceksiniz ve Bayan Montgomery ile ortağının ölüm listesinde olduğunu hatırlamayacaksınız."

Bruce küçük kâğıt parçasını aldı, dikkatlice katladı ve ceketinin cebine koydu. Kafasını kaldırdığında havuz odasında yalnızdı ve oraya neden gittiğini hatırlayamıyordu. İşinden bıkmıştı, Barnes'dan bıkmıştı. Mary her an gelebilirdi. Onun Barnes için çalışmasından nefret ediyor ve her zaman bırakması için yalvarıyordu. Belki de şimdi tam zamanıydı.

Belki de işi bırakmalı ve bebeklerin doğmasını beklerken bir şeyler düşünmeliydi. Dışarıda onun için daha iyi bir şey olmalıydı. Meşru bir şey. Bruce, Barnes'a işinin bittiğini söylemek için yukarı çıktı. Onu yerde buldu, yüz hatları gri ve mavi tonlarındaydı. Hemen 911'i aradı ve kalp masajına başladı. Çalıştığı süre boyunca Barnes için çok geç olduğunu biliyordu ve üzölmek için kalbinde hiçbir şey bulamadı.

Jaxon, Lucian'ın evinden ayrıldığından ve mülkünün dışına çıktığından emin olana kadar bekledi. Hemen bir telefon bulup çocukluk arkadaşı Don Jacobson'ı aradı.

"Don, benim için biraz arama yapmanı istiyorum. Drake beni aradı."

"Tanrım, Jaxx, ne bekliyordun ki? Bütün haberlerde büyük bir para babasıyla nişanlandığın yazıyor. Bu Drake'in suratına bir tokat gibi iner. Aklından ne geçiyordu? Madem kaçıp nişanlanacaktın, burada kalıp benimle evlenebilirdin."

"Beni bir hafta içinde boşardın." Jaxon güldü. "Hâlâ kıcına tekme basabilirim ve maço egon bununla baş etmekte zorlanır."

"Peki ya para babaları? Onun kıcını tekmeleyebilir misin?"

"Keşke. Her neyse, bilgiye ihtiyacım var. Yere bir kulak verin, bazı adamlardan etrafa bakmalarını isteyin ve Drake'in poligonda bir yerlerde olduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığına bakın. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz, o tepelerde dolaşır. Belki şansın yaver gider."

"Dikkatli ol, Jaxx. Drake delinin teki. Sana düşman olma ihtimali de o kadar yüksek."

"Ben her zaman dikkatliyimdir. Ne yazık ki Lucian'ın Drake'in eğitiminin boyutunu anladığını sanmıyorum. Ona Drake'i öldürmenin ne kadar tehlikeli olduğunu söylediğimde beni ciddiye almayacaktır. Drake'i kasıtlı olarak dışarı çek."

"Sizden daha kötü bir adrenalin bağımlısı bulacağınıza güvenin."

Jaxon kaba bir ses çıkardı ve ona numarasını verdi. "Ona ait olabileceğini düşündükleri bir işaret bulan olursa beni arasın."

"Elbette, Jaxx. Ama bana tehlikeli bir şey yapmayacağına söz ver."

"Dikkat benim göbek adımdır," dedi usulca ve telefonu kapattı. Üst kattaki yatak odasında onu buldu şeyler. Jaxon dikkatlice giyindi, koyu renk giysiler giydi ve sarı saçlarını örtmek için koyu renk bir başlık taktı.

Lucian'ın gece görüş dürbünlü keskin nişancı tüfeği de dahil olmak üzere silahlarını getirmiş olmasına minnettardı. Tüfeği alıp omzuna koydu ve ceplerini mermilerle doldurdu. Birkaç bıçak ve tabancasını da ekledi. ekstra şarjör ve bir ip. Lucian, Drake'in kendisi için gerçek bir tehdit olduğuna inanmıyordu ama bir keskin nişancının pusuya yatabileceği her noktayı bulmak için mülkünün etrafındaki tüm mahalleyi araştırmaya niyetliydi.

Jaxon birden ne kadar yorgun olduğunun farkına vardı. Yaraları çoğunlukla iyileşmişti ama istediği kadar güçlü değildi. Tüfek hatırladığından çok daha ağır görünüyordu. Ön kapının hemen içinde durdu, vitraydaki karmaşık desene bakıyordu. Sadece güzel değildi, aynı zamanda başka bir şey daha vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey. Desen onu çağırıyor, yatıştırıyor ve içine çekiyor gibiydi. Sonsuza kadar orada kalıp öylece bakabilirdi.

Zihnini boşaltmak için başını sallayan Jaxon kapıyı açtı ve gecenin karanlığında dışarı çıktı. Hava yine çiseliyordu. Şiddetli bir fırtına yoktu ama sis yoğunlu ve yerden buhar gibi yükseliyordu. Kurtlar ormana hapsolmuşlardı. Böylece avlu ve evin önü vahşi hayvanlardan arınmıştı. Lucian onu tutup kurtlara komuta ederken kendini güvende hissetmişti ama tek başına bu güzel yaratıkları yok etmek zorunda kalabileceğinden korkuyordu.

Jaxon öndeki arabadan aşağı inmeye devam etti. Kendisinin yürümekte zorlanıyordu. Hava ağır ve bunaltıcı geliyordu. Attığı her adım bataklıktan geçiyormuş gibi görünüyordu. O

zor nefes alıyordu, göğsündeki ağırlık ona nefes alamadığı yanılsamasını veriyordu. Yanılsama . Bu bir çeşit illüzyondur. Ya da belki Lucian'ın insan sinir sistemi üzerinde çalışan bir güvenlik sisteminin parçasıydı.

Bu her neyse, Jaxon'ın onu yenmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Kendi huzuru için bölgeyi güvence altına almak zorundaydı.

Jaxon onun sıkıntısını, bir görevin ortasında yaşayabileceği herhangi bir rahatsızlık gibi ele aldı.

Bunu kafasından attı ve her seferinde bir adım atarak ilerledi. Başaracağına hiç şüphe yoktu; başka bir sonuç olamazdı. Jaxon tüm engelleri aşmak için eğitilmişti. Alnından ter boşandı ama önemli değildi. Kapılara doğru ilerledi ve onları iterek açtı.

Sokağa çıktığında daha rahat nefes alabiliyordu ve göğsündeki ağırlık kalkmıştı. Bir korumanın kâbusu. Lucian'ın evinin adını böyle koymuştu ve Doğru. Bu seçkin mahallede her arazinin birkaç dönümü vardı; dolayısıyla yakınlarda çok az ev bulunuyordu. Evlerin çoğu Etrafı ağaçlar ve yoğun çalılıklarla kaplıydı. Tyler Drake buna bayılırdı. Ve evin bir mil kadar aşağısındaki yüksek kayalıklar onu endişelendiriyordu. Lucian'ın evini ve arazisini gözlemlemek için ne mükemmel bir yerdi.

Jaxon ağaçların gölgesinde kalarak yol boyunca hızla ilerlerken içini çekti. Hareket eden bir hedefi tespit etmek sabit bir hedefi tespit etmekten daha kolaydı, bu yüzden Drake bölgeyi çoktan keşfe başlamışsa tüm avantajlara sahipti. Lucian'ı ve onun kendisine anlattıklarını düşünmek istemiyordu.

Vampirler. Öyle bir şey yoktu. Olamazdı. Belki de tanık olduğu şey garip bir numaraydı. Ama o şeyi vuran oydu. Ve o asla

Özledim. Asla ıskalamadı. Kurşunun adamın alnının tam ortasına isabet ettiğini gördü. Yaratığı yavaşlatmamıştı bile.

Jaxon yüksek bir yere yaklaşırken adımlarını hızlandırdı. Kendini gökyüzünde görmek istemiyordu. Eğer bu gece o avlanıyorsa, Drake de avlanıyor olabilirdi. Zemini titizlikle incelemeye başladı, Drake'in bu yoldan geçtiğine dair bir işaret bulmak için her yaklaşmayı dört gözle bekledi. Onun eserini tanıyabilirdi. Soğuk hava giysilerini delip geçiyordu. Jaxon kendini

Hareketlerinin onu sıcak tutması gerektiği gerçeğine rağmen titriyordu. Yine de gece görüşü o kadar gelişmişti ki, artık harika bir avantaja sahipti. Uyuşturan soğuğu engellemek için bu düşünceye konsantre olmaya çalıştı.

Zemini tarıyordu, gözleri huzursuzca bir ileri bir geri, yerinde olmayan bir şey arıyordu. Sadece bir tane. Drake'in bölgede olduğunu anlaması için gereken tek şey buydu.

İlk birkaç yıl Jaxon ondan saklanmaya çalışmıştı, ta ki bunun imkansız olduğunu anlayana kadar. Şimdi ise açıkta, eğer isterse peşinden gelebileceği bir yerde kalıyordu. Ama asla ona zarar vermeye çalışmadı, sadece etrafındakilere. Sadece kendisine tehdit olarak algıladıklarına. Lucian kendini bir hedef olarak belirlemişti. Yaşadığı yer artık herkes tarafından biliniyordu, basın nişanlandıkları haberini takip ediyordu.

Karnının üzerine çöktü ve ıslak otların arasından sürünerek bir tepeciğin zirvesine çıktı. Orada tüfeğinin dürbününü kullandı ve araziye inceledi. Bu açıdan bakılınca gerçek bir Vurulmuş. Sık yapraklar ve ağaçlar evin her tarafını koruyordu. Balkonlar bile görüş alanından tamamen gizlenmişti. Etrafını dikkatle inceleyerek Drake'in gidebileceği bir sonraki yüksek noktayı seçti.

Başının belada olduğunu anladığında her zaman hissettiği o tuhaf duyguyu hissetmeye başladığında uçurumun yarısına gelmişti

ileride. İçgüdüden daha fazlasıydı. Bir hediye. Bir lanet. Her neyse, Jaxon Drake'in kendisinden önce burada olduğunu biliyordu. O da

hızını yavaşlattı ve tamamen sessiz kalmaya dikkat etti. Kıyafetleri bile onun varlığını fısıldamıyordu. Tırmanırken kayaları incelemeye özellikle dikkat etti. Silik ama orada bir sürtünme izi buldu. Daha yukarıda, tepeye yakın bir yerde, toprağın derinliklerinde belirgin bir halat sıyrığı vardı. başparmak yakınlarda. Bu işareti daha önce de görmüştü. Çocukluğunu Drake'le antrenman yaparak geçirmişti. Onun nasıl hareket ettiğini, ipe nasıl tırmandığını ve nasıl bağlandığını biliyordu. Bağlarken başparmağının boğumu her zaman toprağa sürtünürdü.

Kalbi şimdi küt küt atıyordu. Kolaylıkla en tepede olabilirdi, bu da onun konumunu son derece savunmasız hale getiriyordu. Tereddüt etti

Botundan bir bıçak çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırarak kadar uzun bir süre sonra uçurumun tepesine tırmanmak için son bir çaba gösterdi. Sessizce yattı, onu yakalamak için bekledi

nefes alıyor, gecenin seslerini dinliyordu. Böceklerin şarkı söylediğini duyabiliyordu, bu da ona yukarıda yalnız olduğunu düşündürüyordu. Hareket etmedi, aldanmadı.

Drake böcekleri asla susturacak kadar kışkırtmazdı. O bir profesyoneldi; ne yaptığını çok iyi biliyordu. Dikkatsiz hareketler yaparak konumunu asla ele vermezdi.

Jaxon hareket ettiğinde bunu santim santim, karnı üzerinde, yere yakın durarak ve dirseklerini kullanarak yapıyordu. Açık zemini kapladı ve göreceli olarak

çalıların arasına sığındı. Tüfeği çok dikkatli bir şekilde omzundan kaydırды. Elinde sağlam ve güvenli hissediyordu ama uzaktan atış içindi, göğüs göğüse çarpışmak için değil. Bu, Tyler Drake'i dünyadan temizlemek için tek şansı olabilirdi. Eğer o yukarıdaysa, ikisinden sadece birinin aşağı ineceğine kararlıydı. Ve Drake asla tutuklanmaya boyun eğmeyecekti.

Kayalıkların her santimini taradı. Tyler burada zaman geçirmişti; geçirdiğini biliyordu. Her yerde onun kokusunu alabiliyordu. Aslında onun kokusunu. Bu koku pek çok kâbusu geri getirmişti. İşaretler o kadar tazeydi ki, Lucian hastanedeyken Tyler'ın onunla birlikte arazide keşif yapmış olabileceğini biliyordu. Onlara ateş etmemişti ve Lucian da bir tehlike sezmemişti, o yüzden onlar gelmeden önce gitmiş olmalıydı. Drake'in artık uçurumda olmadığından emin olunca kendine biraz dinlenme fırsatı verdi. Bu kadar çok

İstenmeyen anılar bir araya geldiğinde midesi düğümleniyordu. Drake'e bu kadar yakın olmak bile onu hasta ediyordu. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alan Jaxon, evi bir kez daha görebilmek için açık kayalıktan kayarak uçurumun kenarına geldi. Burada daha iyi bir görüş açısı vardı.

Dürbününü çıkarıp nişan aldı. Yoğun bitki örtüsü evin önünü büyük ölçüde kapatıyordu ama üst katlar ağaçların üzerinde yükseliyordu. İki pencerenin içini kısmen görebiliyordu. vitraylara rağmen. Hangi odaları gördüğünü bilecek kadar evin düzenine aşina değildi ama ikisi de yatak odası gibi görünmüyordu. Drake

Lucian iki odadan birine girerse buradan bir atış yapıp isabet kaydedebilirdi. Yuvarlanarak küçük bir not defteri çıkardı ve her bir hesaplamayı titizlikle girdi.

Uçurumdan aşağı inmesi ve evin uzak tarafına geçmesi daha uzun sürdü. Orman çok sıkı, ve her yerde çalılar büyüyordu. Tüfeği gittikçe daha hantal bir hal alıyordu. Jaxon düşündüğünden çok daha zayıf olduğunu fark etti. İyileştiğinden emin olduğu yaraları şimdi zonkluyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu. Çocukken üste eğitim alırken, acı ya da rahatsızlık da dahil olmak üzere tüm engellerin üstesinden gelmek için eğitilmişti. herhangi bir tür. Hızlıca envanterini çıkardı, vücudundaki hasarı değerlendirdi ve göz ardı etti. Lucian'ı korumak her şeydi-

Önemli. Drake'in kendisi için tehlikeli, profesyonel ve gerektiğinde bukalemun gibi olduğunu söylediğinde ona inanmayı reddetti.

Arazi muazzamdı. Lucian yüksek bir yerden bile Drake'in iyi bir atış yapamayacağı konusunda haklıydı. Ama başka yollar da vardı. Araziyi çevreleyen devasa taş duvar boyunca yürümeye başladı. Çok yüksek ve çok kalındı. Diğer tarafta kurtlar volta atıyordu. Onları göremiyordu ama orada olduklarını hissediyordu. Garipti ama zihninde onları duyabildiğini düşünüyordu. onu çağırıyordu. Drake bu taraftan gelmişti. Bir elini duvara koydu. Kurtları zehirleyecek miydi? Bu onun için pek sorun teşkil etmezdi. Lucian'ın o kadar güvendiği güvenlik bu muydu? Kurtlar Drake'i yavaşlatamazdı bile.

Altıncı Bölüm

Jaxon duvara tırmanmak için tam olarak ne gerektiğini değerlendirmek için başını eğdi. Fazla bir şey değil. İç çekti. Ne yapabilirdi ki duvarın tepesinden evi görebiliyor muydu? Soğuk bir rüzgâr yaprakları ve dalları bacaklarının etrafında döndürdüğünde, parmak ve ayak dayanakları arayarak en iyi çıkış yolunu araştırıyordu. Vahşi patlamanın ortasında Lucian tam arkasında belirdi, iri gövdesi o kadar yakındı ki Jaxon gövdesiyle yüksek duvar arasında sıkışıp kalmıştı.

Alçak sesle bir alarm çığılı atarak döndü ve bıçağın bulunduğu elini kaldırmaya çalıştı. Lucian'ın parmakları kızın narin bileğinin etrafında kıvrıldı ve onu kolayca sabit tuttu. Ona doğru eğildi ve küçük bedenini duvara doğru bastırdı. Ağzı kulağına dokundu. "Beni evde beklemiyorsun."

Kalbi küt küt atıyordu. Adamın vücudunun yakınlığından mı yoksa ani hareketinden mi kaynaklandığından emin değildi.

Görünüş. "Teknik olarak, sanırım ben Mülkte olduğumu söyleyerek. Sayılır. Sadece biraz etrafı kontrol ediyorum." Yüzünü adama dönmeye çalıştı, duvarla adamın kaslı gövdesi arasında kendini çok savunmasız hissediyordu.

Adam bıçağı kızın elinden almıştı ama kız hâlâ ona bağlıydı ve parmakları kızın bileğini sıkıca sarmıştı.

"Seni bıraktığım yerde kesinlikle değilsin tatlım," diye kulağına fısıldadı Lucian, ılık nefesi ensesindeki saç tellerini karıştırıyor, istenmeyen vücudundaki heyecan. Başındaki örtüyü çekerek ipeksi sarı saçlarının her yöne çılgınca döküldüğünü ortaya çıkardı.

Artık soğuk değildi. Birkaç basit kelimeyle onu ısıtmayı başarmıştı. "Yapılacaklar listende işler yolunda gitmedi mi?" diye sordu tatlı tatlı.

Elini boğazına doladı, böylece nabızı avucunun içine atıyordu. Başparmağı çenesinin narin çizgisini okşadı. "O senden önce buradaydı meleğim. Kendini gereksiz yere tehlikeye attın." Lucian en nazik sesiyle konuşuyordu ama yine de bir azarlama notası fark etti. Bundan daha fazlasını. Belki de bir uyarı.

"Gereksiz değil. Sadece anlamıyorsun. Muhtemelen şu anda bizi izliyordur." Bunun böyle olabileceğini fark ederek her denemesinde, bir şekilde onun koca bedenini kendi bedeniyle örtmeye çalışıyordu.

Lucian onun niyetini kolayca anlayabilirdi. Onu Drake'ten korumak için çıldırıyordu. "Sakin ol Jaxon," diye nefes aldı, sesi yatıştırıcı bir merhem gibi zihnini sıcaklıkla dolduruyordu. Muazzam gücüyle onu bedenine yakın tuttu. Onu koruyordu. Onun tadını çıkarıyordu. "Şu anda yakınlarda değil. Bölgeyi taradım. Eğer yakınlarda olsaydı.

sana karşı bu kadar nazik olmazdı. Beni korumana gerek yok. Tyler Drake bana zarar veremez."

Boğazındaki eli sıcak ve sahipleniciydi, başparmağı bir zamanlar sadece kan olan damarlarında erimiş ısıya neden oluyordu. "'Bölgeyi taradım' derken neyi kastettiğinizi bilmiyorum ama keşif yaptım. İki bölgede ona ait kanıtlar buldum. Birinden kendimizi kolayca koruyabiliriz ama bu imkânsız."

Lucian başını onunkine doğru eğdi. "İyi dinlemiyorsun." Konuşmaya pek dikkat etmediği, başka şeylere daldığı anlaşılıyordu. "Kıpırdama, Jaxon," diye mırıldandı.

Tamamen hareketsiz kaldı. Jaxon nasıl olduğunu bilmiyordu ama içinde, yaralarının zonkladığı yerde bir sıcaklık hissetti. Parmakları karnının üzerinde genişçe yayıldı. Başka hiçbir şey yapmadı, sadece avuçlarını karnının üzerine koydu ama kadın onu içinde hissetti. Acı bir anda yok oldu. Lucian onu kollarının arasına aldı. "Bunu bir daha yapma. Gereksiz yere yoruldun ve Soğuk." Avuçlarının arasında kızın yüzünü çerçevesliyordu.

Jaxon, başını onunkine doğru eğdiğinde gözlerinin kara buzdan yakıcı bir sahiplenmeye dönüşmesini izledi. Büyülenmiş bir halde, onun ağzının dokunuşunu bekledi. Onun nefesini, sıcaklığını ve çağırışını hissetti. Onun zihnine dokunduğunu hissetti, nazik ve sıcak. Ağzı onunkinin üzerinde gezindi, ikna etti, tattı. Dünya ondan uzaklaştı. Orada

Sadece ipeksi bir sıcaklık, erimiş bir ateş. Gözlerini kapattı, kendini saf duygulara bırakmak istiyordu. Duygu. Karanlık ateşler.

Onu yakınına topladı, zayıf bedenini kollarının sert gücüne kaldırdı ve ona fısıldadı. Kız duymadı, duyamadı. Adamın ağzı mükemmeldi. Her şeyi dışarı çıkardı aklı başında her düşünceyi, her sorumluluğu

yanan büyü. Toprak düştü ve rüzgar hızla geçti. Saçlarında, yüzünde hissetti. Bir roller coaster'ın baş döndürücü hissi. Ama gerçekten önemli olan tek şey onun ağzıydı.

Lucian başını kaldırdığında Jaxon gözlerinin kamaştığını hissetti ve çevresine odaklanabilmek için birkaç kez gözlerini kırpma zorunda kaldı. Bir anda Nefes nefese kaldı ve onu itti. Adam onu lastik gibi olan bacaklarının üzerine yatırdı ama yaşadığı şok onu ayakta tuttu. Evin içinde, mutfak kapısının hemen önündeydiler. Dişleri derinden ısırıldı Alt dudağına küçük bir kan damlası çizdi. Damlayan kanın tadını alabiliyordu.

"Buraya nasıl geldik?" Onu savuşturmak için bir elini havaya kaldırıyordu.

Lucian onun elini görmezden gelerek eğilip bir kez daha ağzını bulabilmek için yaklaştı, dili dudaklarında geziniyor, onu okşuyor, iyileştiriyor, tadına varıyordu. Jaxon onun kara büyüüne kapılmak istemeyerek göğsünün duvarını itti.

"Cevap ver bana. Buraya nasıl geldik?"

Eğlenmiş görünüyordu. "İçinden geçmek o kadar da zor

değil-" "Dur!" Jaxon iki eliyle kulaklarını kapattı. "Sakın bunu düşünene kadar hiçbir şey. Ne zaman bir şey söyleyen beni daha da delirtiyorsun."

Siyah gözleri utanmadan ona gülüyordu. Tüfeği kızın elinden almak için tembel bir el uzattı. omuz. Çılgınca güzeldi ve ona inanılmaz çekici geliyordu, kocaman çikolata gözleriyle orada duruyordu ve evcilleşmemiş saçlar. Ama zihni cevaplar bulmakta zorlanıyordu ve şiddete eğilimi vardı, bu yüzden tüfeğin gitmesi gerekiyordu.

Bir kurt uluması duyuldu, gecenin içinde neşeli bir notaydı. "İşte."

Ormana doğru el salladı. "Küçük arkadaşların seni çağırıyor. Git koş ve bir süre onlarla oyna. Şu anda beni bunaltıyorsun. Biraz ara verebilirim."

Bir kolunu ona doğru uzattı. "Kurtlarla koşmak gerçekten büyük bir keyif meleşim." Kolu tüylerle dalgalandı. Siyah parlak kürk. Eli kıvrıldı, şekil değiştirdi.

Jaxon kendi çılgınlığını duydu. İnanamıyordu.

Boğazından boğuk bir ses geldi. Döndü, mutfağın kapısını sarsarak açtı, içeri süzüldü ve kapıyı çarparak kapattı. Yere kaymadan önce kapıdaki tüm sürgüleri tek tek kilitledi. Dizlerini yukarı çekti ve rahatlamak için kendini salladı.

Böyle bir şey olamaz. Bu olamazdı. Nesin sen? Zihninde haykırdı. Neydi o? Ne yapmalıydı? Polisi ararsa kimse ona inanmazdı. Diğer seçenek ise ona inanmaları ve hükümetin Lucian'ı bir laboratuvara koyup parçalara ayırmasıydı.

Jaxon yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ne yapacaktı ki? Belki bu da başka bir numaraydı. Başka bir illüzyon. Sırf o iğrenç yaratığın adını

Vampir olması doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Bu bir illüzyondur. Öyle olmak zorundaydı. O usta bir sihirbazdı. Bütün parasını böyle kazanıyordu, değil mi? Bütün sihirbazlar milyarder değil miydi? Lütfen hepsi milyarder olsun.

Bir şey başını kaldırmasına neden oldu. Ellerini yüzünün üzerinde tutmaya ve sadece parmaklarının arasından dışarı bakmaya çok dikkat ediyordu. Koridora açılan açık kapıdan, alçak bir sis kümesine benzeyen bir şey gördü. Öyle görünüyordu ki

bir süre sessizce orada asılı kaldı. Dişleriyle parmak eklemlerini ısırdı. Sis. Evin içinde. Elbette Lucian'ın evinde sis vardı. Herkesin evinde sis yok muydu?

Sonra Lucian'ın uzun zarafeti kapı aralığını doldurdu ve kadının salonu görmesini engelledi. Adamın siyah bakışları yavaşça kadının yüzünde gezindi. Onun gözlerinde keskin bir sahiplenme gördü. Tek yapmak istediği kaçmak olduğu halde bunu fark etti. Ama ayağa kalkmak için uçmaktan daha fazlasını yapamazdı. "Git buradan, Lucian."

"Seni korkuttum tatlım. Özür dilerim. Sadece sana takılıyordum."

Uzun kirpikleri bir anlığına dalgalandı ve sonra Aslında ona tekrar bakacak cesareti bulmuştu. Neden böyle bir duruşa sahip olmak zorundaydı ki? Güç yayıyordu. "Tanıdığım herkes kurda dönüşebilir. Senin yaptığın da buydu, değil mi? Kurda dönüşmek?" Dişleri parmak eklemlerini sertçe ısırıldı.

Sessiz ve rahat adımlarıyla odayı geçti. Kalbi acıyla çarptı. Kendini küçültmeye çalıştı. Lucian onun yanında yere çöktü, sırtı kapıya dönük, vücudu onunkine yakındı. Dizlerini yukarı çekti, onu daha fazla korkutmamak için her hareketi yavaş ve kasıtlıydı. "Gösteriş yapıyordum." Eli onun saçlarına dokundu. "Başka bir şey değil, kötü bir şey değil, sadece gösteriş."

Jaxon yüzünü buruşturdu. "Bunu bir daha yapma. İnsanlar bunu yapamaz
Bu şeyler, Lucian. Yapamazlar, tamam mı? Bunları gerçekten yapamazsın, o yüzden yapabileceğini düşünmeyi bırak. Bu mümkün değil."

Eli yine kızın ipeksi saçlarını buldu, parmakları nazikçe Avuç içi kadının ensesinde kıvrılmadan önce saç tellerini birbirine sürttü. Kadının gerginliğini biraz olsun azaltmak için yavaş ve rahatlatıcı bir masaja başladı. "Angel, Barry ile kurt hakkında konuştuğunda bunu konuşmuştuk. Ben olduğumu biliyordun."

Başını kararlılıkla salladı. "Bunu gerçek anlamda söylediğini düşünmemiştim. Belki de yanında bir kurt ya da köpek

olduğunu düşünmüştüm.

Sen. Optik illüzyonlarla insanların bir şeyler düşünmesini sağlayabilirsin. Barry'nin bir illüzyon görmesini sağladığını düşünmüştüm, aslında bir kurt olduğunu değil. Bu hiç aklıma gelmedi.

Bir kurda dönüşemezsin. Bunu kimse yapamaz."

"Ben Karpatyalıyım, insan değilim, her ne kadar beni öyle düşünmekte ısrar etseniz de. Pek çok yeteneğim var ve bunu size söylemiştim." Sesi kasıtlı olarak yumuşak ve yatıştırıcıydı.

"Şey, sen sadece delisin, hepsi bu. Dünyada senin gibi insanlar yok Lucian, aş artık bunu." Alnını ovuşturdu. "Artık böyle şeyler yapamazsın."

"Nefes almıyorsun tatlım. Bir dakika dur ve vücudunu dinle," diye öğüt verdi. Sesini yumuşak ve ikna edici tuttu.

Bir anda kalbinin çok hızlı attığını, ciğerlerinin nefes nefese kaldığını fark etti. Hemen onun kalp atışlarının farkına vardı, yavaş ve sabitti, hava onun ciğerlerinden kolayca geçiyordu. Vücudu hemen kendini onun ritmine göre ayarlamaya başladı. Jaxon onun elini boynundan çekmek için kollarını havaya kaldırdı. "Gördün mü? Tam orada! Böyle şeyler yapamazsın. Kimse kalp atışlarını tam olarak bizim yaptığımız gibi senkronize edemez. Şu anda ne yapıyorsan bırak. Sen beni delirtiyor."

Elini ensesinden çekmemişti.

her şeye rağmen oldukça rahatlatıcı bulduğu, tuhaf bir şekilde samimi bir pozisyondu. Jaxon iç çekti ve başını dinlendirdi.

Koluna yaslandı. "Beni delirtiyorsun," diye mırıldandı yine yorgunca.

"Size söylediğim şeyleri kabul edemeyeceğinizi düşünüyorsunuz, ama

Eninde sonunda zihnin insani sınırlamalarının üstesinden gelecektir." Bunu o kadar nazikçe söylemişti ki, kadının

kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Kaçınılmaz olana boyun eğip Lucian'ın karşısında gevşediği an, kalbi ve ciğerleri Lucian'ın daha yavaş ve sakinleştirici ritmine hemen ayak uydurdu. Lucian onu kollarının arasına çekti ve kendini korunmuş ve güvende hissetmesi için bir çocuk gibi kucakladı. Jaxon onun yüzüne baktı, o kadar durgundu ki taştan oyulmuş olabilirdi, o kadar güzeldi ki Yunan tanrılarının heykelleri için poz verebilirdi.

"Senin için hiçbir şey hissetmek istemiyorum." Tek parmağının ucuyla onun mükemmel ağzının izini sürdü. "Bunu yapmak çok acı verir."

Zihninde gölge oldu, dikkatlice, böylece dokunuşunu fark etmeyecekti, düşüncesinin kaosunu sakinleştirdi. Onun için duyduğu korkunç korkuyu kolayca okudu. Onun için. Gerçekten öyle değil.

ondan çok. "Beni dinle Jaxon ve bu kez sana ne söylediğimi duy. Tyler Drake bir insan. O bir vampir değil. Doğaüstü güçleri yok. Drake'in benim gibi birine karşı hiç şansı yok. Zihnindeydim, seçtiği yerleri incelerken seninle birlikteydim. Bu evde casusluk yapmak. Seni gerçekten yalnız ve korumasız bıraktığımı mı sandın? Bu evden ayrılmayı seçtiğin anda bunu bilmeyeceğime gerçekten inandın mı? Mülkümüze tekrar yaklaştığı anda onun varlığını fark edeceğim. Tyler Drake bana hiçbir şekilde zarar veremez."

"Evin dışında olduğumu ve Drake'i aradığımı biliyorsan, onunla karşılaşabileceğim seni endişelendirmedi mi?" diye meydan okudu. Lucian gibi bir adam gerçekten bilseydi onu korumaya alırdı.

Belli belirsiz bir gülümseme ağzındaki acımasızlığı aldı. "Onu uzaktan da yok edebilirdim. Ben senin içindeyim Zihin, tatlım. Senin gözlerinden 'görebiliyorum'. Görebildiğim her şeyi yok edebilirim. Eğer bir insanla bağlantı kurarsam, ve o

sesimle onu yok edebilirim. Dediğim gibi, bazı yeteneklerim var."

Lucian'ın kollarında sessizce uzanmış, onun anlattıklarını anlamaya çalışıyordu. "Lucian, bunlar nasıl olabilir? Nasıl olur da
Bunca zamandır senin gibi biri var ve tek bir kişi bile seni bilmiyor mu?"

"Bizi keşfedenler var. Biz Karpat Dağları'ndan geldik ve kendimizi Karpat olarak adlandırıyoruz. Bizi avlayan insanlar var.

Bizi öldürmek isteyen bilim adamları var. Bizi bir laboratuvarda parçalara ayırmak isteyen bilim adamları var. Vampir olmamızdan korkuyorlar ve az sayıda olmamıza rağmen güçlerimizden korkuyorlar."

"Beni ölümüne korkutuyorsun."

"Hayır, kabul etmiyorum. Farklılıkları kabul etmek zihniniz için zor. Bunu benden korkmakla karıştırmayın. Biliyorsun ki ben

sana asla zarar vermem. Sana zarar vermekten acizim. Sen benim kalbim ve ruhumsun. Soluduğum havasın. Işığı getiriyorsun

ruhumdaki korkunç karanlığı." Onun elini tuttu ve ağzının sıcaklığına getirdi. "Ruhumun tüm kayıp parçalarını toplayıp yerine koyabileceğini ve beni bir kez daha bütün yapabileceğini hissettiğim anlar var
tekrar."

"Beni gerçekten böyle mi görüyorsun Lucian?" Jaxon'ın iri gözleri onun karanlık, boş derinliklerine baktı.

"Sen busun Jaxon," dedi yumuşak bir sesle. "Sana ihtiyacım var. Dünyanın geri kalanının sana benim gibi ihtiyacı yok. Yaşamak için. Nefes almak için. Sen benim kahkahalarımın ve sanırım gözyaşlarımsın. Sen benim hayatımsın."

"Benimle daha yeni tanışmışken hakkımda böyle

hissedemezsin. Beni hiç tanımıyorsun."

"Birçok kez aklına girdim, Jaxon. Seni nasıl tanımam?
Kalbimi çoktan ele geçirdin. Ben
Tüm günahlarıma rağmen beni sevmeni sağlayacak bir yol
bulması gereken kişi."

"Çok fazla var mı?" diye sordu usulca. İtiraf ettiği şeyle
onun içini dışına çıkarıyordu. O
O kadar kendine yeterli görünüyordu ki, nasıl birine ihtiyaç
duyabilirdi ki, hele de onun gibi sorunları olan birine?

"Ruhum o kadar kara lekeli ki aşkım, onu kurtarmanın
gerçek bir yolu yok. Ben karanlık bir ölüm meleğiyim.
Yüzyıllardır görevlerimi yerine getiriyorum ve başka bir
yaşam biçimi bilmiyorum."

"İşte yine o kelime. Yüzyıllar." Belli belirsiz bir gülümseme
yüzündeki gölgeleri kovaladı. "Eğer bu kadar karanlık,
korkunç bir
Kişi, neden senin yanındayken kötülük hissetmiyorum?
Sende olmadığını biliyorum"-bir an bocaladı, doğru kelimeyi
bulamadı-"yetenekler, ama kötülüğe karşı yerleşik bir radar
sistemim var. Varlığını hissediyorum
Hemen. Senin siyah bir ruha sahip olman mümkün değil
Lucian."

Sonra kıpırdandı, sadece kaslarının sıradan bir
dalgalanmasıydı, ama hiç çaba harcamadan ayağa kalktı,
Jaxon kollarındaydı. "Yemek yemelisin ufaklık. Gözümün
önünde eriyip gidiyorsun."

"Beni o kadar çok kaldırıyorsun ki, fazla kilo taşımadığım
gerçeğini takdir edeceğini düşündüm."

Lucian onu tezgâhın üzerine oturttu. "Seni
kaldıramayacağımdan endişe ettiğin için yemek yemediğini
söylemeye çalışmayacaksın."

Bacak bacak üstüne attı ve tek kaşını kaldırdı. "Ben daha
çok sırtını zorlamandan endişelendim." Kasların ince
elbisenin altında müstehcen bir şekilde dalgalanışını

izlememeye çalıştı.
gömleğinin beyaz ipeği.

Çorba için bir taban hazırlamaya başlarken onun çirkin önerisine hafifçe güldü. "Bir daha bana itaatsizlik etmeyeceksin Jaxon, konu güvenlik olduğunda olmaz."

"'İtaatsizlik' mi? İlginç bir kelime. Gerçekten tam olarak bildiğimi sanmıyorum. yetişkin bir kadın olarak kelimenin anlamını biliyorum."

"Yetişkin kadın. Böyle mi diyorsun? Olabileceğin kadar büyüdüğünü mü düşünüyorsun? Korkutucu bir düşünce."

"Umarım gerçekten sana itaat edeceğimi düşünmüyorsundur," dedi Jaxon yumuşak bir sesle ve bunu kastederek. Onun dikkatini çekmek için eğildi. "Düşünmüyorsun, değil mi?"

O rahat zarafetiyle omuz silkti, her zaman nefesini kesen bir hareketti bu. "Hiçbir zaman bir kereden fazla sormak zorunda kalmadım."

Kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Bu da ne demek oluyor? O tehditkâr sesini benim üzerimde kullanmaya cesaret edemezsin."

Görevinden başını kaldırdı, siyah bakışları onunkileri tutuyordu. "Öyle olsaydım asla bilemezdin, değil mi?" Sesi çok ama çok yumuşaktı.

Jaxon kendini zor tutarak yere atladı. inciklerine tekme attı. "Bu kadar yeter. Benden ailedeki tuhaf bir teyzeyi kabul etmemi falan istemiyorsun. Sen sıradan, sıradan bir nişanlı değilsin. Senin için kim olduğumu değiştirmeyeceğim. Departmanda yükseldim çünkü yaptığım işte iyiyim. Yap. Ben çok iyiyim. Biraz saygı gösterin."

Yüz ifadesini değiştirmeden çorbayı karıştırdı. "Sana ve yapmak zorunda kaldığın şeylere hiç saygı duymadığımı mı sanıyorsun? baş edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Bunu düşünmeniz

mümkün değil. Sen

sebepsiz yere kızgınsın, Jaxon. Ben de kim olduğumu değiştiremem. Sana bakmak benim yeminli görevim. Bu bana doğmadan önce aşılarmıştı. Ölümlü olduğun için bunun değiştiğini mi sanıyorsun?"

"Tanrım, yine şu ölümlü olayı. En azından biri seni gerçekten doğurmuş. Bu rahatlatıcı." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana bak, Lucian."

Onun emriyle itaatkâr bir şekilde döndü. Kadın adamın yüzünü dikkatle inceledi, bakışları düşünceli bir şekilde siyah gözlerinde durmadan önce adamın şehvetli yüz hatlarını yavaşça taradı. "Bilirdim. Böyle bir şeyi benden asla saklamaya kalkışmazdın. Kendini suçlu hissedersin."

"Seni sağlığına dikkat etmeye zorladığım için kendimi asla suçlu hissetmem melekim. Bana çok fazla kredi verme hatasına düşme. Senden bir şeyler gizlediğim için kendimi suçlu hissedirdim, doğru. Hayat arkadaşları arasında bu doğru değildir. Her halükarda, sadece zihnimi incelemeniz yeterli."

Jaxon bu düşünce karşısında kendini gülerken buldu. "Bana anlattığın şeyleri zar zor anlayabiliyorum. Kesinlikle birkaç yüzyıllık bir beynin içinde koşturup durmayacağım. Bu sadece bela aramak olur. Eğer gerçekten bu kadar eskiysen nasıl oluyor da modern konuşabiliyorsun?"

Lucian çorbasına geri döndü. "Zor değil. Çalışıyorum ve yeni ortamlara çabuk uyum sağlıyorum. Uyum sağlamak isteyen biri için bu gerekli. Masaya otur."

Ayağını yere vurdu. "Bu koku beni hasta etmiyor. Bu sensin, değil mi? Hasta hissetmeden yemek kokusunu alabilmem için bir şeyler yapıyorsun."

"Evet." İnkâr etmek için bir neden görmüyordu. "Yemek yemen gerekiyor. Seni buraya getirme kararını ben vermek istemiyorum."

Çünkü rızkınızı alamıyorsunuz. Bu doğru olmaz."

Jaxon bir sandalye buldu ve aniden oturdu. Neden bu ses bir vampir romanından fırlamış gibiydi? Elini dehşet içinde ona doğru salladı. "Artık bunu düşünme. Bunu düşünme ve bir daha asla söyleme. 'Yüzyıllar' olayına alışmaya başlıyorum ama 'seni buraya getirme' olayı çok fazla."

Lucian onun önüne bir kase çorba koydu. Onun akli, onunkiyle bağlantılı olarak, liderliği üstlendi. O inşa etti içindeki açlık hissi. Et suyunun lezzetli koktuğu ve onu yemek istediği fikri. Vücuduna reddetmemesini emretti ve hata olmaması için emri bir "itme" ile pekiştirdi. Çok nazikçe bir elini omzuna koydu, onunla fiziksel temasa ihtiyaç duyuyordu.

Onun evden çıktığını fark ettiğinde hissettiklerini ifade etmesine bir kez bile izin vermemiştir. O Şimdi mutfakta, o yabancı duyguyu zihninde evirip çevirerek inceliyordu. Korku. Onun için korkmuştu. Drake'in onu bulmasından değil, Drake'i yok etmek için onu kullanmak zorunda kalmaktan. Onun böyle bir şeyle yüzleşmek zorunda kalmasını istemezdi. Korku. Bir vampirin onu keşfetmesinden korkuyordu.

Evin ve arazinin içinde onun için ördüğü korumadan uzakta... Korku. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştı. Yürek burkucuydu.

Lucian parmaklarını kızın sarı saçlarına doladı. Başını geriye doğru eğerek ona baktı ve yumruğunun saçlarında sıkılı olmasına şaşırdı. "Ne oldu? Ne düşünüyorsun?" Adamın yüzünde hiçbir ifade yoktu, Gözlerinde onu ele verecek bir şey yoktu ama Jaxon onu tanımaya başladım. O küçük gerginlik belirtisi düşüncelerinin pek de hoş olmadığı ortaya çıktı. "Anlat bana."

"Senin için korktum. Daha önce, sen evden uzaktayken Evin güvenliği için." Lucian gerçeklerden kaçmayı düşünmedi.

Jaxon hemen karşılık vererek parmaklarını bileğinin kalınlığına doladı. "Sen kendin söyledin benim tamamen güvenli."

"Drake'e göre güvendediydin," diye itiraf etti, şaşkınlıkla onun eline bakarak. Parmakları bileğinin yarısına kadar bile kıvrılmamıştı ama yine de onun üzerinde çok büyük bir güce sahipti. "Drake sana zarar veremez."

"Onun gücü var Lucian. Barry'ye ulaşabilir. Yenilmez olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bir keskin nişancının kurşunu çok uzaktan öldürebilir ve Drake mükemmel bir nişancıdır. Seninle yüzleşmek zorunda değil." Başını eğdi. "Drake bana bu şekilde zarar verebilir. Bunu hep böyle yaptı - başka biri aracılığıyla, benim için önemli olan biri aracılığıyla. Bu yüzden seninle birlikte olmak istemiyorum."

Başının üstünde kendini gülümserken buldu. "Bana karşı bir şeyler hissetmeye başlıyorsun."

"Kendine bunu söylemeye devam et," dedi ona. "Bu çorba çok güzel. Yemek yapmayı bilmene şaşırdım." Onun ne yiyip yemediğini çok yakından incelemek ya da gerçek anlamda ima etmek istemiyordu. Şimdi kendini ölümüne korkutmanın zamanı değildi. Dikkatlice ayağa kalktı, ondan uzaklaşarak gizliden gizliye eğlenceli bulduğu kadınsı küçük bir geri çekilme.

Yaptığı her şey böyleydi. İçini aydınlatıyordu. Onu sıcaklıkla doldurdu. Gülümsemek istiyordu. Daha da ötesi, gülümsemek zorundaydı. Kadının çok dikkatli, çok evcimen bir şekilde kâseyi ve kaşığı yıkayışını izledi.

Jaxon onu izlerken yakaladı. "Ne?" Sesi savunmacı geliyordu.

"Seni izlemek hoşuma gidiyor," diye kolayca itiraf etti.
"Evimde olman hoşuma gidiyor."

Onun sözlerinin kendisini ne kadar memnun ettiğini görmesine izin vermemeye çalıştı. Belki de sadece yalnızdı. Belki de onun güzel gözlerine karşı çok hassastı. Sesine. Ya da belki ağzı. Ya da belki de ölümüne güzel olduğu içindi. Yüksek sesle iç çekti. "Bir süre dinlenmek için yukarı çıkıyorum. Seninle hayat benim için fazla heyecanlı."

Lucian keskin nişancı tüfeğini taşıyarak onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. "Bu şey neredeyse senin kadar ağır, Jaxon."

"Evin dışında olduğumu bildiğini söylemiştin," diye aniden yüksek sesle düşündü, onun alayını tamamen görmezden gelerek. "Ne yaptığını neden bilmiyordum?"

"Bakmadın."

Omzunun üstünden ona baktı, iri gözleri kınamayı ifade ediyordu. "Bakmak mı? Neye bakayım?"

"Aklım." Düzgün bir sesle, hiç tonlama yapmadan konuştu. "Zihninde bir gölge olarak kalıyorum. Zihninde ne yaptığını bilmemin benim için çok daha güvenli olmasının yanı sıra Her an, rahat olmak için birbirimize dokunmamız gerekiyor."

"Biliyor musun Lucian, birazcık aklım olsaydı beni bu şekilde emmene izin vermezdim. Böyle gelişigüzel laflar ediyorsun ve merakım her zaman beni yeniyor." Bıçaklarını ve silahlarını şifonyerin üzerine fırlattı, cebinden şapkasını çıkardı ve onu da büyüyen yığına ekledi.

Lucian yarı kapalı gözlerle onu izliyordu, ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Şu haline bak, yürüyen bir cephanelik."

"En azından kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum. O kadar güçlü olduğunu sanıyorsun ki, bir keskin nişancının kurşunu bile seni yakalayamaz."

"Buna geri döndük. Tatlım, ben göklere hükmedebilir, yeryüzünü hareket ettirebilir, bedenimi zaman ve mekân içinde hareket ettirebilirim. Her zaman senin olabileceğinden çok daha fazla silahlıyım. Bana o büyük kahverengi gözlerinle ve yüzündeki o küçük kaşlarınla bakma. Ciddi bir tehlike içindesin, çünkü o bakışı yüzünden öpmek istiyorum." Jaxon ondan o kadar hızlı geri çekildi ki, yüzünde alarm ifadesiyle geriye doğru yatağa düştü. "Odanın karşısında dur, seni şeytan." Bir elini havaya kaldırdı. eliyle onu savuşturdu. "Konuşmak yok, bana bakmak da yok. İstedığınızı elde etmek için haksız taktikler kullanıyorsunuz."

Onu odanın diğer ucuna kadar takip etti ve eski bir fatih gibi küçük bedenine doğru yaklaştı. "Bu evi bu kadar içtenlikle terk ettikten sonra bir tür cezayı hak ediyorsun. "Bana burada kalacağına söz verdin."

"Sana dansa gitmek gibi bir niyetim olmadığını söylemiştim," dedi erdemli bir tavırla. "Oturup seni beklemek niyetinde olduğumu nereden çıkardığını düşünemiyorum. Yapacak işlerim var. Günümüz kadınları, erkekleri dışarı çıkıp oynarken evde oturmazlar."

Tek parmağının ucuyla yüzüne dokundu, yumuşak tenini, yüksek elmacık kemiğinin narin çizgisini izledi. "Sana burada kalmanı söylemiştim."

"Sadece yürüyordum. Temiz hava insana iyi gelir, bunu bilmiyor muydunuz? Ve yürümek en iyi egzersizdir. Her yerde, her zaman yapılabilir." Baktı kesinlikle ikna oldum. "Yürümek dışarı çıkmak sayılmaz."

Lucian yatağın üzerine oturarak onu sıkıştırdı. "Yürümek." O Parmakları kızın saçlarına dolanırken, dalgınca bu kelimeyi mırıldandı.

Tenine değdiğini hissetmek dikkatini dağıttı. "Kendini bir daha riske atma meleğim. Bir dahaki sefere harekete geçeceğim."

Göğsünün duvarını itti, başka herhangi bir nedenden çok biraz nefes almak için. Adam onun havasını elinden alabilecek gibi görünüyordu. "Umarım Sanırım beni bir şeyle tehdit ediyorsun. Ben bir polis memuruyum, Lucian. Tehditler iyilik kazanmak için iyi bir yol değildir."

"İyiliğe ihtiyacım yok ve oldukça tuhaf meslek seçiminiz de pek umurumda değil. Bu konuyu açmak için iyi bir zaman olmayabilir ama anlamıyor gibi görünüyorsunuz. Kararlarımı sorgulayan hiç kimse olmadı. Kendinizi bir daha riske atmayacaksınız." Sesini hiç yükseltmedi; hatta her zamankinden daha yumuşak ve nazikti. O sesi ılımlıydı, neredeyse dalgın bir şekilde ona emir veriyordu.

Jaxon ona kaşlarını çattı. "İnsan seni tanıdıkça kendini pek geliştirmiyorsun. Otoriter erkeklerden hoşlanmam."

Adamın eli kadının ensesine kaydı, parmakları yumuşak, kokulu tenini okşuyordu. Adam fark etmemiş gibi görünüyordu ve kadın, adamın duyularını her yöne dağıttığı gerçeğine dikkat çekmek istemediğinden kıpırdamadan oturdu.

"Kendimi otoriter biri olarak görmüyorum. Otoriter olmak ile emir vermek arasında çok büyük bir fark vardır."

"Git başka bir şey emret o zaman Lucian, çünkü ben kendi hayatımdan sorumluyum. Tam yetki. Evden ayrılmaya karar verirsem, bunu istediğim zaman yaparım. Sakın beni sırf sen..." diye yüce bir diktatör olmaktan kurtuldu. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Neydi o?

Buna zaten cevap verdim. Kasıtlı olarak, ırkının yaşam arkadaşlarıyla kullandığı samimi iletişim biçimini kullandı. Başını onun savunmasız ensesine doğru eğdi.

Ben Carpathian'ım, senin hayat arkadaşınım.

Bir anda aç alevler vücudunun üzerinde dans etti.

Bağırsakları

sıcak bir şekilde sıktı ve onun teninin tadını ve hissini tatmak için gözlerini kapattı. Yoğun açlık hissini tadını çıkarmak için.

Adamın daha iri ve güçlü bedeni kadınının üzerine eğildi ve onu yavaşça yatağa uzanmaya zorladı. Kadın çok narindi,

Onu ruhunun derinliklerine sonsuza dek nakşederken, keşfeden ellerinin altında çok kırılıyordu.

"Lucian." Adı yumuşak, fısıltılı bir yalvarış gibi çıkmıştı, sanki ondan yardım istiyormuş gibiydi.

Lucian başını kaldırdı ve onun kocaman gözlerinin içine baktı. Kız şaşkın, uykulu ve çok ama çok seksi görünüyordu.

"Sana zarar vermiyorum meleğim, sadece seni hissetmek için duyduğum muazzam ihtiyacı karşılıyorum."

Uzanıp adamın saçlarını okşadı, alt dudağında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, fark ettim. Ben sadece bunun bir biraz tehlikeli. Hâlâ insan olmadığın fikrine alışmaya çalışıyorum. Bana tüm bu ilginç bilim kurgu şeylerini anlatıyorsun ve söylediklerini duyuyorum, ama zihnim tüm gerçekleri bir araya getirmek istemiyor. Kesinlikle korkutucusun, Lucian."

"Senin için değil," diye reddetti, ağzıyla boğazını bulmak için eğilirken sesi tembeldi. Tadı çok güzeldi. Teni saten gibi, çok iyi hissettiriyordu. "Sana karşı her zaman nazik oldum." Ağzı, teninin mükemmelliğini boğazına kadar takip etti. ve köprücük kemiği boyunca. O kadar narindi ki. Bu kadar küçük bir şeyin böylesine mükemmel bir paketi nasıl bir arada tutabildiğini anlamıyordu.

"Her zaman mükemmel bir kontrolün var. Kontrolün tamamen sende olmadığını hayal bile edemiyorum. Ama sonra bana bakıyorsun ve..."

Adamın ağız daha aşağılarda gezinirken gözlerini kapattı ve daha fazla tenine dokunabilmesi için üstünün ince kumaşını kenara itti.

"Ne diyordun?" diye mırıldandı göğsünün davetkâr kabarıklığına karşı. "Sana bakıyor muyum?" Dişleri hafifçe sıyrıldı,
Hassas teninin üzerinde erotik bir şekilde gezindi ve kollarıyla başını kendisine doğru sararken bile nefesinin kesildiğini duydu.

Ne diyordu? Kontrol hâlâ ondaydı. Şu anda bile, kollarında yatarken ve vücudunun onun için yandığını, onun için aç olduğunu hissederken, kontrol tamamen ondaydı. Onun kollarına daha fazla döndü, vücudu Onun muazzam gücüne yaklaşmak. Ait olmak nasıl bir his olurdu? Gerçekten birine ait olmak? Olmamak Her zaman korkuyor muydu? Lucian'la birlikteyken hiç korkmazdı.

Lucian onun yumuşak ve uysal bedeninin kendi bedeniyle bütünleştiğini hissetti. Rahatsız edici kumaşı teninden uzaklaştırarak küçük, mükemmel kalıplı göğüslerini serin havaya maruz bıraktı. Onun karanlık, sahiplenici bakışlarına. Ağızının sıcaklığına. O gerçekten bir mucizeydi, onunla ilgili her şey. Vücudu huzursuzca kıpırdandı ve adam onu daha fazla altına almak için ağırlığını kaydırды, tenine basılmış her santimini hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Ağızını indirdi ve göğsünün tadına baktı, dili tembelce dönüyor, meme ucunu sert bir tepe haline getiriyordu.

Damarlarında dolaşan, onu çağıran, tatlı bir davetle çağıran kanının gelgitlerini duyabiliyordu. Adını usulca mırıldandı, tenini okşadı, her bir kaburgasını izledi, küçük belinin girintisini buldu. Kulaklarında donuk bir kükreme duydu ve içindeki canavar başını kaldırıp serbest kalmak için kükredi. Kendisine ait olanı almak için kükredi.

Jaxon ondaki değişimi hissetti. Ellerini sertçe tutuşunda, vücutundaki ani saldırganlıktaydı. İlk kez korkmuştu. Adamın kalın siyah saçlarını yumruklarının arasına aldı ve teslimiyetle protesto arasında bir yerde küçük bir ses çıkardı. "Lucian." Lucian'ın adını bir tılsım gibi fısıldadı, onun kendisini her zaman koruyacağını biliyordu.

Hemen başını kaldırdı. Nefesi boğazında düğümlendi. Gözlerinin derinliklerinde ilkel bir hayvan çömelmişti; onu görebiliyordu, gözlerindeki kırmızı alevleri, şiddetli bir yangına dönüşen sıcaklık ve açlığı. Kalbi çılgınca gümbürdedi. "Lucian." Lucian'ın saçlarını iki avuç dolusu sıkıca kavradı ve hayatı pahasına tutundu.

"Her şey yolunda meleğim," dedi şefkatle. Kızın boğazını nazikçe öptü, çılgınca atan nabzının üzerinde durdu. "Sana asla zarar veremem. Sen benim hayatımsın, soluduğum havasın. Bazen insandan çok hayvan gibi davranıyor olabilirim ama sonuçta ben gerçekten bir insanım."

"Ama insan değil." Jaxon'ın sesi sadece bir ses teliydi. "İnsan değil," diye kabul etti. "Bir Karpat erkeği, hem de çok şu anda hayat arkadaşına ihtiyacı var."

Jaxon birdenbire onun darmadağınık kıyafetlerinin farkına vardı. "Sanırım yatak odamdan çıksanız iyi olur."

"Kimin için en iyisi?" Sesine eğlence karışmıştı. "Benim için değil." Çok nazikçe siyah üstünü kremsi tenini örtecek şekilde düzeltti. "Benim için ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Başını iki yana salladı. "Bilmen mümkün değil."

Nefes almaktan korkuyordu. Tüm vücutu onun için haykırıyor, aklıselim benliğine tamamen ihanet ediyordu. "Lucian, ben gerçekten

bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Yani beni istediğini inkar edebilir misin?"

"Kesinlikle," diye hemen kabul etti. Bunu inkâr etmek için hiçbir neden yoktu. Tecrübeli olmadığı için şanslıydı.

Onun kıyafetlerini yırtıyor olabilirdi. Bu fikir nefesini kesti.

Adam anlamlı bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Benim de nefesimi kesiyor," diye mırıldandı boğazına doğru ve onun zihnine iyice yerleşmiş bir gölge olduğunu kanıtladı.

Ona kızmak istiyordu. Onun her düşüncesini dinlemeye hakkı yoktu. Ama kendini gülerken buldu.

Kolu Lucian'ın beline dolanmış halde yatakta uzanmak, siyah gözleri Lucian'ın üzerinde açlıkla gezinmek çok samimi geliyordu. "Çok kötüsün Lucian."

Jaxon gözlerini yorgunca kapattı. Orada öylece uzanmak ve hareketsiz kalmak iyi hissettirdi. Düşünmemek. Onun sıcaklığını ve gücünü hissetmekten başka bir şey yapmamak. "Çok yorgunum. Şafak sökmek üzere olmalı. Neden hep şafak sökene kadar konuşuyoruz?"

"Böylece ben en zayıf anımda yoruluyor ve bütün gün uyuyorsun. Seni yanımda zincirli tutmak için iyi bir yol." Lucian tembelce gerindi "Burada seninle uyumaya niyetliyim, o yüzden yerleş ve benimle tartışmaya kalkma."

Jaxon omzuna vurdu, sonra başını omzuna yaslamak için kaydı "Seninle tartışmayacaktım. Neden böyle düşündün ki? Ben asla tartışmam."

Lucian ona gülümsedi. O kadar küçüktü ki, bu kadar güçlü bir insan olması onu şaşırtmıştı. "Tabii ki tartışmayacaksın."

Ne düşünüyordum ki? Uyu tatlım ve zavallı bedenimin dinlenmesine izin ver."

"Ben zaten uyuyorum. Gevezelik eden sensin."

Lucian malikâneyi korumaya odaklanmıştı. Jaxon'un kendisine bu kadar yakın olması ve vücudunun Jaxon'un kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturması dikkatini biraz daha fazla dağıtmıştı.

Onun çok kontrollü olduğunu düşünüyordu ve belki de bu doğrudu.

Jaxon dışındaki her konuda. Onu kendi ihtiyaçlarından ve açlıklarından koruyabileceğinden o kadar da emin değildi.

"Lucian?" Sesindeki uyuşuk nota Lucian'ın içgüdülerini harekete geçirdi.

erimiş lav gibi yayılan bir ateş topuna dönüşüyordu.

"Hadi uyu." Kolunu onun üzerine attı, tamamen onu içine çekiyordu. Parmakları kendi isteğiyle kalın, dağınık saçlarına dolandı. Kendi sesi ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu.

"Yeraltında falan uyumuyor musun? Tabut kullanmadığını biliyorum ama bu senin için fazla normal görünüyor." Sesinde şüphe vardı.

Lucian tereddüt etti. Hayat arkadaşları arasında gerçeğe aykırı bir şey olamazdı ve hayatıyla ilgili sorduğu ayrıntıları ona anlatmaya her zaman dikkat etmişti. Ama bu sefer. Ne cevap verecekti? "Uyumaya git."

Jaxon hemen başını kaldırmaya çalıştı. Lucian fark etmemiş gibi görünüyordu. Kolu sıkıca yerinde duruyordu. "Söyle bana Lucian, yoksa bütün gün seni rahatsız edeceğim."

İç çekti. "Varlığımın tüm kanlı ayrıntılarını duymaktan hoşlanmadığını sanıyordum." Parmakları kızın saçlarında geziniyordu.

Nazikçe, kalbini başka hiçbir şeyin ısıtamayacağı kadar ısıtan şefkatli bir okşama.

Ona dokunma şekli, ona bakma şekliydi, Jaxon, sanki dünyada onun için tek kadın oymuş gibi karar verdi. Ve adam baştan çıkarıcıydı. Karşı konulması imkânsız karanlık bir büyücü. Tıpkı şu anda olduğu gibi, ağzı başının tepesinde gezinirken, sanki onun özünü kendi bedenine alıyormuşçasına kokusunu içine çekerken "Fantezi dünyandan oldukça hoşlanmaya başlıyorum Lucian." Gülümsemesi sesini terk etti, ve çok ciddileşti. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Hepsini birden değil belki ama eninde sonunda, her şey."

Orada yatıyordu, vücudu gergin, sıcak ve rahatsızdı. Yanan bir cehennemde olmalıydı, ama bunun yerine sevinçle doluydu. Sözleri onu etkiledi, içini eritti, öyle ki içindeki şeytan güvenli bir şekilde tasmalanmıştı. Ona sahip olacağını biliyordu, ona asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Ondan kaçabilirdi ama yine de onu olduğu gibi sevmeye başlayacağına asla inanmamıştı. Belki böyle bir şey olmayacaktı ama Jaxon onu, onun gerçekliğini tanımak istiyordu.

Lucian'ın eli kadının ensesine gitti ve parmakları ensenin etrafında kıvrıldı. "Bedenlerimizi gençleştirmek için, örneğin ölümcül yaralar aldığımızda ya da çok fazla enerji harcadığımızda

Bir diğerini iyileştirmek için, yeryüzünün toprağı bize kucak açar. Ancak toprağın kollarında uyumak kesinlikle gerekli değildir. Daha güvenlidir, çünkü orada bize çok az zarar gelebilir." Yine tereddüt etti, kadının bir sonraki bilgiyi nasıl karşılayacağından emin değildi.

Jaxon yumruğuyla göğsüne hafifçe vurdu. Gözlerini açma zahmetine girmedi ve kaşlarını çattı, hareketinin bir azarlama için yeterli olduğunu düşünüyordu. "Anlat bana."

"Normalde biz insanlardan farklı olarak kalbimizi ve ciğerlerimizi kapatıp ölü gibi yatarak uyuruz. Ama bu, böyle bir ortamda yapılacak tehlikeli bir şeydir. Bu evin altında bir uyku odam var. Eğer bir şey olur ve önlemlerim başarısız olursa, bir düşman için beni burada yok etmek, evimde yok etmekten çok daha kolay olacaktır. uyku odası, beni bulamayacakları bir yer."

Jaxon onun kolunu kenara itti ve ayağa kalktı, saçları dökülüyordu.

Gözleri kocaman olmuş, yüzünün etrafında çılgınca dönüyordu. "Neden yapman gerekeni yapmıyorsun? Yapmayacağım.

ölü gibi görünen birinin yanında uyanmak heyecan verici olabilir."

"Bizim türümüz gibi uyumayacağım, Jaxon. Biz birbirimize bağlıyız. Zihinlere sık sık dokunmalıyız yoksa bu rahatsız edici, hatta tehlikeli olur. Senin zihnin benim zihnime dokunmaya alışkın. O olmadan yoğun bir keder hissedersin, bir insanın dayanabileceğinden çok daha yoğun.

Karpat duyguları son derece güçlüdür, Jaxon, şüphesiz uzun ömürlülüğümüzden dolayı. Ne hissedeceğini tam olarak tarif edemem ama seninle böyle bir riske giremem. Buna hiç gerek yok. Halkınızın yolunda uyuyacağım."

"Neden her zaman yaptığımız gibi uyumuyorsun?"

İçini çekti ve onu kasıtlı olarak bir kez daha kollarına çekti. "Uyuyor olman gerekirken çok fazla konuşuyorsun."

"Bunu yapıyordun, değil mi? Senin için iyi olanı yapmak yerine bir insan gibi yanımda uyuyorsun," dedi Jaxon kurnazca. "Bu yüzden bazen yorgun görünüyorsun. Vücudun bu şekilde dinlenmiyor, değil mi?"

"Hayır, dinlenmiyor." Sesi kızgınlık ve kahkaha arasında bir yerdeydi. "Uyku odana ya da her ne diyorsan ona git," diye buyurdu.

"Senden ayrı olamam."

"Kalbin ve akciğerlerin kapalıysa, hiçbir şey hissedemezsin," dedi mantıklı bir şekilde.

"Yine benimle ilgilenmeye çalışıyorsun," diye belirtti, kalbinin onun endişesine bu kadar güçlü tepki vermemesini dileyerek. Katlandığı tüm o sonsuz yüzyıllar boyunca ikiz kardeşi Gabriel dışında onun için endişelenen tek bir kişi bile hatırlamıyordu. Ve bu aynı şey değildi.

"Birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor. Sen ilgilenmiyorsun," diye cevap verdi. "Ciddiyim Lucian. Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. Lütfen düzgün uyuyabileceğin bir yere git."

"Sensiz olmaz."

Küçük bir sessizlik oldu. "Oraya gidebilir miyim?"

"Evet," dedi yavaşça. "Sana söyledim, toprağın içinde değil. Bodrumun altında ama toprağın içinde değil."

"Eğer uyanırsam, oradan yürüyerek çıkabilir miyim? Klostrofobik olduğumu sanmıyorum ama bir yere sıkışıp kalmaktan nefret ederim."

"Sana yolu gösterebilirim. Ama Jaxon, öldüğümü düşünmemelisin. Eğer bensiz uyanırsan, güneş batmadan önce, aklın sana oyun oynayacaktır. Ölü gibi görüneceğim ve senin dokunuşunla ölür. Zihninizin sizi aptalca bir şey yapmanız için kandırmasına izin veremezsiniz. Hayat arkadaşları genellikle birbirlerine bağlandıktan sonra tek başlarına var olmaktansa hayatlarına son verirler. Bana söz vermelisin, uyanırsan evden çıkmayacaksın ve eğer dayanılmaz hale gelirse, halkımızın yolunda ısrarla bana sesleneceksin."

"Kalbin ve ciğerlerin kapalıyken beni duyabiliyor musun?"

"Çoğu yapamaz. Ama ben çoğu değilim. Eğer acı çekiyorsan ve beni çağırırsan, seni duyarım."

"O zaman gidelim." Bunu kararlılıkla söyledi.

"Bunu yapmak istediğinize emin misiniz? Buna gerek yok."

"Evet, öyle. Yaptığın tüm o tuhaf şeyler için uyumaya ve güçlü kalmaya ihtiyacın var. Buna alışmaya başladım ve artık yapamazsan özleyeceğim."

Lucian yataktan havaya doğru yükselirken onu kolayca kaldırdı ve kollarının arasına aldı. "Gözlerini kapat meleğim. Benim seyahat tarzımdan nasıl nefret ettiğini biliyorsun."

"Hız olayı."

"Kesinlikle." Sesi son derece şefkatliydi.

Gözlerini kapadı ve onun bedenine daha derinden sokuldu, kalbi gergin bir şekilde çarpıyordu. Bir telaş vardı

Evin çok altındaki uyku odasına giden karmaşık geçitlerde manevra yaparken rüzgâr ve zamanda ve uzayda yolculuk hissi.

Onu yatağa yatırdığında, Jaxon etrafına hayranlıkla baktı. Çok güzeldi, hayal ettiği mağaraya hiç benzemiyordu. Mobilyalar, mumlar ve kristallerle dolu bir odaydı. Dans eden alevleri yansıtan kayalar ilgi çekici gölgeler oluşturunuyordu. Kokusu rahatlatıcıydı ve Jaxon onun yanında korkusuzca yatabilirdi.

Lucian onun üzerine eğildi ve eliyle yüzünün sevdiği çizgilerini yokladı. "İyi uykular meleğim. Eğer rüya görürsen, sadece

beni." Başını eğdi ve son bir kez ağzının ipeksi sıcaklığını buldu, iddiasını, niyetini ortaya koydu, her ikisi için de dünyayı hareket ettirdi. Başını kaldırdığında bile Başını eğerek uyumasını emretti, güneş gökyüzünden çekilene kadar rahatsız edilmeden derin bir uyku.

Ancak güvenlik önlemlerinin yerinde olduğundan emin olduğunda ve kurtlara araziyi korumaları için haber gönderdiğinde nefesinin bedenini terk etmesine ve kalbinin atmayı bırakmasına izin verdi.

Yedinci Bölüm

Jaxon yoğun sis katmanları arasında mücadele ederek yukarı çıktı, baş ağrısı ve mide bulantısıyla karnını. Odanın karanlığında gece mi gündüz m olduğunu anlayamıyordu. Bir ışık zerresi bile yoktu. odanın kalın duvarlarından sızıyordu. Kıpırdamadan, toprağın derinliklerinde yatıyor, ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. oluyor. Lucian'ı yanında hissedebiliyordu. Vücudu soğuktu ve kalp atışları fark edilemiyordu, göğsünde inip kalkma yoktu. Nefes bile almadığını bilerek yanında yatmak ürkütücüydü.

Bir an için sanki boğuluyormuş gibi hissetti. Yanında l yatma olasılığı vardı ama onu böyle bir olaya hazırlamıştı ve paniğe kapılmış beynini mantığa zorladı. Onu uyandıran neydi? İçgüdüsel olarak, Lucian tarafından o uyanana kadar uyanmaması için programlandığını, emredildiğini biliyordu.

Sisten kurtulması birkaç dakikasını aldı. Öyle bile olsa, onun Baş ağrısı onunla birlikte kaybolmayı reddetti, sanki hava nefes alamayacak kadar yoğundu. Doğrulup gr saçlarını itti. Midesi çılgınca gurulduyordu. İki elini de karnına bastırdı ve kıpırdamadan durdu. Drake. O muydu?

Drake mi? Şeytani bir şey onlara yakın bir yerde gizleniyordu. Kötü niyetli bir şey. Çirkin bir şey onları bekliyordu. Onları takip ediyordu.

Lucian'a baktı. O mükemmel bir erkek örneğiydi. İnanılmaz derecede güzeldi, tamamen erkeksi bir şekilde şehvetliydi. Onun uzun siyah saçlarına dokundu, okşayan parmaklarıyla alnından itti. Drake elinden gelse ona zarar vermeyecekti. Biliyordu ki eğer Lucian'a seslendi, uyanacaktı ama kendi yeteneklerine güveniyordu ve Lucian toprağın altında çok daha güvendedeydi, tam gücüne kavuşana kadar kimse onu bulamayacaktı. Kararlı bir şekilde yüksek yataktan kaydı ve çıplak ayakla yere bastı. Odanın içi zifiri karanlıktı ama gece görüşü olağanüstüydü.

Kapı ağırdı ve açmak için tüm gücünü harcaması gerekti. O zaman bile içinden geçmek zor görünüyordu. Sanki bataklıkta ya da ağır bir bataklıkta yürümek gibiydi. Jaxon dar geçitte aceleyle ilerledi, yukarı doğru eğimli olduğunu, ana kayanın içinden kıvrılıp döndüğünü fark etti. Sonunda bodrum katına çıktı. Ama bir kapıya dair hiçbir iz göremedi. Sonra kayanın içinde düzgünce gizlenmiş olduğunu keşfetti. Karnındaki his giderek güçleniyordu. Bir şey kesinlikle onları takip ediyordu.

Mutfaktan odasının merdivenlerine doğru hafifçe koştu. Aceleyle bir çift ince siyah kot pantolon ve lacivert bir polis akademisi tişörtü giydi. Eski bir favorisiydi. rahat etmek için sık sık giyyordu. Bir kez daha Lucian'ı uyandırmayı, ona söylediği gibi seslenmeyi düşündü ama bu fikri reddetti. Odasındaki ağır perdelerin ardından bile güneşin henüz gökyüzünden tam olarak çekilmediğini görebiliyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve eğer tam gücünde değilse, muhtemelen yaralanabilirdi. Henüz onun hakkında yeterince şey bilmediği için ne olacağını kestiremiyordu.

gün ışığında uyandı. Erimesi ya da başka bir şey olması düşüncesi gülünçtü ama yine de tatsızdı.

Tenis ayakkabılarını giydi, saha gözlüklerini boynuna astı ve en sevdiği Browning'i buldu. Eğer Drake'se, Lucian'a ulaşamayacaktı. Jaxon sessizce pencereden pencereye süzülerek etrafı inceledi, Uzaktaki kayalıklardan görülebileceğini bildiği bir tarafta kendini göstermemeye özen gösteriyordu. Bir kurdun yalnız çığlığını duydu ve birkaç dakika sonra bir ikincisi ona cevap verdi, ama avlanıyorlarmış ya da herhangi bir şekilde rahatsız edilmişler gibi gelmiyordu.

Jaxon, her ne idiyse, orman tarafından eve bir uyarı olmadan saldıramayacağına karar verdi. Bu yüzden avluya ve ön girişe odaklandı. Yüksek duvarın dışında kısa bir süre hareket eden bir şeyin anlık görüntüsü. Tanımlama yapmak için yeterli bir görüntü değildi ama orada bir şey olduğundan emin olmak için yeterliydi.

Cam kapılı balkonun bulunduğu dolambaçlı merdivenin ortasına doğru ilerledi. Kapıyı kaydırды. gürültüsüzce açıldı ve güverteye yuvarlandı, küpeştenin arkasına gizlendi. Bir anda korkunç önsezi onu şiddetle vurdu ve fiziksel olarak hastalanmasına neden oldu. Doğru iz üzerinde olduğunu biliyordu. Neden destek çağırmamıştı? Çünkü Lucian'ın yokluğunu kimseye açıklayamazdı. Ve polis departmanının etrafta dolanmasına izin veremezdi.

Dikkatli bir şekilde başını kaldırdı ve ön tarafı inceledi. malikane. Daha iyi görebilmek için tarla gözlüğünü kaldırdı. Bir anda iri bir erkeğe benzeyen bir şeyin kolunu ve bacağını gördü. Adam arazinin duvarı boyunca ilerliyordu ve o izlerken tam görüş alanına girdi. Dürbünle yaklaştırıldığında korkutucu bir görüntüsü vardı. Sanki bir

Dev gibiydi ve kafası neredeyse bir mermi gibi şekilsizdi. Gözleri donuk ve hayattan yoksundu, dişleri kararmış ve çirkin noktalara kadar sivrilmişti ve tüm ifadesi deliliğin boş maskesiydi.

Avuçlarını defalarca yüksek taş duvara vurdu ve her seferinde kıvılcımlar patlayıp dumanlar yükseldi. Çığlık atıyor ve avuçlarını geri çekiyordu, sadece duvar boyunca bir adım daha ilerledi ve aynı sonuçla tekrar denedi. Duvarın elektrikli olması mümkün değildi, ama öyle görünüyordu, yabancı ona her dokunmaya çalıştığında hayatla çatırdıyordu. Israrcıydı, yanıyor olması onu hiç de caydırmıyordu.

Jaxon korkuluklara tırmanmak için ayağa kalktı, çatıya çıkmak istiyordu. Boyu çok kısaydı; parmakları birkaç kez iskaladı.

santim. Sinirlenerek saçaklara doğru baktı. Bir dakika düşünse yukarı çıkmanın bir yolu olmalıydı. Tuhaf kişinin gözünün önünden kaybolmasını istemiyordu. Yukarıdaydı iyi bir şey yapmıyordu ve onu ürpertiyordu. Döndüğünde, vücudu otomatik olarak ağırlığını ayarlayarak merkezde kalmaya çalışırken, batan güneşi değerlendirmek için gökyüzüne baktı.

Çok geç, dönen gümüş bir ağın yukarıdan ona doğru geldiğini gördü, bulutların arasından onu saran bir ağ gibi parlıyordu. Korku ona çarptı. Lucian! Otomatik bir hareketti, onu çağırmak, ona ulaşmak, neredeyse bir zorunluluktan, kesinlikle kendi düşüncesi değildi. İş dışında, yardım için bir başkasını çağırmayı düşünmek hayatında asla yapmayacağı bir şeydi. Bu

Garip parıltılı ağ havada durdu, bir an havada asılı kaldı ve sonra zararsız bir şekilde aşağıdaki zemine düştü.

Jaxon küçük bedeninin görünmeyen eller tarafından balkonun güvenli zeminine doğru kaldırıldığını hissetti. Aslında adamın ellerini belinde hissetmişti. Bir anda geriye doğru itildi, eller onu evin içine doğru itti.

Sürgülü kapı

sıkıca kapandı ve sağlam bir şekilde kilitlendi. Her iki avucunu da kalın camın üzerine koydu ve aşağıdaki yabancı kişiye baktı
kararlılıkla duvarın savunma gücünü test ediyor.
Ellerini kullanmak yerine şimdi tüm vücudunu sert yüzeye çarpıyordu ve vücudunda kıvılcımlar parlıyordu.
etrafındaki azalan ışık.

Başını kaldırıp ona baktı, ölü gözleri onun bakışlarıyla buluştu ve hareketleri daha da çılgınlaştı, vücudunu her zamankinden daha sert ve kararlı bir şekilde dövmeye başladı. Jaxon, güvenli noktasının çok altında dehşet sahnesi ortaya çıkarken, olduğu yerde kilitlenmiş bir şekilde çaresizce durabiliyordu. Güneş batarken, yabancı hırıltılar çıkarmaya, çitin altındaki toprağı kazmaya ve gökyüzüne endişeli bakışlar atmaya başladı.

Evin kuzey tarafındaki çalılıkların arasından çıkan uzun boylu, zarif adamı gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı. Lucian ne hızlı ne de yavaş yürüyordu, tertemiz Kömür grisi ceketi omuzlarının genişliğini vurguluyordu. Saçları omuzlarına dökülüyor, durgun yüzünde gözleri parlıyordu. Kapıdan sadece birkaç adım ötede durdu ve bir el salladı. Kıvılcımlar hemen kesildi ve yabancı arazide koruma olmadığını anladı. Kapılar açılmaya başladı.

Jaxon'ın dikkatini gökyüzünde hızla ilerleyen kara bulutların uğursuz görüntüsü çekti. Bir şeyler fena halde ters gidiyordu. Kapıyı açmaya çalıştı, Lucian için korkuyordu, yerdeki yaratık ona doğru böyle kararlı adımlarla ilerlerken Lucian'ın yukarıdan gelen tehlikeyi fark etmeyeceğinden korkuyordu. Çaresizce cama vurdu, aşağıya koşmak için dönmeye çalıştı ama birkaç adımdan fazla hareket edemedi. Sertçe yutkunarak Browning'i çıkardı ve Lucian'ın kurşun geçirmez cam takmamış olması için dua etti.

Zihninde umutsuzca ona doğru uzandı. Lucian, yukarıya! Bir şey geliyor ve şu anda yüzleştüğinden çok daha kötü. Sana yardım etmeme izin ver! Ona hiçbir şey olamazdı. Ona hiçbir şey olamaz.

Anında bir sıcaklık hissetti, zihnine bir güvence aktı. Kısa bir an için adamın kollarının onu sardığını bile hissetti, onu yakınında tutuyordu. Jaxon bir elini camın üzerine koydu, Browning diğer avucundaydı ve Lucian'ın kolay, akıcı yürüyüşünü izledi. Tam bir güvenle hareket ediyordu, tam bir güvence, başı yukarıda, uzun saçları arkasından akıyordu. Adam kadının nefesini kesmişti. O izlerken, eli neredeyse gelişigüzel havaya kalktı ve üzerinde kara bulutlar sanki hiç var olmamışlar gibi dağıldılar. Bir şey yere düştü; kanatları olan, bükülmüş, kıvranan, sürüngenimsi bir beden.

"Tanrım," diye fısıldadı Jaxon yüksek sesle, ne olduğundan çok korkuyordu. Tedirginlik içinde dudağını sertçe ısırıldı.

Garip adam neredeyse Lucian'a ulaşmıştı ve bir zincirin ucundaki ağır çivili topu sallıyordu. Lucian gözden kaybolurken top uzayda zararsızca ıslık çaldı. Jaxon bir anlığına gözden kayboldu. Yeniden ortaya çıktığında, devasa yabancının arkasındaydı. Yabancının başını bir tarafa eğip kıpkırmızı bir gülümseme takınmasını dehşet içinde izledi. boğazının etrafında bir kolye gibi belirdi. Kafa acayip bir şekilde sallandı, sonra yavaşça omuzlarından kayarak her yöne kırmızı bir iz bıraktı. Kafa Lucian'ın bacaklarından sekip yuvarlanırken vücut devrildi ve yere düştü.

Sürüngen o kadar hızlı Lucian'ın üzerine atıldı ki, pençeler ve dişlerden oluşan bir bulanıklıktı. Kuyruğu bir kırbaç gibi ileri geri sallanıyordu.

çırpınan kanatlar bir rüzgâr fırtınası yaratıyor, yaprakları ve toprağı bir sis perdesi gibi karıştırıyordu. Jaxon'ın uyarı çığlığı boğazına takıldı ve neredeyse onu boğuyordu. Lucian

tamamen hareketsiz duruyor gibiydi, yüzü ifadesiz, sakin, hatta dingin, sanki sadece etrafındaki manzarayı hayranlıkla izliyordu. Jaxon silahını iğrenç kertenkeleye doğrulttu. Yaratık Lucian'a ulaşmadan önce görünmez bir duvara çarpmış gibiydi ve etrafını alevler sararken çığlık attı. Kertenkelenin kömürleşmiş eti katmanlar halinde soyuldu. Leş parçalara ayrıldı. Soyulan etlerin arasından bir kozadan çıkar gibi bir adam çıktığında Jaxon gözlerine inanamadı.

Vampir geriye doğru uçarak Lucian'dan uzaklaşırken, ağaç dalları ve taşlar havada ıslık çalarak doğrudan Lucian'a yöneldi. Lucian yerde akıp gidiyor, hareketsizlikten harekete inanılmaz bir hızla geçiyordu. Jaxon, Lucian'ın Acımasız bir yırtıcıyı, bir ölüm makinesini, avını yere sermek için kaslarını dalgalandıran bir orman kedisini izliyordu. Vampir ne kadar hızlı geri çekilip yoluna engeller çıkarırsa Lucian o kadar hızlıydı. Enkaz ona hiç dokunmadı, Lucian ölümsüzü geçerken zihni tarafından rahatlıkla saptırıldı.

Kaçamayacağını anlayan vampir başını çevirip Jaxon'a baktı, gözlerinde nefret, yüzünde kurnazlık ve kötü niyet vardı. Lucian elini yaratığın göğsüne daldırıp nabız gibi atan kalbini çıkarırken bile sürgülü kapının camı ona doğru şişmeye başladı. Jaxon geriye doğru sıçrayarak kapıdan uzaklaştı, bakışları aşağıdaki sahneye dikilmişti.

Lucian kalbi kıvranan bedenden biraz uzağa bıraktı ve gökyüzüne doğru baktı. Bir anda bulutlar tepesinde toplandı, giderek daha fazlası onun emrine girdi. Jaxon şaşkınlıkla onun fırtınayı yönetmesini izledi. Şimşek parlak bir gösteriyle buluttan buluta yayıldı. Kalbi çıkaran elini açtı ve gökyüzünden avucuna ateşli bir top düştü. Bir an için

Turuncu alevler teninin üzerinde dans etti, siyah gözlerine yansıdı; sonra topu kalbin üzerine fırlattı ve elini sallayarak alevleri yaydı.

Zehirli siyah duman gökyüzüne yükseldi. Dumanın içinde ölümün ve karanlığın görüntülerini görebiliyordu; vahşi, şekilsiz yaratıklar tıslıyor ve göklere doğru haykırıyorlardı. Onlar yavaşça dumanla birlikte buharlaştı ve yükselen rüzgâr onları alıp götürdü. Ateş yerde hızla ilerleyerek bir bedenden diğerine sıçradı ve iki yarattığı sonsuza dek yaktı, Sanki hiç var olmamışlar gibi, varlıklarına dair tüm kanıtları siliyor.

Jaxon cam kapının düzelmesini, yağmurun evin pencerelerini kırbaçlamaya başlamasını ve dışarıda Lucian'ın başını kaldırıp ona bakmasını izledi. Kalbi güm güm atıyordu. rahatsız edici bir şekilde. Bir anda kendisini evin içine hapseden engelin kalktığını anladı. Silahı ve dürbünü en üst basamağa bıraktı ve dolambaçlı merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle indi. Birinci katta.

Lucian onu dehşete düşürüyordu; sahip olduğu güç, yaşamı bu kadar kolay yok edebilmesi, göklere emir verebilmesi, ateşi elinde tutabilmesi ve zarar görmemesi. Yine de ona dokunmak istedi, hayır, tek bir çizik bile almadığını bilmek için ona dokunması gerekiyordu.

Lucian uzun, güçlü ve hayal edebileceğinin ötesinde tehlikeli adımlarla eve girdi. Yüzü ifadesiz ve sakindi, her zamanki gibi kontrolü tamamen elinde tutuyordu. Ama Lucian'ın hareketlerindeki bir şey onu ele vermişti ve kadın ona doğru hızla koşarken duraksadı, oturma odasının hemen içinde durdu. Lucian adımlarını hiç bozmadan hızla ilerlemeye devam etti, odanın içinde

sadece gözleri daha önce hiç görmediği bir şeyle canlıydı.

"Lucian." Elini savunmaya geçerek boğazına götürdü.

Adam cevap vermedi, sadece kızın kırılğan bileğini kırılmaz bir şekilde kavradı ve koridorda yürümeye devam etti, onu da yanına alıp çalışma odasına götürdü. İçeri girdiklerinde bir el salladı ve taş şöminede alevler canlandı. Tek bir hareketle döndü, parmakları kızın boğazına dolandı. Ona doğru adım attı, onu duvara kilitledi ve daha uzun, daha ağır gövdesiyle onu hapsetti.

Jaxon'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve ona sadece kocaman gözlerle bakabildi. Birden gerçekten olduğu gibi tehlikeli bir yırtıcı gibi göründü.

"Bir daha asla bana böyle karşı gelmeyecek ve kendini tehlikeye atmayacaksın." Sesi o kadar yumuşaktı ki kelimeleri güçlükle yakaladı ama içindeki demiri, emri tanıdı. Onun siyah

Bakışları yüzünde gezindi, düşünceli, sahiplenici, kalbinin korkuyla çarpmasına neden olan o ekstra bilinmeyen nitelikle parlıyordu. Birdenbire ağzını onunkine indirdi ve kalbi tamamen durdu.

Yeryüzü ayaklarının altında sarsıldı. Onu hissetti Boğazına dolanan parmaklarındaki muazzam gücü, vücudunun sert saldırganlığını hissetti ve ani kararlılığını biliyordu. Onu durdurmalıydı - onu durdurmak zorundaydı - ama vücudu ihtiyaçtan sıcak ve a ırdı ve a lı ı onu boğuyor, eziyordu. Adamın ağzı kızın ağzına yapışmışken ve eli, onu koruma ihtiyacının cezası olarak kızın canını boğmakla tehdit ederken, kız alevler içinde kalıyordu. Sağlıklı d ş nemedi i için, vücudu gevşerken bile küçük bir protesto sesi çıkardı onunkine.

"Beni dinle, küçük aşkım." Büyük elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi ve alnını kızınkine yasladı. "Sen henüz Beni sevdiğini biliyorum. Ama sen güçlü bir kadınsın, ve hatta İçimdeki canavarla yüzleşirken ilk düşünceniz sağlığımla ilgilenmek oldu. Senin için korkutucuyum çünkü ne olduğumu tam olarak kavrayamıyorsun."

"Sen benim hayatımsın, tek varoluş sebebimsin, kalbim ve ruhumsun, soluduğum havanın ta kendisisin. Yıllarca neşesiz yaşadım.

Neredeyse iki bin yıldır birlikteyiz ve birlikte olduğumuz kısa süre içinde, o karanlık, sonsuz dakikaların her birini buna değer kıldın. Şu anda sana olan hislerimin derinliğini tam olarak anlamanın bir yolu yok - bunu anlıyorum - ama denemek zorundasın. Sen bana aitsin. Bunu kesinlikle biliyorum, en ufak bir şüphem yok.

Ve duygularım zaman geçtikçe daha da güçlenecek."

Parmak uçları sevgili yüzünde gezindi, ipeksi tellere dolanmak için saçlarına doğru yol buldu. "Sana tamamen ihtiyacım var Jaxon, her zaman. Sana güvende ve Böylece bir daha asla hayatını tehlikeye attığını bilerek uyanmayacağım. Ve bunu tekrar tekrar yaparsın. Bu bir meydan okuma değil; başkalarını korumak senin doğanda var. Ve sana tamamen ihtiyacım olduğunu söylediğimde, vücuduna çaresizce ihtiyacım olduğunu bilmelisin."

Gözlerinde ve kalbinin çarpıntısında korku vardı. "Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım Lucian ve sen çok bunaltıcısın." Alt dudağını ısırdı, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, o korkunç açlığı gidermek için orada olmak istiyordu.

Gözlerinde, vücudunda bir şeyler inşa ediyordu. Neredeyse onun biraz kontrolden çıktığını görmek istiyordu ama şimdi bunun nereye varacağını görebiliyordu. Lucian ona sahip olacaktı. Onu istiyordu ama içindeki karanlık yoğunluktan da korkuyordu. Çok sakın görünüyordu ama içinde yanan ateşler

Yüzeyin altında karanlık ve ölümcül bir şey vardı. Onları hissetti, asla durduramayacağı güçlü bir şeyi serbest bıraktığını biliyordu.

Lucian'ın karanlık gözleri onunkileri aradı, bakışlarını tuttu.
"Benden önce

Bunu yapmadan önce, sonsuza dek benim olmadan önce, seni bu varoluşta mutlu edebileceğimi bildiğimi, bunu yapabilecek başka kimsenin olmadığını ve yapmam gereken buysa senin için yeri göğü yerinden oynatacağımı bilmeni istiyorum."

Siyah bakışları onunkileri buldu ve yakaladı. O da gördü
İçindeki korkunç açlık öylesine güçlüydü ki, öylesine yalın, çiğ ve çaresiz bir ihtiyaçla canlıydı ki. Akli başında olan kısmı onun

önemli bir şey söylüyordu, karanlık, çağıran ateşe yenik düşmeden önce analiz etmesi gereken bir şey, ama artık çok geçti. Kolları çoktan adamın boynuna dolanmıştı ve ağzını onunkine teslim ediyordu. Isı ve ateş. Görünüşe göre hiçbir yerden yükselmeyen bir ihtiyaç volkanı. Onun ihtiyacı, onun ihtiyacı... Aradaki farkı anlayamıyordu. Adamın nerede başladığını ve kadının nerede bıraktığını söyleyemiyordu.

Lucian'ın teni sıcak ve hassastı, kumaşın sürtünmesini hissetmeyecek kadar hassastı. Jaxon'ın yumuşak teninin kendisine yakın durmasına ihtiyacı vardı, aralarındaki sinir bozucu kumaş bariyere değil. Bir daha asla aralarında hiçbir şey olmayacaktı.

Kararlılığı tamdı, eksiksizdi. Bir daha asla böyle bir tehlike altında olmayacaktı. Ona aitti, onun için yaratılmıştı, onun mucizesiydi, sevmesi ve koruması gerekiyordu. Onun hayatından daha fazlasıydı. Onun ruhuydu.

Gömleğini çıkarmayı düşündü; bu kolay bir başarıydı. Ama elleri bluzunun eteğini yakaladı ve yavaşça başının üzerine kaldırdı. O kadar güzeldi ki, adamın nefesini kesti. Nefes alış veriş kontrolünden çıkmış, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Yoksa onunki miydi? O yapamadı

artık söyleyemezdi. Sadece onun sıcak, ipeksi bir ateş olduğunu ve yanması gerekiyordu. Zaten yanıyordu. Elleri kızın tenine uzandı. Çok yumuşaktı. Mükemmeldi. Onu hissetmek neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. O kadar uzun süre beklemişti ki, onun kendisi için var olduğuna bir kez bile inanmamıştı. O siyah, sonsuz boşlukta umut olmadan, ışık düşüncesi olmadan var olmuştu. Jaxon olasılığı olmadan. O gerçek miydi?

Ağzı onunkine yapıştı, sıcak, sert ve aç, onu başka bir dünyaya sürükledi, orada sadece Lucian ve onun sert kasları, ellerinin dokunuşu, vücudunun saldırganlığı. Adam her yerdeydi, onu, zihnini ve kalbini ele geçirmişti. Elleri ona yakından dokunuyor, her santimini keşfediyordu. Ağzı katıksız bir sihirdi, öyle ki dünyası saf duygulara daraldı, öyle ki düşünmek için hiçbir yol yoktu, sadece hissetmek vardı.

Lucian onu kolayca kaldırdı, ağzı hâlâ kızın ağzındaydı, böylece kız ondan başka hiçbir şeyin farkında değildi. Orada

Onun için başka bir şey olmadığını biliyordu. Zihni aralarındaki son engeli de -giysilerinin geri kalanını- kaldırdı; böylece onu şöminenin önünde yerdeki şark halısına götürdüğünde, kalın halıyı zaten hassaslaşmış teninde hissettiğini biliyordu. Ona bakmak için başını kaldırdı ve şömine ışığının yüzünü okşamasını izledi. O kadar güzeldi ki, ona bakmak bile bazen canını acıtıyordu.

İri gözleri baştan çıkarıcı bir davetkârlıkla ona bakıyordu, seksi ama neyi kabul ettiğini gerçekten bilmediği için masumdu. Onun dünyasını. Onun kadını. Onun gerçek sonsuza dek hayat arkadaşı olacaktı. Onun yumuşak ağzını bulmak, kendisine bağımlılık yapan ipeksi sıcaklığı tatmak için başını kasten eğdi. Kız onun olmuştu. Bunun gerçekliği kavrayabileceğinden çok daha fazlaydı. Teni yumuşaktı, saten gibi hissettiriyordu. Kıvrımlarının şekli, vücudunun hatları, mükemmel orantılı formu. Onun için bir mucizeydi ve

ona tapıyordu.

yavaşça. Ağzı, onun gibi biri için çok savunmasız olan boğazında dolaştı. Başkalarına karşı dikkatliydi ama ona karşı çok güveniyordu.

Onun göğsünün kabarıklığını buldu, nefes alışını duydu. Kendini ve etrafındaki dünyayı onun bedeninde kaybederken kendini şımarttı. Çok küçük, çok mükemmel tasarlanmış beli, altındaki sıkı sarı buklelerden oluşan üçgen onu çağırıyordu. O Onun kokulu çağrısını içine çekti, vahşi, evcilleşmemiş ihtiyaç kendisinininkiyle eşleşecek şekilde yükseldi. Dişleri kadının iç uyluğunu ısırarak bacaklarını birbirinden ayırırken, eli nemli bir sıcaklık buldu. vücudundaki açlığı karşılıyor.

Jaxon, Lucian onun her gizli yerini bularak yavaş ve samimi bir keşfe başladığında kendi boğazından çıkan yumuşak sesi duydu. Acele etmiyordu; yüzyıllar boyunca sabretmeyi öğrenmişti ve bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordu ki, ilk seferinin onun için mükemmel olmasını istiyordu. Onun Zihni onunkiyle sıkıca birleşmişti, böylece onun Yükselen ihtiyaç, onu batıran bir gelgit dalgası, kanının olduğu yerden vücuduna akan sıcak lav. Hissedebiliyordu Acı veren ağrıyı ve vücuduna yaptığı erotik şeylerden aldığı toplam zevki. Uzun saçlarını buldu, Vücudu ihtiyaçla daha sıkı ve daha sıkı sarılmaya başladığında tutunmak için yumruklarını sardı.

İçindeki küçük zevk dalgaları başlayıp Lucian'a tutunana kadar yayıldıkça dünya etrafında çözülüyor gibiydi. Lucian omuzları geniş, kollarının ve sırtının kasları belirgin bir şekilde onun üzerinde duruyordu. ve yavaşça ilerleme çabasından dolayı gergindi. İnce direnç bariyeriyle karşılaşana kadar yavaş yavaş, santim santim içine girdi. Kadın o kadar sıkı ve ateşliydi ki, adam alevler içinde kalıyordu. Elleri onun küçük kalçalarını yakaladı. Şimdi bile, şu anda, onun Kulaklarında bir kükreme ve zihninde kırmızı bir arzu bulanıklığıyla, bedeninin kendisini onun derinliklerine

gömmeye çağırıldığını fark etti

Ne kadar küçük olduğunu, onun ellerinde ne kadar kırılgan göründüğünü.

"Lucian." Lucian'ın adını fısıldadı ve Lucian onun ağzını tekrar almak için eğildi, bunu yaparken de ileri atıldı. Kadının yumuşak nefesi o ilk alışta, beden ve zihninin o ilk birleşiminde tüm zamanlar için yakalandı.

"Benim için rahatla meleğim," diye yumuşak bir şekilde talimat verdi, boğazından göğsüne doğru bir ateş izi bıraktı. Kızın bedeninin onun büyüklüğüne uyum sağlamak için esnemesini, istilasının verdiği hisse alışmasını bekledi. "Sen benim için yaratıldın, ruhumun diğer yarısı." Dişleri nabzının üzerinde ileri geri hareket etti. Ona yumuşakça fısıldadı, zihnindeki direnci süpürdü, böylece sadece her ihtiyacını kabul etmek kaldı.

Jaxon'ın tırnakları sırtına saplanırken kızın içinde beyaz bir acı belirdi, sonra dişleri kızın derinliklerine batarken yerini karanlık ve erotik bir şeye bıraktı. Kalçaları ileri doğru fırladı ve onu hiçbir şeye benzemeyen bir şehvet dünyasına sürükledi.

hayal bile edemezdi. Onunla beslenen ağzı Samimi ve seksi bir şekilde başını ona yasladı, göğsünü ona sundu ve hayatının özünü sonsuza dek içine almasını istedi. Adamın vücudu uzun ve emin adımlarla kadınınkine doğru ilerliyordu.

Her biri bir öncekinden daha derin ve daha sert olan darbeler öyle bir ısı sürtünmesi yaratıyordu ki ikisi de yanıyordu, tek, canlı, nefes alan bir alev. Adamın dili kadının göğsündeki küçük iğne uçlarını okşadı ve adam kadının içinde daha hızlı hareket etti, kadının çekirdeğini bulmak için derinlere daldı.

Avuç içi başının arkasını kavradı ve zihninde ihtiyacı inşa etti, düşündü, ihtiyaç haline geldi, ta ki düşünebildiği tek şey o olana kadar. Jaxon zihninin kırmızı bulanıklığındaki o korkunç aciliyeti bastırmak zorundaydı. O Başını Lucian'ın göğsündeki ağır kaslara yaklaştırdı ve

hemen orada küçük bir yara belirdi. Lucian bastırdı

Zihni onunkini kontrol ediyor, karanlık kuyudan derin derin içmesini istiyordu. Ağzının hissi
Ondan beslenmek daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Sıcak ve sıkı vücudu, kontrolünün sınırlarını test eden ateşli bir kılıf gibi onu saran kadifeydi.

O içerken Lucian usulca ayin sözlerini bir kez daha okudu. Bunu, bunun doğruluğunu, bütünlüğünü istiyordu. Bu onun sonsuza dek gerçek hayat arkadaşıydı ve törenin tam olmasını istiyordu, böylece hiçbir
ondan kaçma şansı yoktu. Ona zarar gelme ihtimali yoktu. "Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Sana aitim. Senin için hayatımı sunuyorum. Sana korumamı, bağlılığımı, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senin olan her şeyi kendime alıyorum. Senin hayatın, mutluluğun ve refahın her zaman benimkinden üstün tutulacak ve el üstünde tutulacaktır. Sen benim hayat arkadaşımsın, sonsuza kadar bana bağlısın ve her zaman benim himayemdesin."

Her zaman onun içinde yaşayacak, onu tehdit eden bir tehlike olduğunda bunu hemen anlayacaktı. Ve kadın da onun içinde yaşayacaktı, içindeki canavarın dünyaya salınma şansı kalmasın diye onu sabitliyordu.

Vücudu alevler içinde kalıyordu. Kontrolünü hızla kaybettiğini hissedebiliyordu. Beslenmesi için duyduğu dürtüyü hemen ortadan kaldırdı, ona bir yıl yetecek kadar kan verdiğinden emindi.
gerçek değişim. Ritüel tamamlandığında -üçüncü kan değişimi ve çiftleşmeleri- kendine izin verdi. Kendini onun bedeninde kaybetmenin hoşgörüsü. Kendini tekrar tekrar ona gömüyor, onun sıcaklığını, ateşini hissediyor, onu içine alıyor, ruhundaki karanlığı temizliyordu. Tüm o boş yüzyıllar, tüm o karanlık eylemler, gerekli olsalar da, tüm o eksik parçalar, bir şekilde onu yeniden bir araya getiriyordu. Vücudunun verdiği coşku neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Kaslarının kasıldığını hissetti.

etrafında, daha sıkı ve daha sıkı, onu o ateşli girdabın içine daha da derinlemesine sarmalayarak, onu sağarak patlıyor, paramparça oluyor, onu da beraberinde bilinmeze götürüyor.

Jaxon güvende olmak için Lucian'a sarıldı, böylesi bir his fırtınasında güvenli bir sığınak bulmak için. Bu şekilde hissedebileceğini, bedeninin böyle şeyler yapabileceğini hiç düşünmemişti. Lucian onun üzerinde yatıyordu, ağırlığının onu ezmemesine dikkat ediyordu, vücudu hâlâ onunkine sıkıca kilitlenmişti. Seksi, erotik ve son derece samimiydi. Lucian'ın ağzında bıraktığı hafif bakırımsı, erkeksi ve bağımlılık yapıcı tadın tadını çıkardı. Onun altına uzandı, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Aklında, ağzının adamın göğsünde gezindiğı bir anı vardı. Bunu yakalamaya çalışsa bile, bu kısacık düşünce onu, vücudunun derinliklerine gömülmüş olan adamın sert kalınlığının anında farkına vardırıdı. Adam yavaşça hareket ediyordu, sanki hareket etmek zorundaymış gibi, sanki onu çevreleyen kadının hissi pasif bir şekilde katlanabileceğinden daha fazlaymış gibi. Elleri yüzünü çerçeveledi. "Çok güzelsin Jaxon, gerçekten çok güzelsin."

Ona doğru hareket etti, vücudu onunki kadar sıcak ve huzursuzdu, onunki kadar ihtiyaç içindeydi. Teninin altındaki halı parmakları gibi ona sürtünüyordu. Ağzı yine vücudunun üzerinde geziniyor, dili göğüslerinin üzerinde dönüyor, erkeksi varlığı Onu tekrar tekrar alabilmenin, kendini şımartabilmenin keyfini çıkarıyordu.

Kadın sıcaktı, ipekti, adamın isteyebileceğı her şeydi. Ve o da adamın ona duyduğu aynı acil ihtiyaçla onu istiyordu. Ateş ışığının vücudunun üzerinde oynaşmasını, gölgeleri okşamasını ve küçük bedeninin kremesi hatlarında oyalanmasını izledi. Vücudunun onun içine girip çıkışını izledi.

Erotik görüntü zevkini daha da artırdı. O eğildi

Elleri onun küçük belini ve düz karnını okşuyordu. Her zaman kalçaları yavaşça hareket ediyor, ikisi de bir kez daha alevler içinde kalana kadar aralarındaki ısıyı artırıyor. Bu şekilde olmasını istiyordu, yavaş, uzun ve her zaman sürece kadar kolay. Orada, onun vücudunun güvenli sığınağında, mucizelerin gerçekten gerçekleştiği yerde yaşamak istiyordu.

"Lucian," dedi soluk soluğa, elleri adamın omuzlarında kayarak onu yatıştırdı.

Ona karşı nazikti, sevgi doluydu, zevk almasını sağlıyordu ama aynı zamanda onu yakından izlediğini de hissedebiliyordu, Bir şey bekliyordu. Onu kınamasını bekliyordu. Bu düşünceyi daha o sansürleyemeden yakaladı ve hemen başını kaldırıp onun ağzını kendi ağzıyla buluşturdu, Onun hoşnutsuzluğundan duyduğu korkuyu silmek istiyordu. Lucian onu incittiğini, kendisini asla affedemeyeceğini düşünemiyordu. Yaptıkları şey güzel ve doğrudu. Bunu vücudunun her hücresinde hissediyordu. Nasıl aksini düşünebilirdi? Kendini nasıl suçlayabilirdi ki? ona karşı bu kadar nazik ve dikkatli olduğunu biliyor muydun?

"Benden nefret etmeni istemiyorum meleğim." Onun savunmasız boğazını öpmek için başını eğdi. "Anılarını, kalbini ve ruhunu araştırdım ve nefrete dair hiçbir kanıt bulamadım.

-En kötü düşmanınız için bile. Bu bana umut veren tek şey."

Adamın vücudu daha saldırgan, daha sert ve daha hızlı vuruşlarla hareket etmeye başladığında kollarını adamın başının etrafına doladı. Vücudu onunla aynı ritmi bulmuş gibi görünüyordu, onunla buluşmak için yükseliyordu, böylece onu içinde derinlerde, onun bir parçası olarak hissedebiliyordu. Bir ateş fırtınasının oluştuğunu hissederken onu yakınında tutmaya ihtiyacı vardı, alevler ondan ona ve

tekrar ona, daha yüksek ve daha yüksek, vücutlarında acele ediyordu, şiddetli bir

Yangın sonunda binlerce parçaya ayrılarak patladı ve üzerlerine kıvılcımlar yağdırdı.

Lucian yuvarlandı ve onu da yanına alarak üzerine uzandı. Ateşin ışığı üzerlerinde dans ediyordu ama hava vücutlarını serinletmeye yardımcı oluyor gibiydi. Eli vahşi sarışını itti saçları yüzüne düşüyordu, böylece ona bakabiliyordu. "Sen benimsin, biliyorsun." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Vücudu bunu kesinlikle biliyordu. Onu her hücresinde hissediyordu, canlıydı, içinde yaşıyordu. Gülümsedi, elleri onun göğsündeki ağır kasları okşuyordu. "Dışarı çıktığım için bana kızgındın, değil mi?"

"Doğrusu sana kızabileceğimi sanmıyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Sen benim hayatımsın. Benim mucizemsin. Senin için korktum ve bu duyguyu umursamadım. Korkuyu hiç tanımadım. Avlandım, yok ettim, binlerce kez savaşa girdim ve bu duyguyu hiç tanımadım. Şimdi biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum." Eli tekrar kızın saçlarındaydı, okşuyor, büküyordu.

Parmakları ara sıra masaj yapmak için kızın ensesini buluyordu. "Başkalarını korumak senin doğanda var. Seni tanıdığımda hayal ettiğimden çok farklısın. vardı."

Jaxon başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Gördüğün şey neydi?"

Onun kara gözlerinin içine gülümsedi. "Cevabımın başımı belaya sokabileceğini hissediyorum. Sanırım sessiz kalacağım."

"Oh, hayır, yapmayacaksın. Bana bu harika kadın hakkında her şeyi anlatacaksın." Vurgulama için göğsüne vurdu.

"Benim ırkımın kadınları uzun boylu, zarif, uzun siyah saçlı ve koyu renk gözlüdür. Asla bir vampir ya da gulyabani, hatta bir deli avına çıkmazlar, özellikle de hayat arkadaşları tarafından belirli bir bölgede kalmaları istendiğinde. Ve

senden önce

Onları ezilmiş olarak düşünün, bu kadınlar bunu yapıyorlar çünkü hayat arkadaşlarının onları koruyabileceğine inançları tam. Kendi güvenliğin yerine benim güvenliğimi düşünerek paldır küldür dışarı çıkıyorsun. Ben halkımızın tanıdığı en güçlü avcıyım.

Beni gulyabani gibi birinden kurtar." Gülümsedi ve uzanıp kızın kaşlarını öptü. "Şikâyet etmiyorum meleğim. Sadece anlamaya başladığım bir gerçeği dile getiriyorum."

"Uzun mu? Zarif mi? Bu da ne demek oluyor? 'Zarif' derken neyi kastediyorsun? Kısa boylu olmam zarif olamayacağım anlamına gelmez. Kot pantolon giyiyorum çünkü hoşuma gidiyor ve rahat. Uzun siyah saçlar güzel olabilir.

-Ama sarı saçta yanlış bir şey yok. Ya da kısa saçın. Bakımı çok pratiktir." Sesi kızgın geliyordu.

Eli kızın saçlarında geziniyordu. Saçlarını, her yöne giden ipeksi, vahşi tellerini seviyordu. Kendini yine sebepsiz yere gülümsüyordu. Jaxon, erkekler avlanmaya çıkarken kendi ırkından kadınların evlerinde güvenle kalabilmelerini umursamıyordu. Adamın onları uzun siyah saçlı, uzun boylu ve zarif olarak tarif etmesini önemsiyordu. Bunu oldukça eğlenceli bulmuştu. Jaxon Jaxon'du, dünyayı kurtarmaya hazırlanan küçük bir barut fıçısı. Bunu kimse değiştiremezdi, en azından kendi hayat arkadaşı. Olduğu kişi olarak kabul edilmesi gerekiyordu.

Lucian'ın onu Karpat ırkına getirme kararı, onun doğası hakkındaki bilgisinden kaynaklanıyordu. Bu, Lucian'ın onu zarardan korumak için gerçek bir yol. O uyurken uyuyacaktı; onun her hareketinden her zaman haberdar olacaktı. Herhangi bir şey ya da herhangi biri onu tehdit ederse onun içinde, onunla birlikte olacaktı. Eğer onun olduğu gibi kalmasına izin vermek istiyorsa, kendisine kalan tek yol buydu; yine de bu kararı onun kendisini hor görmesine neden olabilirdi.

"Sorun ne Lucian? Benimle seviştiğin için pişman mısın?"
Jaxon birdenbire tedirgin oldu. Tecrübeli değildi.
Onu memnun edip etmediğini bilecek kadar. Öyle olduğunu düşünüyordu ama belki de değildi. Adam son derece tutkuluydu.
Belki de onun açlığını gideremiyordu. Ne de olsa o tamamen farklı bir türdü.

"Dünyada her şeyden çok istediğim tek şeyi yaptığım için nasıl pişman olabilirim? Sadece senin için
Bilgi meleğim, bu gece bitmeden seninle birkaç kez daha sevişmek niyetindeyim. Ve başka hiç kimse beni tatmin edemez. Benim için sadece sen varsın. Başka bir kadın değil. Asla. Uzun zarafet ya da uzun siyah saç istemiyorum. Kısa sarı saçlarına ve küçük, mükemmel vücuduna oldukça düşkün oldum. Benden kolay kolay kurtulamayacaksın."

Jaxon gülümsedi ve başını bir kez daha onun göğsüne yasladı. İçinin derinliklerinde, kendini harika hissettiği yerde, kaslarının yavaşça, işkence edercesine sıkılıp gevşediğinin farkına vardı. Bir elini karnına bastırdı ve ne olduğunu anlamaya çalışarak kıpırdamadan yattı. Bu normal miydi? Kramp gibi hissediyordu -hayır, kramptan da kötüydü- vücudunda canlı bir şey hareket ediyor, her organına yayılıyordu.

Lucian'ın eli ensesindeydi ve aniden gerilen kaslarındaki gerginliği hafifletiyordu. Sanki bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi hareketsizdi. Ona ne olduğunu sormadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece onu kollarının arasına aldı, koruyucu ve sahiplenici bir şekilde.

Sekizinci Bölüm

Jaxon Lucian'ın kollarında sessizce yatıyor, geniş, karanlık gözlerle Lucian'ın yüzüne bakıyordu. Lanetli gözler. Dehşete kapılmış gözler. "Birden kendimi hasta hissettim." Aniden doğrulup Lucian'ı itti.
Aralarına mesafe koymak için boşuna çabalıyorlardı. Korkunç

yanma

karnındaki ağrı her geçen saniye artıyordu. Giderek artıyor ve tüm vücuduna bir orman yangını gibi yayılıyordu. "Lucian, gerçekten ters giden bir şeyler var." Lucian'ın eli Telefon küçük bir sehpanın üzerinde.

Lucian ona doğru eğildi ve ahizeyi elinden aldı. "Bu senin bedeninde gerçekleşen bir dönüşüm." Sesi bir kez daha tamamen ifadesizdi. "Vücudun kendini insan toksinlerinden arındırmalı." Yumuşak, gerçekçi sesiyle konuşuyordu.

Jaxon ondan uzaklaştı, gözleri kocaman olmuştu. İki elini de karnına bastırdı. Sanki birisi iç organlarına bir kaynak makinesi tutuyordu. "Ne yaptın Lucian? Ne yaptın sen?"

Ateş vücuduna hücum etti, kasları kasıldı ve kendini çaresizce yere düşerken buldu. bir tür nöbet geçiriyordu. Lucian ondan önce oradaydı, onu sımsıkı kucaklıyordu, zihni onunkini paylaşıyordu, böylece dalga dalga içinden geçerken korkunç acının yükünü o taşıyordu. Jaxon dehşet içinde sadece ona sarılabildi. vücudunda sürünüyordu.

Saatler sürmüş gibi görünüyordu ama dakikalar içinde acı azalmaya başladı. Küçük ter tanecikleri tenini kapladı ve kendini her zamankinden daha hasta, bitkin hissetti. "Ateş, Lucian. Ateşe dayanamıyorum. Canımı yakıyor. Her şey acıyor." Gözleri bile acıyordu.

Bir el salladı ve alevler yok oldu. Bir soğutma Esinti odanın içinde hareket ederek tenini yelpazeledi. Tırnakları adamın koluna batıyordu. Tekrar başlıyordu. Bunu onun zihninde hissetti, kabaran acı içini burkuyor, onu pençeliyordu. Lucian onun küçük bedenini kaldırıp yere çarpan nöbetlerin gücü karşısında dehşete düşmüştü. Kollarını ona dolamasaydı yere yığılacaktı.

Bu spazm bir öncekinden daha kötüydü, kasları derisinin altında düğümleniyor ve sıkılıyordu. Onun adını söylemeye, bir dayanağa ihtiyaç duyduğunda yaptığı gibi fısıldamaya çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı, bir vıraklama bile. Onun içinde onun için çığlık atıyordu.

Lucian onu bedeniyle ve zihniyle kuşattı. Kendisini bedeninin dışına ve kadının içine gönderdi. Organları yeniden şekilleniyor, dokuları ve hücreleri bükülüyordu. Acısını hafifletmek için elinden geleni yaptı ama Jaxon çok ufak tefekti ve nöbetlerin şiddeti vücudunu parçalıyordu, kasları o kadar gerilmişti ki sert düğümlere dönüşmüşlerdi. Onunla birlikte, onun için nefes aldı. Vücudu insan kalıntılarını reddettiğinde ve tekrar tekrar kustuğunda onu tuttu. O yüzünü yıkadı, üzerindeki kan tanelerini temizledi. Alnından terler boşandı ve acı dalgası dindiğinde onu salladı.

Jaxon pasif bir şekilde yatıyor, enerjisini koruyordu. Artık acıyla savaşmıyordu ve zihni dikkatle boştu. Gözleri genişledi ve çaresizce ona baktı, Bir sonraki nöbet tutmaya başladığında umutsuzca. Lucian kendini dişlerinin arasından eski dilde küfrederken buldu. Kusmanın bittiğinden, vücudundaki son toksinlerin de atıldığından emin olana kadar bekledi. ona güvenle uyumasını emredebilirdi.

Kız uyuduktan sonra, adam kızın vücudunu dikkatlice temizledi. odadaki tüm işkence kanıtlarını temizledi. Çok Yavaşça onu kucağına aldı ve göğsüne yasladı. Kendini çok hafif, çok narin, kemikleri çok kırılgan hissediyordu. Yüzünü onun saçlarına gömdü, gözyaşları yüzeye yakın yüzüyordu, gözlerini yakıyordu. Onu bodrumdan uyku odasına taşıdı ve yatağının ortasına yerleştirdi. Üzerine dikkatlice çektiği çarşafın altında küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Lucian oturdu ve uzun süre onu izledi, kara gözleri dalgın dalgın bakıyordu. Uyandığında tam bir Karpatyalı olarak uyanacak, yaşamını sürdürmek için kana ihtiyaç duyacaktı. Güneşte yürüyemeyecekti, cildi ve gözleri ışığa dayanamayacak kadar hassas olacaktı. Ona nefretle, tiksintiyle mi bakacaktı?

Bir saat daha bekledi.

Onu terk etmeden önce huzur içinde uyuyordu. Merdivenlerden yukarı ve evin içine doğru süzülürken üzerini giyindi. Gece serin ve berraktı, rüzgâr yüzünde tazeydi. Geceye dair anlattığı hikâyeleri içine çekti. Üç koşar adımla

Şehrin kalbine doğru kanat çırparak gökyüzüne yükseldi. İkisine de yetecek kadar kana ihtiyacı vardı. Onun avı Karanlıkta kendilerini güvende ve güçlü sanarak kurban aramak için şehirde dolaşan o ne idüğü belirsizler. Ama onları sanki güneş parlıyormuş gibi net bir şekilde görebiliyordu.

Kaldırırma indi, bir adım bile atmadan yürüyordu, kömür grisi takım elbise giymiş uzun boylu, zarif bir adamdı. O çok zengin görünüyordu, çevresiyle çelişiyordu. O Ne sağa ne de sola baktı, hiçbir şey duymuyormuş gibi davrandı ama her şeyi duydu, hatta sokağın diğer tarafındaki projelerden gelen alçak sesli konuşmaları bile. Arkasından gelen ayak seslerinin fısıltısını duydu.

Bir çift, sonra ikinci bir çift. Ayak sesleri birbirinden ayrıldı, saldırganlar iki taraftan ona doğru geliyordu. Bunlar yüzyıllar boyunca sık sık kullandığı insanlardı.

üzerinde para olduğu umuduyla ona saldırmaya çalıştılar. Onları cezalandırmadan önce her zaman kendisine saldırmalarına izin verirdi; zihinlerini okumak yeterince kolay olsa da, her zaman kötü niyetlerinden emin olurdu.

Onların düşüncelerini okudu, planlarını biliyordu, hangisinin lider olduğunu, hangisinin daha kötü niyetli olduğunu, hangisinin

İlk saldıran. Yürümeye devam etti, ne hızlı ne de yavaştı, dümdüz önüne bakıyor, sadece onların saldırmasını bekliyordu.

hareketlerini. Sokağı yarılamıştı, apartmanların arasındaki küçük bir ara sokağa girmek üzereydi ki Lider ona doğru koştu. Adam iri yarı ve güçlüydü, Lucian'ın başının etrafına bir kol sararak onu ara sokağa doğru itti. Lucian işbirliği yaptı ve her iki saldırgan da pencerelerden izliyor olabilecek herhangi bir gözün görüş alanından çıkana kadar liderin onu götürdüğü yöne doğru gitti.

Dönerek liderin elindeki bıçağı aldı, adamı son derece güçlü elleriyle yakaladı ve yumuşak bir komutla her iki saldırganı da durdurdu. İki kişi Haydutlar onun dikkatini çekmek için bekliyordu. Her ikisinden de derin derin içti, ikisinin de zayıf ve sersemlemiş olacağını umursamadan. Böyle adamları canlı bırakmak her zaman muazzam bir özdenetim gerektirirdi. Bazen, onların ahlaksız zihinlerini okuduğunda, bunu neredeyse imkânsız buldu. Ama kendine Karpat halkının koruyucusu olduğunu söyledi; insan ırkının kendi yasaları vardı.

Lucian iki saldırgan için de makul bir anı yerleştirme zahmetine girmede. Onu soymaya çalıştıklarını hatırlayacaklardı ve sonra zamanın siyah bir boşluğuna sahip olacaklardı ve hiçbir çabanın doldurmalarına yardımcı olamayacağı bir deneyim. Onları orada, inleyerek yerde yatarken, başlarına ne geldiğinden emin olmadan bıraktı.

Lucian döndüğünde ev serin ve karanlıktı. Bugünlerde Lucian eve dönmeyi seviyordu. Jaxon'a. Neredeyse Evdeki her şey onun anılarından, sevdiği şeylerden, rahatlatıcı bulunduğu renklerden seçtiği şeylerdi. Gördüğü ve hayran olduğu sanat eserleri. Kardeşinin karısının yarattığı inanılmaz sanat eserleri olan vitraylar bile özellikle Jaxon için yapılmıştı. Her bir parçada ev için güçlü

bir koruma ve rahatlatıcı bir his vardı.

İçinde yaşayanlar için bir hoş geldin ve sıcaklık davetiydi. Francesca gerçek bir şifacıydı ve sanatında bile bu yeteneği kendini gösteriyordu.

Uyku odasında giysilerini çıkardı ve Uyandırma emrini vermeden önce Jaxon'ı kollarına aldı. Dönüşüm tamamlanmıştı ve yaklaşık iki saat dinlenmişti. Herhangi bir yüzleşmenin bir sonraki yükseliş. Jaxon kıpırdandı, sanki hatırlıyormuş gibi hafifçe inledi, Ve sonra kalbinin sertçe çarptığını hissetti. Tamamen uyanıktı, gözlerini açmayı ve olanlarla yüzleşmeyi reddediyordu. Kendi kalbinin de hızla çarptığını hissetti; nefesi ciğerlerinde sıkışmıştı. İşte o an gelmişti. Dönüştüğü şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Onun kendisini reddetmesiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Lucian onu kollarının arasına almış, yüzünde birbirini kovalayan ifadeleri izliyordu. Jaxon'ın inanılmaz uzunluktaki kirpikleri Dalgalandı, sonra kalktı ve onun iri kara gözlerine baktı. Hiçbir kınama görmüyordu. Kadın sadece ona bakıyordu. Yavaşça bir elini kaldırdı ve adamın yüzünde olduğunu fark etmediği çatık kaşları ovuşturdu.

"Bu sefer ne yaptın?" diye sordu.

Elleri kızın yüzünde gezinerek saçlarını narin elmacık kemiklerinden uzaklaştırdı. "Sanırım zaten biliyorsun."

"Eğer düşündüğüm şeyse, şiddete başvurmak zorunda kalabilirim."

Yine yapıyordu, zihninin hazır olmadığı bir şeyle uğraşmıyordu. Onun yerine işaret parmağının pedi Ağzını biraz okşayarak. "O kadar endişeli görünme Lucian. Ben porselenden yapılmadım. Kırılmayacağım. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi bakıyorsun. Yine de söylemeliyim ki çok acıttı ve kendimi biraz daha güçlü hissettiğimde misilleme yapmak zorunda kalabilirim."

"Seni seviyorum meleğim ve gerekli olmasaydı sana bir dönüşümün acısını yaşatmazdım."

Jaxon başını sallıyordu. "Dönüşüm deme. Bence şu anda oraya gitmemeliyiz. Dönüşüm. Bir zamanlar izlediğim bir filme benziyor. İçinde vampirler ve iğrenç şeyler vardı. Bu gerçekten iğrenç yaratık kadın kahramanı ısırıldı ve sonra ona kanını verdi." Sesi bir an için kesildi ve titrediğini hissetti ama kararlı bir şekilde devam etti. "Bu onu vampir bir seks manyağına dönüştürdü. Etrafta koşuşturup erkeklerin boyunlarını emiyor ve küçük çocukları öldürüyordu. Pek benim tarzım değil. En azından küçük çocukları öldürmek. Erkeklerin boynunu emmeyi bilmiyorum." Vücudundan ince bir titreme geçti.

Eli saçlarını okşuyordu, bir kolu onu kilitliyordu. sahiplenici bir şekilde ona. "Başka erkeklerin boynunu emmene asla müsamaha göstermem, o yüzden bu endişeyi bir kenara bırakabiliriz."

"Çok memnun oldum. Gerçi belki de hoşuma giderdi," diyerek onu kızdırmaya çalıştı.

Onda en çok hayranlık duyduğu şeylerden biri de buydu. Korkmuştu, kalbi normalden daha hızlı atıyordu ama dayanıyor, cesur davranıyordu. Ona duyduğu saygı artmaya devam etti. "Üzgünüm meleğim, ama eğer durum buysa hayal kırıklığını atlatman gerekecek. Ben "Ne de olsa kıskanç bir adamım."

Bilinçaltında bir rahatlık arayışıyla ona sokuldu. "Kendine güveni tam bir adama benziyorsun Lucian. Kıskanç olacağına inanamıyorum. Ayrıca beni başka kimse istemiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Erkeklerin sana nasıl aşık olduğunu fark etmiyor musun? Depoya girip seni aptal yerine koyarak emirlerine itaatsizlik eden o aptal genç bile

kahramanlıklarının kendi reklamını yapmak için olduğunu düşündünüz, ama aslında o sizin onu fark etmenizi istiyordu."

"İmkânı yok." Jaxon şok olmuştu ve bunu belli ediyordu. "Politik gücü vardı ve ben tamamen karşı olmama rağmen bunu benim takımıma girmek için kullandı. Hazır değildi ve bir takım oyuncusu da değildi. O şan ve manşet istiyordu. Kamuoyu önünde benim birimim olabildiğince anonimdir, ancak rütbeler içinde en iyisi olarak bilinir. Benton'ın aklında kesinlikle ben değil terfi vardı," diyerek gerçeklerden emin olduğunu belirtti.

Lucian başını eğerek ağzının kenarına hafifçe dokundu. Bu hafif dokunuş kalbinin takla atmasına neden oldu ve onunkinde cevap niteliğinde bir sarsıntı hissetti. Dudakları zar zor onunkini sıyırdı, yine de midesinin çukurunda sıcaklığın kıvrıldığını hissetti.

"Görünüşü böyleydi ama aklında olan bu değildi. Öne çıkmak istiyordu, onu fark etmenizi istiyordu."

"Bu konuda kesinlikle ilginç bir yol izledi. Onu çok iyi fark ettim. Neredeyse Barry'yle beni öldürtüyordu." Sesi Lucian'ın değerlendirmesini reddettiğini ele veriyordu.

"Oradaydım, tatlım. Aklından geçenleri doğru okudum. Departmanınızdaki erkekler arasında büyük bir tahribat yaratıyorsunuz ve ne yazık ki şimdi bunu daha da fazla yapacaksınız."

Jaxon ona usulca güldü. "Bana vurulmuşsun, değil mi? Kimse beni istemiyor. Sadece işimde dinamit olduğumu düşünüyorlar, ki öyleyim," dedi sahte bir tevazu göstermeden.

"Çalıştığınız yerde etrafınız sürekli erkeklerle çevrili. Karpatyalı bir kadının erkeklerin içinde korunmasız olması insanlarla birlikte."

Şimdi kaşları havaya kalktı. "Şanslıyım ki ben sadece hayatını kazanmak için çalışan küçük bir insanım."

Eli saçlarını okşadı, sonra yumuşak tenini okşamak için hareket etti, sonra da onu çok ilgilendiren evcilleşmemiş sarı tellere geri döndü. "Artık değil. Ben modern bir adam değilim meleğim.

Yerine getirmeye yemin ettiğim görevlerime yürekten inanıyorum. Sen benim gerçek hayat arkadaşısın, kalbim ve ruhumsun, karanlığımın ışığı. Tehlike peşinde koşmanın, karanlığımın ışığı için istediğim şey olduğunu sanmıyorum. Sana bir şey olursa bunun dünya için ne anlama geleceğini bir düşün aşkım. Karanlığa karşı yüzyıllardır direniyorum, ama sana bir şey olursa gerçekten bir canavara dönüştüm. Ailemdeki avcılar bile beni takip edip yok etmeyi imkansız bulacaktır."

"Hiç sanmıyorum, Lucian. Unutuyorsun, alışmaya başlıyorum zihninizde olmak. Bir canavara dönüşmezsin. Sadece bana istediğini yaptırmaya çalışıyorsun."

"Demek beni tanıdığını sanıyorsun." Sesi her zamankinden daha yumuşaktı. Jaxon bir anda kaşlarını çattı ve temkinli bir

şekilde doğrulmak için hareketlendi, Vücudunun tepkilerini test ediyordu. "İşte böyle Lucian. Seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Hayatımı ele geçirmene nasıl izin verdim bilmiyorum. Ve şimdi de bu. Ne yaptığını bilmiyorum, ama bunun istediğim bir şey olmadığını biliyorum ve bana öyle ya da böyle danışmaya zahmet etmedin. Bu da

Eski moda olmak mı? Yüzyıllar önce mi doğmuş? Küçük kadının kendi hayatı üzerinde söz hakkı yok mu?" Eli süründü savunmaya geçti. O artık eskisi gibi değildi. Farkı hissedebiliyordu. İstese de istemese de gerçeklik içine işliyordu.

Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir adamla çırılçıplak yataktaydı. O bir erkek bile değildi. Seksi bulduğu güçlü bir yırtıcıydı. Nefes nefese, adamın göğsünün sert duvarını itti ve çarşafa tutundu, ona sarıldı. "Seni hiç tanımıyorum. Seninle yattığıma inanamıyorum."

Lucian'ın yüzü her zamankinden daha şehvetliydi, hafif, şaşkın bir kaş çatışı onu o kadar çekici kılıyordu ki Jaxon onun hemen oracıkta kanun dışı ilan edilmesini istedi. "Günümüz kadınları erkekleriyle yatmıyor mu? kocalar?"

"Biz evli değiliz. Ben seninle evlenmedim. Bunu yapmış olsaydım bilirdim. Yapmadım, değil mi?" Bir elini saçlarının arasından geçirerek her yöne savurdu, sonra da çok tehlikeli bir şekilde kayan çarşafı aceleyle tutmak zorunda kaldı. Adama dik dik baktı ve içinde bulunduğu duruma gülümsemesini istedi.

Lucian yüzyıllar boyunca uyguladığı otokontrolün kendisine iyi geldiğini fark etti. Yüz hatlarını tamamen ifadesiz tuttu, oysa sevinç seliyle gülümsemeyi çok istiyordu. Kalbini. İçini eritmiş, onu nazik bir şeye dönüştürmüştü, oysa böyle şeyler hissetmesine imkân olmadığından o kadar emindi ki. Kollarını ona sarmak istedi. Gözleri arzudan kararana ve vücudu onunkiyle birlikte alevler içinde kalana kadar onu öptü. "Hayat arkadaşının ne olduğunu sanıyorsun? Biz Karpat halkına göre evliyiz. Sonsuza dek birbirimize bağlıyız, beden ve ruh olarak."

Etrafında bir toga gibi dönen ve ayaklarının dibinde topaklanan çarşafı ağırbaşlı olmaya çalışarak yataktan fırladı, hareket özgürlüğünü engelliyor. "İşte yine sonsuzluk gibi kelimeler kullanıyorsunuz. Gördünüz mü? Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Birbirimize hiç uymuyoruz. Ve ben

etrafta uyumak. Bana bir şey yaptın. Bir çeşit kara büyü numarası. Voodoo. Benim bazı ahlak kurallarım vardır. Öyle herkesle yatmam, biliyorsun."

Bir gülümseme tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Lucian'ın siyah gözleri ona parıldıyor, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan yavaş ve yakıcı bir sahiplenmeyle üzerinde geziniyordu

muhtemelen ifade eder. "Ben sıradan biri değilim Jaxon ve 'etrafta yatıp kalkmadığın' için sana minnettarım. " Sonra hareket etti, şık bir orman kedisi gibi tembelce gerindi.

Kalbi bir anda aşırı derecede çarpmaya başladı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde yataktan uzaklaşmaya başladı. "Benden olmadığım bir şey olmamı istiyorsun Lucian. Bana bazı şeyleri düşünme fırsatı vermedin."

"Ne gibi şeyler? Düşünecek ne vardı ki? Toprakta dinlenmeliyim. Yanımda olmazsan bunu yapamam. Sen başını belaya sokmaya meyillidir."

Bir anda kara gözleri alev alev parladı. "İşte bu kadar! Senden bıktım artık. Ne yaptığının farkında bile değilsin. Hiç pişmanlık göstermiyorsun. Tüm uzlaşmayı benim yapmam gerekiyor ama ortada bir uzlaşma yok. Sen sadece Bir şey yapacağıma karar veriyorum ve yapıyorum. Ve canım çok yanıyor!" Bu veda cümlesiyle birlikte yatak odasından hışımla çıktı. Arkasından gelen çarşafın eteği kapının kenarına takıldı ve onu kısa düşürdü. Jaxon çarşafın yere düşmesine izin vererek Lucian'ın gözünün önünden kaybolmadan önce onun yumuşak, solgun tenine ve güzel kıvrımlarına son bir kez bakmasını sağladı.

Lucian tekrar gerindi, güçlü kaslarının ve vücudunun verdiği canlılık hissinin tadını çıkarıyordu. Onu tekrar istiyordu. Onu her zaman isteyecekti. Tamamen doyduğu gün asla gelmeyecekti. Gülümsüyordu.

Dur. Kız onun için mükemmel bir mucizeydi. Şu anda, çoğu kadın dönüşüm düşüncesi karşısında histerik bir hale bürünürken, o kibirli bir Karpat erkeği olduğu için Lucian'a cehennemi yaşıtıyordu. Lucian, onun bir gün Olduğu şeyle yüzleşmek onun için kolay olmayacaktı, ama bu onun için gerekliydi.

devam eden güvenlik. Jaxon rafa kaldırılacak bir kadın değildi. Lucian ne karar verirse versin o her zaman olayların içinde olacaktı. Lucian bir kez bu gerçeği kabul etmişti, Onun kişiliğini, korumacı doğasını kabul ederek, felaketi önlemek için önündeki tek yolu seçmişti.

Çıplak ayaklarıyla odanın öbür ucuna yürüdü ve eğilip kızın atılmış çarşafını aldı. Tekrar gülümsedi. Kıskançlık yaşayacağı hiç aklına gelmemişti ama yine de diğer erkeklerin ona yakın olması fikrinden hoşlanmadığını fark etti. Onu düşünmelerini bile istemiyordu, onun üzerinde fanteziler kuruyordu. Dahası, onun masum ve seksi gülümsemesiyle onlara gülümsemesini ya da insanların birbirlerine sık sık yaptığı gibi onlara dokunmasını istemiyordu. Duygularla yaşamak ilginç bir deneyimdi.

Daha da kötüsü, şimdi

Jaxon tamamen Karpatlıydı, erkekleri cezbetme yeteneği artacaktı. Sesi daha çekici hale gelecek, duyanların tekrar tekrar duymak isteyeceği kadar akılda kalıcı olacaktı.

Gözleri erkekleri kendisine çekecekti -sanki zaten çekmiyorlarmış gibi. Lucian içini çekti ve başını salladı.

Evin içinde ilerledi ve merdivenlerden yukarı, kızın odasına çıktı. Birkaç giysi alabilmesi için çekmeceler açılmıştı. Jaxon geniş banyodaydı. Duşun sesini duyabiliyordu. Lucian onun zihnine çok nazikçe dokundu.

Paniklemişti ve normal insani faaliyetlerle kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Zihninde gözyaşları vardı, yüzünden aşağı akıyordu. Bir anda kendini onunla birlikte olma ihtiyacı içinde buldu.

Ama banyonun kapısı sıkıca kilitlenmişti ve kadın kapının dibine rulo yapılmış bir havlu koymuştu. Lucian her şeye rağmen kendini yine gülümserken buldu. Onun gerçek gücü hakkında hiçbir fikri yoktu. Zihinsel olarak ona kapıyı açmasını emredebilirdi. Tek bir dokunuşla açabilirdi. Kapıyı bir kez daha açabilirdi.

Binlerce yönden. Katı gövdesi bir an için parıldadı, sonra maddesizleşti, şeffaflaştı ve buğuya dönüştü. Damlacıklar kapının anahtar deliğinden akarak banyoya döküldü ve duşun buharına karıştı.

Lucian sisin içinden çıktı, kaslı gövdesi bir kez daha sağlamlaşmıştı. Cam duş kapısından Jaxon'ı net bir şekilde görebiliyordu. Alnını duvara yaslamıştı, su başından aşağı ve sırtından akıyordu. Güzel, solgun ve kırılğan görünüyordu. Adamın nefesini kesmişti.

Sessizce küvete girdi ve ona doğru uzandı, güçlü kollarıyla onu göğsüne doğru çevirdi ve itiraz etmesine fırsat vermedi.

"Gözyaşlarına dayanamıyorum, aşkım. Ne yapmamı istediğini söyle, yapayım. Her şeyi yaparım. İçimdeki tek şey sensin.

benim için önemli olan bu dünya." Elleri kızın yüzünü çevreleyerek başını kendisine doğru eğdi. Gözyaşlarının tadına bakmak için eğildi. O

İçi sızladı, kalbi gerçek bir acıyla sıkıştı.

Jaxon onun gözyaşlarına verdiği tepkiyi hissetti ve bunun gerçek olduğunu anladı. Onun üzüntüsünden rahatsız olmuştu. Ağzı onunkinin üzerinde ileri geri hareket etti, nazik, ikna edici bir okşayış. Bir anda Vücudunun tepkisini, kalbinin onunkinin ritmini nasıl bulduğunu, kanının nasıl ısınmaya, toplanmaya ve taleplerde bulunmaya başladığını hissedebiliyordu. Bu yeni bir gözyaşı selini beraberinde getirdi. Onu istiyordu, onunla bu şekilde birlikte olmak istiyordu, Lucian onu böylesine koruyucu, böylesine şefkatli bir şekilde tutuyordu. Son derece güçlüydü ama yine de ona karşı çok dikkatli, çok nazikti. Onun bu

yönünü seviyordu, ona ihtiyaç duymasını, onu arzulamasını
seviyordu,

sadece onu istiyordu. Ama onu istemiyordu. Hiç kimseyi istemiyordu.

Lucian onun zihnini okuyarak, "Beni istemeni istiyorum," diye fısıldadı. "Benim seni tanıdığım gibi senin de beni tanımanı istiyorum." Ağzı onun boynunda, yumuşak boğazında dolaştı. "Seni tanıdığım gibi

Seninle ilgili her şeyi biliyorum ve sana deliler gibi aşığım. Aşk, sana karşı hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime bile değil. Beni tanımak için zaman ayır, Jaxon. Benim için dene meleşim. Sadece dene."

Ağzı ısı ve renklerden oluşan bir dünya yaratıyordu, sadece ikisinin var olduğu bir yer. Elleri kadının vücudunda zarif bir özenle geziniyordu.

"Artık senin gibiyim, değil mi?" Jaxon usulca onun göğsüne doğru fısıldadı.

Parmakları ensesini buldu, saçlarında gezindi, dokunuşu sahipleniciydi. "Sen Karpatyalısın tatlım, halkımızın tüm yeteneklerine sahipsin. Toprak bizi çağırır, rüzgâr, yağmur, gökyüzü. Burası çok güzel bir dünya. İstersek kurtlarla birlikte koşabilir, yırtıcı kuşlarla birlikte uçabilir, balıklarla birlikte nehirlerde yüzebiliriz. Size insan gözünün hiç görmediği harikalar gösterebilirim. Öyle inanılmaz şeyler yapabilirsiniz ki, her şeyin ötesinde bir mutluluk duyarsınız."

Yüzündeki gözyaşlarını öpmesine izin verdi, yükselen açlığının kendisinininki olmasına izin verdi. Olanlarda bir delilik vardı ama artık bunun onun için bir önemi yoktu. Olanı değiştiremezdi. Onun yaptıklarını geri alamazdı. Ve bunu yaptığı için ondan nefret edemezdi. Jaxon sadece onun sağlayabileceği karanlık tutkunun içinde kendini kaybetmek istiyordu. Onu istiyordu.

ne olduğuyla asla yüzleşmek zorunda kalmasın diye ona çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

Elleri Lucian'ın vücudunda geziniyor, belirgin kasların her birinin izini sürüyordu. Lucian ona yaklaşıırken başını ellerinin arasına aldı, ağzı ıslak teninde geziniyor, dilinin üzerinde küçük su tanecikleri yakalıyordu. Vücudu acı verici bir ağrıya doğru geriliyor, acil taleplerde bulunuyordu. Onu rahatlatmak, kendisini kınamadığı için onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istiyordu. Onu kollarına almak ve ağlamasına izin vermek istiyordu, eğer bedeninde olanlarla yüzleşmesine yardımcı olmak için ihtiyacı olan şey buysa. "Sen benim ihtiyaçlarımı karşılamak için burada değilsin meleğim. Ben senin ihtiyaçlarına hizmet etmek için buradayım. Sana sarılmama izin ver. Bana soru sor."

Gözlerinde bir an için dehşet parıldadı, sonra katıksız bir duygusallığın boğucu alevinde kayboldu. Elleri Lucian'ın kalçalarında geziniyor, kalçalarının belirgin kaslarına giriyor, uyluklarını keşfediyordu. "Yaşadığımı hissetmek istiyorum, Lucian. Kendi dünyam üzerinde biraz gücüm, biraz kontrolüm olduğunu hissetmek istiyorum. Sadece hissetmek istiyorum." Elleri Lucian'ın sert, kalın Arzusunun kanıtı, tırnakları hafifçe okşuyor, elleri onun şeklini ve dokusunu öğrenmekten zevk alıyordu.

Lucian'ın başı geriye gitti, gözleri kapandı. Parmaklarının onu bu kadar yakından okşamasının verdiği hazzın etkisiyle bile Lucian onun zihniyle bütünüyle birleşmiş, en büyük ihtiyacını, en büyük arzusunu bulmaya çalışıyordu. Kadın tüm gerçekliği dışarı itmişti, Kendini sadece onu düşünerek sabitliyordu: Onunla olmayı ne kadar çok seviyordu, onun gözlerini seyretmeyi ne kadar çok seviyordu.

Buz gibi soğuktan erimiş sıcaklığa, vücudunun sertleşmesine rağmen inanılmaz derecede nazik kalmasına. Düşünceleri onun nefesini, kalbini çaldı. Onun cesaretine hayranlık duyuyor, geçmişteki varlığının kasvetini ortadan kaldırmak istiyordu ve kimsenin ona zarar vermeyeceğine kararlıydı. Onun huzur içinde olmasını, artık korkunç yaratıkları yok etmek zorunda kalmamasını istiyordu. onların dünyasında serbest. Onu memnun etmek istiyordu ve

deneyimsizliği konusunda endişeliydi.

Kadının ağız -süt gibi, nemli bir sıcaklıkla- onun etrafına kapandığında ciğerlerindeki hava boşaldı. Onun erotik fantezilerinden yararlanabiliyor, ona ne yaptığını hissedebiliyordu. Jaxon'ın Yeni keşfettiği gücün içinde kendini kaybetmişti ve Lucian kabaran bir arzuyla, sıcak, sert bir açlıkla tepki veriyordu. Aslında dişleri birbirine kenetlendi. Adamın kalçalarının ritmini buldu, çaresizce içine doğru hareket etmesinden zevk aldı. Zaman kaybolmuştu. Gerçeklik kaybolmuştu. Jaxon ortadan kaybolmuştu ve onun yerinde bir siren, onun öz kontrolünü çalma yeteneğini test eden bir baştan çıkarıcı vardı.

Lucian ellerini kızın saçlarında birleştirdi ve ağzını bulmak için onu kendine doğru çekti. Kız ona doğru hareket ediyor, göğüsleri onu tahrik ediyor, elleri onu okşuyor ve ateşliyordu. Boğazından göğüslerinin kremsi kabarıklığına kadar ateşten bir iz bıraktı. Avuç içi, kızın memelerindeki sıkı sarı bukleleri buldu.

Uyluklarının tepe noktasını ve nemli bulmak için yakınına bastırdı, sıcak karşıladı. Parmakları onun hazır olup olmadığını test etmek için hareket etti ve sıcak kadifenin onun etrafında kenetlendiğini gördü.

Ona hissettiği aynı aciliyetle ihtiyaç duyuyordu. Nefesi sıkı soluklarla geliyordu.

"Acele et, Lucian!" Kadının nefes nefese haykırışı Lucian'ın içine delici bir sevinç dalgası gönderdi. Ona ihtiyacı vardı; başka hiçbir

onun için yapardı. O onun gerçek hayat arkadaşıydı ve vücudu

onun için ağladı. Onun her şeyini istiyordu. Bedenini ve ruhunu olduğu kadar aklını ve kalbini de. Ve zihni ona duyduğu sıcak, aç ihtiyaçla doluydu.

Onun küçük belini kavradı, kollarının arasına aldı ve bir kılıç için mükemmel bir kılıf gibi üzerine yerleştirdi. A

İçlerinden birinden bir ses kaçtı; ondan mı, yoksa ondan mı?
Hangisinin Lucian, hangisinin Jaxon olduğunu ikisi de
bilmiyordu. Kadın sıkı ve mükemmeldi ve Lucian onu
tamamen doldurmuş, içinde tutuyordu.
güçlü bir kucaklaşma. Jaxon kollarıyla onun boynunu
çevreledi,
Ona yaklaştı, ten tene, kalp kalbe. Kadın kapandı.

Gözlerini açtı ve birleşmelerinin güzelliğinin onu çok uzaklara götürmesine izin verdi, ta ki Lucian'la birlikte sonsuza dek sürmesini isteyerek serbest düşüşe geçene kadar. Kendi özel erotik fantezi dünyalarında sadece ikisi vardı.

Onu tutuş şekli çok doğrudu. Nazik, şefkatli, ama yine de içinde derinlemesine hareket ediyor, her vuruş ateşli bir

Her ikisinin de daha fazlası için sonsuza dek uzanmasına neden olan sürtünme. Lucian başını koruyucu bir şekilde onunkinin üzerine eğdi, vücudu onu sevgi, sıcaklık ve rahatlıkla çevrelerken bile onunkini mükemmel bir coşkuyla çevreledi.

Jaxon iç kaslarının gerildiğini hissetti, bu his gittikçe artıyordu, zevk neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Dişleri adamın omzunu buldu; nefes almak, akıl sağlığını korumak için soluk soluğa kalmıştı, tüm gücü tükense bile anı uzatmaya çalışıyordu.

bedeni parçalanıyor, dağılıyor, kontrolden çıkıyordu.

Lucian'ın zihni onunkiyle sıkıca birleşmişti. Kadının vücudunun kendi vücuduna verdiği tepkiyi hissedebiliyordu ve bu kendi beyaz patlamasını tetikleyerek her ikisi için de bu hissi yoğunlaştırdı. Artçı şokun dalgalarını hissedebiliyordu, vücudu kasılıyor ve onunkinin etrafında salınıyor.

Onu çevirdi, böylece su ikisinin de üzerinden aktı. Jaxon ona yapıştı, bir olmanın bütünlüğünden vazgeçmek istemiyordu. Lucian sadece ona sarıldı.

Onu rahatlatmak için kollarına sımsıkı sarıldı. Sonunda başını kaldırdı ve onun siyah kadife gözlerine baktı.

O kadar kırılgan, o kadar savunmasız görünüyordu ki, kırılabileceğinden korktu.

"Seninleyim Jaxon," diye fısıldadı usulca. Yavaşça bedenlerini ayırmaya başladı, kendini neredeyse yoksun hissediyordu. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Ben

senin içindeyim, sen de her zaman benim içimde
olacaksın." Onu nazikçe kollarının arasına aldı.

"Bunu düşünemem Lucian. Eğer denersem çıldırırım."

"Sorun değil meleğim. Kendinden ne bekliyorsun? Anında kabul mü? Kimse böyle bir şeyi kolayca kabul edemez. Bu karanlık bir armağan. Güzel bir dünyada yaşıyoruz, evet, ama bize verilen özel yetenekler için yüksek bir bedel ödemeliyiz. Ve hayat arkadaşınızın sizi tehlikeli durumlara sokan sorumlulukları var. Elimde olsa olduğum şeyi değiştirirdim.

-halkım bana ölümün kara meleği der- ama ben bir ölümsüz avcısıyım ve korkarım hep öyle kalacağım."

Geniş gözleri ani bir öfkeyle parladı. "Sana diyorlar ki O mu? "Ölümün kara meleği" mi? Onlara bu kadar çok şey vermişken nasıl bu kadar korkunç olabilirler? Seni yargılamaya ne hakları var?" Genç bir dişi kaplan gibi ona karşı anında korumacı bir tavır takındı ve birden onu çocuklarıyla birlikte hayal etti.

Bu düşünce onda gülümseme isteği uyandırdı. Bunun yerine suyu kapattı ve onu duştan çıkardı. Fayansların üzerinde durduğunda, onu büyük bir havluyla sardı.

Kenarları bir araya getirerek onu kendine yaklaştırdı. "Ben muazzam bilgi ve güce sahip kadim bir Karpat erkeğiyim. Halkım bu bileşimin ne kadar tehlikeli olduğunu bilir. Bizler yırtıcıyız aşkım ve hayat arkadaşlarımız olmadan her an dönüşebiliriz. Çoğu erkek benim var olduğumdan çok daha az yüzyıl sonra dönüşür."

Ona ters ters baktı. "Onlar için bahaneler uydurma. Aklına girdim ve sen de benden daha fazla katil değilsin."

Güldü; kendini tutamadı. Paylaştıkları onca şeyden sonra şimdi bile çok masumdu. Asla onun olduğu gibi olamazdı, ince bir medeniyet kaplaması olan bir yırtıcı. ve muazzam bir disiplin. Onun karanlığına ışık oldu,

onun kurtarıcısı, onun mucizesi ve o bunu göremiyordu. Onun gözlerinden kendine bakamıyordu.

"Şafak yaklaşıyor, Jaxon." Saate bakmadan bunu biliyordu; halkı her zaman güneşin doğduğu ya da battığı anı tam olarak bilirdi. "Benimle birlikte uyku odası."

Lucian onun o anki isteksizliğini, içini kaplayan ani korkuyu hissetti. Bu onun zihninde her şeyi gerçek, kabul edemeyeceği kadar kesin kılıyordu. Elini uzattı. "Benimle yürü." Sesi kadife gibi yumuşak ve nazikti.

Jaxon onun eline baktı, onunla gitmek istemiyordu, sanki bir şekilde evin ana bölümünde kalarak insan olarak kalacaktı. Kendini parçalanmış hissediyordu, kalmak istiyor ama Lucian'ı incitmek de istemiyordu. Çok yavaşça, tereddütle elini onun elinin içine koydu. Lucian'ın parmakları onunkileri sardı, sıcak ve emin. "Benim yanımda her zaman güvende olacaksın, Jaxon. Eğer buna inanırsan, bunu da atlatırsın."

Kadın omzunun koruması altına girene ve kolunu ona dolayana kadar çekiştirdi. Birlikte evin içinde ilerlediler, geniş döner merdivenden aşağı indiler, mutfaktan geçtiler ve bodruma indiler. Uyku odasına giden dar koridora girdiklerinde onun tereddüt ettiğini hissetti. Merdivenlerden geri koşma düşüncesi zihnindeydi. Lucian sadece Kolunu sıktı, başını eğerek küçük bir cesaretlendirme jestiyle ağzının sıcaklığını kızın şakağına değdirdi.

"Var olduğum tüm yüzyıllar boyunca Jaxon, senin gibi bir kadınla hiç karşılaşmadım." Ona duyduğu hayranlık ve sevgi, sesinin yumuşak saflığında gizliydi. Kasıtlı olarak nefes alışını onunkiyile, kalbini onunkiyile eşleştirdi, böylece

panik halindeki hızını daha sakin bir hale getirmiştir. Kolayca Zihninde hareket etti, kaosu yatıştırdı, hafif bir dokunuşla sükûnet ve kabullenme getirdi, onu bu zor geçişte rahatlattı.

Lucian onun özgür iradesini elinden almamaya dikkat ediyordu.

onun acısına dayanamıyordu. Hayatında başka hiçbir şey onu bu kadar etkilememiştir. Onun için her şeyi yapardı, Onu korumak için her şeyi yapardı. Zihnindeki her korkunç anıyı silme, geçmişini tamamen silme yeteneğine sahipti. Onun bir Karpatyalı olduğunu kabul etmesini, her zaman bir Karpatyalı olduğuna inanmasını sağlayabilecek kapasiteye sahipti ama bunun yanlış olduğunu biliyordu. Yine de bu fikir aklından çıkmıyordu. O Onun acı çekmesine izin verdiği için, din değiştirirken çektiği fiziksel acıya ve şimdi de çektiği ıstıraba neden olduğu için kendinden nefret ediyordu. Yaptığı şeyi kabullenmeye çalışıyordu.

"Bundan nefret ederdim. Sonunda bu yalanla yaşayamaz hale geleceksin Lucian," dedi sessizce.

Ona baktı, siyah bakışları sevgi doluydu. Kız Geniş kahverengi gözleriyle ona bakıyordu, gözlerinin derinliklerinde bir kahkaha vardı. "Seni okumayı öğreneceğimi düşünmedin değil mi? Bu kadar kolay mı?" Kadın başını salladı. "Hayır, okumayı seçeceğimi düşünmedin herhalde." Bu bilgiyi yakaladığı için kendini beğenmişti.

Odanın kapısını açtı ve önce onun girmesine izin vermek için geri çekildi. Kızın onun düşüncelerini okumayı seçmesi onu memnun etmişti. Bu, hayat arkadaşları arasındaki bir yakınlıktı; duygu ve düşüncelerin kelimeler olmadan paylaşılması. A iki kişilik özel yol. "Beni sürekli şaşırtıyorsun," diye itiraf etti. Ve şaşırttı da. Her yeni duruma uyum sağlama becerisiyle onu şaşırtıyordu. Sadece gülümseyebildiği gerçeği bile

hayret vericiydi.

Jaxon havluya tutunarak etrafına bakındı
Kendini bu kadar savunmasız hissetmemek için umutsuzca
giyecek bir şey arıyordu. Lucian tertemiz beyaz ipek bir
gömlek uzattı ve kadın kollarını gömleğin içine soktu.
Lucian gömleğin önünü iliklemeye başladığında uzun
kirpikleri aşağı kayarak yüz ifadesini gizledi.
parmak eklemleri çıplak tenine değdi. "Kendini duvara
fırlatan o yaratık neydi?
Vampir değildi, değil mi, çünkü inanılmaz derecede aptalca
görünüyordu."

"O bir hortlaktı. Yürüyen ölü. Vampir gibi ölümsüz değil ama
vampirin bir kölesi. Bir hizmetçi. Bir kukla. Size söylediğim
gibi, vampir gün boyunca dinlenirken emirlerini yerine
getirmesi için bir insanı kullanabilir. Gulyabani sadece
vampirin isteklerini yerine getirmek için yaşar. Vampirin
kanı ve ölülerin etiyle beslenir."

Jaxon'ın nefesi kesildi ve ağzını kapattı. "Sana neden soru
sorduğumu bilmiyorum. Her zaman çılgınca şeyler
söylüyorsun. Ve bunu yapacağını bilmiyormuşum gibi de
değil. Yine de hemen soruyorum." Bir elini saçlarının
arasından geçirdi,
Her yöne nemli dallar gönderiyor.

Lucian otomatik olarak uzanıp onun saçlarını düzeltti. "Bir
hortlak tehlikelidir çünkü tamamen yok olana kadar asla
durmaz."

Başını salladı ve bilgileri zihninde tekrar tekrar gözden
geçirdi. "Peki ya duvar? İçinde ne tür bir güvenlik sistemi
var? Bir çocuğun o duvara tırmanmaya çalışabileceği hiç
aklınıza geldi mi?"

"Eğer bir çocuk duvara tırmanmaya kalkışırsa, kesinlikle
hiçbir şey olmaz," diye yanıtladı. "Duvar sadece kötülüğe
tepki verir."

Alt dudağını ısırarak tekrar başını salladı. "Doğal olarak.
Tabii ki. Neden başka bir şey düşüneyim ki?"

"Yatağa gel meleşim," diye usulca davet etti.

Ona bakmıyordu, gözleri dikkatle etrafındaki duvarları inceliyordu. Bu odanın inşası konusunda titiz davranmış, yer üstündeki bir yatak odasının kopyası gibi görünmesini sağlamıştı. Hafifçe zihnine dokundu, yanlış olabilecek her şeyi düzeltmek istiyordu. Yüzünde bir gülümsemenin belirmesini engellemek için büyük çaba sarf etti. Verdiği tepkinin odayla, dönüşümüyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun çıplak bedeniyle ilgiliydi ve birlikte yaptıkları şeyler.

Lucian yatağa doğru süzüldü ve vücudunun alt kısmını bir çarşafıa örttü. "Bütün gün odanın içinde mi dolaşacaksın?"

"Belki," diye cevap verdi, duvarlara dokundu, dokuyu hissetmek için parmak uçlarını üzerlerinde gezdirdi. "Yerin ne kadar altındayız?"

Lucian güçlü omuzlarını silkti, kasları rahatça dalgalandı, gözleri aniden dikkat kesildi. "Yerin altında olmakla ilgili bir sorunun mu var?" Lucian onun zihninde bir gölgeydi ve yeraltında olmaktan hiç endişe duymadığını biliyordu. Yatağa girmeye isteksizdi, uyumaktan, uyanmaktan korkuyordu, gerçekte yüzleşmekten korkuyordu.

Ona baktı, çıplaklığı örtüldüğü için şimdi daha rahattı. Davranışları ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Neden Lucian'la birlikte olmayı bu kadar çok istiyordu? Bu hiç ona göre değildi. Lucian en başından beri ona kim ve ne olduğu konusunda dürüst davranmıştı ama o yine de söylediği ve yaptığı her şeyi kabul etmişti.

"Sen benim hayat arkadaşısın, Jaxon. Sen benim ruhumun diğer yarısı olarak doğdun. Bedenin ve zihnin beni tanıdı. Kalbin ve ruhun benim için haykırdı. Halkımızın yolu budur."

"Ben Karpatyalı değilim." Bunu savunmacı bir şekilde söyledi, eli koruyucu bir şekilde boğazına gidiyor. "Neden böyle bir şey olsun ki?"

"Bu sizin için olduğu kadar benim için de bir gizem. Bana söylenen tek şey, psişik glere sahip bazı insan kadınların erkeklerimiz için gerçekten hayat arkadaşı olduğuuydu." Sesini kasıtlı olarak yumuşattı, yatıştırıcı, sakın bir dinginlik uyandırdı. "Belli ki yle." Bir kez daha tamamen onunla birleşti, kalbini ve ciğerlerini yavaşlattı, zemini geçip onun yanındaki yatağa kayacak gc bulmasına izin verdi.

Lucian kollarıyla onu sımsıkı sararak küçük bedenini iri gövdesinin sığınağına çekti. Lucian'ın dokunuşları içinde yükselen dehşet dalgasını yatıştırarak hemen rahatladı. Duygusal ve fiziksel olarak hırpalanmış hissediyordu. Çok fazla sorusu vardı ama cevaplanmasını istemiyordu, ona syleyebileceklerine karşı kendi tepkilerinden korkuyordu.

"Sadece uyumak istiyorum Lucian," dedi başını sallayarak. omzuna sarıldı. "Sadece uyuyabilir miyiz?"

Onun nefesini tuttuğunu hissetti. Uyumak istemiyordu; kaçmak istiyordu. Başının tepesine bir öpücük kondurdu, parmakları şefkatle saçlarında gezindi. "Uyu meleğim. Benimle güvende olacaksın." Kontrolü ele aldı ve onu hemen derin bir uykuya gönderdi, böylece komuta karşı koyma şansı kalmayacaktı.

Bu gece bu odada ya da bu yatakta uyumayacaklardı. Vücudunun genleşmeye ihtiyaçı vardı; sadece toprağın gerçek bir Karpatyalıya sunabileceği şifaya ihtiyaçı vardı. Lucian

onu varoluşlarının bu özel gerçeğiyle yüzleşmeye zorlamak gibi bir niyeti yoktu. Onun hayat arkadaşıydı; bu nedenle onun sağlığını ve mutluluğunu sağlamaktan başa bir şey yapamazdı. Ama o

Bu kadar erken bir aşamada öğrenmesinin gereksiz olduğunu düşündüğü ayrıntılardan onu uzak tutmak istedi.

Kadının hafif bedenini kollarının arasına aldı, sonra da sol taraflarındaki duvara odaklandı. Duvar kayarak toprağın kalbinin derinliklerine inen dar taş geçidi ortaya çıkardı. Kayanın içinde hazırladığı zengin, koyu renkli toprak yatağına gelene kadar aşağıya doğru takip etti. Elini sallayarak yatağı açtı. Sonra yatağın içine süzüldü ve Jaxon'ın ince bedenini ona doğru çekti. Korumalar yerinde, kurtlar serbestçe dolaşıyor, ininin davetsiz misafirlerden gizli kalması için tüm kapıları kapattı. Yine her kapıya, geçit boyunca ve üstlerindeki kaya yatağına korumalar yerleştirdi. Ancak o zaman Jaxon'u halkının derin uykusuna gönderdi, kalbini ve ciğerlerini durdurarak toprağın içinde ölüm kadar hareketsiz yatmasını sağladı. Bir elini sallayarak Toprağın üzerlerine dökülmesini emrederek kendi bedenini Karpat uykusuna gönderdi. Kalbi bir an tekledi, sonra atmaya kesti. Toprak, sanki yüzyıllardır orada duruyormuş gibi hiç bozulmadan, her şey yerli yerine oturana kadar üzerlerine dökülmeye devam etti.

Dokuzuncu Bölüm

Güneş gökyüzünde ağır ağır ilerliyordu. Tepedeki ev sessiz kaldı, güzel vitray pencereler ışık ışınlarını güneşe doğru geri yansıtıyordu. İçerisi sessiz ve sakindi, havanın kendisi durgundu, sanki ev canlıydı ve bir şey bekliyordu. Güneş batmaya başladığında, toprağın derinliklerinde tek bir kalp atmaya başladı. Lucian Üzerlerindeki toprağı açarken bile arazisinin etrafındaki alanı taradı. AH sessizdi. Topraktan süzülerek uyku odasının rahatlığına geri döndü. Jaxon'u yatağı yatırdı, aynı zamanda elini sallayarak lambayı yaktı.

Mumlar. Dans eden alevler odaya rahatlatıcı gölgeler ve kokulu otlar yayıyordu.

Lucian, Jaxon'un vücudunda tek bir toprak zerresi kalmadığından ve temiz bir şekilde uyanacağından emin olmak için vücudunu dikkatle inceledi ve tazelendi. İç organlarını inceleyebilmek için kendini bedeninin dışına ve onun bedenine gönderdi. Onun tamamen iyileştiğini kendi gözleriyle gördü. Ancak her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirdiğinde onu Karpatyalıların uykusundan ölümlülerin hafif uykusuna bıraktı. Onun ilk nefesini aldığını hissetti, kalbinin ilk atışını duydu. Elleri gömleğin ince ipeğinin altındaki küçük beline gitti, böylece yumuşak saten tenini hissedebildi.

Anlık bir ısı dalgasının kendi bedenine doğru aktığını hissetti. ve tembelce gerindi. Kadın onunla birlikteydi. Her yükselişinde onunla birlikte olacaktı. Gömleğini karnından itti ve tenini tatmak için başını eğdi. Elleri kalçalarının tatlı kıvrımlarını takip etti. Adam narin kemik yapısına, vücudunun hatlarına aşına olmaya başlamıştı. Teni adamın altında ısınıyordu. dolaşan eller ve ağız. Daha da alçaldı, onu tatmak istiyordu, onun sadece kendisinin sağlayabileceği erotik zevke uyanmasını istiyordu.

O sıcak, akan bir baldı, o kadar yumuşaktı ki sürünmek istedi. onun içinde. Uyandığı anda, onun tam olarak farkına vardığı anda, ne yaptığını, yükselen açlık dalgasının vücudunda bir ateş topu gibi hızla ilerlediğini biliyordu. Lucian! Lucian! Adını kendi türlerine özgü bir şekilde haykırdı, vücudu sıcak, huzursuz ve ihtiyaçla ağrıyordu. Onun için yanıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onun kendisine yaptıklarına ihtiyacı vardı, Onun içinde sıcak, sert ve kalın hissetmeye ihtiyacı vardı, korkunç fırtınayı dindirmek için. Vücudu dalgalandı

Hayat, öyle bir zevkle onun adını tekrar haykırdı ki, elleri saçlarına yapışarak onu kendisine doğru çekmeye çalıştı.

Bir anda onun vücudunu kendi vücuduyla örttü. Kadının girişi ona sıcak, kremi bir davetiye gibiydi. Ona doğru bastırıldığında, sıkı kılıfının içinde kayarken, vücudu tekrar tekrar tepki verdiğinde nefesi kesildi, dışa doğru spiral çizdi, kasıldı ve kavradı. Sonra sert ve hızlı bir şekilde içine giriyor, kalçaları onu gittikçe yükselen bir ateş fırtınasına sürüklüyordu.

Jaxon onun kollarını tutuyordu, yüzü göğsüne dönüktü. Onun teninin çağırıcı sıcaklığını hissetti, kalbinin atışını duydu, Nabzının davetkâr ritmi. Neredeyse çaresizce onun göğsüne sokuldu. Ağzı adamın teninde gezindi. Vücudu onunkinin etrafında kenetlendi ve daha fazla talepte bulundu. Dişleri göğsünü tam nabzının üzerinden ısırdı. Nabzın tepki olarak sıçradığını hissetti, onun içinde daha da kalınlaştığını, sert ve ağır olduğunu, kalçalarının kendini daha da derine gömmek için öne doğru fırladığını hissetti. Dili nabzının üzerinde dönüp durdu. Bir kez. İki kez.

Tanrım, meleğim, yap şunu. Sana böyle ihtiyacım var." Sesi zihninde, teninin üzerinde fısıldadı, seksi, alçak, ağrıyan bir ihtiyaçla yalvarıyordu.

Şimdi vahşiydi, yoğunluğu vahşiydi, vücudu onunkini arzuluyordu. Onun her şeyini. Dili tekrar dönmeye başladı ve adam inleyerek kendini tekrar tekrar onun ateşli kılıfına gömdü.Jaxon.

Lütfen. Elleri küçük kalçalarını bir beşik gibi kavradı, böylece uzun, sert vuruşlarla ilerleyebildi.

O kadar çok zevk vardı ki, Jaxon bunun onu yıkamasına, tüketmesine izin verdi. Nabzı büyüleyiciydi. Onun boğuk çığlığını duydu, zihninin onunkiyle birleştiğini hissetti, böylece dişleri derine batarken ve onun gücünün özü, onun

kadim hayat damarı, onun içine aktı. Vücudunun onunkine ne yaptığını, onu çevreleyen ve sıkıca kavrayan sıcak ateşi hissetti. Adamın aldığı zevkin yoğunluğunu hissetti, o kadar derin, o kadar gerçektir ki, bu zevkin sonsuza dek sürmesini arzuluyordu.

Dili göğsünü okşadı, küçük iğne deliklerini kapattı, tam da vücudundaki kaslar ellerinin altında gerilirken ve kendi vücudu parçalanarak onunkini de içine alırken. Kendi sesini duydu, boğazında bir ses, yumuşak ve boğuk. Onun tadına baktı, içindeki korkunç açlık Vücudu zonklayıp yanarken, zamanın ve mekânın bir parçası olmak için gecenin içinde patlarken doydu.

Jaxon kendini ona bakarken buldu, kara gözleri şokla irileşmişti. Vücudunun neler yaptığına inanamıyordu. yapabileceğini düşündü. Az önce isteyerek yaptığı şeye inanamıyordu. Vücudunun bu besini reddetmesini istedi ama vücudu onun tadını, ağzındaki, dudaklarındaki tadını bağımlılık yapan bir nektar gibi aldı. Düşünebilmek için ondan uzaklaşmaya kararlı bir şekilde göğsünün duvarını itti. Onun

Bakışları için için yanıyordu, siyah kadife, karanlık ve tehlikeli, yavaşça yüzünde geziniyordu. Gözlerinde keskin bir sahiplenme vardı. Açlık. Karanlık bir arzu. Başını eğerek diliyle kadının boynunun yumuşak sütununda gezindi.

"Bundan emin değilim

Yükselmek açlığımı bastırarak kadar uzun sürecek. Tekrar. Seni tekrar istiyorum."

"Mümkün değil!" diye nefes nefese kaldı ama adam çoktan vücudunu okşuyor, onu huzursuz ediyor ve onun için ağrıyordu.

"Hiçbir sınırlamaya bağlı değiliz," diye fısıldadı usulca, boğazının kremi çukuruna bakarak. "Sana öğretecek çok şeyim var."

Saatler sonra Jaxon, Lucian'ın çalışma odasındaki bir sandalyeye yerleşti. Vücudu nefis bir şekilde ağrıyordu, hâlâ

Lucian'ın bitmek bilmeyen

sahipti. Sırayla nazik ve şefkatli, vahşi ve evcilleşmemiştir. Ona her zaman aç gözlerle bakıyordu. Ancak kızın bitkin düştüğünü fark ettiğinde onu üst kattaki duşa taşımış ve burada onu fazlasıyla okşayıcı elleriyle yıkamıştı. Şu anda ona bir daha bakabileceğinden emin değildi. Soğukkanlı olmaya çalışıyordu, Gazeteyi karıştırdı ve farklı manşetlere boş boş baktı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Samuel Barnes dün öldü."

Lucian bilgisayarda çalışırken durakladı. O ona biraz zaman tanımak için elinden geleni yapıyor, aklından geçenleri doğru bir şekilde okuyordu. Jaxon'ı, birlikte geçirdikleri erotik saatlerden sonra bile ona karşı utangaçtı. Omzunun üzerinden ona bakarken tek kaşı havaya kalktı. "Bankacı mı?" Onun sesi kesinlikle tarafsızdı.

"Evet, bankacı, Bay Uluslararası Manşet Bankacısı. Az önce evinde öldü. Bir çalışan onu buldu ve kalp masajı yapmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Bankacı olduğundan şüpheleniyordum. Şehrimizde devam eden uyuşturucu kaçakçılığında önemli bir oyuncu, ancak onun hakkında hiçbir zaman somut bir şey elde edemedim."

"Peki nasıl öldü?"

Jaxon'ın kocaman gözleri gazetenin üstünden onu dikkatle süzüyordu. "Cinayetten şüphelenmiyorlar. Buna dair hiçbir kanıt yok." Sesi bir anda şüpheli bir hal almıştı. "Barnes'ı tanımıyordun, değil mi?"

"Jaxon." Adını yumuşak, samimi bir şekilde söyledi, sesi Onu saten çarşafıya sararak kalbini etkili bir şekilde durdurdu. "Beni hiçbir şeyle suçlamıyorsun, değil mi?"

Lucian'ın ona bakışı dışında hiçbir neden yokken kızardığını fark etti. Lucian kontrol ile eş anlamlıydı. Ölümcül olabilirdi ama bu konuda sessizdi. O

hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermiyor gibiydi. Ta ki ona bakana kadar. Karanlık bakışları ona her yöneldiğinde, yüzeyin hemen altında için için yanan korkunç açlığını görebiliyordu. O kadar seksiydi ki, ona bakmak bile nefesini kesiyordu.

Şu an aralarında geçenleri derinlemesine düşünmenin zamanı değildi. Yaptığını hissetti

Akıl sağlığını parmak uçlarıyla koruyarak oldukça iyi durumdaydı. Lucian'ın "dönüşümüyle" ve o zamandan beri onunla yaptıklarıyla ilgili gerçeğe yüzleşmeyi etkili bir şekilde erteliyordu. Karpas kadınları seks manyağı olmalıydı, çünkü gerçek Jaxon kesinlikle öyle değildi. O Başını salladı, yoluna devam etmeye kararlıydı. Lucian Barnes'ın onunla olan bağlantısını biliyor muydu? Hem o ne düşünüyordu ki? Lucian Barnes'ı nereden bilebilirdi ki? Onu hiçbir şeyle suçlayamazdı. "Hayır, tabii ki hayır."

Onun tekrar bilgisayar ekranına dönmesini izledi.

Yaptığı iş çok ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bir keresinde ikizi Gabriel'den e-posta aldığını gördü. İkisi de bu şekilde Dünya! Bu korkutucu bir düşünceydi.

Okumaya devam etti. İkinci sayfada bir arabanın uçuşundan yuvarlanmasıyla ilgili küçük bir makale vardı. İçindeki kişi hayatta kalamamıştı. İsmi okuduğunda kaskatı kesildi. Bu çok büyük bir tesadüftü. "Lucian."

Anında tüm dikkatini ona verdi. Onun bu özelliğini seviyordu, sanki söylediği ve yaptığı her şey onun için son derece önemliydi.

Sesi kadının zihnine yakın bir şekilde fısıldadı, kollarını kelebek kanatlarının durmadan çırpınıyor gibi görüldüğü karnına koruyucu bir şekilde sarmak zorunda kalana kadar içini okşayan bir ses.

Jaxon ona en korkutucu bakışını attı. "Aklımdan uzak dur, tuhaf şey. Aklımdan geçenleri okuyabilen tek kişi benim. düşünceler." Birden kaşlarını çatı. "Hepiniz birbirinizin düşüncelerini okuyabiliyor musunuz?"

Omuz silkti, kaslarının rahatça dalgalanması kadının midesinin daha da takla atmasına neden oldu. "Hem evet hem hayır. Hayat arkadaşlarıyla tam olarak aynı değil. İnsanlarımız için standart bir iletişim yolu vardır ve kan değişimi yapılırsa daha özel iletişim yolları da kurulur. Gabriel'in zihnini okuyabiliyorum ve her zaman da okuyabildim ama şimdi kim bunu yapmak ister ki? Tek düşündüğü Francesca. Francesca ve kızlar. Skyler onların vasisi, bir zamanlar kötü muamele görmüş genç bir kız. O bir insan, bir psişik. Ve onların bir Şimdi küçük bir kızım var, henüz bir yaşında bile değil. Gabriel onu iyi bir nedenle koruyor ama yine de huysuz bir ihtiyara dönüştü."

Jaxon bir kahkaha patlattı. "Senin gibi görünen birinin telaşlı bir ihtiyar gibi davranacağını düşünemiyorum."

"Francesca ona nasıl katlanıyor bilmiyorum." Lucian ikizine karşı gerçekten sevgi hissettiği gerçeğinin tadını çıkarıyordu. Bu bir sevgi anısı ya da sevgi hissetme isteği değil, gerçek derin bir duyguydu. Bunu ona Jaxon yapmıştı. Onun Jaxon'u. Onun mucizesi. Bakışları onun üzerindeydi sahipleniyordu. Onun dünyasını hızla alt üst ediyordu.

Her şey farklıydı. Ona her baktığında kalbi eriyor, içi yumuşuyor ve ısınıyordu. Onu sonsuza kadar izleyebilir ve asla yorulmayabilirdi.

Gördüğüm manzara. Beklenmedik bir anda ortaya çıkan ve sonra gülümsemesinin içinde eriyen bir gamzesi vardı. Onunla dalga geçerken gözlerinde kahkaha vardı. Onunla alay etti. Bu bir

Birinin bunu yapmaya cesaret etmesi mucizeydi. Düşündü ki hiçbir şey yapmadı, her seferinde ona olabildiğince kötü zaman geçirtti.

fırsat. Kızın hareketlerini seviyordu. Ufak tefekti ama mükemmel orantılıydı. Sessiz ve akıcıydı, tüm zarafeti ve kadınsılığı vardı, ama yine de sertlik imajı. Onunla ilgili her şey onu gülümsetiyordu - başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar her şey. Özellikle de küçük şımarık ağzını. Onun ağzına bayılıyordu. Ona her baktığında vücudu anında, acil taleplerde bulunuyordu. Bundan zevk alıyordu, sıcak, sert açıktan biri ona bir bakış atabilirdi.

Üzerine doğru uçan bir gazete kâğıdı geldi ve onu dalgınlıkla havadan aldı.

"Beni dinliyor musun? Tam da her sözüme kulak asmanın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum ki, şimdi orada bir yumru gibi oturmuş boşluğa bakıyorsun. Neredesin sen?" Jaxon sordu.

"Hiçbir şey söylemiyordun."

"Ben de öyleydim." Onu dinlemediğini kanıtlamak için küçük bir yalan söylemekten çekinmedi. Kızgınlıkla ona baktı.

Ondan biraz uzakta, bilgisayarın başında oturuyordu ama şimdi intikamcı bir melek gibi onun üzerinde yükseliyordu.

"Tek bir kelime bile etmedin," dedi.

tekrarladı. Eğlenmiş ve hoşgörölü görünüyordu. Tembel bir orman kedisinin esnemesine benziyordu. Onun için diğerlerinden daha tehlikeli olduğunu bildiği bir bakışı vardı. Onun savunmasını çok kolay aşıyor gibiydi. İçini erimiş lavlara çeviriyor ve kafasında erotik görüntüler dans ettiriyordu.

Sırtını minderlere yasladı ve onu uzaklaştırmak için elini salladı. "Yaptığın şu hız şeyinin gitmesi gerekiyor."

Adam ona bir kaşını kaldırdı. Parmak ucuyla onun güzel yüzüne dokunmak, her bir kaşının izini sürmek ve

çenesi boyunca uzanan gölge. Jaxon çok dikkatli bir şekilde ellerini altına koydu ve üzerine oturdu, gözleri tamamen masumdu.

Tam o anda aklını okumasa iyi olurdu. Aklını okuması ihtimaline karşı, ciddi olduğunu göstermek için ona ters ters baktı.

"Kelimelerle aran çok iyi, tatlım."

Onun gözlerini izlemeyi severdi. Birkaç saniye içinde buz gibi obsidyenden ışıltılı mücevherlere dönüşebiliyorlardı. "Öyle, değil mi?" Memnun görünüyordu.

"Bunu bir iltifat olarak söylediğimden emin değilim," dedi sırtarak.

"Gazetede bir kaza haberi vardı." Küçük bir iç çekişle konuyu değiştirdi. "Öyle demiştiniz."

"Başka bir kaza. Bir adam arabasını uçurumdan aşağı sürdü. Bir adam Eyalet polisi yoldan çıktığını düşünüyor. Hiç patinaj izi yoktu."

"Peki bunun önemi nedir?" diye sordu.

"Adam Barnes için çalışıyordu. Bu sadece çok fazla ikisinin de aniden ölmesi tesadüf. Belki de Uyuşturucu karteli bir şey yüzünden ona kızmış. Biraz araştırma yapmam gerekecek. Kesin olarak bilebilseydim Ben işe giderken sen Drake'e karşı güvende olurdun..." O sanki cevapları orada bulacakmış gibi tavana baktı.

Yavaş bir gülümseme ağzını yumuşattı ve gözlerine sıcaklık kattı. "Demek beni güvende tutan kişi sensin. Güvenliğim senin için her zaman en önemli öncelik olduğu için sana teşekkür ederim, hayat arkadaşım. Bu senin için ne kadar önemli olduğumu gösteriyor." O vardı her türlü itaatsizlik ihtimalini başarıyla sona erdirdi.

güvenlik meselesinin bir parçasıydı. Eğer şimdi onun için endişeleniyorsa, o da bu bilginin tadını çıkaracaktı.

"Öyle düşünebilirsin. Sende çok sinir bozucu bir kibir var." Öfkeyle burnunu çekti. Gazeteyi almak için ellerini poposunun altından çıkarmak zorunda kaldı. "Senin gibi önemli birinin benim gözetimimde öldürülmesinin duyulmasını istemiyorum. Düşünmem gereken bir itibarım var, biliyorsun."

"İtibar demişken, Don Jacobson kim?"

Şaşırmış görünüyordu. "Don'u nereden biliyorsun?"

"Dün akşam onunla telefonda konuşuyordunuz ve bu sabah da onu düşünüyordunuz."

"Senden sakladığım hiçbir sır yok, değil mi?" Lucian'ı ne kadar sık hayal ettiğini düşünmek istemiyordu. Tam da şu anda yüzüne renk getiren düşünceleri nasıl düşündüğünü.

Lucian'ın dikkati dağılmayacaktı. "Kim o?"

"Florida'da onunla birlikte büyüdüm. Drake öldürme çılgınlıklarından birine başlamadan önce her zaman her şeyin başladığı yere döner. Bir çeşit ayin gibi bir şey. Her şeyi gözden geçiriyor. Birkaç kez eğitim kursuna katılmış, kamp kurmuş, sanki yeni askerlerle saklambaç oynuyormuş gibi. Hiç kimse onu gerçekten fark etmedi ve orada hiç kimseyi öldürmedi, ancak ne kadar üstün olduğu konusunda hepsiyle alay etmek için işaretler bırakıyor."

"Florida ülke genelinde açık."

"Fark etmez. Her zaman orada başlar. Don'u aradığımda belki hala oradadır diye umuyordum. Uzun zaman oldu."

Ama denemek zorundaydım. Onu havaalanında yakalayabilirdik ya da buraya gelirken bir arabada durdurabilirdik. Öyle bir şansımız yok. Drake kraliyet sarayınızda keşif yaptı, tıpkı sizin gibi. bekledim. Şimdi burada kalıp seni kendi kibrinden korumak zorundayım."

"Kibirli bir adam olduğum için çok mutluyum. 'Etrafımda dolaşıp beni koruman' için bir nedenin olması beni memnun ediyor. " Lucian uzandı ve zarif bir nezaketle kadının yüzünü avucunun içine aldı. "Tam olarak cevap vermedin Don Jacobson'ın sizin için kim olduğunu tatmin edin." Sesi çok yumuşak ve samimiydi.

"Onu açıklamama gerek yok." Adam kadının içini kasıp kavuruyor, onu tereyağı gibi eritiyordu. Ona bakmak bile kendini güçsüz ve titrek hissetmesine neden oluyordu. "Burası sıcak olmaya başladı," diye yakındı. "Isıtıcıyı açmadın, değil mi?"

"Karpatlar kendi vücut ısılarını ayarlayabilirler."

Başını salladı. "Tabii ki yapabilirler. Bunu neden düşünemedim ki?"

Lucian ona doğru eğildi, böylece teninin sıcaklığı bluzunun ince kumaşının üzerinden ona değdi. Platin rengi saçlarının tellerini geriye doğru savurdu. "Kendini biraz sıcak hissediyorsun." Kızın alnını kontrol ederken kaşlarını çatıyordu.

Onun tenine dokunmak bağımlılık yapıyordu. Ne kadar çok yaparsa, o kadar çok yapma ihtiyacı duyuyordu. "Serin hissetmeyi düşün meleğim, otomatik olarak öyle olacak."

Adamın göğüs duvarını itti. Adam ona bu kadar yakın dururken kim havalı olmayı düşünebilirdi ki? "Benden uzak dur Lucian ve bana öyle bakmayı kes."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Biliyorsun," diye suçladı ve gazetenin geri kalanını kasıtlı olarak topladı. "Git başımdan. Eğer bana bir daha dokunursan, milyonlarca parçaya ayırırım."

"Sadece seni öpmek istiyorum," diye masumca mırıldandı. Sesi kadife yumuşaklığında ve kasıtlı olarak baştan çıkarıcıydı. Ağzının sıcaklığıyla boynunda çılgınca atan nabzına dokunmak için başını eğdi. Nabzın ağzının altında zıpladığını hissetti.

Keşfedici bir dil. Parmak uçları onun tenini okşadı, narin köprücük kemiği boyunca kaymak için gömleğinin ince yivli pamuğunu bir kenara itti. Kız onun için saten gibiydi, inanılmaz derecede yumuşaktı. Bir anda ihtiyaç yükseldi, keskin ve acil. Ağırlığını ona doğru vererek küçük bedenini kanepeye yaslamaya zorladı. Ağzı onunkini ele geçirirken bir göğsünün dolgunluğunu avucunun içine aldı.

Onu içine çekti, kokusunu bedenine aldı. Gezinen ellerinin altında küçücüktü, o kadar mükemmel bir biçimi vardı ki, yumuşak teni ve ipeksi saçlarıyla bir mucizeydi. Vücudu taleplerini yerine getirirken ve onun kabulünü, ihtiyacını ve açlığını yatıştırmaya istekli olduğunu hissederken bile, onun yorgunluğunu hissetti. Hâlâ ağrıyordu. Onun kadar küçük, kırılgan ve deneyimsiz olduğu için ona daha fazla özen göstermeliydi. Ona karşı çok talepkâr davranmıştı. Daha iyi biliyordu; sadece birazcık kontrolden çıkmıştı.

"Özür dilerim, tatlım. Sana karşı daha dikkatli olmalıydım." Şakağını öptü, sonra bir eliyle ipeksi saçlarını okşadı. "Seni iyileştirebilirim," diye teklif etti.

"Canımı yakmadın Lucian," diye itiraz etti hemen, yaptığı şeyi, aldığı zevki düşününce yüzü kızarmıştı. "Vücudumun verdiği his hoşuma gidiyor. "Sanki ona aitmişim gibi.

Sen bana aitsin.

Kadife sesinin zihninde sadece ona fısıldamasını seviyordu. Sıcak ve karanlıktan oluşan gizli dünyalarını. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Bir daha asla Dünyadaki canavarlarla tekrar tek başına yüzleşmek. Jaxon onun gözlerinde yıldızlarla kendisine baktığını biliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Gazeteyi daha ilginç buluyormuş gibi yaparak gözlerini ondan kaçırdı.

Lucian usulca güldü, bir erkeğin saatlerce seviştikten sonra kadınının utangaç bulmasının verdiği bir eğlenceydi bu. Jaxon'ın uzun kirpikleri onu azarlamak için bir anlığına havalandı, sonra okumaya geri döndü. Neredeyse bir sonraki makaleyi görür görmez vücudu kaskatı kesildi. "Şunu dinle Lucian. James Atwater görünüşe göre kendi evinde kendini vurmuş. Bir not bırakmış ve bu olaydan sonra artık kendisiyle yaşayamayacağını söylemiş. Samuel T. Barnes'ın talimatıyla pek çok can aldı. Aslında Barnes'ın adını verdi. Atwater'ın aniden vicdan azabı çekmesine imkan yok. O öyle biri değil. Bu rütbelerde bir tasfiye olmalı. Bu adamlar bir şey yapmış olmalı. hata, ve besin zincirinin daha üstündeki biri vur emrini verdi. Onları kim öldürdüyse, adli tabibin ölümlerin doğal nedenlerden, kazadan kaynaklandığına karar vermesini sağlamak için iyi bir iş çıkardı, ve intihar. Barnes'la ilgilenmemin ilk nedeni Atwater'la olan ilişkisiydi. Atwater düpedüz bir katildi."

Lucian'ın eli kızın saçlarına dolandı ve saç tellerini başparmağıyla işaret parmağının uçları arasında defalarca gezdirdi. Bir an için bir dizi küçük bip sesi duyuldu, sonra kesildi. Jaxon sehpanın üzerinde çağrı cihazını buldu. "Departmandan arıyorlar, Lucian. Aramam gerekiyor."

"Bu tartışmayı henüz yapmadık," dedi tembelce, onu telefona kadar takip ederek.

O kadar sessiz yürüyordu ki, kıza ürkütücü bir his veriyordu. "Ne oldu? tartışma?" Uzun bir alışkanlıktan dolayı rakamları hızlıca tuşluyordu.

"Bana polisliği bırakacağını ve benimle evde kalacağını söylediğin yer."

"Ah, şu." Güldü "Buna güvenme."

Lucian diğer uçtan gelen cevabı, telaşı ve ardından kaptanın gürleyen sesini duyabiliyordu. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Jaxon'a yaklaştı. Çerçevesi onunkine karşı korumalıydı, kolları onun belini sarıyordu. "Ne oldu, Daryl? Sadece söyle," dedi yumuşak bir sesle.

Lucian sanki adam odada onlarla birlikteymiş gibi sözleri duyabiliyordu. Stark. Çirkin. "Seni ve Daratrazanoff'u eski apartmanında bizimle buluşmaya götürmesi için bir eskort gönderiyorum. Drake yine saldırdı Jaxx ve bu çok kötü."

Lucian onun zihnindeydi ve hareketsiz kaldığını hissetti. Etraflarındaki hava bile durmuştu. Jaxon kendi içine doğru eğildi, Ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Lucian kollarını sıkıca sararak onu korumaya aldı, tutuşu kırılmazdı. Onun kendisinden fiziksel ya da zihinsel olarak kaçmasına izin vermedi. "Seninleyim meleğim. Birlikte her şeyle yüzleşebiliriz.

"Anlat bana," dedi Jaxon telefona yumuşak bir sesle, parmakları Parmak eklemleri beyazlaşana kadar kordonun etrafını sararak gerginliğini ele veriyordu.

"Bayan Kramer, Jaxx. Drake onu öldürdü. Ve senin dairenin yanındaki çift, Tom ve Shelby Snyder. Onları da o öldürdü." Yüzbaşı boğazını temizledi. "Ayrıca iki kapı aşağıdaki dairede oturan yaşlı adamı da öldürdü.

sen." Parmaklarının şıkırdadığını duyabiliyorlardı. "Hadi John, yaşlı adamın adı ne?"

"Adı Sid Anderson'dı. Yetmiş yaşındaydı ve hayatımda okuduğum en güzel şiiri yazmıştı." Jaxon usulca ekledi: "Carla ve Jacob Roberts? Ne olmuş onlara?" Onun sesi bir fısıltı gibiydi. Kafasının içinde tekrar tekrar çığlık attığını duyabiliyordu ama sesi her zamanki gibi sakindi.

"Şu anda onları arıyoruz," dedi Daryl Smith gergin bir sesle. "Şimdiye kadar onları bulamadık."

"O halde hayattalar," dedi Jaxon. "Drake yöntemlerini asla değiştirmez. Çok kızgın ve beni cezalandırıyor. Mesaj şu: Lucian'dan kurtul yoksa benim için önemli olan herkesi ortadan kaldıracak. Carla'nın annesini dene. Oraya sık sık giderler. Onları bir otele falan yerleştirin. Drake kesinlikle peşlerine düşecektir. İşlerin bitmesini sever. Eksiksiz. Seninle apartmanda buluşuruz."

"Eskortunu bekle."

Kendi kişisel güvenlik ekibim var. Ona insan gücünü boşa harcamamasını söyle, dedi Lucian içinden.

"Lucian'ın iyi adamları var, Daryl. Göndermeye zahmet etme kimse yok. Sorun çıkmadan hallederiz. On beş dakika." "Bu hiç hoş değil, Jaxx."

"Asla öyle değildir." Telefonu yavaşça beşiğe yerleştirdi ve başını Lucian'ın göğsüne yaslamak için döndü. Gözlerini kapatarak onun kollarında sessizce durdu.

"Beni terk etme fikrini aklından bile geçirme, Jaxon. Zihnindeki üzüntü ve korkuyu hissediyorum. Beni terk edersen onun duracağına inanıyorsun. Ama bu bir seçenek değil. Asla bir seçenek olmayacak. Bu suçların sorumlusu Drake, sen değilsin."

"O durmayacak, Lucian. Seninle olduğumu bildiği sürece öldürmeye devam edecek. Tanıdığım herkes tehlikede çünkü biz birlikteyiz."

Çenesini sıkıca avucunun içine aldı. "Tehlikedeler çünkü bir sosyopat serbest dolaşıyor. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Sana kafayı takmış ama sen suçsuzsun. Bu canavarın tüm hayatını belirlemesine izin veremezsin. Yem atıyor bir tuzak, seni cezalandırmak değil. Onu bulacağım. Sana söz veriyorum, onu bulacağım."

İri gözleri uzun süre onun yüzünü aradı. Gözyaşları derinlerde parıldıyor, dökölme tehlikesi geçiriyor, uzun kirpiklerinde parlıyordu. "Biz onu bulana kadar pek çok insanı öldürebilir. Çok iyi eğitimli Lucian ve kurnaz, çok kurnaz. Etrafına uyum sağlar, hedefine tek bir atış yapabilmek için saatlerce kıpırdamadan bekleyebilir. Doğruyu yanlış bilmez, bir çocuğu bir kadın ya da erkek kadar kolay öldürebilir."

"Onun varlığını hayatından çıkaracağım, Jaxon. Bu benim sana sözüm ve ben her zaman sözlerimi tutarım." Onun dirseğini tuttu. "Haydi meleğim. Şoför geldi."

"Onu bu kadar çabuk mu çağırdın? Telefon yok mu? Belki de posta güvercini?"

"Tesadüfen bu civardaymış."

Jaxon onunla birlikte kapıya doğru yürürken, "Eminim öyledir," diye cevap verdi. Ayakları kurşun gibi hissediyordu. Drake'in işlerini daha önce de görmüştü ve her seferinde, işlediği son suçların dehşetiyle birlikte, annesinin ve kardeşinin cinayetlerinin anısı da zihninde yeniden canlanıyordu.

Limuzin kapıda bekliyordu, şoför açık kapının yanında duruyordu. "İyi akşamlar, Jaxon, Lucian."

Adam şapkasını eğdi, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Bu mizah gözlerine ulaşmadı. Dikkatli, temkinli ve merhametliydiler.

Jaxon kuru bir sesle, "Sanırım bir tanışma faslı iyi olur," dedi.

Lucian başıyla onayladı. "Bu Antonio. Stefan ve Marie'nin oğlu. Bizden biri olan Aidan Savage ve hayat arkadaşı Alexandria'nın arkadaşları ve aileleridir. Antonio'nun pek çok özel yeteneği var."

Senin gibi mi? Onların samimi yöntemleriyle iletişim kurmak daha kolay hale geliyordu ve yalnız olmadıkları zaman bunu uygun buluyordu.

Yani o da bizim gibi mi? Hayır, Antonio da ailesi gibi bir insan. Ailesinin üyeleri yüzlerce yıldır Aidan Savage'a gönüllü olarak hizmet ediyor. Çok az insan Varlığımızdan haberdar olmalarına izin verildi, ancak tarih boyunca bunu yaptılar, anneden kıza, babadan oğula.

Jaxon elini Antonio'ya uzattı. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Lucian sana Tyler Drake'in kim olduğunu açıkladı mı? ve ne kadar tehlikeli olabileceğini?"

Antonio ona göz kırptı. "Lucian emirlerini verirken her zaman açık sözlüdür."

"Sadece dikkatli ol." Jaxon arabaya kayd ve Lucian'ın iri gövdesi koruyucu bir şekilde yanına yerleşince rahatladı. Kendini sağlam ve doğru hissediyordu.

Lucian kolunu onun omuzlarına doladı. "Antonio için endişelenerek zamanını boşa harcama. Korumacı tavrın giderek artıyor."

Benim yüzümden ölürse buna dayanamam.

Antonio çok yetenekli bir melek ve halkımızın koruması altında. Kimse onu kolay kolay öldüremez.

Jaxon başını salladı, gözyaşlarını tutamadı ve gözlerini dikti sık araba hızla geçerken pencereden dışarı bakıyordu. Gece ölüme ve cehenneme doğru. Onun kişisel cehennemine. Düşüncelerini okuyan Lucian onu kendine doğru çekti, karanlık

Başı koruyucu bir şekilde onunkinin üzerine eğildi, ağzı başının tepesini okşadı. Onun sevgisinin kendisine doğru yayıldığını hissetti,

Onu sarıyor, onu boğmakla tehdit eden korkunç acı azalana kadar içini dolduruyordu. Lucian'ın bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordu ama yine de minnettardı. Ne göreceğini biliyordu. Drake'in kurbanlarının her birini tanıyor ve önemsiyordu.

Ben seninleyim. Bana bağlı kal.

Sertçe yutkundu ve başını salladı. Araba ekiplerin, dedektif arabalarının ve adli tabibin arabasının arkasına yanaşıyordu.

minibüs. Daha arabadan inerken bile hastalık midesine vurdu; kokuyu aldı, ölümün hastalıklı tatlı kokusunu.

Nefes al meleğim. Kalbimi dinle ve bırak bedenim kalbini ve ciğerlerini düzenlemek için benimkini kullansın. Asla yalnız değilsin. Bu işte birlikteyiz.

Jaxon ona bakmadan başını salladı ve vücudunun kendini onunkine göre ayarlamasına izin verdi. Bu, içindeki yuvarlanmayı ortadan kaldırmaya yardımcı oldu.

Mide. Ya da belki Lucian bunu önlemek için bir şey yapıyordu. Ne yaparsa yapsın, çok yardımcı oluyordu.

Lucian ile dünyanın geri kalanı arasında küçük bir bariyer olan kaldırımın dış tarafında kalmaya çalıştı ama Lucian'ın başka fikirleri vardı. Lucian onu kolayca omzunun koruması altına aldı, kendisinden çok daha iri olan gövdesi onu

gazetecilerin meraklı bakışlarından korudu. Antonio aldı

diğer tarafında bir pozisyon alarak onu aralarında başarılı bir şekilde sandviç haline getirdi.

İşe yaramayacağını bildiği için itiraz etmedi. Bayan Kramer'in dairesine girdiklerinde, Yüzbaşı Daryl Smith onları karşılamak için dışarı çıktı. "Jaxx, içerisi çok dağınık. Onun işini hepimizden daha iyi biliyorsun. Etrafa bir göz at ve bize neler söyleyebileceğine bir bak."

Antonio suç mahalline izinsiz girmek istemediği için kapıda durmuştu. Jaxx eldivenlerini giydi ve elindeki işe dönmeden önce Lucian'a acı dolu uzun bir bakış attı.

Lucian'ın dikkatli gözleri onun küçük bedeninden hiç ayrılmadı. Her şeyi onun gözlerinden gördü. Onun duygularını hissetti. Bunlar onun arkadaşlarıydı. Bu insanlar onun genç hayatında önemliydi. Bastırmak için çok uğraştığı anıların anlık görüntülerini yakaladı. Mrs.

Jaxon kapıdan içeri süzüldüğünde Kramer gülüyordu, Bir sandalyenin arkasına tutundu ve yine de kışının üzerine düştü. Her zaman çok zarif olan Jaxon. Bayan Kramer onunla bu konuda sık sık dalga geçirdi. dostça şantaj.

Onu kollarının korumasıyla sarıp sarmalamak ve sonsuza dek bu ölüm yerinden uzaklaştırmak istiyordu.

sefalet. Her acı hatırayı onun kalbinden ve zihninden silmek istiyordu. Jaxon hiçbir şey söylemedi. Diğerleri ona bir şeyler mırıldandığında, bunu yaptıklarını fark etmemiş gibiydi.

Tamamen olay yerine odaklanmış, en küçük ayrıntıyı bile kaçırmamaya dikkat etmişti. Yüzünde profesyonel bir soğukkanlılık maskesi, solgun ama sakin bir ifadeyle odadan odaya geçiyordu. Jaxon, kusursuz bir polis ve insanların koruyucusu. Onun Jaxon'ı.

Etrafındakilerin düşüncelerini okuyabiliyor, her odada, koridorlarda ve hatta dışarıda yapılan çeşitli konuşmaları algılayabiliyordu. Jaxon da artık aynı yeteneğe sahipti. Kimin ne düşündüğünü biliyordu.

Meslektaşları onunla konuşmaktan korkuyor, hangileri kendi aileleri için endişeleniyor, hangileri onun duygusuz bir robot olduğunu düşünüyordu. Bu böyle sürüp gitti. sempati ve suçlama, kan ve ölüm, apartmandan apartmana.

Anılar. Shelby Snyder'ın ona doğum günü pastası pişirip getirmesi. Tom onun lavabosunu tamir ederken kafasını çarpıyor, Shelby ve Jaxon yüzüne su sıçratıyor. ona güldü. O da her zamanki gibi iyi huylu karşıladı. Sid'le her gece şiir konuşuyorlardı çünkü ne o uyuyabiliyordu ne de Sid. O kadar dikkatli davranıyordu ki, hiçbiriyle insan içine çıkmıyordu, hatta Sid'in dairesine önceden ayarlanmış zamanlarda gizlice giriyordu. Sid Anderson'a geçmişini anlatmıştı.

Güven telkin eden bir adamdı. Sid'in ölümü onun için korkunç bir darbe oldu.

Lucian her şeyi izledi, onun gücünü, kararlılığını, omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığını hissetti. Ona duyduğu hayranlık arttı. Beyni her veriyi analiz ediyordu. Drake'in çılgınlığının tüyler ürpertici sonuçlarından kaçmıyordu; bu kurbanlar onun arkadaşlarıydı ve bu da onu yakalamaya daha da kararlı hale getiriyordu. O bir Fiziksel olarak hastaydı, midesi düğümlenmişti, başı zonkluyordu ve zihninde çılgılık attığını duyuyordu, yine de yüzü sakindi ve kanlı sahneleri incelerken bir kez bile başını çevirmedi.

Daryl Smith, Lucian son daireden çıkıp bir çift eldiven daha çıkarırken onun peşinden gitti. "Ee, ne düşünüyorsun Jaxx?"

"Önce Bayan Kramer'e vurdu. Alışverişten geldiğinde onu bekliyordu. Yiyecekler hala üzerinde duruyordu.

Masa. Yiyeceklerini her zaman hemen kaldırırdı. Yatak odasının penceresinden girdi. Pencere kilitliydi ama Drake'in bununla bir sorunu yoktu. Onun üzerinde bıçağını kullandı. Bu onun en sevdiği silah, yakın ve kişisel. On sekiz derin bıçak yarası ve birkaç daha sığ yara saydım. Gitmeden önce gözlerini aldı. Bu onun standart alametifarikası." Kaşlarını çattı. "Oydu... ama tam olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu kaptan.

Lucian onun zihnindeydi ve şaşkınlığını hissediyordu. "Sana tam olarak söyleyemem ama o farklı. Yine de kesinlikle Drake'ti. Sanırım daha sonra Carla ve Robert'ın dairesine gitti ve evde olmadıklarını gördü. Kızgın bir şekilde, onların öldürücü bir öfkeyle yatağa girdi. Carla'nın dairesinden Tom ve Shelby'nin dairesine gitti. Onları birlikte duş alırken yakaladı. O da Tom'u elli sekiz kez, Shelby'yi de en az seksen kez bıçaklamış. Shelby'nin kafasında bir şişlik var. Muhtemelen Tom'u öldürürken ona vurdu ve bayılttı. Onları öldürdükçe öfkesi arttı. Bunu söyleyebilirim çünkü öldükten sonra aldıkları bıçak yaraları daha derin ve daha vahşiydi. I Adli tabibin bu konuda benimle hemfikir olacağına inanıyorum. Gözlerini almış ve yatak odalarını parçalamış. Giysiler, battaniyeler, yatak, hatta halı. Dairelerine arka kapıdan girmiş. Kilitlememişler. Sanki hiç sorun yaşamadan içeri girmiş gibi görünüyor."

Jaxon aniden Lucian'a uzandı, bu ona karşı yaptığı ilk açık jestti. Lucian hiç tereddüt etmeden parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, sıcak ve sağlam. Ve haklıydı. Artık kendini yalnız hissetmiyordu. "Pek çok ölümden ben sorumluyum, Lucian. Ruhumun kapkara olduğunu hissediyorum.

Sen sorumlu değilsin. Bunu söylediğimde beni dinle, Jaxon. Tyler Drake insanları öldürüyor çünkü o hasta bir adam.

Senin yüzünden. Eğer kafayı taktığı sen olmasaydın, başka biri olurdu.

Ağız, gözlerine ulaşma şansı olmayan bir gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. Bundan emin misin? Değer verdiğin insanların, işledikleri tek suç komşun olmak olduğu için öldüğünü bilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Lucian, bunun sana dokunmasını istemiyorum.

Yaklaşık iki bin yıldır yargıçlık ve cellatlık yapıyorum. Sayamayacağım kadar çok kişiyi yok ettim, etmek de istemem. Ben bir yırtıcıyım, tatlım. Sen tatlı, şefkatli bir meleksin. Bir mucize. Benim mucizem.

Teşekkür ederim. Basitçe söyledi.

Seni seviyorum meleğim, dedi Lucian siyah kadife büyücü sesiyle ve bunda ciddiydi.

Patronu için değerlendirmesine devam etmeden önce ağzında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Drake ondan sonra Sid'i öldürmeye gitti. Koridorda Sid'in kapısının yanında bir kan lekesi var. Shelby'ye ait olduğuna bahse girerim. Kan Drake'i asla rahatsız etmez. Sid kapıyı açtı. Onu defalarca uyarmama rağmen gözetleme deliğinden hiç bakmadı. Harika bir adamdı. Herkese güvenirdi. Parkta çocuklarla oynar, onlara satranç öğretir, hayatının yarısını Mahalledeki çocuklar için aylık yiyecek kontrolü yaptı. Onlara yapacak bir şeyler ve aileleri evde olmadığında ya da sorun olduğunda gidecekleri bir yer verdi. Drake'in ona yaptıklarını hak etmedi."

Lucian onun bocaladığını hissetti. İçi parçalandı, sessiz çığlıkları her zamankinden daha yüksekti. Dışarıdan sakin görünüyordu ama hastaydı ve onu saran mide bulantısıyla savaşıyordu. Hemen kollarını ona doladı ve göğsüne doğru çevirdi. Kalbi tam olarak onun ritmine uyuyordu.

Yalnız değilsin, asla yalnız değilsin. Drake asla bizi ayıramaz. Zamanın ve mekanın ötesinde bana ulaşabilirsin ve ben seninle olacağım .

Buna dayanamıyorum. Sid çok tatlıydı. Onu severdin. Tom ve Shelby iyi insanlardı. Çocukları yoktu ve bana kızlarıymışım gibi davrandılar. Tek günahları beni sevmeleriydi. Ve Bayan Kramer ile tanıştın. Daha iyi biri yoktu. Bunların hepsi benim yüzümden. Evinize gitmeseydim, nişanımızı gazetelerde yayınlatmasaydım, Drake bunu yapmazdı.

Drake tamamen sorumlu, tatlım, sen değil." Sabırlıydı, defalarca tekrarlardı, sözlerinin iyice yerleşmesini istiyordu.

Sana ulaşacak. Ulaşacak. Sen ve Barry. Kasıldı, gözleri aniden dehşetle irileşti. "Barry'nin peşinden gidiyor, Kaptan. Drake bunu yapacak, yapacağını biliyorum. Bilgisayarlarınıza girecek, birine işkence edecek, nasıl yapacağını bilmiyorum ama

Barry'nin peşinden gideceğim. Drake artık farklı. Bunu açıklayamam, sadece hissediyorum. Tüm bunlarda bir terslik var. Geçmişte hep başkalarını ailesine tehdit olarak algıladığı için öldürürdü. Bu öfkeydi. Bunun sebebi Öldürmek istiyordu. Onun bir parçası Drake'ti, çünkü Drake gibi davranıyordu, onların gözlerini alıyordu, ama o değildi. tamamen aynı. Bu tür bir öfkeyle öldürmüyor. O farklı." Başını iki yana salladı. "Barry'ye ulaşmalıyım. O güvende değil."

Daryl, "Radcliff'i nereye sakladığınızı kimse bilmiyor," diye itiraz etti. "Karakola gitmeni ve raporunu yazmanı istiyorum. Her detayı. Buna ihtiyacımız var, Jaxx."

"Birileri onun nerede olduğunu biliyor. Bir belge izi var. Her zaman bir kağıt izi vardır. Barry'yi bulamayacağını mı sanıyorsun? Yaptığı şey bu. Ona gideceğim." Kesinlikle kararlıydı.

"Onu bulamıyor," diye tekrarladı kaptan.

"Barry'yi bulabilirim," dedi Jaxon kendinden emin bir şekilde.
"Lucian, onu korumak zorundayız."

"İstasyona geri dön Jaxon," dedi Lucian usulca, sesi her zamanki gibi yumuşaktı. Hiç kimsenin karşı koyamayacağı o ses. "Ben Kaptan Smith'le birlikte Barry'yi almaya ve güvenli bir yere götürmeye gideceğim. Antonio da gidecek, bu yüzden seninle gelmemeye gerek yok. beni korumak konusunda endişelenme. Onu güvende tutacağım, Jaxon." Siyah kadife sesi nazikti. "Sen karakolda güvende olacaksın, ben de Drake'in izini bulmaya odaklanacağım."

Lucian onun eline sarıldı, haklı olduğunu biliyordu ama Drake'in tam da istediği şeyin bu olmasından korkuyordu. Drake'in Barry'ye yönelik tehdidi Lucian'ı açığa çıkarmak için bir tuzak olarak kullanmasından korkuyordu. Kendini çok kötü hissediyordu. "Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum Lucian."

Elini ağzının sıcaklığına götürdü. "Bana hiçbir şey zarar veremez meleşim. Güvenli bir yere, istasyona git ve senin için bu küçük şeyi yapmama izin ver."

"Drake farklı Lucian. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu her şeyi değiştiriyor ve onu çok daha öngörülemez yapıyor. O bir canavar, gerçek bir canavar, en iyi savaşçılarımızın tüm yeteneklerine ve vahşi bir hayvanın tüm kurnazlığına sahip. Nişanımız onu çılgına çevirmiş olmalı."

Lucian sessizce, "Zaten uçurumun kenarındaydı," dedi, Kasten sesinin bir oktav düşmesine izin verdi, böylece onu yatıştırdı ve sakinleştirdi. Onunla birlikte ekip arabasına doğru yürüdü. "Karakol binasında kimsenin sana zarar veremeyeceği bir yerde güvende olduğunu görene kadar seninle kalacağım. Sonra Barry'ye gideceğiz."

"Acele etmelisin Lucian. Drake şu anda onu takip ediyor olabilir." Kadın endişeliydi ama Lucian'ın sesinde bu tuhafılık vardı,
Büyüleyici etkisi ona her şey yoluna girecekmiş gibi hissettirdi.

Daryl Smith itiraz etmeye kararlı bir şekilde boğazını temizledi. Lucian Daratrazanoff'un suç mahalline girmesine izin vermişti çünkü Jaxx'ın ona orada ihtiyacı olduğu açıktı ama
bir polis krizinin ortasına girmesine izin vermek çok ileri gitmektir. Ama Lucian'da tehlikeli bir şeyler vardı, Güçlü bir şeydi ve bu onun parası değildi. Gözleri çok dikkatli, yüzü çok durgundu. Smith açıkçası hiçbir şeyi inkar edemezsin.

Daratrazanoff sanki düşüncelerini okuyormuş gibi başını kaptana doğru çevirdi. "Elbette Antonio ve benim de sizinle gelmemi istiyorsunuz." Sessizce konuştu, sesi o kadar kısık ki Smith onu zar zor duydu, ama kelimeler ruhunun derinliklerine işledi. Daratrazanoff'a onlarla birlikte ihtiyacı vardı. Bu
Orada olması şart.

"Evet, elbette Bay Daratrazanoff," diye davet etti kaptan.

"Lütfen bana Lucian deyin," diye neredeyse dalgınca cevap verdi. Tüm dikkati bir kez daha Jaxon'a, onun için gerçekten önemli olan tek kişiye yönelmişti.

Lucian kapıyı onun için açık tuttu. Ona kasıtlı olarak, şoförünün bir süre önce ölmüş olduğu bir arabaya kadar eşlik etmeyi seçmişti.
bazılarıyla yaptığı konuşmalarda özellikle sempatik diğer memurlar. Bu küçük bir şeydi ama akranlarından birinin yanında kendini rahatsız hissetmesine gerek yoktu. Onunla toplum içinde görünmekten gizlice korkan ya da Tyler Drake'in eylemlerinden onu sorumlu tutan.

Jaxon başını dik tuttu, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü.

Haber kameralarının flaşları her yönden patlıyordu. O

arabaya binerken hiçbirine bakmadı.

Antonio ve Lucian onun iki yanına geçerek, onu meraklı gözlerden koruyan bir duvar ördüler. Lucian'a, onun bedeninin sıcaklığına, kalbinin sıcaklığına yakın kaldı.

Onu bulacağız, tatlım.

Ama onları asla geri getiremeyiz, değil mi? Gözyaşları sesini, zihnini ve kalbini doldurdu.

Lucian onun için ağlamak istedi. O bunu hak etmemişti. O kadar genç ve şefkatliydi ki, kendisinin tam tersiydi. Canavarlar onun peşinden gelmiyordu; onu istiyorlardı. İnsan ve Karpatyalı, hepsi Jaxon'ı istiyordu. Vampirlerin hikâyesini detaylandırmamıştı çünkü yeterince suçluluk duygusu vardı. Ama vampirler bir zamanlar, yüzyıllar süren kasvetli umutsuzluktan sonra ruhlarını kaybetmeyi seçen Karpatyalı erkeklerdi. Ve tıpkı Karpatyalı erkekler kendilerine bir hayat arkadaşı ararken, vampirler de tıpkı Jaxon gibi kadınlar bulmak için insanoğlunun saflarını araştırıyordu. Onun bölgedeki varlığı onları cezbetti.

Vampirler çoğunlukla yalnız yaşayan, kimseye güvenmeyen, kibirli, kurnaz ve şeytani yaratıklardı. Sadakatten yoksun olsalar da, bazen bölgedeki bir avcıdan kaçmak ve hatta onu yok etmek umuduyla bir araya gelirlerdi.

Bazen de usta bir vampir, yüzyıllardır yaşayan ölü olarak hayatta kalmış yaşlı ve yetenekli bir vampir, yeni dönüşmüş daha genç vampirleri çirak olarak yanına alırdı. Onları angarya işlerde, kurban edilecek piyonlar olarak, nihai hedeflerine ulaşmak için bir ön cephe olarak kullanırlardı. Jaxon sadece varlığıyla bile birden fazla vampiri bölgeye çekmişti.

Lucian, insanların seri katil sandığı bu tür üç vampiri avlamış ve yok etmişti.

Jaxon üzerinde hak iddia ediyordu. Evini kurmuş, onu izliyor, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri okuyor, ona yaklaştırmadan önce hakkında öğrenebileceği her şeyi öğreniyordu. Eğer vampirlerin onun yüzünden şehrine geldiğini bilseydi başkalarını korumak için hayatını sonlandırabilecek kapasiteye sahipti. Böyle bir şeye izin veremezdi. Eğer tüm gerçeği bilseydi.

Şu anda çektiğinden daha fazla acı çekecekti ve onu korumaktan başka bir şey yapamazdı. O, onun hayat arkadaşıdır ve onun mutluluğundan, sağlığından ve tam güvenliğinden sorumludur.

Lucian ve Antonio ona merdivenlerden polis merkezine kadar eşlik ettiler, kapıyı açtılar ve o içeri girene kadar beklediler. Lucian, "Ben Barry'yle dönene kadar bu memurlarla birlikte içeride kal," dedi. "Ve bu sefer, meleğim, dediğimi yapmanı bekliyorum. Geri döndüğümde bu binanın güvenliğini terk ettiğini görürsem hiç memnun olmayacağım."

"Yapmayacağım," diye güvence verdi ona, eline yapışarak. "Sadece sana bir şey olmadığından emin ol. Ya da Barry'ye. Onu geri getir, Lucian."

"Döneceğim." Başını onunkine doğru eğdi, ağzı inanılmaz bir şefkatle onunkini buldu "Çabucak döneceğim."

Onuncu Bölüm

Jaxon iki eliyle karnına bastırırken Lucian'ın uzaklaşmasını izledi. Kendini her zamankinden daha hasta hissediyordu. Lucian'ın yanındayken bu korkunç duyguyu kontrol edebiliyordu ama o gidince daha da güçleniyordu. Yavaşça yürüdü Tanıdık koridordan geçerken kendisini karşılayan birkaç kişiye el salladı, diğerleri omzunu sıvazlayıp sempatilerini mırıldandığında cevap vermeye çalıştı.

Kulaklarında bir uğultu, kafasının içinde çekiş sesleri vardı. Kararlı bir şekilde yürümeye devam etti, ama masası sanki milyonlarca mil uzaktaymış gibi hissediyordu, bacakları lastik gibiydi. Bu kadar keskin duyma yeteneği korkunç bir lanetti. Memur arkadaşlarının hepsi cinayetleri tartışıyor; her katta çeşitli konuşmaları duyabiliyordu. Bunu istemiyordu - insanların katliamdaki rolü hakkında ne düşündüklerini bilmek istemiyordu.

Kulak misafiri olduğu şeylerin çoğunun nazik ve sempatik olduğunu kendine itiraf etti, ama bu acısını azaltmadı. Ve o hiç kimseden merhamet beklememişti. Yerine oturduğunda midesi tekrar bulandı ve kötülük hissi onu neredeyse boğacaktı. Üzerindeki gözlerin farkındaydı, bakmaktan kendini alamadı. Umutsuzca yalnız kalmak, ağlamak ve bir şeyler fırlatmak, çığlık atmak, banyoda yere oturmak, tuvalete sarılmak ve hasta olmak istiyordu. Bunun yerine notlarını masasının üzerine yaydı. Resimler daha sonra gelecekti. Şimdi onlarla yüzleşemezdi.

Lucian'sız olmak kolay değildi. Depo felaketinden uyandığından beri neredeyse her an onunla birlikteydi. Şimdi, ona en çok ihtiyaç duyduğu, tesellisine ihtiyaç duyduğu anda, arkadaşını kurtarmaya gitmişti. Tehlikedeydi onun yüzünden. Bir elinin topuğunu zonklayan başına sürttü.

Tehlikede değilim meleşim. Bu imkansız. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi. Sakin ol ve baş ağrını dindirmeme izin ver.

Sana elimi uzattığımda orada olduğunu bilmem yeterli. Ve öyleydi. Jaxon kendini rahatlamış, güvende hissetti. Onu güçlü kollarında tuttuğunu hissetti. Barry'i sağ salim geri getir Lucian. Hâlâ o his var içimde, Drake'in bir şeyler yapmak üzere olduğunu gösteren his.

korkunç bir şey . Midesi karmakarışık, öfkeyle sıkışıyor ve düğümleniyordu.

Kaptanın Barry'yi sakladığını söylediği güvenli eve yaklaştık. Etrafımızdaki bölgeyi sürekli tarıyorum ve her şey yolunda değil. Kötülüğün izinsiz girişini hissediyorum ama bu senin dairelerde hissettiğinle aynı değil.

Jaxon gözlerini sıkıca kapattı, gerçekliği kapatmaya çalıştı, eğer sadece bir an için. Eğer Drake, Barry'nin nerede olduğunu zaten biliyorsa, o yerin çok uzakta olma ihtimali çok yüksekti. onu kurtarmak için çok geçti. Tek umudu Daryl'in Barry'yi koruyan polisleri Drake'in bir cinayet çılgınlığı içinde olduğu ve onları takip ettiği konusunda uyarmak için önceden aradı.

Notlarının üzerine eğildi, odaklanmaya çalıştı, kelimeleri okumaya çalıştı ama mürekkep birbirine karışmış gibiydi. Kendi yazdıklarını bile okuyamazken nasıl düzgün bir rapor hazırlayacaktı? Gözlerinde yaşlar olduğunu fark etmesi birkaç dakika sürdü. Kendi kendine sessizce küfrederek ayağa fırladı ve koridorda banyoya doğru ilerlemeye başladı.

Attığı her adım ölümün korkunç önsezisini artırıyordu. Anında küçük boncuklar halinde terler belirdi. Lucian? Umutsuzca ona uzandı.

Ben buradayım. Sesi sakın ve yumuşaktı, her zamankinden daha yatıştırıcıydı, onu anında sakinleştiren büyüleyici bir araçtı.

Şu anda birini öldürüyor. Onu hissediyorum. Lütfen Barry'e ulaş.

Barry değil. Kaptanınız telefonda Radcliff'le konuşuyor. Birkaç dakika içinde orada olacağız. Bir varlık var ama Drake olduğundan emin değilim. Drake gibi hissetmiyorum.

Anılarınızı tekrar oynattığınızda zihninizde ne olduğunu. Benzer ama farklı.

Evdeki gibi mi?

Hayır, o bile değil. Artık buradayız. Barry'yi bu canavardan koruyacağım. Lucian bu son güvenceyle birleşmelerini bozdu.

Bunu, onun aniden gidişini düşündü. Bunu hiç yapmamıştı, az önce yaptığı gibi ondan hiç ayrılmamıştı. Bunu her zaman yavaşça, neredeyse isteksizce yapmıştı. varlığını hissediyor, onun gerçekten gittiğinden ya da zihninde bir gölge olarak kaldığından her zaman emin olamıyordu. Bu sefer farklıydı. Tamamen gitmişti ve gerçekten de bir kayıp hissetmişti. İlk kez onun hayat arkadaşlarından ve onların aciliyetinden bahsederken ne demek istediğini anladı. birbirimize ihtiyacımız var.

İç çekerek banyonun kapısını itti ve açtı. At Karanlık ve kötülük hissi bir anda onu ele geçirdi ve iki büklüm oldu, karnını tutarak şiddetle öğürdü.

Bir kol beline dolandı ve Tom Anderson onun banyoya girmesine ve tüm dikkatli gözlerden uzaklaşmasına yardım etti. "İyi olacaksın, Jaxx. Sana biraz su getirelim."

Tom uzun zamandır birliğin sadık bir üyesiydi, bu yüzden kendisini bu şekilde görmesini aşağılayıcı bulmasına rağmen ona yardım etmesine izin verdi. Bu adamlarla birlikte eğitim almış, onlarla birlikte savaşmış, onlara liderlik etmişti. Onların saygısına ihtiyacı vardı. onlarla birlikte çalışacaktı. Yüzüne soğuk su çarpması boğazındaki tıkanmayı hafifletti ama midesi her zamanki gibi düğümlenmişti. Bu his devam etti. Drake bu gece meşguldü. Barry mi? Eğer Barry öldürüldü.

"Bütün bunlar için üzgünüm," dedi Tom. "Ama Radcliff güçlüdür. Kimse ona kolay kolay ulaşamaz. Ayrıca, her yerde korumaları var."

"Teşekkürler Tom," diye mırıldandı usulca ve su içmek için eğildi. O anda farkına vardı. Bu his, istasyon binası ile Barry'nin bulunduğu yer arasındaki mesafeye göre çok güçlüydü.

Doğruldu, bir elini karnına bastırdı ve omzunun üzerinden Tom'a bakmak için döndü. "O burada."

"Ne? Kim? Kim var burada?"

"Drake burada. Binanın içinde bir yerde, bu binada." Tom'u iterek geçti ve koridorda masasına doğru hızla ilerlemeye başladı.

"Delirdin mi sen? Jaxx, burası polis merkezi. Buralarda en çok aranan adam o. Gerçekten onun bu kadar aptal mı?" Tom fısıldayarak onu aşırı aktif hayal gücünden korumaya çalışıyordu. Onu suçlamıyordu ama başka kimsenin onun çöküşüne tanık olmasını da istemiyordu.

Jaxon ona cevap vermedi; ne anlamı vardı ki? Nasıl açıklayabilirdi ki? Sadece biliyordu. Bir şeyler biliyordu. Drake'in binada olduğunu, daha fazla kurbanı takip ettiğini biliyordu.

birlikte çalışmış. Belki de Tom'un kendisini takip ediyordu. Masasının çekmecesinde bir silah ve yedek bir şarjör vardı. Şarjörü cebine koydu ve Tom'un etrafından dolaştı. "Burada, bu odada kal. "Burada, bu odada kal.

Bu kadar çok tanıgın olduğu bir yerde buraya gelemez. Muhtemelen benim birimimdeki herkesi hedef almıştır."

"Bundan emin misin?" Tom ona inanmaya başlamıştı. Jaxx hastalanmış olabilirdi ama her zamanki gibi sağlamdı. Gözlerinde her zaman onları beladan uzak tutan o bakış vardı. "Sence burada mı?"

"Burada olduğunu biliyorum. Büyük tehlikeydesin Tom. Burada kal ve birimizdeki diğerlerini ara ve onları uyar. Binadaki herkes buraya gelmeli. Birbirinize göz kulak olursanız daha güvenli olur. Onu avlayacağım."

"Yalnız değilsin, değilsin." Tom dehşete kapılmıştı. "Kaptan ve Radcliff beni tekmelemekle kalmaz, nişanlın da boynumu kırabilir. O bir uğraşılacak biri değil, Jaxon. Seni güvende tutmamı söyledi."

"Kapa çeneni Tom ve dediğimi yap. Bu Drake, biz ve başka kimse onu benim kadar tanımıyor." Koridorun yarısına gelmiş, merdivenlere doğru ilerliyordu. Yukarıda ikinci kat vardı. Geceydi ve çok fazla polis yoktu. görevde olacaktı ama iki cinayet masası dedektifi, ahlak masası ve birkaç üniformalı yukarıda dolaşıyordu. Onun altında, bodrum katında ise sadece iki, belki üç memur ve belki de bir avuç mahkûm vardı. gece kafeslerine transfer edilmeyi bekliyor.

"Düzgün düşünemiyorsun, Jaxx. Sen bir polissin. Polis ol. Sen avlanırken hepimizi toplayıp güvenli bir yere koyamazsın. Organize ol."

Jaxon sabırsız ama kaya gibi sağlam elini saçlarının arasından geçirdi. "Haklısın Tom, teşekkürler. Sanırım sadece onunla yüzleşmek istedim."

"O zaman hemen yapalım."

Jaxon başıyla onayladı ve koridorda telefona doğru ilerledi. "O zaman onları ara, kodumuzu kullan ve herkese bir telsiz ver." Tom emrettiği şeyi yaparken ayağını yere vurdu, harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Grup toplandığında, Drake'in güçlerine sızmadığından emin olmak için onları dikkatle inceledi. "Binayı tarayacağız. Tom, onları en tepeye götür."

Her şeye bakın, ne kadar saçma olursa olsun. Havalandırma delikleri,

Masaların altına, sığabileceği her yere. Fark edilmeden açıkta saklanma konusunda inanılmaz. Her birinizin bir numarası olmalı ve size katılamaması için düzenli olarak saymalısınız. Kimse yalnız gitmesin ve asla unutmayın ki o eğitilmiş bir katil. Onu öldürmekte tereddüt edemezsiniz, çünkü o da sizi öldürmekte tereddüt etmeyecektir. Üst kattan başla ve sakın ayrılma. hiçbir şeyi şansa bırakmam. Telsizle irtibatta kalacağım. Aşağıda neler olduğuna bakmak için bodruma gidiyorum. Öyle mi? tam mahkum sayısını bilen var mı?"

"Sarhoş bir sürücü, birkaç küçük hırsız ve aşağıda nakil için bekleyen Terry Stevens var."

"Peki ya memurlar?"

"Two-Kitter ve Halibut," diye yanıtladı Tom.

"Hadi yapalım o zaman," dedi Jaxon. "Dikkatli olun. Son derece tehlikelidir."

Tom, "Yanına birini al Jaxx," diye ısrar etti.

"Ben sadece aşağıda herkesin iyi olduğundan emin olacağım. Kitter ve Halibut'a benimle birlikte bakmalarını söyleyeceğim." Bodrum katı borular, dosya dolapları ve kafeslerden oluşan bir labirentti. Jaxon'ın bodrumla ilgili güçlü bir hissi vardı. Orada her şey vardı. Drake'in üst katta olma olasılığı, ama o ciddi kuşkuluydu. Sırf onunla çalıştığı ya da konuştuğu için bir arkadaşının daha ölmesine izin vermeyecekti.

Bu onunla başlamıştı. Hayatında Tyler Drake'i tanımadığı bir zaman hatırlamıyordu. Tyler Drake hayatında annesinden ve babasından bile daha fazla yer tutuyordu ama bu durum yıkıcı, sapkın ve saplantılı bir güce dönüşmüştü. Drake onun hayatındaki yerini almak için babasını öldürmüştü. Annesi ve erkek kardeşi yok edilmişti.

onu kendine sakladı. Onun öldürme çılgınlığına sonsuza dek son vermesi gereken kişi oydu.

Jaxon merdivenlerden inmeye başlarken diğerklerini zihninden kovdu. Sessizce ilerliyor, giysilerinin bile varlığını fısıldamasına izin vermiyordu. Her adımda midesi daha da geriliyordu. Doğru iz üzerindeydi. Merdivenlerdeki ışık loştu ve aşağıya indiğinde daha da kötüleşti. Ama önemli değildi. Gözleri artık olağanüstü görüyordu.

Lucian mı? Bunu gerçekten düşünmeden, hatta bunu yapacağını bilmeden önce ona elini uzattı.

O buradaydı, meleğim. İki memuru devriye arabasında ölü bulduk. Birkaç kez bıçaklanmışlar.

Bir an sessiz kaldı ve onun açıklamasını düşündü. "Drake olduğundan emin misin? Yanılıyor olamazdı. Nasıl yanılabilirdi ki? Bunca zamandan sonra özel hislerini kaybetmiş olması mümkün müydü? kötülüğün ne zaman yaklaştığını fark etmesini mi sağladı? Belki de o kadar çok cinayete yakın olmanın etkilerini yaşıyordu.

Dairelerde daha önce olduğu gibi hissediyorum. Ve gözleri yok. Garip olan şey, kokusunu alamıyorum. Onu bu şekilde takip edemiyorum. Apartmanda fark ettim. İzini sürebileceğim bir şey yoktu.

Taradığında ne oluyor? Her zaman herkesin nerede olduğunu biliyor gibisin.

İçeride birkaç kişi var ama kim olduklarını anlayamıyorum. Kimse konuşmuyor. Bir televizyon açık. Ben içeri giriyorum.

Dikkatli ol, Lucian. Bu bir tuzak. Drake herkesten çok senin ölmeni istiyor. Diğer herkes onun için bir hiç. Hepsi seni yakalamak için.

Ben istemezsem kimse beni görmeyecek tatlım.

Sadece dikkatli ol. Zihin birleşmesinin yavaşça kaymasına izin verdi.

uzaklara. Midesinin çukurundaki his her zamanki gibi güçlüydü. Bu binada şeytani bir şey gizleniyor, arkadaşlarını takip ediyordu ve bunun Drake olduğuna inanmak zorundaydı. Belki de Drake onları istasyondan uzaklaştırmak için çoktan Barry'nin güvenli evine gitmişti.

Jaxon ilerlemeye devam etti, duyuları memurların, mahkûmların ve şanslıysa davetsiz misafirin yerini tespit etmek için alevlendi. Bulunduğu yerin köşesinde bir hareket olduğunu fark etti. Duvara yakın durarak, bir fısıltı bile duymadan

ses ona ihanet etmesin diye, önündeki hafif fırça sesine doğru yaklaştı. İleriye doğru adım attığında, sağında yerde duran bir yumru gözüne çarptı. Durakladı. İçindeki korkunç karanlık giderek büyüyordu. Drake buradaydı ve çoktan öldürmüştü.

Lucian mı? O burada. Yerde yığılı duran kara bohçaya doğru ilerledi. Adamın Lucian olduğunu görebiliyordu. ölü, üniforması bir düzine bıçak yarasıyla delinmiş. Kafası tuhaf bir açıdaydı. Bu Halibut'tı. Gözleri yoktu. Drake'in alametifarikası.

Emin misin? Sesi aynıydı. Sakin, dingin, yumuşak ve rahatlatıcı. Kesinlikle. Şu anda bir cesedin başında duruyorum. Onun varlığını hissedebiliyorum.

Yanlış bir şeyler var, aşkım. O da burada. Burada gücün lekesi var. Orada hissedebiliyor musun?

Ne demek istediğinizden emin değilim.

Gulyabaninin ve daha sonra vampirin varlığını hissettiğinizde yaşadığınız aynı zayıf güç hissi olabilir. Dairelerde de vardı. Burada da bir iz var. Ama artık Drake'in bu iki yerde de olduğunu düşünmüyorum. Bence bir vampir tarafından programlanmış kuklalarla karşı karşıyayız, Drake'in eylemlerini gerçekleştirecek klonlar. Bence tehlikede olanlar seninle ilgili anıları olan insanlar.

Jaxon yine harekete geçmişti. Kitter'ı çok iyi tanı mıyordu, sadece arada bir merhaba diyordu ve Terry Stevens dışında hiçbir mahkûm da onu tanı mıyordu. Stevens alışılmış bir suçluydu, büyük bir avukatla iyi bağlantıları olan bir sokak satıcısıydı. Lucian'ın düşündüğü gibi davetsiz misafir bodrumdaysa ve Lucian haklıysa, en büyük tehlikede olan Stevens olacaktı. Jaxon'la pek çok kez karşılaşmıştı.

Haklı olabilirsin. Farklı hissettiriyor ama apartmanda da farklı hissettiriyordu. Bu Drake'in Öldü mü? Neyle karşı karşıyayız?

Sadece çık oradan. Bundan kurtulduğumda orada olacağım. Bu şeyin yarattığı tehlikeyle yüzleşmeleri için bu insanları bırakamam. Senin de böyle güçlü bir varlıkla yüzleşmeni istemiyorum.

Ben bir polis memuruyum, Lucian. Kaçmıyorum çünkü bir şeyler tehlikeli olabilir. Burada mahkumlar ve başka bir memur var. Onları güvenli bir yere götürmeliyim.

Tartışacak zamanım yok meleşim. Biz konuşurken katil saldırıyor. İnsanın yardımına gidiyorum ve itaat etmeye zorlarsam seni tehlikeye atmış olurum. Her zaman benimle birleşik kal ki sana ihtiyacın olan yardımcı sağlayabileyim." Lucian'ın yumuşak sesi her zamanki nazik komutlarından daha fazlasını içeriyordu; dediğini yapmasını sağlamak için iradesini ona zorla kabul ettirme dürtüsünü barındırıyordu.

Aynı anda iki yerde birden olmak tuhaftı. Dilerse, insanlar tarafından görülmeden binanın içinde sessizce süzülürken Lucian'ın gözlerinden "görebilirdi". İki üniformalı adamın Lucian'ın yanından geçip gittiğini ve onun orada olduğunu bile fark etmediklerini gördü. Gerçekten de bir bulanıklıktı, hareket etme yeteneğini kullanarak imkansız bir hızla. Avucunun düz kısmıyla vurduğu bir darbeye kapı ardına kadar açıldı. Lucian, Tyler Drake'e tıpatıp benzeyen bir varlıkla karşı karşıyaydı.

Jaxon'ın nefesi boğazında düğümlendi. Bu o. Bu Drake!

Drake'in kolu aşağı doğru sallanıyordu, kanlı bir bıçak Yumruğuyla kavradı. Lucian'ın zihni bıçakla Drake'in hedeflediği kişi arasına bir bariyer yerleştirdi. Bıçak düştü. zararsızca yere düştü. Lucian yanından geçerken ona bakınca Jaxon Barry Radcliff'e kısa bir an göz attı.

Barry'nin elleri sanki saldırıyı savuşturmaya çalışmış gibi kesilmişti. Sağ pazusunda kıpkırmızı bir çizgi ve gömleğinin sağ tarafında yayılan bir leke vardı.

Lucian Drake'e doğru sıçrarken bile, bir şey Jaxon'ın dikkatini dağıttı - aslında bir ses değil, daha çok bir hava hareketi. Etrafında döndü, bunu yaparken de silahını kaldırdı. Drake neredeyse onun tepesindeydi, gözleri kibirli ve kızgındı. Elinde bir bıçak vardı. Jaxon üzerindeki kanı ve ellerine bulaşan kanı görebiliyordu. Vücudunu bir yana savururken, doğrudan Drake'in kalbine üç el ateş etti, Bir masanın altına yuvarlanıp diğer tarafta ayağa kalkıyor.

Üç kurşun da kalbinin üzerinde küçük bir düzen oluşturacak şekilde ona isabet etmişti. Bir an tereddüt eder gibi oldu ve yüzüne hastalıklı, alaycı bir sırıtma yapıştırarak sallandı. Sonra tekrar ona doğru gelmeye başladı. Kadın iki el daha ateş etti, bu sefer adamın alnına, tam ortasına nişan aldı.

kurşun geçirmez yelek giyyordu. Alnının ortasında iki kırmızı delik açılmıştı. Yine durakladı. Kan damladı, sonra düzenli bir akışla fıskırdı, yüzünden aşağıya, gözlerine aktı. Ama ona gülümsemeye devam etti, ifadesi hiç değişmedi ve tekrar ona doğru ilerlemeye başladı.

"Kitter? Buralarda bir yerde misin? Ben Jaxon Montgomery. Halibut öldü. Drake onu öldürdü. Yaşıyorsan cevap ver."

Jaxon seslendi. Drake'in ilerleyişi ile kendisi arasında mobilya tutmak için hareket ediyordu. Onu mahkûmların tutulduğu kafeslerden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Ben seni korurum," diye bağırdı Kitter. "Kıpırdama, Drake! Ona doğru bir adım daha atarsan seni havaya uçururum."

Drake duymuş gibi davranmadı. Gözleri Jaxon'dan hiç ayrılmadı. Gözlerini kırpmadı ya da kanı silmeye çalışmadı. İlerlemeye devam etti. Kitter silahını ateşledi. Birbirlerine çok yakındılar ve sesleri eşzamanlıydı. Drake'in kafasının arkasının parçalandığını görünce yemin etti ama adam ilerlemeye devam etti. "Ne oluyor lan? Jaxx? Neler oluyor?"

"Mahkumları buradan çıkar, Kitter. Önce Stevens'ı çıkarın. Bence o diğerlerinden daha fazla tehlikede. Hadi, acele edin."

"Bir şey kullanıyor olmalı..." Kitter kafası karışmış bir şekilde mırıldandı.

"Dediğimi yapın. Mahkûmları dışarı çıkarın." Jaxon emri sert sesiyle verdi ve Kitter'ı sorunlarının gerçekliğine geri döndürdü. Mahkûmları taşımakla uğraşmak, kafasının yarısı uçmuş bir adamın başka bir subayı takip etmesinin imkânsızlığıyla uğraşmaktan daha kolaydı.

Lucian, bana ne yapacağımı söyle. Lucian'ın gözlerinden "görmeye" cesaret edemedi. İki kişi varken çok dikkat dağıtıcıydı.

Drake'ler iki ayrı yerde. Kafası yeterince karışık.

Bir anda oradaydı. Nefesi onunkiydi, onu yavaşlatıyordu. Böylece rahatlamış ve kontrolü tamamen eline almıştı. Kalbi onunkini normal, sabit bir hıza ayarladı. Onun sıcaklığı bedenini güven ve tam bir inançla doldurdu. "Ona odaklan meleğim. Doğrudan ona bak. Uzaktan sana zarar veremez. Ne olursa olsun gözlerini ondan ayırma. Unutma, artık insani sınırlamalara sahip bir insan değilsin. Bir Karpatyalı'nın tüm yeteneklerine sahip bir Karpatyalı'sın. İhtiyaç duyulduğunda sise dönüşebilirsin.

Jaxon, Karpatlar'daki gibi kolaylıkla süzülüyordu. farkında olmadan insanları izliyordu. Drake olması gereken şey onu takip etmeye devam ederken, hızlı ve sessizce hareket ederek bir dosya dolabının etrafından dolaştı. Bakışlarını kan lekeli iğrenç şeye sabitledi. Lucian'ın içine güç akıttığını, onu güven ve güçle doldurduğunu hissedebiliyordu.

O Drake'e bakarken, alevler derisi boyunca dans etmeye başladı; kollarını, omuzlarını, göğsünü, hatta başını yalayarak saçlarını yaktı ve kararttı. Bir anda hava yanık et kokmaya başladı. Dehşete kapılan Jaxon dönmeye çalıştı. Uzakta.

Sakin ol, Jaxon. Odaklan. Bunu yenmelisin. O ölümsüzlerin bir aracı ve hiçbir şey onu atanmış görevinden alıkoyamaz.

Başka tarafa bakamadığını fark etti. Lucian, lütfen. Birini bu şekilde öldüremem. Bu çılgılık ruhunun en derinlerinden kopup gelmişti. Drake karşılık vermiyordu; sadece tiz, sabit, neredeyse doğaüstü bir çılgılla uluyordu. Bu ses kulaklarını tırmaladı, kalbini parçaladı. Drake devam etti

Ona doğru geliyor, her adımda alevleri daha da körüklüyor, ta ki alevler tarafından yutulana kadar.

Biliyorum yapamazsın, aşkım. Sen benim hayatımdaki ışıksın. Onu öldürmüyorsun, Jaxon. Ben zaten ölmüş olanı yok ediyorum. Ben ölümün kara meleğiyim ve iki bin yıldan fazladır öyleyim. Sorumluluk bana ait.

Jaxon dehşet verici manzaradan gözlerini alamıyordu. İğrenç yaratık yanıyordu ama hâlâ onu takip ediyordu. Alevler onu tamamen yakıp geçerken bazı parçaları küller halinde yere düşmeye başladı. Ateşin yere ya da Drake'in çarptığı raflara yayılmadığını fark etti.

bodrumun etrafında onu takip etti. Merdivenlerden inen polislerin farkındaydı ama yine de odaya giremiyordu. Yardım etmek için çılgınca ona ulaşmaya çalıştıklarını duyabiliyordu.

Bir adamın kararmış harabesinin sonunda bir alev yığınının dönüşmesini izlerken gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Yerdeyken bile o şey ona ulaşmaya çalışıyordu, Ona doğru uzanıyordu. Lucian, lütfen dur. Artık yaşayamaz, diye ağladı, bu anıdan asla kurtulamayacağından umutsuzca korkuyordu.

Tamamen yok edilmeli aşkım, yoksa tekrar yükselecek. ve yine yaratıcısı tarafından kullanılmak üzere. Özür dilerim. Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum.

Jaxon onu böylesine iğrenç bir şey için kullanmak zorunda kaldığı için duyduğu derin pişmanlığı hissedebiliyordu - uzaktan öldürmek, gözlerini kullanmak- ama yumuşamadı, yaratık kelimenin tam anlamıyla bir kül yığını haline gelene kadar onu yerinde tuttu. Adam onu bıraktığı anda yere yığıldı. Saçları terden nemlenmiş ve yüzüne yapışmıştı. Titriyordu. Bir an için gözlerini kapattı, bunu yapabildiği için minnettardı. Nasıl

Lucian gün be gün, ay be ay, yıl be yıl böylesine iğrenç bir işkenceye katlanmak zorunda kalarak yaşayabilir miydi? Kalbi, Lucian'ın yok ettiğİ yaratığa olduğı kadar ona da yanıyordu.

Zihninde bir gölge olan Lucian nefes almak için kendine izin verdi, kalbinin atmasına izin verdi. Jaxon'ın nasıl tepki vereceğini bilmeliydi. Ona karşı şefkatle. Onu ve eski kasvetli hayatını düşündü, az önce yaptığİ şeyi, bir başkasını yok etmeyi ve bunu yapmak için onu kullanmayı değıl. O

Ona konsantre oldu, gözlerini kapattı ve kendi kişisel mucizesinin tadını çıkardı .Jaxon . O temiz, taze bir rzgrdı. Ölümün pis kokusunu zihninden üfleyerek.

Barry Radcliff'in yanındaki kl yığının bir kez daha bakmak için başını yavaşça çevirdi. Barry hâlâ hayattaydı, bu onun yaşama isteğinin şaşırtıcı bir kanıtıydı. Ghoullar nadiren başarısız olurlardı.

atanmış görevler. Barry yaratıkla Lucian'a oraya varıp yaratığİ yok etmesi için zaman kazandıracak kadar uzun süre savaşırmıştı. Lucian, Drake'in klonunu yok ederken Barry'nin kalbini ve ciğەرlerini yavaşlatarak memurun kan kaybından ölmesini engellemişti. Şimdi de insanın üzerine eğilmişti.

Kesin yaşayacak mı?

Lucian kendini gülümserken buldu. Jaxon onun ne kadar çabuk g kazandığından habersizdi. Onun zihnine o kadar kolay dokunuyordu ki,

Özel, mahrem kanallarını sanki her zaman kullanmış gibi öyle yaptı. Vücudundaki değışiklikleri, kazandığİ gücü kabullenmeye başlamıştı. Muazzam bir kontrole sahip bir kadındı ve vücudunun özel yeteneklerini kullanıyordu. Karpat halkı neredeyse farkına varmadan.

Hiç şüphe yok. Kanamayı durdurdum. Asıl sorun hasar kontrolü olacak. Barry sadece hatırlayacak Drake tarafından saldırıya uğradı. Onun kafasına bunun

taklitçi bir girişim. Aynı şeyin orada da yaşandığını açıkça belirtmelisiniz.

Memurlardan biri hortlağı, kuklayı, klonu, ne derseniz deyin vurdu. Neredeyse kafasını uçuruyordu. Benim de onu vurduğumu gördü. Üç kez kalbine, iki kez alınına. Kitter kafasının arkasından iki kez vurdu. Yere düşmediğini biliyor.

Onu olabildiğince çabuk bulmaya çalışın. Karışıklığın içine bir hikaye yerleştireceğim. İşler genellikle olduğundan farklı görünür.

Ya iki yerdeki küller?

Sadece karakolda küller olacak. Buradan kaçmış olacak. Zaman çizelgesi tamamen yanlış.

Bu halledilebilir. Bunun bir cinayet olduğuna inanmak zorundalar.

Her iki yerde de saldıran aynı adamdı ve şimdi öldü. Esir alınmaktansa kendini kimyasal bir maddeyle ıslatmış. Küller incelendiğinde, hikayenizi destekleyecektir. Barry'yi hastaneye götürmem ve zaman çizelgemizin tutmasını sağlamam gerektiği için yanınıza gelemiyorum, ancak her zaman yanınızda olacağım.

Jaxon yavaşça ayağa kalktı ve merdivenlere doğru ilerledi. Çok yorulmuştu. Ona ulaşmaya çalışan memurların gürültüsü, sadece bir dakika kadar bir süre geçtiğini fark etmesine neden oldu ama bu süre ona sonsuzmuş gibi geldi. Bir sonsuzluk. Merdivenlerde sıkışan kapı aniden açıldı ve polisler merdivenlerden aşağı döküldü. Bir duvara yaslandı ve etrafını sarmalarına izin verdi. Sadece insanların varlığı bile bir nebze rahatlık sağlıyordu.

Sarılmak istiyordu. Bu düşünce aklından geçer geçmez Lucian'ın kollarının onu sardığını ve bedeninin sıcaklığına yakın tuttuğunu hissetti. Bu illüzyon o kadar gerçekti ki

Tamamen hareketsiz, başka birinin parçası olma hissinin tadını çıkarıyordu. Adamlar ona dokunuyor, yaralanmadığından emin olmak için kontrol ediyorlardı. Hepsinin aynı anda onunla konuştuğunu duyabiliyordu ama bu onun için sadece bir ses bulanıklığıydı.

Tom Anderson diğerlerini iterek yoldan çekti. "Ver ona biraz oda. Jaxx, iyi misin?" Kolunu hafifçe salladı. "Burada ne oldu?"

Jaxx sertçe yutkundu. Yanan etin pis kokusu rahatsız ediciydi. "Burada cehennem oldu, Tom. Drake değildi. Bir taklitçiydi, bilmiyorum. Drake'e benziyordu ve M.O. beni kandıracak kadar yakındı ama Drake değildi."

"Kitter onu iki kez vurduğunu, kafasının arkasını patlattığını söyledi. Adama en az üç ya da dört kez ateş ettiğini ve yere düşmediğini söyledi."

Jaxon başını salladı. "Kitter ona vurdu. Bundan eminim. Kan gördüm. Nadiren ıskalarım ama o gelmeye devam etti." Kitter'ı gördü ve tam önünde durmak için hareket etti, geniş, çikolata gözleri onunkileri yakaladı. "Sanki uyuşturucu almış gibi davranıyordu. Güçlü bir şey, sence de öyle değil mi?"

Lucian'ın gücü onun içinden akıyordu. Jaxon onu zihninin içinde hissedebiliyor, Kitter'in kontrolünü ele geçirdiğini hissedebiliyordu. Subay düşünceli bir ifadeyle yavaşça başını salladı. "Başka ne olabileceğini anlamıyorum. PCP kullanan suçlularla ilgili çok çirkin şeyler gördüm. Ona vurdum ama gözünü bile kırpmadı."

Jaxon adamın bakışlarını serbest bıraktı. Bilgi selini hissetti, hikâye onun aracılığıyla Kitter'a geçti ve Lucian'ın güçleri karşısında dehşete kapıldı. Bunu o kadar pürüzsüz, o kadar verimli ve görünüşte çok az çabayla yapmıştı ki. İlk kez bunun ne anlama geldiğini düşünmek için kendine gerçekten izin verdi.

Hayat arkadaşınızdan korkmak için yeni nedenler bulmanıza gerek yok,

Tatlım. Erkeksi neşesi onu neredeyse gülümsetiyordu. Hayal gücünde zaten bir sürü neden var. Eğer vampire dönüşüp insan ırkını avlayacak olsaydım. çoktan yapmış olurum. Sen benim karanlığımın ışığıydın. Artık dönmem mümkün değil.

İnsan ırkını avlamak için dönmenize gerek yok. Bunu yıllardır yapıyorsunuz. Yüzyıllardır. Her zaman istediğinizi elde ediyorsunuz.

Jaxon hemen kurt gibi bir sırtı, yırtıcı bir hayvanın beyaz dişlerinin parıltısı izlenimine kapıldı. Hatta onun çok alçak sesle hırladığını bile duydu. Kararlı bir şekilde geri döndü sorunlarla karşı karşıyaydı. Meslektaşları külleri incelemiş ve cevaplar almak için tekrar etrafına toplanmışlardı.

Sessizlik için elini kaldırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bir an elinde bıçakla ve her tarafı kan içinde bana doğru geliyordu, sonra senin merdivenlerde olduğunu duyduk. Bir şeyler söyledi ama tam olarak anlayamadım. anlayamıyorum. Sanırım kimsenin onu canlı ele geçiremeyeceği gibi bir şeydi, ama tam olarak emin değilim. Her şey çok hızlı oldu. Elinde bir çeşit sıvı vardı. kendini ıslattı ve bir anda kendini ateşe verdi. Korkunçtu. Acısına son vermek için onu vurmaya düşündüm. Sanırım hayatımın geri kalanında onun çığlıklarını duyacağım. hayat."

"Şunu gördünüz mü? Hiç ceset yok, geriye hiçbir şey kalmamış. Bir yığın külden başka bir şey yok. İnsanlar böyle yanmaz. Yerlerde ya da başka bir yerde de yanık izi yok," dedi Tom.

"O da çok hızlı yanıyordu," dedi Jaxon. Saçlarını karıştırdı. "Gidip bir yere oturmak istiyorum. Cehennem gibi bir gece oldu. Kaptandan haber alan oldu mu?"

"Merkez az önce aradı ve yaklaşık on beş dakika önce Radcliff'in bir manyak tarafından saldırıya uğramış. Radcliff onu savuşturmuş ama hastaneye götürmüşler. Devriye arabasındaki iki memur olay yerinde öldürüldü. Fail kaçmış. Bizim oğlanla aynı kişi olabilir. Drake olduğunu düşünmüşler."

"Barry'nin nasıl olduğunu bilen var mı?" Jaxon sordu Endişeyle. O kadar yorgundu ki merdivenlerde tökezledi ve Tom ona yardım etmek için bir kolunu beline doladı.

"Hastaneyi arayacağım, Jaxx. Düşmeden önce otur. Oraya tek başına inerek büyük bir risk aldın. Peki kapı nasıl sıkıştı? Kırma zorunda kaldık. Bu şey parçalara ayrılmış." Tom bunu kanıtlamak için ona işaret etti, sonra da masasına gitmesine yardım etti. Kadın gözlerini tiksintiyle Önüne serilen notları aceleyle topladı. Şu anda ölü komşularını ve arkadaşlarını hatırlatan şeylere bakmasına gerek yoktu. "Sana bir bardak su getireyim."

"Teşekkürler Tom. Uzun bir gece oldu." Onun düşünceliliğini takdir etti.

Tom, Jaxon'a bir bardak su uzattı ve onun içişini izledi. Onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştü ama şimdi daha fazlası vardı. Onda gizemli, ruhani bir nitelik vardı. Ve sesi o kadar güzeldi ki, sonsuza dek dinleyebilirdi. Gözleri klasik yatak odası gözleriydi. Bu tanımı daha önce de duymuştu ama onun gözlerine bakana kadar ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. O bir hareketle hareket etti

Akıcı bir zarafet, masumca bir seksilik. Bakışlarının onu yutmasını engellemekte zorlandı.

Jaxon yarattığı kargaşanın tamamen farkında olmadan gülümsedi. Tom onu o kadar yakından izliyordu ki utandı. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Berbat görünüyorum, biliyorum. Tam bir karmaşa."

O kadar savunmasız görünüyordu ki, içini onu alıp sonsuza dek koruma dürtüsü kapladı. Bunu yapmak istemeden ellerini kadının omuzlarına yerleştirdi, gerginliğini masaj yaparak almak niyetindeydi. O daha bunu yapamadan soğuk bir rüzgâr, uğursuz bir uyarının buz gibi esintisiyle odayı süpürdü. Jaxon ve Tom başlarını kaldırdıklarında Lucian tepelerinde belirmişti.

Jaxon bir anda zorlukla nefes alabildi. Onda vahşi ve evcilleşmemiş bir şey vardı, siyah gözlerinin derinliklerinde karanlık ve tehlikeli bir şey. Öfke değil. Buz gibi bir ölüm. Tom'a baktığında Jaxon birdenbire adam için korktu ama nedenini tam olarak bilmiyordu. "Lucian?" Adını yumuşak bir sesle, fısıltıyla sordu.

Lucian başını ona doğru çevirmedi ama vücudu onunkiyile polis memurunun arasında kalacak şekilde yaklaştı. Gülümsedi, neredeyse hoş bir şekilde, ama sanki Avlanan bir kurdun gülümsemesi. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Lucian Daratrazanoff, Jaxon'ın nişanlısıyım." Elini uzattı, siyah gözleri dipsiz, karanlık havuzlar gibi büyüleyiciydi. Sesi her zamanki gibi yumuşak ve nazikti. "Sen Tom olmalısın. Jaxon senden sık sık bahsederdi. Ona göz kulak olduğun için minnettarım." Bir adım öne çıktı ve usulca fısıldadı. Tom birkaç kez başını salladı ve karşılığında gülümsedi.

Jaxon'ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bu onu dehşete düşürdü. Lucian'ın nezaketini suçlayamazdı ama yine de güç gösterisi

ekip odasındaki herkesi tamamen sessizliğe büründürmüştü. Onlar polisti, dedektifti, tehlikeli durumlara alışkın sert polislerdi ama Lucian'la ilgili bir şey onları oldukları yerde durdurmuştu. Bu onu korkutmuştu. Acaba Drake'ten kaçmış mıydı?

Daha kötü biri mi? Lucian'ın daha kötü olmak için yeterli gücü olduğu kesindi. Onun içindeki kötülüğü ortaya çıkaran şey neydi?

Erkekler mi?

Hiçbir şey, meleğim. Sen benim için mükemmel bir kadınsın. Ben bir Karpat erkeğiyim ve olduğumdan başka bir şey olamam.

Saçlarını taramak için uzanıyordu.

Elinde olmayan gergin bir alışkanlıktı bu. Bu kadar dağınık görüldüğü için kendini büyük bir dezavantajda hissediyordu. Lucian onun elini tutup ağzının sıcaklığına götürdü, bakışları birdenbire sadece ve tamamen ona odaklandı.

Yapma, küçük aşkım. Sen olduğun gibi güzelsin." Bir anda siyah bakışlarındaki buz, siyah kadife bir açlığa, ondan saklamaya zahmet etmediği bariz bir aşka dönüştü. Onu omzunun koruması altına çekerken dokunuşu olağanüstü nazikti.

"Memurun bakımına yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Montgomery ve onun hayatından çıkmayı reddeden bu kabusu sona erdirmeye çalıştığınız için. Hepiniz ona çok sadıksınız ve onun da bunu takdir ettiğini biliyorum. Bu sadakatin karşılığını ödemek için yapabileceğimiz bir şey olursa, lütfen bize söylemekten çekinmeyin. Barry Radcliff, hastanede onunla işleri biter bitmez açıklanmayan bir yere nakledilecek.

Acil serviste. İyileşecek. Biz oraya varmadan önce epey mücadele etti. Ona saldıran her kimse geldiğimizi duyup kaçmış olmalı. Biz gelmeden gitmişti.

onu yakalamak için bir şans."

Jaxon'ın başının tepesine bir öpücük kondurmak için başını eğdi. "Jaxon'ı eve götüreceğim. Neredeyse şafak sökecek ve o çok yorgun. Raporunu bitirmek için bu akşam dönebilir. Doktorlar dinlenmesinin şart olduğunu söylediler, bu yüzden itaat etmesini sağlamaktan başka bir şey yapamam. Eminim kaptanınız anlayışla karşılayacaktır."

Bunun üzerine birkaç alaycı homurtu duyuldu. Dedektiflerden biri, "Buna güvenmeyin," dedi. "O asla sizin dediğiniz gibi anlayış."

Lucian uygun bir şekilde gülümsedi ama bakışları Jaxon'dan uzaklaşıp konuşmacıya döndüğünde gözleri donuk ve soğuktu. "Öyle olması gerekecek."

Harold Dawkins meydan okurcasına Lucian'a baktı. "Jaxon, seninle bir dakika özel olarak konuşmam gerekiyor. Anlarsınız ya Bay Daratrazanoff, polis meselesi."

Lucian rahatça omuz silkti, küçük bir gülümseme ağzının kenarını kıvrırdı. Ancak bu gülümseme oradaki acımasızlığı yumuşatmak yerine onu her zamankinden daha buyurgan, daha tehlikeli göstermeye yaramıştı. Eski bir savaşçı, evcilleşmemiş ve vahşi.

Jaxon isteksizce Lucian'ın bedeninin sığınağından ayrılıp Dawkins'i odanın diğer ucuna kadar takip etti. "Ne oldu Harold? Çok yorgunum ve eğer kaptan bunu anlamıyorsa Kötü." Harold Dawkins birkaç yıldır onunla birlikte çalışıyordu. Emekliliği yaklaşıyordu ve Jaxon'a her zaman kızı gibi bakmıştı.

"Kim bu adam? Onun hakkında ne biliyorsun? Bu ülkeden bile değil. Bence o tehlikeli, Jaxx. Hareketlerinden, kendini tutuşundan belli. Tüm o Avrupalı cazibesini göremiyorsun. Seni yabancı bir ülkeye götürüp kimsenin göremeyeceği bir yere saklayabilir.

sana asla yardım edemez. Bu türden çok fazla vaka yaşandı."

"Cidden Harold, bunun olacağını sanmıyorum."
Jaxon yaşlı adamın kolunu şefkatle okşarken gülmemeye çalıştı. Lucian onu bir haremde gizleyecek birine benziyordu. "Ben tatlı bir kurban değilim. kendini savunmak. Zaten Lucian da benim biraz kaçık olduğumu düşünüyor. Bir cephaneliğim olduğunu söylüyor."

"Keşke beni dinlesen, Jaxx. Hiçbir şey için acele etme. Kendini adamadan önce biraz zaman tanı. Bu adam..."

"Nişanlım, Harold. Sadece korkutucu görünüyor. O aslında bir oyuncak ayı," diye yalan söyledi. Lucian ona daha çok iri bir kurdu hatırlatıyordu, zayıf, acımasız ve son derece zeki. Onun dışında. Ona karşı her zaman son derece nazikti. Lucian ona karşı
Lucian'ı savunmak için. Barry'yi kurtarmıştı. Yüzyıllar boyunca insan ırkını korumuştı. Ama bunu söyleyemezdi, Lucian'ın hayatını başkalarının güvenliğine adanmış Harry'ye açıklayamazdı.

Tekrar Lucian'a döndü ve Lucian hemen odanın öbür ucuna, onun yanına yürüdü. Lucian onun küçük elini kendi eliyle sardı ve avucunu göğsüne götürerek kalbinin üzerinde tutarken
istasyon binasından birlikte çıktılar.

On Birinci Bölüm

"Erkeklerle birlikteyken çok rahatsınız."

Jaxon başını kaldırıp Lucian'ın yüzüne baktı. Sesi kadife yumuşaklığındaydı, hiçbir tonlama yoktu. Yüz hatları ifadesizdi ama yine de rüzgâr gibi sert ve acımasızdı, granitten oyulmuştu ama o kadar şehvetliydi ki Jaxon'ın nefesini kesmişti. Nedense kelebek kanatları ısrarla karnını

okşuyordu,

ve anında gerildi. Kendini rahatça omuz silkmeye zorladı, onun basit ifadesine böyle tepki vermesinden rahatsız oldu. "Ben her zaman erkeklerle çalışıyorum. Onlarla birlikte eğitim aldım. Onların etrafında büyüdüm. Çok fazla kadın tanımıyorum bile." Şimdi sinirlenmişti çünkü sesi meydan okuyan bir çocuk gibi çıkıyordu. Suçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Daha önce yanlış bir şey yapmadı. Kıskanç bir koca gibi davranan oydu.

Dudağını ısırıldı. Tam olarak öyle davranmamıştı; sadece çok korkutucuydu. Güç ona yapışmıştı ve tehlikeli görünüyordu. O kadar ki tatlı Harold onu ona karşı uyarmayı düşünmüştü. Belki Lucian bunu söylerken bir şey kastetmemişti, belki de sözlerini bu kadar korkutucu kılan sadece aksanıydı. Ya da ifadesizliği idi. Birlikte bekleyen arabaya doğru ilerlerken ona tekrar baktı.

Antonio kapıyı açık tutuyordu ve ilk kez gülümsemiyordu. Sanki büyük bir günah işlemiş gibi ona başını sallıyordu.

"Ne?" diye bağırdı, bir adamdan diğerine bakarak. "Ne?"

Lucian'ın eli ensesine indi ve kadının otomatik olarak limuzine tırmanmasını sağlayacak kadar baskı uyguladı.

Antonio onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bu kız tam bir bela," diye fısıldadı.

Jaxon, Antonio arabanın direksiyonuna geçene ve hızla evlerine doğru ilerleyene kadar bekledi. "Ben değilim. Bu da ne demek oluyor? O adamlar benim arkadaşlarım, meslektaşlarım. Onlarla birlikte çalışıyorum."

"Bu yüzden mi yaşlı beyefendi size benim tehlikeli bir adam olduğumu, birlikte olmamanız gereken biri olduğumu söylemek için bu kadar özen gösterdi?"

Seni benden uzak tutması için uyardığını çok net duydum." Sesinde yine herhangi bir tonlama yoktu, sadece o yumuşak, kadife bela fısıltısı vardı.

"Orada durup bir mafya infazcısı ya da kiralık katil gibi korkutucu ve ürkütücü görüldüğünde ne bekliyorsun ki? Daha fazla görünmelisin. Bilmiyorum, daha çok bir şey."

"Züppe mi?" diye yumuşak bir sesle ekledi, sesine bir parça merhamet karışmıştı.

"Foppish ne tür bir kelime? Antonio, hiç duydun mu?"

Lucian, "Antonio bizi duyamaz," diye işaret etti.

Jaxon çeşitli düğmelere basmakla meşguldü. "Bu şeylerden hangisi yapabilmesini sağlıyor? Zihin kontrolünü çok kolay kullanıyorsun Lucian. Beni de mi kontrol ediyorsun?"

Lucian onun telaşlı parmaklarını sakinleştirmek için elini yavaşça onunkinin üzerine koydu. "Sakin ol Jaxon. Gereksiz yere acı çekiyorsun. Zihnini ben kontrol etmiyorum. Eğer öyle yapsaydım, her fırsatta kendini tehlikeye atmazdın. İster inan ister inanma, senin doğanda bir denge bulmaya çalışıyorum.

Karpat erkekleri kadınlarının yanında başka erkeklerle kolay kolay birlikte olamazlar. Bu basit bir gerçektir. Doğal olandan korkmaya gerek yok. Duygularım yeni ve ham ama sana ya da değer verdiğin birine asla zarar vermem."

"Ben Karpatyalı değilim, o yüzden buna alışman gerekecek," diye mırıldandı isyankâr bir şekilde. "Ve senden korkmuyorum." Arabanın daracık sınırları içinde, adamın eli kadınınkini sarmış, başparmağı bileğini okşarcasına ileri geri kayarken Lucian'dan başka bir şey düşünmek zordu. "Ben bir polisim.

Bu adamlar benim ortaklarım. Birbirimizin arkasını kollarız.

Ben böyle yaşıyorum, hepimiz böyle hayatta kalıyoruz." Yapmama konusundaki kararlılığına rağmen, kendini açıklama yaparken buldu.

"Seçtiğin mesleğe devam etmeni istemememin bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi Lucian ifadesiz bir şekilde. Ona doğru eğildi, avuç içi çenesini bularak onu başını kaldır. "Seni tehlikede görmekten hoşlanmıyorum. Bu kalbimin dayanabileceğinden çok daha fazlası. Üzüntünü ve kendine yüklediğin suçluluk duygusunu da eklersek, kalbim kırılmanın nasıl bir his olduğunu bilir. Eğer başka bir adam, insan olsun ya da olmasın, sana arzuyla bakmaya karar verir ve ellerini üzerine koyarsa, sadece birkaç dakikalığına kontrolümü kaybetmek isterim."

Jaxon onun içtenliği karşısında kendini küçük bir gülümsemeyle idare ederken buldu. "Tom'a buruşuk bir kocakarıya benzediğimi falan mı düşündürdün?"

"Bu bir ayartmaydı." Eli ensesine kaydı ve okşamak için birkaç saç teli buldu. "Onu sana göz dikmekten vazgeçirmek için ilkel bir dürtü duydum."

Ona şüpheyile göz kırptı. "Ne demek istediğini bilmek istemiyorum, o yüzden açıklama zahmetine girme." Yavaş bir gülümseme adamın gözlerindeki siyah buzu ısıttı. "Beni tanımaya başlıyorsun."

"Barry'yi kurtardığınız için teşekkür ederim. Onu bir an için gördüğümde durumu kötü görünüyordu. Oradaki gulyabaniyi yok etmenin, bana yardım etmenin ve aynı anda onun üzerinde çalışmanın zor olduğunu biliyorum." Onun yorgunluğunu hissedebiliyordu. Yüzünden okunmuyordu ama zihninden okunuyordu. Son derece yorgundu. Bu gece muazzam bir enerji harcamıştı. Hatta Lucian kadar güçlü biri yorulabilirdi.

Kendisinin de yorgun olduğundan emindi ama bu kendini daha çok keder olarak gösteriyordu. Tanıdığı ve değer verdiği bu kadar çok insanın kaybını idrak etmek neredeyse çok

zordu. Çünkü

Bir an her şeyin gerçekliği zihnine dokundu ve nefes alamadı, ciğerleri düzgün çalışmayı reddediyordu. "Dairelerdeki adam Drake değilse ve karakoldaki de o değilse, kimdi onlar ve nasıl

Drake'in kurbanlarına tam olarak ne yaptığını biliyorlar mıydı? Kimi öldüreceklerini nereden biliyorlardı? Ve neden onları öldürmek istesinler ki Lucian?"

"Sadece tek bir cevap var meleğim." Lucian'ın sesi her zamankinden daha ifadesizdi. Bu Jaxon'ın endişeyle ona bakmasına neden oldu. "Burada bir vampir olmalı, usta bir vampir, eskilerden biri. Böyle şeyler yapabilen bir yaratık."

"Drake var mı? O öldü mü?" Sesinde neredeyse umutlu bir nota vardı.

Lucian başını salladı. "Büyük ihtimalle Drake hâlâ dışarıda bir yerlerde, muhtemelen bu cinayetlerden dolayı kafası karışmış durumda. Vampir zihnini okudu, ayrıntıları kafandan çıkardı ve bu yüzden bir şeylerin yanlış olduğunu anladın. Detaylar tam olarak Drake'e ait değildi. Vampir kendi hortlaklarını yarattı ve onları bu cinayetleri işleyenleri öldürmeleri için gönderdi. Seninle ilgili güzel anılarım var."

Jaxon'ın parmakları birbirine dolandı ve midesi sert bir acı düğümüyle yandı. "Neden? Neyi başaracak?"

Lucian'ın siyah bakışları onun üzerinde gezindi, anlamsız, karamsar, sahiplenici. "Tam olarak yaptığı şey. Acı. Vampirler başkalarının acılarından beslenir. Seni açık alanda, korunan mülkten uzakta yakalamış ve anılarını okumuş olmalı. Yakın olsaydım, gücünün lekesini benden saklayamazdı."

Jaxon, adamın karnına sert bir yumruk indirdiğini hissetti. Bu his o kadar gerçektir ki, gerçekten de kamburlaştı.

başını bir elinin topuğuna yasladı. "Yani bunu ben yaptım. Sadece evden çıkarak tüm bunların olmasına neden oldum. Temel olarak bunu söylüyorsun, değil mi?"

Lucian'ın kolu kadının ince omuzlarına dolandı. Kadının acısı ondan yayılıyor, Lucian'ı öyle sarıyordu ki Lucian da neredeyse onun kadar hasta hissediyordu. "Elbette hayır, Jaxon. Bir kadının iğrenç eylemlerinden sorumlu olduğunu asla düşünemezsin. diğerleri."

Jaxon temasa dayanamayarak onun kolunun altından kaçtı. Sadece nefes almak için mücadele ediyordu. "Lucian, Jaxon'a Antonio arabayı hemen durdur. Dışarı çıkmam lazım. Yolun geri kalanını yürüyeceğim. O kadar da uzak değil."

"Neredeyse şafak söküyor, aşkım." Kelimeleri yumuşak bir ses tonuyla söyledi, görünüşe göre kararının ne lehinde ne de aleyhindeydi.

"Burada nefes alamıyorum, Lucian. Arabayı durdur." Olabildiğince hızlı kaçmak istiyordu -kendisinden mi yoksa bu gece olan her şeyden mi, bilmiyordu. Tek bildiği açıkta olması gerektiği idi. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen arabayı durdur ve eve kadar tek başıma yürümeme izin ver. Yalnız kalmalıyım."

Lucian'ın siyah bakışları bir kez daha onun yüzünde gezindi, düşünceli ve şüpheliydi. Zihni onunkinin içinde hareket etti. Okudu

Jaxon'ın yalnız kalmaya, temiz havada olmaya, özgürce nefes alabilmeye ihtiyacı vardı. Zihninde öyle bir kaos vardı ki nefes almakta zorlanıyordu.

Araba bir anda durdu ve Jaxon, Lucian'ın Antonio'ya durmasını emrettiğini anladı. Anında arabadan inip koşmaya başladı, asfaltı geride bırakarak tepelere ve arazinin güney tarafına doğru uzanan açık çayırılığa çıktı. Yola paralel olarak koştu.

araba bir virajı döndü ve gözden kayboldu. Hemen yönünü değiştirdi ve tepeye, evden uzağa ve kayalıklara doğru koşmaya başladı. İki kez durmak zorunda kaldı, vücudu korkunç suçları protesto ettiği için eğildi Sırf biri onu tanıyor diye. Neydi o? Bir canavar mıknatısı mı? İçindeki iğrenç bir şey başkalarının içindeki şeytanı ortaya çıkarıyordu. Bedelini ödemedi; masum bir seyirci her zaman yapardı.

Jaxon apartmandaki ve ekip odasındaki konuşmaları duymuştu. Mırıltıları, sessiz kınamaları. Arkadaşlarının çoğu Onunla konuşmak, hiçbiri onunla birlikte görünmek istemiyordu ve hepsi aileleri için korkuyordu, haklı olarak. Bu son katliam Drake'in daha önce yaptığı her şeyden daha kötüydü. Bu vampir aynı anda iki yerde toplu katliam yapabiliyordu.

Koşabildiği kadar hızlı koşmaya devam etti. Patika gibi dikleşti, ara sıra tökezliyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve görüşünü bulanıklaştırıyordu. Jaxon'ın kafasında net bir düşünce yoktu; gerçekten ne olduğunu bilmiyordu yapacağını söyledi. Sadece bu cinayet daha fazla devam edemezdi. Babasını. Annesi. Sevgili küçük Mathew. Tüm Andrews ailesi, hatta üniversiteden tatile gelen zavallı Sabrina bile. Sonra komşusu Carol. Tatlı Carol'ın en büyük suçu her sabah güneşin doğuşunu izlemektir ve bu deneyimi paylaşmaktan zevk aldığı için öldü. komşusuyla. Ve şimdi de diğer masum kurbanlar.

Sarp kayalıklardan tırmanarak uçurumun tepesine ulaşmaya çalışırken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tam kendini yukarı çekerken, toprak ayaklarının altında bir roller coaster gibi yuvarlandı ve sarsıldı. Tepedeki kara bulutlar bir kazan gibi kaynayarak dönüp duruyordu. şimşek buluttan buluta sıçrıyor, beyaz sıcak pürüzlü cıvatarla yere çarpıyor, gök gürültüsü neredeyse

onu sağır ediyordu. Uçurumun kenarına doğru koşarken çığlık attı. Eğer Jaxon olmasaydı, Drake'in bir daha kimseyi öldürmesine gerek kalmayacaktı.

Ayaklarının altındaki toprak sallanırken koşmaya çalıştı ve vücudunu kenara doğru savurdu. Öndeki ayağı boşluğa adımını attığı anda, kalın bir kol onu yakaladı beline doladı ve onu yerden tamamen kaldırdı. "Lucian." Lucian'ın adını fısıldadı, ona sarıldı, onun tek Dünyanın çılgınlığı içinde akıl sağlığı. İnce kolları onun boynunu çevreledi ve yüzünü onun omzunun rahatlığına gömdü.

Vücudu titriyordu; bunu hissedebiliyordu. Onu kaldırdı Başını kaldırdı ve gözlerinin derinliklerinde yanan dehşeti gördü. Başını eğdi ve gökler üzerlerine açılıp yağmur yağıdırırken bile onun ağzını ele geçirdi. Dünya.

"Sana ihtiyacım var, Jaxon." Her kelime yumuşak bir şekilde telaffuz ediliyordu. "Beni bu dünyada yalnız bırakamazsın. Sana ihtiyacım var." Şimşek kırbaçları etraflarında cızırdadı ve dans etti. Gök gürültüsü çatırdadı ve patladı. "Beni yalnız bırakamazsın."

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldadı, daha da yaklaştı, etraflarında yıkılan dünyanın ortasında bir adak gibi. "Ne olduğunu, ne düşündüğümü bilmiyorum. Özür dilerim Lucian. Özür dilerim."

"Bunu söylemek zorunda değilsin. Bunu asla söyleme." Ağzı tekrar onunkinin üzerinde hareket ediyordu, korku ve yükselen arzuyla sıcak ve muhtaçtı. "Burada benimle olduğunu bilmek zorundayım."

"Ben buradayım. Seni bırakmayacağım. Sen değilsin." Ağlıyordu, elleri gömleğinin altından kayarak onun katı gerçekliğine dokunuyordu. O gerçektir ve onun tek tesellisi, tek dayanağıydı. Akıl sağlığını. Onu incitmişti; bunun ondan yayıldığını hissetti,

derinlerde

ve ruhunu saran dehşetle birlikte yoğun bir şekilde hissediyordu. Onunla öpüşmek için başını kaldırdı, kendini ona teslim etti, sadece rahatlamak ve rahatlatılmak istiyordu.

Lucian onu tüketiyor, yalayıp yutuyordu, ağzı her yerdeydi, yağmur onun çıplak teninde, ikisinin çıplak tenindeydi. Giysilerini öyle çabuk, öyle kolay çıkarmıştı ki, aklında sadece sabırsız bir düşünce vardı.

Jaxon'ın onun öfkeli olduğunu anlaması birkaç dakika aldı, fırtınanın korkunç vahşeti ruh halinin karanlığını yansıtıyordu. Ama Jaxon'ın son derece güçlü kolları onu öylesine nazik bir şekilde sarmıştı ki, yüreği ağzına geldi. "Sana yanımda ihtiyacım var meleğim. Sana ne kadar anlatmaya, göstermeye çalışsam da hâlâ görmüyorsun." Etraflarındaki toprak kimıldadı ve yarıldı, kayalarda büyük çatlaklar oluştu. "Sensiz yaşamak için hiçbir nedenim yok. Sana ihtiyacım var. Gerçekten ihtiyacım var. Bacaklarını belime dola." Dişleri çılgınca atan nabzının üzerinde gezinirken bile bu emri ona fısıldadı. "Şu anda, Jaxon, sana ihtiyacım var, içinde olmaya ihtiyacım var, beni sıcaklığın ve ışığınla çevrelemene ihtiyacım var. Güvende ve hayatta olduğunu ve hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceğini hissetmeye ihtiyacım var."

Her yerdeydi, elleri keşfediyor, alevlendiriyordu, vücudu o kadar sert ve saldırgandı ki, korkunç bir ihtiyaçla, korkunç bir açlıkla gerilmişti ki, Jaxon neredeyse körü körüne ona itaat etti. Açlığı yoğundu, fırtına azalmak yerine artıyordu, acil arzusunun gerçek bir barometresiydi.

"Işıksız ve kahkahasız boş bir dünyada yaşamam için beni yalnız bırakamazsın. Beni yalnız bırakamazsın."

Sesi çiğdi, güzel sesi korkusu ve sadece ona duyduğu amansız açlıkla çiğdi. Saçları sıırılsıklamdı, kalın abanoz telleri sırtından aşağı sarkıyordu. Vahşi ve evcilleşmemiş görünüyordu. Olduğu gibi görünüyordu: tehlikeli ve

tahmin edilemez. Yine de Jaxon korkmuyordu. Ona sarıldı, aynı aciliyetle ona ihtiyaç duydu, sadece hissetmek istedi Kollarının gücü, sahiplenışı, bedeninin onunkinin içinde hareket etmesi, ağzının göğsünü beslemesi, ruhunun onunkini bu kaosa sabitlemesi.

Bacakları adamın beline dolandı ve vücudunu adamın sert uzunluğunun üzerinde hafifçe kaydırđı. Adam onu anında doldurdu ve beklenmedik bir zevkle soluk soluğa kalmasına neden oldu. Fırtına şiddetlendi, gri gökyüzünde şimşekler çakmaya başladı. Güneş cesurca yükselmeye çalıştı ama uğursuz, dönen kara bulutlar kalın ve karanlıktı, ışığın içeri girmesini engelliyordu hassas ciltlerine. Yine de Jaxon sessiz ışıktaki ilk tedirginliği hissetti. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, gözleri yanıyor, ciğerleri nefes alamıyordu. Hayatı onaylayan aşkın vahşi tangosunda birbirlerine sarıldıklarında boğucu hıçkırıklar onu sarıyordu.

Kolları çelik gibiydi, onu güvende tutuyordu, vücudu onunkinde agresif bir şekilde hareket ediyordu, ama yine de yürek parçalayacak kadar şefkatliydi, ağzı sıcaktı ve teninde sevgi doluydu. "Ağlamayı kes meleğim. Artık durmalısın," diye fısıldadı yağmurdan sırlıklam olmuş saçlarına. "Birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz. Sensiz asla olamam. Sen benim soluduğum havasın. Sen benim ruhumsun, kalbimsin. Zihnime bak, anılarıma bak, hayatımı gör, sensiz boş ve sonsuz. Sana nasıl ihtiyaç duyduğumu bilseydin böyle bir şeyi asla düşünemezdin. Bir daha yalnız kalamam."

"Ne yaptığımı bilmiyordum," diye inkar etti.

Ona inanıyordu. Zihni öylesine karmakarışık, öylesine kederle doluydu ki, gerçek bir düşünceye kapılmadan körü körüne koşuyordu.

Bir kez bile dönüştüğü şeyi yok etmeyi düşünmemişti. Düşünceleri yalnızca trajediye odaklanmıştı. Gerçek bir nefes alabildiğini fark etti, havayı zorlayarak

kalbinin bir kez daha atmasını sağladı. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın." Kalçaları fırtınanın şiddetine uygun bir ritimle hareket ediyordu.

Jaxon, ateş vücuduna yayıldıkça gözyaşlarının yavaşladığını fark etti. Alevler yükseldikçe yükseldi, göklere, bulutlara doğru uzandı.

Böylece sivri şimşekler onlarla dans etti, içlerinden geçti. Birlikte patladıklarında çığlıklarının onunkilere karıştığını duydu, birbirlerine iki yıldırım gibi yapışmışlardı. Kalpleri ve ciğerleri yükselen bedenlerine ayak uydurmak için çılgınca çalışırken korkmuş çocuklar.

Jaxon ona yaslandı, rahatlamak için mümkün olduğunca yakınına sokuldu, gözyaşlarının fırtınasını kontrol edemedi, tıpkı onun ihtiyaç fırtınasını kontrol edemediği gibi ikisini de kasıp kavuruyordu. Adamın vücudunun titrediğini, ürperdiğini ve kollarının onu her zamankinden daha sıkı kavradığını hissetti.

Onun gözyaşlarını zihninde hissetti, korkunun acısını ve Neredeyse ne yaptığını anlayınca dehşeti daha da arttı.

Sonra Jaxon Lucian'ı rahatlatıyor, başını ellerinin arasına alıyor, yüzünü öpücüklerle boğuyordu. "Ben yapmadım Böyle aptalca bir şey yapmak istememiştim Lucian. Senin yüzünden ya da ben olduğum için değildi. Doğru düzgün düşünemiyordum. Hiçbir şey yoktu. bizimle ilgisi yok. Bu kadar çok aileye bu kadar çok ölüm getirmeye dayanamazdım."

"Jaxon, Jaxon," dedi usulca, acısı içini parçalıyordu. "Seninle ne yapacağım ben? Ve kaç kere daha Bu ölümlerin sorumlusunun siz olmadığınızı size hatırlatmamı ister misiniz? Her şeyi düşünmeden, aceleyle yapıyorsunuz. Böylesine güzel ve önemli bir yaşamı bir kenara atmayı düşünüyorsunuz, oysa o yoldan geçseydiniz ölmeyecektiniz. uçurum."

Gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer seni yakalamasaydım ya da seninle birleşip seni yüzdürmeseydim ya da benim yaptığımdan başka bir şekilde seni durdurmasaydım, gerçekten aşağı düşseydin ve bedenine dibe vursaydı, kırık kemikler ve iç yaralanmalarla korkunç acılar çekerdin ama bedenine ölümüne benimkinden daha fazla izin vermezdi. Halkımız sık sık ölümcül yaralar alır ama toprak bizi çabucak iyileştirir."

Yüzünü onun göğsüne bastırdı, bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. Zihni böylesine kaos içindeyken ona verdiği bilgileri özümsemek çok zordu.

Ancak o zaman, bölgeyi kaplayan şiddetli fırtınaya rağmen teninin karıncalanmaya başladığını fark etti ve yükselen güneşin etkilerini köreltiyordu. Ve gözlerindeki yanma her geçen saniye daha da artıyordu. Ayaklarının zemine değmesine izin verirken bir elini gözlerinin üzerine koydu.

Yerde. Sanki binlerce iğne öldürücü uçlarıyla gözlerine batıyormuş gibi hissetti. Alt dudağını sertçe ısırды ve yüzünü adamın göğsüne yaklaştırdı. "Lucian, şu yapmayı sevdiğin hız olayı var ya? Şimdi tam zamanı."

Lucian da güneşin etkilerini cildinde hissedebiliyordu. Güneşi örten kara bulutlara rağmen. Jaxon'ı kollarının arasına alarak, doğaüstü hızıyla hareket etti, böylece Etraflarında boşluk dönüyor ve yağmur arkalarında bıraktıkları boş havayı dövüyordu. Lucian eve kapıdan girdi. İkinci kattaki balkona çıktı ve evin içinden süzülerek güneş ışınlarının ulaşmasının mümkün olmadığı alt odaya geçene kadar Jaxon'a tutunmaya devam etti. Ancak o zaman fırtınanın dinmeye başlamasına izin verdi.

"Ne yapacağız?" Jaxon sordu. "Tüm bu ölümleri nasıl durdurabiliriz?" Odanın içinde bir bornoz aradı.

Lucian aklından geçenleri kolayca okuyarak ona bir tane uzattı. Jaxon iri ve güven dolu gözlerini ona dikmiş kırpıştırırken, Lucian elbiseyi havadan aldı. Kollarını kalın pamuklu ceketin içine soktu ve yakalarını birleştirdi. Gözleri öylece kaldı

Yüzünde sabit bir ifade var. Bir bornoz da kullanabilirsin.

Onun alçakgönüllülüğü karşısında başını salladı ama sırf onu memnun etmek için çok daha büyük ve uzun bir bornoz daha dikti. Vücudu örtüldüğünde onun rahatladığını görebiliyordu.

Gülümsemesini gizlemek için ona arkasını dönmek zorunda kaldı. Jaxon

Yerde bir ileri bir geri volta atıyor, içinde pompalanan adrenalin yüzünden yerinde duramıyordu. "Bana ne yapacağımızı söyle Lucian. Bu canavarı nasıl durduracağız? Önemsediğim herkesi öldürmek mi?"

"İki seçeneğimiz var," dedi usulca, sesi her zamanki gibi sakindi ve aşırı gergin enerjiyi yatıştırmaya yardımcı oldu damarlarında dolaşıyordu. "Burada kalıp vampiri dışarı çekmeye çalışabiliriz. Bu kolay olmayacak. O yaşlı ve benim kim olduğumu biliyor. Kendini göstermeden önce bizimle savaşmaları için hortlaklarını ve diğer karanlık yaratıklarını gönderecektir. Ve ancak avantajların kendisinde olduğuna inanırsa kendini ortaya çıkaracaktır. ve çok büyük."

Jaxon bir elini ıslak saçlarının arasından geçirdi, elinin titrediğini fark etti ve aceleyle arkasına koydu.

Parmaklarını sıkıca birbirine geçirerek sakın görünmek için elinden geleni yaptı. "Peki ya diğer seçenek?"

"Bu şehri terk edebiliriz. Uzaklara gidip düşmanlarımızın bizi takip etmesini ve onları masum dostlarınızdan uzaklaştırmasını umalım. Tyler Drake'in peşimizden geleceğine inanıyorum. Vampirin de gelmesi mümkün. Senin gibi çok az insan kadın var. Başka birini bulmak için beklemek istemeyecektir. Bu

Seni bulduğumda çoktan peşine düşmüş olması muhtemel.

seni ondan haksız yere aldığıma inanıyor. Eğer durum buysa, bizi takip edecektir."

"Eğer yapmazsa, herkesi korumasız bırakmış oluruz." Jaxon sesi kederliydi. "Anlamıyorum Lucian. İçimde böyle canavarları bana çeken ne var?" Dönüp ona baktı, gözlerinin derinliklerindeki acının farkında değildi.

Lucian onun bakışlarını sert ve kararlı bir şekilde karşıladı. O bir canavardı. Kendi türünün çoğundan bile daha uzun yüzyıllar yaşamış karanlık bir canavardı. Suçlar işlemiş, sayısız ölümden sorumlu olmuştu. Dünyanın dört bir yanında onu aramıştı, ondan kaçmasına asla izin vermeyecekti, ondan asla vazgeçmeyecekti, başkalarının onu ondan almasına asla izin vermeyecekti. Onu umutsuzca isteyen diğerlerinden farkı neydi? Onu böyle mi görüyordu? Bir canavar olarak mı?

Jaxon kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Sen bir canavar değilsin Lucian. Sen nazik, onurlu ve iyi bir adamsın. Kendini onunla aynı kefeye koyma bile. Tyler Drake gibi biriyle ya da vampir dediğiniz o şeytani şeyle aynı kategoriye giremezsiniz."

Başını ona doğru eğdi ve sıkıca sarıldı. Onu sandığı kadar iyi tanımıyordu. Çok fazla güce sahipti, yüzyıllar boyunca birçok kez canavar olarak adlandırılmıştı. Jaxon onun zihnini okumuştı. Bunu yapmış olması ve fark etmemiş olması onu şaşırtmıştı. Onu Ruhunun sonsuza dek lanetlenmediğine, yaptıklarının merhametle yargılanacağına inandırdı. Onu mucizelere inandırdı.

Kadim dili kullanarak ona onu sevdiğini fısıldadı. Ona zihninden fısıldadı, kelimeleri yüksek sesle söyleyemedi ve onun kendisinden uzaklaşmasını sağlayamadı. Onun Elleri sahiplenici bir tavırla saçlarında gezindi. "Ben öğrendim

Korku kelimesinin anlamını, meleğim. Bu kolay bir ders değildi ve asla tekrarlamak istemediğim bir dersti, ancak bana genç hayatında katlandığın cehennem hakkında küçük bir fikir verdi. Seç, Jaxon. Vampir için bir iz bırakacak mıyız?

Takip etmek mi? Onu arkadaşlarınızdan uzaklaştıracak mısınız? Yoksa burada kalıp savaşıacak mıyız?"

Ona fikrini soruyordu. Jaxon gözyaşlarını geri kırıptı. Onu o kadar iyi tanımadığı doğrudu ama kendisiyle tamamen birleştiği her seferinde onun zihninden bir şeyler yakalıyordu, ve onun bir usta olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü. savaşlar planlıyordu. Hepsinden önemlisi, ona fikrini sormasıydı.

Her bir eylem planı hakkında dikkatlice düşündü. "Bence herkesi korumak çok zor. Gün boyunca onlarla birlikte olamayız, bu yüzden Drake'e ve vampirin yaratmaya karar verdiği herhangi bir yaratığa karşı savunmasızlar. Eğer gidersek, vampirin buradaki insanlara saldırmasının ne faydası olacak anlamıyorum. Pusu kurabileceğimiz bir yer düşünmeliyiz.

savun." Birden kendisinin kontrolsüzce titrediğini, saçlarının sırlıklam olduğunu, adamın ise bornozunun içinde mükemmel bir şekilde bakımlı durduğunu fark etti. Ona ters ters baktı. "Neden sen kurusun da ben sırlıklamım ve titriyorum?

Soğuk mu?"

Lucian onun ellerini avuçlarının içine aldı ve ısıtmak için hafifçe ovuşturdu. Heykel gibi yontulmuş ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sıcak ve kuru olduğunu düşün. Bunu zihninde canlandır. Zihninde saçlarının kuru, teninin kuru, vücudunun

Vücudunu ısıt." Onunla birleşti, düşüncelerini yatıştırdı, sıcaklık ve kuruluk imgesini oluşturmaya yardımcı oldu.

Jaxon elini onunkinden çekerek uzandı ve hayretle saçlarına dokundu. "Bunu ben mi yaptım? Öylece mi? Ne fön

makinesi, ne de
havlu?"

"Aynen böyle." Gülümseme bir kez daha içindeydi, Güçlü bir şekilde çiçek açıyor, onu neşeyle dolduruyordu. Türlerinin yetişkinlerine çok kolay gelen şeyleri öğrenmeye çalışan bir yavru olarak ilk günlerini geri getirdi.

"Senin yapabildiğin her şeyi ben de yapabilir miyim?"

Adam yavaşça başını salladı ve yarı kapalı gözlerle onun yüzünü izledi. Tembel görünüyordu, ama Jaxon öyle olduğunu hissetti. Tamamen uyanık.

"Ne yapmayı öğrenmek istersiniz?" diye sordu.

"Şimdi mi?" Avuçlarını kollarında gezdirdi, teninin yükselen güneşe nasıl direndiğinin farkındaydı.

"Cildin daha sertleşecek Jaxon. Sonunda koyu renk gözlük taktığın sürece güneşin doğuşunu izleyebileceksin. Nereye gidersen git onları yanında taşımayı alışkanlık haline getirmelisin. Bu şekilde sabah dışarıda yakalanırsan ya da erken kalkmanız gerekecek, gözleriniz güneş ışınlarından Güneş. Ben bir antikayım - acıyı türümüzün genç üyelerinden çok daha yoğun hissederiz - yine de sabahın erken saatlerinde çok az sorunla dışarı çıkabilirim. Bu bir Avcının vampire karşı avantajı. Vampir güneş gerçekten batana kadar yükselemez. Güneşin doğuşunu asla göremez."

"Öğleden sonra gerçekten çaresiz miyiz?" Sesindeki yumuşak ton korkusunu ele veriyordu.

Eli kadının ipeksi saçlarını buldu, sonra ensesine kayd, parmakları yavaşça masaj yaparak kadının üzerindeki ani gerginliği hafifletti. "O sırada bedenlerimizin uyuşuk olduğu doğru ama kendimizi koruyacak araçlardan tamamen yoksun değiliz. Ben son derece güçlüyüm meleğim; sana zarar gelmesinin hiçbir yolu yok. Buna asla izin vermem."

Jaxon onun kollarına doğru ilerledi ve ona sıkıca sarıldı. Onun zihninde bir gölge olarak kalmak, bu kadar yabancı ve farklı, efsaneler ve batıl inançlarla, şiddet ve gecenin yaratıklarıyla dolu dünyasının ona ne kadar ürkütücü geldiğini görmesini sağlıyordu. Lucian kollarını ona doladı. "Yardıma ihtiyacımız olursa Jaxon, kardeşim her zaman yanımızda."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem Lucian ama kardeşin Paris'te yaşıyor. Adresini gördüm. Orası senin standartlarına göre bile pek yakın sayılmaz."

"İhtiyacınız büyükse, benim uzaktan yaptığım gibi yapabilirdi, Sizin gözlerinizden görerek size yardımını, gücünü verir, hatta sizi tehdit eden bir düşmanı yok eder."

Başka bir erkeğin zihninde gezinmesi düşüncesi onu anında tiksindirmişti. Lucian'ın her düşüncesini okumasına neden aldırmadığını, bunun neden doğal görüldüğünü anlayamıyordu ama Lucian'ın kendisiyle ilgili keşfettiği şeyleri bir başkasının keşfetmesini istemeyeceğini biliyordu.

Lucian onun düşüncelerinden saçma bir şekilde memnun olmuştu. Normalde erkeklerin yanında çok rahattı ve bu onu sandığından daha fazla rahatsız ediyordu. Onun da kendisini istemesini, ona ihtiyaç duymasını istiyordu, tıpkı kendisinin ona ihtiyaç duyduğu gibi. Ritüel onları bir araya getirdiği ve bedenleri birbirlerine bağladığı için değil, onun için önemli olduğu için.

Lucian. Başkası değil. Yine de onun zihnini okumak, anılarını ya da nasıl biri olduğunu keşfetmek konusunda isteksizdi. Hayat arkadaşları birbirlerinin zihinlerini keşfederek birbirleri hakkında hızlıca bilgi edinirlerdi ama o yine de bu tür şeylerden uzak durmakta ısrar ediyordu.

"Üzgün görünüyorsun." Elini adamın koluna koydu ve parmak ucuyla ağzına dokundu. "Gözlerin, Lucian."

Bazen o kadar üzgün görünüyorsun ki kalbim kırılıyor. Senin ırkından kadınların her zaman yaptığı şeyleri yapamadığım için beni büyük bir hayal kırıklığı olarak görüyor olmalısın, ama deniyorum. Gerçekten deniyorum."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın meleğim. Böyle bir düşüncenin aklından geçmesine bile izin verme. Seninle geçirdiğim her an bana büyük keyif veriyor." Daha büyük, daha ağır gövdesiyle onu sıkıştırarak küçük, ince bedenini yatağa doğru götürdü. Güneş gökyüzünde hareket ediyordu; bunu hissedebiliyor, zaten yorgun olan bedeni üzerindeki etkilerini hissedebiliyordu. "Senin öğreniminde, her hediyeğin sevincini yeniden yaşayabilirim"

Jaxon neredeyse dalgın bir şekilde yatağa tırmandı ve derin düşünceler içinde alt dudağını ısırıldı. "Benim için üzülmeni istemiyorum. Öyle mi? Bana acıma Lucian. Buna dayanamam."

Kalın pamuklu bornozu, kadın onu mütevazı bir şekilde sarmaya çalışsa da vücudundan çekip aldı. Kendi bornozu yerde düzensiz bir yığın halinde kalmıştı. Kolları onu geriye doğru savurdu, böylece yatağın üzerine düştü, iri gözleri ona bakıyordu. "Lucian Daratrazanoff'a sahip olan bir kadına nasıl acıyabilirim ki?

Hayat arkadaşı mı? Oldukça yakışıklı biri. İyi bir otoriteden duydum. Seksi. Ateşli teriminin kullanıldığına inanıyorum."

Jaxon kızarmanın tüm vücudunu kapladığını biliyordu. Elleri kızın teninde yavaşça geziniyor, sanki ona dokunmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi yavaşça keşfediyordu. Gözlerini kapadı ve kendini adamın ellerinin vücudunda yarattığı hisse bıraktı. "Çok ateşli ama aynı zamanda oldukça kibirli."

"Çok güzel gözleri var," diye mırıldandı, ağzı onunkinin köşesini buldu, alay etti, sıyırdı, dişleri ısırıldı şefkatle. "Onun gözlerini seviyorsun."

Ona verdiği zevk tarif edilemezdi. Vücutunu kasıp kavuran hisleri açıklayacak hiçbir kelime bulamıyordu. Sıcaklık. Mutluluk. Lucian kendini şımartıyordu, Sırf zevk için ellerini teninin üzerinde gezdiriyordu. Göğüslerinin kremsi kabarıklığını şekillendirdi, meme uçlarının avuçlarına yalvarırcasına bastırışını hissetmekten muazzam bir zevk aldı. Boğazının ortasına bir öpücük kondurmak için başını eğdi. Saçları göğüslerinin üzerinde kayıyordu. Enfes bir işkence.

Elleri onun başını okşamak için yukarı kalktı. Bacakları kaydı huzursuzca. Onun kendisini istemesine bayılıyordu. Ellerin dokunuşunda bunu hissedebiliyordu, sanki vücuduna tapıyormuş gibiydi. Adamın nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. dili boğazındaki nabzı bularak onun üzerinde hareket etti. Kalbi takla attı ve vücudu beklentiyle sıkıştı. Göğüslerinin onun dokunuşuna duyduğu ihtiyaçla acıdığını hissetti, vücudu onu çağırırken kremsi ıslaklığı hissetti. Ağzı göğsünü buldu, o kadar enfes bir histi ki yumuşakça inlediğini duydu. Elleri belinde, kalçalarında, kalça kemiklerini okşuyordu. Bu yeterli değildi. Asla yeterli olamazdı. Onun kendisine böylesine mükemmel bir özenle dokunmasından zevk alıyordu. Bir daha asla başka biri ona onun yaptığı gibi, onun içinde yaşadığı gibi ulaşamazdı. İki parmağını yavaşça içine sokup hafifçe iterken siyah bakışları onun üzerindeydi.

Yumrukları adamın uzun, vahşi saçlarında kenetlenmiş halde, vücudunu sadece onun sağlayabileceği tam bir coşkuya teslim etti. Acele etmedi, onu tekrar tekrar sıcak, dalgalı ateşe getirdi.

Her şeye rağmen daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. O

Ağzının teninde olmasını ve vücudunun onunkini doldurmasını istiyordu. Kanının ona akmasını, onları birbirine bağlamasını istiyordu,

Onları bir ve aynı yapıyordu. Asla gerçekten ayrı

kalamazlardı; artık bunu anlamıştı, her zaman Lucian'la birlikte olması gerektiğini biliyordu. Onları birbirine bağlamak için her ne yaptıysa

işe yaramıştı. Artık ondan ayrılma düşüncesine katlanamıyordu. Ve aralarındaki ateş, birlikte oldukları süre uzadıkça daha da harlanıyor ve kontrolden çıkıyor gibiydi.

Adam onları birleştirdiğinde haykırdı, nefesi ciğerlerinden patladı. Onun vücudundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. kabaran, çok kalın ve sıcak, onun içinde. İhtiyacı vardı. İhtiyacı. Göğsü yüzünün üzerindeydi, eli başının arkasını kavriyor, onu kalbine doğru tutuyordu. "İhtiyacın var meleğim ve ben bunu karşılıyorum. Tadıma bak, ben seninim. Tadıma bak. Çok açsın ve beslenmeye ihtiyacın var. Sadece bana ihtiyacın var. Tadım mükemmeldi tatlım, hatırladın mı? Fısıltı yumuşak ve baştan çıkarıcıydı, zihninde usulca fırçalanıyordu. Bir davet. Bir baştan çıkarma. Saf baştan çıkarma.

Ağzı onun teninde gezindi. Vücudunun sıkılaştığını hissetti. Buna ihtiyacım var meleğim, senin ihtiyacın olduğu gibi. Bunu yapmana ihtiyacım var. Bunu onun zihninde hissedebiliyordu, korkunç beklentiyi, karanlık arzuyu, tüm vücudunun böylesine acil bir saplantıyla beklediğini. Onun da bunu yapmasına ihtiyacı vardı. Benim için Jaxon, benim için. Bunu daha önce hiç istemediğim kadar istiyorum. bir şey istedim. Buna da ihtiyacın var.

Onun olduğu her yerdeydi; zihninde, kalbinde, bedeninde, ruhunun ta kendisinde. Onun ihtiyacı vardı ve kadın bunu karşılamaktan başka bir şey yapamazdı. Ağzı onun teninde kendi isteğiyle hareket ediyordu, zorlama olmaksızın, sadece şu düşünceyle

Onu memnun etmek, ona hizmet etmek. Dişleri tenini ısırduğunda ve dili ağrıyı hafifletmek için dönüp durduğunda vücudunun nasıl kasıldığını hissetti.

Bu sefer bunu tek başına yapmalısın, diye yalvarıyordu ona, kalçaları vahşi bir sahiplenme ritmiyle ileri doğru fırlarken bile. Onun üzerinde, etrafında, içinde hareket ediyor, onun içinden akmak istiyordu.

Onu öylesine erotik bir ihtiyaçla boğuyordu ki, Jaxon onunla tükendi. Kesici dişlerini, her yönden birbirlerine bağlanana kadar onun tenine batırırken uzadığını hissetti. Beyaz şimşekler onun bedeninden geçerek kadının bedenine saplandı. Zihninde onun sesinin yankılandığını duydu. Samimi. Seksi. Çılgınca bir tutku. Adam ileriye doğru hamle yaparken, her emin adımda kendini daha da derine gömerken, vücudunun alev alev yanan sıcaklığını hissetti.

Tadı vahşiydi. Tadı sıcak ve egzotikti. Bağımlılık yapıyordu. Kanı damarlarından kadim gücüyle akıyor, aç hücrelerini dolduruyor ve bedenini öyle bir dans eden alev fırtınasıyla dolduruyordu ki, rahatlatma taleplerine boyun eğmek zorunda kalıyordu. Kendini parçalandığını, patladığını, ona daha sıkı ve daha sıkı sarılırken onu da kendisiyle birlikte götürmeye çalıştığını hissetti, dışa doğru spiral çiziyordu.

İğne deliklerini kapatmak için dilinizi kullanın. Beslenmek istiyorum. Tüm tadını vücudumda istiyorum. Sesi karanlık bir büyücünün silahı, görmezden gelemeyeceği siyah kadife bir baştan çıkarıcıydı. Neye ihtiyacı varsa, o karşılayacaktı.

Neye ihtiyacın varsa, ben sağlarım. Ve buna ihtiyacın var. Dişlerine.

nabzını buldu ve derinlere daldı. Jaxon onun altında yumuşak bir şekilde inledi, vücudu bir sarsıntıyla onunkinin etrafında sıkılaştı.

ateşli bir zevk. Kendini tamamen ona teslim etti, Kendini onun tutkusuna, vücudunun sıcak sürüşüne, kaslarının gerginliğine, ağzının çekiciliğine, alevlere kaptırmak ikisini de içine çekiyordu.

Jaxon bunun güzelliği karşısında ölebileceğini düşünene kadar sonsuza kadar devam etti. Onların. Ona sarıldı, Başını kucakladı, saçlarının hassaslaşmış göğüslerinde yarattığı hissin tadını çıkardı. Tekrar tekrar içine soktu.

Uykulu ve doygun, tamamen tatmin olmuş, tamamen tamamlanmış olana kadar.

Lucian çok ama çok nazikçe bedenlerinin ayrılmasına izin verdi. Güneş doğmuştu; uyku odasının derinliklerinde bile onun tam konumunu biliyordu. Jaxon'ın iri kirpiklerine, yüzünün güzelliğine ve sevişmelerinin etkilerine baktığında, onun güneşin nerede olduğunu bilmediğini ya da umursamadığını biliyordu. Başını eğerek onun yemyeşil ağzını kendi ağzıyla okşadı. "Je t'aime, meleğim." diye fısıldadı usulca, ona uyumasını emrederken. Duyduğu son şey buydu, hava ciğerlerini terk ederken ve kalbinin atışı dururken yanında taşıdığı kelimeler.

Lucian uyku odasının tabanını açtı ve hayat arkadaşıyla birlikte derin, çağıran toprağa süzüldü. Lucian'ın kollarında yatıyordu, Lucian onun güzelliğini hareketsizliğinde yakalamıştı. toprağı açtı ve onları dinlenmeye aldı.

On İkinci Bölüm

Uyku odasının altındaki toprağın sessizliğini uyumsuz bir nota doldurdu. Toprak katmanlarının altında yavaş, ölümcül bir tıslama karanlık, zengin toprağın içinden sızarak üzerindeki havaya nüfuz etti. Malikânenin etrafını dolaşarak etrafı tehditle doldurdu. Lucian'ın siyah gözleri irkilerek açıldı ve kurşuni bedeniyle yattığı yerden böceklerin ve hayvanların seslerini dinlemeye başladı. Bir sıçan bir yerlerde beslenmek için tırmalıyordu. yakınlarda. Bir kurt, sürüdeki kardeşine kızgınlıkla mırıldandı. Evrenin geri kalanıyla bu kadar uyumsuz olan ses neydi ki dünyanın derinliklerine ulaşip onu uyandırıyordu?

Taş duvarın çatırtısı ona davetsiz bir misafirin korumalarının gücünü test ettiğini söylüyordu. Lucian sessizce uzanıp dinledi. Alfa kurt çiftine doğru uzandı,

Onları, dışarıdan gelen biri tarafından kendilerine atılan hiçbir ete ya da yiyeceğe dokunmamaları konusunda uyardı. Sürünün diğer üyelerine, otoriteye karşı gelmeyi seven genç ve aptal olanlara dikkat etmeleri konusunda onları uyardı. Zihninde sürünün ölümü anlamına gelen zehirle ilgili açık bir uyarı vardı. Alfa çiftine kardeşlerini ormanın derinliklerine, silahların ulaşamayacağı bir yere götürmelerini emretti. Erkek dişlerini gösterdi ve sürüyü uyaran bir hırıltı çıkardı.

Memnun olan Lucian dinlemeye devam etti. Davetsiz misafir ısrarcıydı. Taş duvarlardan ya da kapılardan geçemeyeceğini öğrenmişti. Bir ağaca tırmanıyor, kurtlar yüzünden malikânenin arka kısmından kaçıyordu. Şüphesiz, "hediyesi" olan bozuk etin yenmediğini görebiliyordu ve saldırısını kurnaz hayvanların yakınında yapmaya cesaret edemiyordu. Lucian gözlerini kapadı ve kendini bedeninin dışında aramaya gönderdi. Havanın kendisi kadar hafifledi, saf enerji olarak hareket ederek topraktan kurtuldu. Dar geçitten mahzene ve oradan da mutfağa doğru ilerledi.

Her zamanki gibi ağır perdeler güneş ışığının içeri girmesini engelliyordu.

içeriye izinsiz giriyordu. Saf enerji olarak, balkonun görüş noktasına gelene kadar evin içinde kolayca ilerledi.

Francesca'nın güzelce detaylandırılmış vitrayları parlak ışığı maskeliyor, böylece eve yaklaşan davetsiz misafiri iyi bir şekilde görebiliyordu. Sonunda. Jaxon'ın ailesini yok eden kişi. Ama o adam bu muydu?

Lucian sık yaprakların arasından yüzün görünmesini bekledi.

Hayal kırıklığı Lucian'ın sessiz hırıltısının havada parıldamasına neden oldu. Bu davetsiz misafir Tyler Drake olamazdı. Koyu mavi bir takım elbise giymiş ve ipek bir kravat takmıştı. Lucian onun ağaçların dallarına tırmanışındaki kolaylığı gözlemledi taş duvara bakıyordu. Adam iki yönlü bir telsize fısıldıyordu. "Evde kimse yok gibi görünüyor ama

kolay olmayacak, hele de misafirleri olduğunu belli etmek istemiyorsak."

Lucian'ın zihni hızla çalışıyordu. Birkaç yüzyıldır toprağın derinliklerinde uyuyordu ve birçok şey toprakta kilitli kalırken halkına ne olduğunu merak ediyordu. Kendilerini bilim adamı sanan insan avcılarından oluşan bir topluluk hakkında söylentiler duymuştu.

Vampirlerin varlığına dair kanıtları olduğunu iddia ettiler ve onları yok etmeye yemin ettiler. Şimdiye kadar çok az insan onları ciddiye almıştı, bu yüzden canlı bir vampir yakalamaya kararlıydılar. Tek sorun, bir Karpatyalı, bir vampir ve olağanüstü yeteneklere sahip bir insan arasındaki farkı ayırt edemiyor gibi görünmeleriydi. Acaba bu vampirin üyeleri-

Avcılık toplumu onu bulmuş olabilir mi?

Cevaplarını almanın en iyi yolunun davetsiz misafiri ya da misafirleri evine almak olduğuna karar verdi. Ne de olsa güneş batmaya başlamıştı. Eğer ona bir sürpriz hazırlamak istiyorlarsa, bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi. Vitraylara yaklaştı ve koruma önlemlerine yoğunlaştı. Evi ölümcül tuzaklardan ve büyülerden arındırmak istiyordu ama sadece dışarıdan içeriye girilebilsin diye. Şüphelenecekleri kadar kolay olmamalıydı ama cesaretlerinin kırılmasını ve pes etmelerini de istemiyordu çok erken.

Lucian elinden geleni yaptıktan sonra evin içinden, bodrumdan ve kayaya oyulmuş dar geçitten geçerek uyku odasına, oradan da aşağıdaki toprak inine aktı. Şifalı toprağın derinliklerindeki bedenine geri döndü. Birinin bedeninden serbestçe akmak yoğun enerji gerektiriyordu ve gençleştirici toprağın onu güçlendirmesini istiyordu.

İçindeki alarm sisteminin, davetsiz misafirin evi gerçekten ihlal ettiğini söyleyeceğine güvenerek kendini uykuya bıraktı.

evinin kutsallığı. Adamın güneş battıktan sonra ana avluya girmeyi başarması bir saatten fazla sürdü. Oradan iki iş arkadaşı için kapıyı açtı. Lucian rahatsızlığı hissettiğinde yavaşça uyandı ve toprağı açmak için elini salladı. Evinin içinde yankılanan şiddet titreşimleri

Francesca'nın yaptığı vitray korumalarla daha da güçlenmişti. Evin huzur veren sükûnetini bozuyordu.

Yanında, onun rızası ya da emri olmadan, Jaxon nefesini içine çekti. Kalbi çarpmaya başladı ve sıkıntıyla hafifçe inledi. Lucian'a birisi onun dahili alarm sisteminin kabul töreninden bu kadar kısa bir süre sonra uykusunu kaçırmaya yeteceğini söyleseydi buna asla inanmazdı. Yavru kuşlar genellikle kötülüğün varlığıyla uyanmazlardı. Kız gözlerini açamadan onunla birleşti, niyeti onu tekrar uykuya göndermekti.

Yapma!"Bunu sertçe söyledi, kirpikleri kalktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana yalan söyledin." Adamın bedenini kendisinden uzaklaştırdı ve etrafına bakındı.

Lucian onun uyku odasında değil de yerde olduğunu fark ettiğinde mide bulantısının arttığını hissedebiliyordu. Lucian onu teselli edecekken, Lucian onu durdurmak için iki elini birden kaldırdı. "Bana dokunmanı istemiyorum. Beni canlı canlı gömdün, Lucian. Beni gömdün ve normal bir yatakta uyuduğumuza inanmamı sağladın."

"Jaxon," dedi yumuşak bir sesle, ikna edici bir şekilde. "Ben yalan söylemedim." Topraktaki delikten dışarı çıkmaya çalıştı.

"Ne derseniz deyin, bu yine de bir ihmal günahıydı," diye omzunun üzerinden tısladı.

Ama Lucian onu belinden yakalayıp kendine doğru çektiğinde kız direnmedi, aksine kıpırdamadan durdu. Kadının rengi solmuştu, teni nemliydi ve Lucian kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. "Evde biri var." Kadın karnını tuttu, takip edildiklerini biliyordu. "Seni düşünmüştüm hiçbir şeyin giremeyeceğini söyledi."

"Davetsiz misafir bir insan. Aslında, eğer dinlerseniz, birden fazlasını duyabilirsiniz. Şu anda dağılmış durumdalar, üst katı arıyorlar. Binaya girmelerine izin verdim. kim olduklarını. Düşmanlarınızı tanımak her zaman en iyisidir." Sesi yumuşak ve kazanıcıydı, onu sıcaklıkla sarıyor ve huzur. "Odana girmelerine izin vermedim. Eşyalarına dokunmalarını istemedim." Öfkesini yuttu. "Bunun bana yaptıklarını unutturması mı gerekiyordu? Sana çok kızgıyım Lucian. Şu anda Bu kadar sakin ve duygusuz olmandan nefret ediyorum. Benim için daha ne kadar sürprizin var?"

"Sanırım davetsiz misafirlerden değil, dinlenme yerimizden bahsediyorsunuz."

Ona vurmayı düşündü ama adam meşe ağacı gibi yapılıydı ve büyük olasılıkla yumruğu moraracaktı. "Giyisilerim nerede?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Her zamanki kadınsı kıyafetiniz mi?" Kadın ona bakmayı ısrarla reddedince Lucian o rahat gücüyle omuz silkti. "Kıyafetleriniz zihninizde. Ararsan bulursun." Kasıtlı olarak yerdeki delikten süzüldü. Derinliği bir metreden biraz fazlaydı. Jaxon'ın kendi isteğiyle çıkması mümkün değildi.

Bahse var mısın? Öfkelenen Jaxon ayağa kalktı ve mezarlarının duvarlarını inceledi. O da böyle düşünüyordu. Onların mezarı. Kafasının içinde tekrar tekrar küfrediyor, ona her

kitapta yazan isimlere baktı. Duvarlara tırmanmak imkânsızdı.

Yardıma mı ihtiyacın var? Çileden çıkarıcı bir erkek alayıydı.

"Hayatta olmaz. Senden yardım istemek yerine burada solucanlarla kalmayı tercih ederim," diye tersledi.

Lucian bir elini vücuduna doğru salladı ve hemen Siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Uzun siyah saçları dağınıktı ve karanlığın içinde bir kuzgunun kanadı gibi parlıyordu. Birden Jaxon'ın aklına, sanki dünyanın çok altında güneş üzerlerinde parlıyormuş gibi iyi görebildiği geldi.

Çenesini eğdi. O yapabiliyorsa, o da yapabilirdi. Tek yapması gereken giyinmeyi düşünmekti. Bunu zihninde canlandırmak. Diğer her şeyi engellemek için gözlerini kapattı. Örümceklerden ve sürüngenlerden duyduğu korkuyu düşüncelerinden atması birkaç dakikasını aldı. ne giyeceğini hayal ederdi. Dantel iç çamaşırı. rahat türden, onun favorileri. İnce pamuklu mavi kot pantolon ve ince pamuklu ribana bir üst. Siyah, ruh haline uygun. Ne zaman o gözlerini açtığında, bunu yaptığına çok şaşırdı. Tamamen giyinikti. Ayakkabıları hariç. Ayakkabılarını unutmuştu.

Jaxon gülümsemesinin başlangıcını bastırmak zorunda kaldı. Böylesine fantastik bir şeyi yapabilmek inanılmazdı. Hemen temizliği düşündü, saçlarını, dişlerini, vücudunu, sanki bir yıl boyunca temiz kalmış gibi temiz olmasını sağladı. uzun süre duşta kaldı. Sonra mezara benzeyen kabini incelemeye başladı.

Üst kattaki kalp atışlarını, davetsiz misafirlerin evin içinde ilerlerken çıkardıkları ayak seslerini duyabiliyordu. Ciğerlerine girip çıkan havayı duyabiliyordu. Başını kaldırıp Lucian'a baktığında, o sinir bozucu sırtışıyla ona bakıyordu.

erkek alay. "Misafirlerimizden kurtulduktan sonra oradan çıkmanıza yardım etmek için geri döneceğim."

Gerçekten de arkasını döndü ve ondan uzaklaştı. Bir an için nefesi ciğerlerinde durdu. Geri dönmesi için arkasından haykırmak istedi ama gururu buna izin vermedi. Örümceklerden korkmuyordu. Gerçekten korkmazdı. Kulakları yakınlarda bir yerde bir şeyin tırmalama sesi. Çok yakın. Tamam. Fareler. Sıçanlar. Burada sıçanlar var, Lucian. Farelere tahammül edemem.

Ben dönene kadar idare edebileceğinden eminim. Sesi kendini beğenmiş geliyordu. En azından birini vurmaya çalışmak yerine orada güvende olduğunu biliyorum. Etrafta sıçan olursa onlarla konuşmak .

Muhtemelen seninle akrabadırlar, diye tersledi. Elleri kalçalarında, kendi başına nasıl idare edebileceğini anlamaya çalışarak iki kez döndü. Dışarı çıkacak ve birini vuracaktı, tercihen Lucian'ı. Bunu nasıl yapmıştı? Nasıl O şekilde yüzmeyi nasıl başardı? Kendini zirveye doğru süzülürken hayal etmesi mi gerekiyordu? Denedi ama hiçbir şey olmadı. İki kısa sıçrama denedi. Yine bir şey olmadı.

Lucian'ın kahkahası kelebek kanatları gibi zihnini okşuyordu. Onu boğabilir miydi? Eğer düşünürse Onu boğmak işe yarar mıydı? Onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Mutfakta. Sessizce hareket ediyordu, tek bir Ayak sesi duyuluyordu ama nerede olduğunu biliyordu. O nefes aldığı anda, kadın da nefes alıyordu. Bu nasıl olmuştu? Birdenbire ona nasıl bu kadar ihtiyaç duydu, sadece nefes alabilmek için onun zihninin kendi zihnine dokunmasına nasıl ihtiyaç duydu?

Bir an için kıpırdamadan durdu ve Lucian'ın bundan sonra ne yapacağını görmeyi bekledi. Onun kendisi olmadan davetsiz misafirlerle yüzleşmesini istemiyordu ama niyetinin bu

olduğunu biliyordu. Birdenbire

Gölümsüyordu. Bir şey nasıl yüzer? O kadar da zor değildi. Havadan daha hafifti. O kadar hafifti ki uzayda hareket ediyor, gökyüzüne doğru sürükleniyordu. Bu durumda, daha çok uyku odasının zeminine doğru, ama alabildiğini alacaktı çünkü...Ha! Başardım!

Adamın elinin yüzünü okşadığını hissetti, dokunuşu şefkatliydi. Sanki adam onu övmüş gibi içi birden ısındı. Onun Zihninde gülümsedi. Yapacağını biliyordum. Şimdi ben bu beylere ziyaret nedenlerini sorarken sen burada bekle.

Jaxon gözlerini göklere doğru yuvarladı. Sen gidip misafirlerimize çay servisi yaparken benim yapacağım bir şey.

Çay ilk tercihim değildi, ama nezaketle ağırılanmam beklenmeyeli uzun zaman oldu. Sesinde sanki medeniyetin ince cilası aşınmış ve kadife eldivenler çıkıyormuş gibi bir gerginlik vardı.

Jaxon onun titrediğini fark etti. Düşüncesizce bir şey yapma. Ben bir polisim, hatırladın mı? İnsanları haneye tecavüzden tutuklarız. Zaten hapse giriyorlar. Belki de yerel milyarderin aşk yuvası hakkında bilgi almak isteyen gazetecilerdir.

Ben onları kontrol altına alana kadar uzak durun.

Jaxon bodruma inen geçitten geçip mutfağa giden merdivenleri hızla çıkmaya başlamıştı bile. "Kontrol zaten sende Lucian. Onlar için daha çok endişeleniyorum, senin için değil. Senin ağırlığını hissedebiliyorum... Bunu tarif edecek bir kelime aradı. Hiçbir şey bulamadı. Kızgın değildi. Öfke yoktu. Tehditle yanıyordu ama yine de sakin, hatta dingindi. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor ya da kendi güçlerine olan tam güvenini sarsmıyordu.

Onlar senin için tehlike oluşturuyor meleğim, benim için değil. Akıllarını okuyorsun.

Evet, öyle. Misafirlerimiz eyalet dışından. O kadar endişelenme, aşkım. Seni utandıracak ya da bir polis memuru olarak statüne zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım.

Onlardan birine elini sürersen seni anında tutuklayacağımı bilmeni isterim.

Kahkahası yumuşak ve şehvetliydi, okşayan parmaklarının dokunuşu gibi zihnini ve bedenini okşuyordu Sevgili meleğim, asla bu kadar kaba olmazdım.

Yüzeyin altında yakaladığı tehdit karşısında kalbi neredeyse duracaktı. Onu artık tanıyordu. O anda, daha önce hiç olmadığı kadar ölümcül olduğunu biliyordu.

onu evine kadar takip eden vampiri rastgele yok etti. Ne demişti? Onlar senin için tehlike oluşturuyor, benim için değil. Elbette ona yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldıracaktı. O

onun kalbi ve ruhu olduğuna inanıyordu. Onun kendisine olan muazzam ihtiyaçını hissediyordu. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onu tehdit etmesine izin vermezdi.

Lucian, senin dünyanda işlerin farklı yürüdüğünü biliyorum ama burası benim dünyam. Bu adamlar insan. Yasaların sınırları içinde ele alınmalılar.

Ben adalet dağıtıcısıyım, aşkım. şu anda onları yok etmeyeceğim.

Kalp atışlarının normale döndüğünü hissetti. Ona yalan söylemezdi. Onları halının üzerinde yaktığını hayal ediyordu. Başka bir kül yığınınını Barry Radcliff'e ya da Yüzbaşı Smith'e nasıl açıklayacaktı?

Lucian onun tam olarak nerede olduğunu, merdivenlerden çıkmaya ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Hızını arttırdı ve

yedek yatak odasındaki ilk adam. Onu boynundan yakaladı, dişlerini şahdamarına geçirdi ve içti. Davetsiz misafirin mücadele etme şansı yoktu, o demir pençede kırıdayacak hali yoktu. Sessiz ol. İtaat edeceksin. Yumuşak ses anında adamı susturdu ve adam son derece güçlü tutuş karşısında pasifleşti. Lucian onu basitçe yere bıraktı ve orada bıraktı, buharlaşarak koridordan yan odaya doğru aktı.

İkinci adam, lacivert takım elbiseli olan, Lucian aniden karşısında belirip onu çelikten bir pençeyle kavrayıp boynuna doğru vahşice ilerleyerek derinden içmeye bağlayınca bir çığlık attı: "İtaat edeceksin. Sessiz ol. Büyülenmesi tamamlanmıştı. Her iki adam da gece gündüz onun emirlerini yerine getirecek, çağrısını duyacak ve belirlenen görevleri tamamlayacaktı. İkinci adamın yere düşmesine izin verdi, başı dönüyordu ve kan kaybından zayıf düşmüştü. Küçümser bir tavırla onun üzerinden geçerek evin içinden üçüncü adamın Lucian'ın özel masasındaki eski kâğıtları incelediği kuleye doğru ilerledi.

Vahşice karnını doyururken içindeki canavarın kısa bir an için hüküm sürmesine izin verdi. Bu adamlar onun hayat arkadaşını öldürmeye gelmişti. Haklı olarak kalplerini söküp atmalıydı.

Onları bekleyen önemli işler vardı ama bu onlara insani nezaketle davranması gerektiği anlamına gelmiyordu. Onun dünyasında böyle inceliklere çok az yer vardı.

Emri üzerine üç adam üst katın sahanlığı boyunca onu takip etti. Üçü de solgundu ve içlerinden biri biraz sendeliyordu ama yüzlerinde hoş bir gülümsemeyle onun emrettiği gibi hareket ettiler. Onun için her şeyi yaparlardı; onun zihninin dokunuşuna ve sesine ihtiyaçları vardı. Ona hizmet etmek için yaşıyorlardı. Jaxon şarj oluyordu merdivenlerden inerken küçük geçit törenini fark etti ve durakladı.

Merdivenin ortasında. O kadar endişeli görünüyordu ki Lucian kendini gülümserken buldu.

"Misafirlerimizi üst katta dolaşırken buldum, Jaxon, ama centilmen ziyaretçiler gibi davranacaklar ve bizi oturma odasında ziyaret edecekler. Bazı açılardan oldukça eski kafalıyım. Konukların evlerinin tamamına girmesine izin veren rahat Amerikan tarzı benim eğlence anlayışımın ötesinde. Siz beyler için sakıncası yok, değil mi?" Sesi çok yumuşaktı, çok hoş.

Üçü de başlarını sallayarak onun önerisine çeşitli onaylar mırıldandı. Jaxon bir an için onları şüpheyile inceledi ama normal göründüklerinde merdivenlerden inip antredeki küçük ve rahat odaya doğru ilerledi. Üç adam kibarca önce onun oturmasını beklediler. Lucian hemen onun yanına oturdu, parmakları onunkinin etrafında kıvrılıyor.

"Belki kendinizi tanıtmak istersiniz," diye usulca davet etti Lucian.

Jaxon endişeyle ona baktı. Adamlar sakince oturuyorlardı ve izinsiz girerken yakalandıkları gerçeğinden en ufak bir rahatsızlık duymuyorlardı. Hepsi takım elbise giymişti ve eğer yanılmıyorsa üçü de silahlıydı.

Koyu mavi takım elbiseli adam sözcü gibi görünüyordu. "Ben Hal Barton. Bunlar da Harry Timms ve Denny Sheldon."

Lucian kibarca başını salladı, sanki insanlar her gün evinin etrafında davetsizce dolaşıyormuş gibi. "Bu benim nişanım, Jaxon Montgomery. Jaxon, bu beyler Florida'dan geliyorlar ve bana ilginç bir iş teklifleri var."

Jaxon bir kaşını kaldırdı, yüz ifadesi açıkçası şüpheliydi. "Birleşik Devletler'den buraya Lucian'ın evine girip ona bir iş teklifi yapmak için mi geldin?"

Lucian arkasına yaslandı ve gülümsedi. Üç adam da ciddiyetle başlarını sallıyordu. Hal Barton pankartı bir kez daha eline aldı. "Aslında, evet. Eğer güvenlik sistemini aşılıp Lucian Daratrazanoff'un evine girebilirsek, o da bize yardım eder diye düşündük.

bizi dinleyebilir ve devrim niteliğindeki yeni güvenlik sistemimizi destekleyebilir. Biz tasarladık ama seri üretime geçip pazarlayacak kaynağımız yok."

Jaxon başını çevirdi ve Lucian'ın siyah gözlerini kendi koyu kahverengi gözleriyle buluşturdu. "Bu kesinlikle harika. Hem de bu kadar kısa sürede. Gerçekten etkilendim." Tekrar üç adama döndü. "Bana yalan söylediğin için sana ne teklif etti? Özgürlük.

Savcılık mı? Ben bir polisim. Bundan bahsetti mi?"

Hal Barton başını salladı. "Bu fikri anlamış görünmüyorsunuz. Eğer Bay Daratrazanoff'u arkamıza alabilirsek, inanılmaz miktarda para kazanabiliriz. Hepimiz milyoner olabiliriz. Elimizde harika bir ürün var."

Jaxon Barton'ın zihnine Lucian'ın yapabildiği şekilde dokunmaya çalıştı. Kendi deyimiyle "taraması", Lucian'la birleştiği samimi yol değildi. Böyle bir yakınlık kan almayı gerektiriyordu.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve bu düşüncüyü aklından aceleyle kovdu. Bir gece önce Lucian'la aralarında geçenleri çok yakından düşünmeye cesaret edemiyordu. Aslında çok fazla düşünmediği sürece her şey yolunda gidecekti. Adamı taramaya çalışırken, Barton sanki ona karşı tamamen dürüst davranıyormuş gibi görünüyordu. Jaxon içini çekti. Bu çok olanaksız. Yetişkin bir adam bu kadar aptal olamazdı.

Para çoğu zaman insanlara normalde yapmayacakları şeyleri yaptırır.

Akıllarını benim okuyabildiğimden çok daha iyi okuyabiliyorsun. Sence bize gerçekten doğruyu mu söylüyorlar? Jaxon iki elini de saçlarında gezdirdi. Tüm bunlar yanlış geliyordu. Bu adamlar evine asla girmemeliydi. Ve o hissetmişti ilk uyandığında şiddetin titreşimlerini hissetti. Biliyordu. Birinin şiddet yanlısı olduğunu her zaman bilirdi. Sinyalleri onu uyandıracak kadar güçlüydü. Şimdi bunların hiçbirini hissetmiyordu. Yakınlarda başka biri olabilir miydi?

Hiç kimse, dedi Lucian yumuşak bir otoriteyle.

Jaxon başını salladı. Hayatı tamamen tuhaf bir hal almıştı. Hayatındaki insanlar tamamen tuhaftı. Bu onun hakkında ne söylüyordu?

Lucian'ın avucu ensesini kavradı: "Çok hoşgörölü bir kadınsın. Sesi onu okşadı, parmaklarının dokunuşu gibi üzerinde gezindi, tıpkı başparmağının gömleğinin kenarı boyunca yumuşak teninin üzerinde kaydığı gibi.

"Kabul etmelisiniz ki güvenlik sisteminize sızmayı başardık," diye devam etti Hal hevesle. Bir kaş çatma yüzünü buruşturdu. "Tahmin ettiğimden daha zor oldu. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım."

"Kendim tasarladım," diye yanıtladı Lucian. "Biraz kurcalarım."

Jaxon içini çekti ve ayağa kalktı. "Sizi yalnız bırakayım. Aksi takdirde herkesi tutuklamak zorunda hissederdim." Siz de dahil.

Bunların hiçbirisi ona mantıklı gelmiyordu. Üç adam saygıyla ayağa fırladı, her zamankinden daha şüpheliydi. Elini sallayarak onları kovdu ve odadan çıktı. Lucian asla hata yapmazdı. Asla. Onun için değil, onun için tehlikeli olduklarını söylemişti. Bu onun tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Onun evine gelmişlerdi.

Lucian'a bir alarm sistemi tanıtmak değil, ona zarar vermek niyetiyle. Bu eylemi bu kadar çabuk bir araya getirmek için ne yapmıştı? Ve ne yapmayı planlıyordu? Onları öldürmeyeceğine emin misin?

Mutfakta kahve hazırladı, parmak izi almaya kararlıydı. İlk iş olarak onları tutuklamalıydı, o zaman kim olduklarını ve neyin peşinde olduklarını hemen öğrenebilirdi.

Oturma odasında Lucian kendini gülümserken buldu. İşte bu Jaxon'ın aklı, hızlı ve zekiydi. Kimse onu uzun süre kandıramazdı. Parmak izleri. Dedektif gibi düşündü. kızdı. Üç adama doğru eğildi. "Buraya Jaxon'ı öldürmek için gönderildiniz. Bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorsunuz. O yaşamalı. Sizinle kesin ölüm arasında duran tek şey o." Kısa bir an için onların kendisini görmelerine izin verdi - gücünü, dişlerini, dehşete düşmüş gözlerinin önünde şekil değiştirmesini alev alev yanan gözleri olan bir canavara bakıyor ve onu yiyip bitirmek, öldürmek istiyor.

Dehşetten felç olmuş bir halde kaskatı kesilmişlerdi. O vardı Jaxon'ın odada bulunduğu kısa süre boyunca inançlarını kontrol ederek hikâyelerini yerleştirdi. Jaxon artık çok ustalaşmıştı ve Jaxon onun niyetlerini okuma riskini hiç göze almıyordu. "Şimdi beni dinleyin, üçünüz de. Her ne pahasına olursa olsun, onun hayatını korumalısınız. İki kişiye geri döneceksiniz ve ona zarar verecek bir başkasını asla göndermemeleri için ne gerekiyorsa yapacaksınız. Eğer başarısız olursan, bu dünyada seni bulamayacağım hiçbir yer olmayacak. Seni yok edeceğim. Buradan gidin, bir uçağa binin ve Jaxon'u hayatına kasteden bu iki tehditten kurtarın."

Onun sesine itaatsizlik etmek imkânsızdı. Kanlarını almıştı. Onları herhangi bir mesafeden kolayca izleyebilirdi. Patronları öldüğü anda ya da

diğerlerini de peşinden gönderdi. Lucian onları kapıya kadar geçirdi ve gidişlerini izledi. Akıllarına iyice yerleşmişti. Sadece onun emirlerini hatırlayacaklardı. Onlar onları her zaman akıllarının bir köşesinde yer alan büyük bir ihtiyaç olarak tecrübe ederler.

Jaxon'ın yaklaştığını hissedince döndü. Her zaman ayakları üzerinde hafifti, ama şimdi, onun kanıyla Damarlarında akan su, doğuştan bir Karpatyalı kadar sessizdi. Üzerinde dört fincan kahve bulunan kocaman bir tepsi taşıyordu. O kadar ufak tefekti ki, tepsi onu ezip geçmiş gibi görünüyordu. Tepsiyi ondan aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı biliyorsun. Parmak izi alıyordum. Ama saçma hikayene inanmadığımı anladığın anda onları aceleyle buradan çıkardın. Eğer beni kandırmayı planlıyorsan Lucian, yalan söyleme konusunda daha iyi olmalısın."

Pişmanlık duymadan sırtıttı. "Ben yalan söylemedim."

"Hayır, yalan söyleme işini onlara yaptırdınız ve hatta onları saçma hikayelerine inandıracak kadar ileri gittiniz."

"Onlarla kahve içmeyi planlamıyordun, değil mi?"

"Doğal olarak kibar davranırdım."

"Bu şeyi içemezsin. Jaxon, sen insan değilsin. Vücudun bunu reddedecektir. Böyle şeyler yapamazsın."

"Beni hasta edebileceğini düşündüm. Ama daha önce de yemek yedin, değil mi?"

Bunu nereden öğrenmişti? Lucian onun iri kahverengi gözlerine sırtını döndü ve mutfağa doğru süzüldü. Her şeyi çok hızlı öğreniyordu. Henüz hazır değildi. O

onu kendi dünyasına yavaşça, nazikçe sokmak istiyordu. Zaten şiddet ve ölümle iç içeydi. Karpat yaşam tarzına girişinin bu kadar kötü olmasına gerek yoktu. Halklarının çoğu sakin ve üretken hayatlar yaşıyordu. Onun zihninde kolayca hareket ediyor, rastgele anıları seçiyordu. O buna hazır değildi. Geçmişinde bazı şeyler vardı, korkunç şeyler. Modern zamanlarda yaşayan biri o korkunç zamanların nasıl olduğunu nasıl anlayabilirdi ki?

Her yerde düşmanlar. Kan, ölüm ve hastalık etraflarını sarmış. Kadınlar ve çocuklar öldürüldü. Nasıl Jaxon gerçek vampirin ahlaksızlığını, insanlara yapabileceği kötülüğü anlayabilir miydi? Yaşayan ölülerin Carpathian türü için oluşturduğu tehdidi?

Diğer şeyleri bildiğim gibi, onları da senin anılarından görüyorum." Sesi yumuşak ve güzeldi, neredeyse sevgi doluydu.

Kesinlikle okşayıcı. Neredeyse kalbi duracak ve nefesi kesilecekti.

"Kahve içmeyin ya da herhangi bir insan yiyeceği yemeyin. Sende

Yakın zamanda dönüşüm geçirmiş olsaydınız, vücudunuz içindekileri kolayca atamazdı. Bunun yerine muazzam bir acı hissedersiniz." Böyle bir duruma izin veremezdi. Onun kontrolü dışındaki şeylere katlanmasını izlemek yeterince zordu.

Jaxon onun tepsiyi tezgâhın üzerine koymasını izledi. "O zaman bilmemi istemediğin şeyi söyle bana. O adamlar kimdi ve neden buraya geldiler?"

Lucian kahve fincanlarının içindekileri lavaboya döktü ve duruladı. "Bunun gerçekten ne önemi var? Gittiler ve geri döneceklerinden de şüpheliyim."

"Benim için kendini tehlikeye atmış olman önemli." Koluna dokundu çünkü Lucian ona bakmıyordu. Lucian

her zaman çok açıktı.

Kolunun kalınlığına yaslanan eline baktı. Bu kadar narin bir elde oldukça fazla güç barındırıyordu. Parmaklarını avucuyla kapattı, onu kendisine doğru tutarak aralarındaki fiziksel bağı korudu. "Onlar insanım, Jaxon, ve eski bir kandan geliyorum. Kendimi tehlikeli bir pozisyona sokmak benim için zor olurdu. Ben bilgi, beceri ve yeteneklerinin çok ötesinde yetenekler. Hayır, ben böyle bir şey yapmadım."

"Ama onlar benim için bir tehditti." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Bu evden ayrılıyorruz, tatlım. Biz yokken davetsiz bir misafir gelirse, eşyalarından hiçbirinin kaybolmasını istemiyorum, bu yüzden değer verdiğin şeyleri kaldıracağım. ve onları uyku odasına yerleştirin. Antonio biz yokken eve göz kulak olacak."

"O adamlar benim için bir tehditti," diye inatla ısrar etti.

Elini kadının sırtının ortasına götürdü ve onu mutfaktan çıkarmak için baskı uyguladı. "Bu ayrılığı yapmak için sadece gecemiz var. Güneşten korunabileceğimiz ve savunması kolay bir yer bulmalıyız. "Bu gece Amaç bizi takip etmek isteyenleri tuzağa düşürmektir, açıkta yakalanmak değil."

Onunla birlikte gitti, adam hareket ederken omzunun altına kolayca sığıdı, yürüyüşü onunkinin ritmine uyuyordu. "Eşyalarımı taşıırken konuşabiliriz."

"Israrcılık her zaman bir erdem değildir, Jaxon." Sert görünmeye çalışsa da, kızın olayları kendi başına çözme becerisini takdir ediyordu.

Ona alaycı bir şekilde sırtıttı. "Tabii ki öyle. Öğrenmemi istemediğin şeyleri öğrenmenin tek yolu bu. Yani onlar beni tehdit etti. Nasıl oldu da onları akıllarında kargaşa yerine sadece para olan bu kadar tatlı adamlara dönüştürebildiniz?"

"Kanlarını aldım."

Şaşkınlık içinde birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ama ben hiçbir şey duymadım. Ve tam arkadaydım. Bu kadar şeyi nasıl bu kadar çabuk yapabildin? Hepsi farklı odalardaydı. Bu kadar hızlı olamazsın, değil mi?"

"Evet, yapabilirim, eğer hız için zarafeti feda edersem. Ben bir kadimim, tatlım. Böyle şeyleri yapmak yeterince kolay. Sen merdivenlerden yukarı çıktığında, onları çoktan kontrol altına almıştım. Hikayeyi Barton'ın zihnine yerleştirmek ve diğer ikisine inanmaları ve sessiz kalmaları talimatını vermek yeterince kolaydı."

"Neden? Neden ölmemi istediklerini biliyor musun?" Sahip olduğu birkaç hazineyi topluyordu. Annesinin ve kardeşinin fotoğrafları. Küçük Mattie'nin en sevdiği battaniyesi. Onun Parmakları otomatik olarak ince kumaşı sevgiyle ovuşturdu. Lucian'ın bunu sık sık yaptığı belliydi.

Bir elini onun saçlarında gezdirdi. "Onun ölümünden sonra seni anlık olarak rahatlatan birkaç şeyden biriydi."

Battaniyeyi yüzüne yaklaştırdı ve derin derin içine çekti. Bunca yıldan sonra hâlâ Mathew'in kokusunu alabiliyordu. "Çok küçüktü, çok komikti. Şakacı olmaya çalışırken gözleri muziplikle dans ederdi. Çok tatlıydı Lucian. Bazen onu düşünmeye bile dayanamıyorum. Hâlâ sanki yeni olmuş gibi acı veriyor. Herkes zamanın ama düşündüğümde hala keskin, çirkin ve o kadar korkunç ki nefes alamıyorum."

Onu kollarına çekti, bunu yaparken battaniyeyi de kaldırdı. Aynı zamanda o üzücü anıyı ondan aldı ve yerine misafirlerinin kim olduğunu ve durumu idare etmek için ne yaptığını öğrenme kararlılığını koydu. Lucian battaniyeyi çok hızlı bir şekilde katladı.

Malzemenin taşıdığı acıya dokunma çağrışımı. Dokuma teller çocuğun çığlıklarını tutuyordu ve Jaxon, ne kadar hassas olsa da, onları hissetmekten kendini alamıyordu. Onun kalbinin derinliklerine yerleşmiş olan acıya dayanamıyordu. Lucian onun sürekli acı çekmesine gerek görmüyordu.
Kes şunu.

Jaxon gözlerini kırptırdı ve elini boğazına götürdü. Ne hakkında düşünüyordu? İçeride neler olup bittiğini öğrenmeye bu kadar kararlıyken bir şey dikkatini dağıtmıştı.
evleri. Lucian cidden gerçeği ondan saklamak istemiş olmalıydı. Mücevher kutusuna uzandı. "Neden o adamlar beni öldürmek mi istiyor, Lucian? Ve bu sefer bana doğru dürüst bir cevap ver."

"Onlara doğrudan sormadım." Mücevher kutusunu kızın elinden aldı. İçinde annesinin mücevherleri vardı, güzel mücevherler. Onları görmüştü. Rebecca Montgomery paranın içinden gelmişti. Kolyelere, küpelere ve bileziklere yerleştirilmiş elmasları, yakutları, zümrütleri ve yıldız safirleri vardı. Jaxon onları hiç takmamış, sadece bakmıştı.

"Onlara doğrudan sormana gerek yoktu," diye gözlemledi Jaxon. "Tek yapman gereken zihinlerine bakmaktı." Kızın koyu kahverengi gözleri ona meydan okuyordu.

Lucian başını salladı. "Var olduğum yüzyıllar boyunca hiç kimse beni senin gibi sorgulamadı. Bir şeyin yapılması gerektiğine karar verdiğimde, onu basitçe yaparım. Hayır. kimse beni sorgulamaz."

"Sen Tanrı değilsin. Her zaman haklı olamazsın." Kızın gözleri, öfkesini belli eden bir uyarıyla parladı.

"Kendimi Tanrı yerine koymam ama bana verilen muazzam sorumlulukların ve bana verilen görevleri yerine getirebilmem için bahşedilen yeteneklerin tamamen farkındayım. Kişisel öfke ya da başka herhangi bir duygu muhakememi gölgelemeden sorunları tartabiliyorum."

"Bu kendini yargıç, jüri ve cellat yerine koymak olur, Lucian. Kimsenin böyle bir hakkı yoktur."

"Yanılıyorsun meleğim. Tarih boyunca birçok Böyle bir varlık olmaya ihtiyacımız var. Bu kolay değil ve ruhlarımız üzerindeki etkisi muazzam ama biz bunu kabul ettik.

Hem halkımızı hem de insanlığı korumak için bu sorumluluğu üstleniyorum. Ben neysem oyum ve geçmişte olanları ya da şimdi olanları değiştiremem. Herhangi biri varoluş biçimimizi tehdit ettiğinde, anılarını şiddet kullanmadan ortadan kaldırmak için elimizden geleni yaparız, ancak ihtiyaç duyulursa, başka seçeneğimiz yoktur.

savaşmak için. Bizim de bu dünyada yürümeye hakkımız var. Aynı varlık bizi aynı benzerlikte yarattı. Bize birçok zorluk ve deneme verildi ve biz bunları kabul ettik."

"Ya tamamen masum biri sizin varlığınızı keşfederse ve siz onun hafızasını silemezseniz? O canı almaya hakkınız olduğuna inanıyor musunuz?"

Ağzının kenarlarına küçük bir gülümseme dokundu. "Var olduğum yüzyıllar boyunca böyle bir şey hiç olmadı. Eğer bir varlık bizi keşfettiye ve kontrol edilemiyorsa, böyle bir fenomen için iyi bir neden olduğunu hayal ediyorum. Bu konuda çok fazla araştırma yapardım. Çok daha fazla bilgi olmadan şu anda bir yargıya varamam."

"Senin için ne kadar da uygun." Kadın kendini uzun boylu figürünü takip ederek merdivenlerden alt kata indi.

Adamın siyah bakışları kızın üzerinde gezinirken hiç de tedirgin değildi. "Alaycılık sana hiç yakışmıyor meleğim. Küstah ağzına karşı bir zaafım olduğunu itiraf etmeliyim ama bu kadar büyük bir konuda alaycılık sana yakışmıyor."

Kızardı. Bu kadar yargılayıcı olması haksızlıktı. Onun iş kolunda, böyle bir pozisyona düşmek yeterince kolaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar ateş etmek ya da etmemek zorunda. Bu bir bakıma onu yargıç, jüri ve cellat da yapabilirdi. Daha önce hiç böyle bir kararla yüzleşmek zorunda kalmamıştı ama Bir şüpheliyi kovalayan birkaç memur, şüphelinin elinde parlak bir şeyle döndüğünü ve ateş etme kararını verdi. Her iki memur da silahsız bir genci vurduklarını kabullenememişti. Biri intihar etti, diğeri ise polisliği bıraktı ve hala kabuslar ve alkolizmle mücadele ediyordu. Nasıl olur da

böyle karanlık kararlarla dolu bir hayatla başa çıkabilir miydi? Zihni bu sorudan uzaklaştı.

"Özür dilerim Lucian. Haklısın. İyi ki sen değilim ve senin hayatını yaşamak ya da senin kararlarını vermek zorunda kalmadım. Benimki yeterince zor oldu." Bir elini onun koluna koydu. "Gerçekten, ciddiylim."

"Benden özür dilemene gerek yok Jaxon. Hayatlarımızdan daha fazlasını etkileyecek zor kararları çok hızlı bir şekilde alıyoruz. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ve sonuçta beni hala çok iyi tanıyorsun."

Jaxon ancak bir süre sonra Lucian'ın kendisine istediği bilgilerin hiçbirini vermediğini fark etti. Üç adamın evlerini neden işgal ettikleri ya da ne istedikleri konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ya da Lucian'ın bu durumla başa çıkmak için gerçekten ne yaptığını.

Lucian önce kurtlarla ilgilendi, Antonio'nun onları kafeslemesine ve yolculuğa hazırlamasına yardım etti. Onun sakinleştirici dokunuşuyla kurtlar vahşi doğaya, Kanada ormanlarına doğru bir yolculuğa çıkmaya oldukça istekliydi. Lucian her bir hayvanı dikkatle hazırlarken telaşsız görünüyor, alfa çiftine özel ilgi gösteriyordu. Gözlerinin derinliklerine bakarak Jaxon'ın asla anlayamayacağından emin olduğu ama son derece güzel bulduğu vahşi ve ilkel bir şeyler söyledi. Lucian'ın hayvanları nasıl hazırladığını izlerken gözleri yaşardı.

Hayvanlara karşı nazikti. Lucian onu sürekli şaşırtıyordu.

Kamyonun araziden uzaklaşmasını izlerken, Jaxon onun eline uzandı ve bir hüznün duygusu yaşadı yaratıkların gidişini izliyordu. Onlar Lucian'a aitti. Vahşi ve evcilleşmemiş. "Benimle olmasaydın onları senden uzaklaştırmak zorunda kalmazdın."

Bir anda Lucian'ın tüm dikkati onun üzerinde yoğunlaştı. Koyu renk saçlarını kızın sarı saçlarının üzerine eğdi, bir kolunu kızın küçük beline doladı. "Sen benim hayatımsın, benim için önemli olan tek kişisin. Kurtlar olmadan da yaşayabilirim. Hayatım olmadan da yaşayabilirim. İnsanlar ve vatanımın dışında, ama sensiz yaşayamam. Bu bizim birlikte aldığımız bir karardı. Evimizi sonsuza kadar terk etmiyoruz, daha ziyade küçük bir çalışma tatili yapıyoruz. Kurtlar doğal ortamlarının dışında bensiz huzursuz olurlar. Eğer bir başkası onları zehirlemeye kalkarsa ve ben burada olup onlara doğru düzgün tavsiyelerde bulunamazsam, yavrulardan bazıları zehirli eti yiyebilir."

Koyu kahverengi bakışları adamın yüzünde gezindi. "O adamlar kurtları zehirle mi besledi?"

Uzun beyaz limuzine doğru yanında yürümesi için kızın elini çekti. "Aslında, evet, yaptılar."

Antonio onu arabaya bindirdi. Kadın ona dalgın dalgın gülümsedi ve bilgileri zihninde evirip çevirdi. "Ve gitmelerine izin mi verdin? Bu senin yapacağın bir şey değil. Nereye gidiyoruz? Nereye gidersek gidelim bu canavarla gitmeyeceğiz, değil mi? Benim küçük bir arabam var. Harika gidiyor. kilometre," diye umutla ekledi.

Lucian ona doğru eğildi ve kulağına usulca fısıldadı. "Giderken bir arabaya ihtiyacımız yok meleğim. Şimdilik sadece dikkatleri üzerimize çekiyoruz."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu araba kesinlikle dikkat çekiyor."

"Amaç bu değil mi? Tyler Drake gideceğimizi bilecek. Bu şart. Ve ölümsüzler her hareketimizden haberdar olmalı."

"Ama gerçekten de bu limuzinle gideceğimiz yere kadar gidecek miyiz, bu arada bana söylenmedi? Bunu kesin olarak biliyor musun?"

Araba sokaklarda sessiz bir hızla polis karakoluna doğru ilerliyordu. "Washington ile Kanada arasındaki sınırda bir arazim var. Oraya sorunsuz bir şekilde yerleşebiliriz."

Jaxon başını salladı ama şunu belirtmekten kaçındı Tyler Drake onları avlarken vahşi doğada bulunma konusunda şüpheleri vardı. Bunu zaten tartışmışlardı. Lucian'ın Drake'le kolayca başa çıkılabileceğine inandığını biliyordu ama Drake'in ne kadar eğitimli olduğunun farkında değildi. Tyler Drake bir insandı ama olağanüstü bir insandı. Ve sadece

Drake için şu anda önemli olan şey muhtemelen Lucian'ı öldürmektir. Göğüs göğüse çarpışmada imkânsız olabilirdi ama uzaktan değil. Drake'in Lucian'ı çok uzaktan öldürebileceğine inanıyordu.

Lucian'ın tahmin edebileceğinden çok daha uzun bir mesafe. Drake mükemmel bir nişancıydı ve uzaktan kumandalı bombalar yapmakta da aynı derecede becerikliyd.

Jaxon yüzünü Lucian'dan çevirerek pencereden dışarı, geçen sokaklara baktı. Gece bile kaldırımlar insanlarla doluydu. Onların hayatlarının düzenine aşinaydı. Suçun gelgitlerini ve akışını

Zaman, hava ve ay her zaman onun odak noktası, hayatı olmuştu. Şimdi bildiği o dünyayla senkronize olmadığını hissediyordu.

Daha önce hiç duymadığı şeyler duyabiliyordu; böcek cıvıltılarından fısıltılı konuşmalara kadar bir dizi ses. Bazen kulaklarına yapılan saldırı

Sesi nasıl kısacağını hatırlamadan önce neredeyse dayanabileceğinden daha fazla. Daha önce hiç fark etmediği şeylerin farkına vardı. Dokular. Renklerin. Saçının yanağına değmesi gibi küçük gündelik şeyler. Kalpler

Atış. Damarlardaki kan akışı. Ağaçların kabukları. Rüzgarın yaprakların arasından esişini.

İçinde daha önce hiç deneyimlemediği, giderek artan bir huzursuzluk vardı. Yayılıyor gibi görünen vahşi, evcilleşmemiş bir ruh, ondan daha fazlasını talep ediyor, bir şeyler istiyordu.

hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Geceyi, birçok suçun gizlice işlendiği bir zaman olarak biliyordu.

Karanlık, yine de şimdi onu baştan çıkarıcı bir şekilde çağırıyor, ona sürekli fısıldıyordu. Sarıl bana. O geceye aitti. Karanlık onu en yumuşak battaniyeler gibi sarıp sarmalamıştı. Tepesindeki yıldızlar parıldayan elmaslar gibiydi, inanılmaz güzellikte bir kaleydoskop.

Araba polis karakolunun otoparkına girdi ve Antonio nazıkçe onlara kapıyı açtı. Hissetmek Jaxon utanarak ve arkadaşlarının onu görmemesini umarak aceleyle limuzinden indi.

Lucian onun elini tutarak önüne geçmesini engelledi. "Beni takip et meleğim. Burası dedikoduları yaydığımız yer, böylece bizi takip etmelerini istediğimiz kişiler bunu yapacak."

Başını salladı ve onunla birlikte istasyona doğru yürüdü. Lucian her zamanki gibi hemen dikkat çekiyordu. Onun kimseyi manipüle ettiğini düşünmüyordu; bu sadece kendini taşıma şekliydi. Uzun boylu ve dimdikti, kendine güveni tamdı. Karanlık

ve tehlikeli. Gizemli. Eski Dünya. Gotik, hatta. Karanlık bir lord ya da prens. Otomatik olarak saygı uyandırıyor. Kaptan bile hemen ofisinden çıkıp elini uzattı. Lucian'a. Ona değil. Başını salladı ve sohbetin onun etrafında akmasına izin verdi. Hatta Evlilik kelimesini duyana kadar biraz dalgındı. Hemen gözlerini kırpıştırarak iki adamı netleştirdi.

Lucian dehşet içinde Kaptan Smith'e sessizce evlendiklerini ve şimdi onu alıp götürdüğünü söylüyordu. O da Drake'in onları takip edeceğini ve böylece herhangi bir taklitçinin saldıramadan ortadan kaybolacağını umduklarını itiraf ettiler. Resmi versiyon, gözlerden uzak bir balayına çıktıkları şeklinde olacaktı. Kaptan bu konuyu kapatacaktı. Lucian'ın sınırdaki saklanma yerine doğru yola çıktıklarını istasyon binasının etrafından anladı. Kaptan tebriklerini ve dikkatli olmaları için uyarılarını mırıldanırken ona sarıldı. Jaxon'ın içinde tuhaf bir his vardı. Fantezi dünyası, Oz'daki Dorothy etkisi.

Evli değiliz. Bunu kesin bir dille söyledi çünkü doğru olduğunu kesinlikle bildiği tek şey buydu.

Elbette öyleyiz. Hayat arkadaşlarının ne olduğunu düşünüyorsun? Bir kılıç ustasının nedensel inceliğiyle onun ifadesini çürüttü.

Biz evli değiliz, diye inatla tekrarladı. Bu kez kara gözleriyle onu uyardı.

Ona sırtıttı, yaramaz, küçük çocuksu, çok seksi bir sırtıttı ve anında kalbini eritti. Eğer hatırlamıyorsanız, memnuniyetle tekrarlayabilirim. Ritüel her yönden bağlayıcıdır.

Limuzine tekrar bindiklerinde çenesini kaldırarak ona baktı. "Senin için belki, ama ben insanım, unuttun mu? Ben evlenirim. Bizde işler böyle yürür."

"İstiyorsun belki ama gerçeklik tamamen farklı bir şey." Sesi çok erkek, çok kendini beğenmiş geliyordu.

Jaxon onun yanında sessizce oturuyor, için için yanıyordu. Bu o değildi.

Bir evlilik yüzüğü için uğraşıyordu. Ya da bir düğün. Her zaman haklı olduğu fikri çok sinir bozucuydu. Düşünce,

kendine hatırlattı. Onun her zaman haklı olduğunu düşünürdü.

Resmi olarak evli değillerdi, bu da onu Teknik olarak doğru. Kendini oldukça beğenmiş hissederek rahatladı. Birakalım o haksız olduğunu düşünsün.

Sen benimle evlisin, Jaxon. Bu konuda hiç kuşkun olmasın." Sesinin yumuşak kadifesinde sanki kızın gemiden atlayıp ondan kaçmayı düşündüğünü düşünmüş gibi küçük bir demir iplik dolaşıyordu.

Jaxon kasıtlı olarak umursamazca omuz silkti. "Nasıl istersen öyle düşün Lucian. Belli ki bu konuda herhangi bir anlaşmaya varamayacağız. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Kasabadaki herkesin bizi görmesi ya da gidişimizi duyması için kendimizi yeterince gösterdiğimizden emin olacağız. Ve siz bu kadar kararlı olduğunuz için, bir de kağıt izi bırakacağız."

"Bu ne anlama geliyor?" Birden onun yumuşak, eriyen sesinden şüphelenmeye başladı. Sesi çok saf ve güzeldi. İyi bir şey yapmıyor olmalıydı.

"Karpatyalılar arkalarında mümkün olduğunca az kağıt izi bırakırlar.

Pasaport gibi şeyler bir şekilde birkaç yüz yıl sonra suçlayıcı kanıtlar. Şimdi, bilgisayarlarla, kendini bir suç delili tuzağına düşmüş bulmak daha da kolay. evrak labirenti. Mülk, para veya iş için olmadıkça belge oluşturmaya sevmiyoruz.

zamanında 'öldüğümüzde' sürekli olarak kendimize bırakıyoruz. Anavatanımızda değilsek sık sık kıtadan kıtaya seyahat etmemizin nedenlerinden biri de budur. İnsanlar bunu

Belki elli ya da altmış yıl sonra bizi kendi atalarımızdan başkası olarak tanımlamak imkansız."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sanırım bu cevabı hak ettim. Sadece sormak zorundaydım. Şimdi ne yapıyorsun?"

"Seni halkının yolunda evlendirmek. Bunu yapabilecek bir adam var, tanıdığım bir yargıç. gerekli evraklar. Para ve nüfuz gecenin bu saatinde bile harikalar yaratır. Etrafımızda bu kadar çok suç işlenirken elbette anlayışlı olacaktır. Haber yarın gazetelere sızdırılabilir, bu da davamızı daha da ileriye götürecektir."

Kirpikleri yüz ifadesini gizlemek için aşağıya indi. "Umarım şaka yapıyorsundur."

Uzun beyaz limuzin sanki Antonio siparişlerini almış ve bekliyormuş gibi kaldırıma park etmişti bile. Deri koltuğa yaslandı, yüzü gölgeler arasında gizlenmişti. Lucian nazik parmak uçlarıyla onun yanağına dokundu. "Bu tören senin için çok şey ifade ediyor." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

"Pek sayılmaz." Jaxon onun kadar rahat olmaya çalıştı. Dünyadaki hemen her kız gibi o da beyaz bir gelinlik ve ailesiyle dolu bir kilise hayal etmişse ne olmuş yani? Arkadaşları mı? Ailesi ölmüştü ve arkadaşlarının çoğu da o tarafa gidiyordu. Düğününe katılan tüm konuklar hayatlarını ellerine almış olacaktı, tıpkı töreni gerçekleştiren adam gibi. Şimdiden başını sallamaya başlamıştı. "Bunu yapmak istemiyorum. Drake bizi takip etmeden önce misilleme yapardı."

Lucian bir an için onun gözlerini kaçırmış profilini inceledi. başını sallayarak onayladı. Araba hemen trafiğe geri döndü ve evlerine doğru yol aldı. Kadın haklıydı. Tyler Drake gerçekten de kendilerine yardım eden herkesi Evlilik törenini fantezi dünyasına bir tehdit olarak görüyordu. Lucian nefesini yavaşça dışarı verdi.

Jaxon'ın anılarında tam olarak anlayamadığı pek çok şey vardı. Onun için bir insan töreni Karpatyalı olanla aynı güzelliğe ve bütünlüğe sahipti ama yine de onun özlemini aklından çıkaramıyordu. Bir gün, tıpkı zihninde canlandırdığı resimdeki gibi, arkadaşları ve ailesiyle çevrili bir kilisede törenini yapacağına yemin etti. Şimdilik tek yapabildiği onu sıcaklığına yaklaştırmak ve kollarına almaktı.

Evlerinde, Cascade Dağları'nın derinliklerindeki arazisinin kabataslak, kısmi bir haritasını ve Satın aldığı eski süslü av kulübesinin üç siyah-beyaz fotoğrafı. Dikkat çekici bir şekilde sergilenen, onun güzel el yazısıyla yazılmış bir nottu. Bir analist bu yazının Eski Dünya'ya ait, cesur ve yazarının da Kendine güveni tam olan bir erkek. Not Antonio'ya Lucian'ın yokluğunda mülkün bakımı ve yönetimiyle ilgili talimatları detaylandırıldığını iddia etti. Antonio onun talimatlarına oldukça aşinaydı.

Lucian Jaxon'ın elini tuttu ve onu kapalı arka bahçenin mahremiyetine götürdü. "Hazır mısın? Bu gece seyahat etmek istiyorsak hemen yola çıkmalıyız."

Gözleri birden temkinli bakmaya başladı. Hazırlıkları sırasında çok sessiz kalmış, bir kez bile ona bir şey sormamıştı. Onun Sessizlik onu kızın sorularından çok daha fazla endişelendiriyordu.

"Neden bilmiyorum Lucian ama limuzine binmeyeceğimiz izlenimine kapılıyorum."

"Hayır, kendi başımıza çok daha hızlı ve güvenli seyahat ederiz. Antonio arabayı garaj yolundan çekecek ve biz havalanırken havaalanına doğru gidecek."

"Ve biz..." Sözüünü yarıda kesti, beklentiyle ona bakıyordu. "Uçacağız." Yumuşak bir sesle söyledi.

Jaxon aniden boğazını tıkayan yumruyu yuttu. Bir şekilde biliyordu. Bir yerlerde bir uçağa binmeyeceklerini ya da beyaz limuziniyle eyaletin içinden geçiyordu. Onu neyin uyardığından emin değildi; belki de sadece Lucian'ın zihnini okuyabiliyordu. Belki de onun zihnini farkında olduğundan daha sık paylaşıyordu.

Parmaklarını gergin bir şekilde birbirine geçirdiğini fark etti ve hemen iki elini de arkasına koydu. Bunu yapabileceğini düşünmüştü. Ondan bunu yapmasını bekliyordu. Uçma fikrine günlük bir olaymış gibi davranıyordu. "Süpermen gibi mi?" Gülümseme çabası boşa çıktı.

"Tam olarak değil. Bulutlar yaklaşıyor, mükemmel bir örtü. Ben sise dönüşmenize yardımcı olacak ve biz de havada hareket etmek için cereyanı kullanacağız."

Kalbi göğsüne sertçe çarptı. Dişleri daha çok ısırıldı alt dudağının derinliklerine. "Sis başlangıç için biraz zor görünüyor. Neden daha kolay bir şey denemiyoruz?"

"Ne gibi?" Lucian nazikçe sordu.

"Ayaklarımızı kullanabiliriz. Otoyolda yürümeye başlarız ve başparmaklarımızı uzatırız." Yine gülümsemeye çalıştı. Ama kalbinin hızlı atışı ona ihanet etti.

"Bana bak meleğim." Siyah gözlerini tüm gücüyle ona çevirdi. "Bana güveniyorsun. Güvendiğini biliyorsun. Senden yapamayacağın bir şeyi yapmanı asla istemem. Sen çok bunu yapabilecek kapasitede."

Başını sallıyordu, onun haklı olduğunun farkındaydı ama aynı zamanda vücudunun sis damlalarına dönüşeceği düşüncesi dehşet vericiydi. "Önce başka bir şey deneyemez miyim? Bir şey

daha kolay mı?" Parmakları gergin bir şekilde birbirine dolandı ama kararlı bir şekilde durdu.

Lucian tereddüt etti. Sisin zaman ve mekânda hızla hareket etmesi kolay olurdu, akıcı, hızlı, gecenin karanlığında ölümsüzler tarafından bile görülmeyen. "Sisi yaratmak için baykuşa ya da muazzam kanat açıklığına sahip yırtıcı kuşlara dönüşmekle aynı miktarda enerji gerekir. Esasen aynı."

"Bedenlerimiz nasıl olur da bir kuşun küçücük bedenine sıkışabilir?" Sesi titriyordu. Bunu duyuyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Bunu ne kadar kabul etmek istese de, bu fikri dehşet verici buluyordu.

Lucian kollarını ona doladı. "Sana yardım edebilirim, Jaxon. Bunu senin için yapmam konusunda bana güvenir misin? Kabullenmeyi kolaylaştırabilirim."

İlk tepkisi başını sertçe sallamak oldu, dişleri dudağını o kadar sert sıktı ki küçük bir kan damlası ortaya çıktı. Bir başkasının onu kontrol etmesi fikri hoşuna gitmiyordu ama kendine bir nefes aldığında farklı hissetti. Bu artık onun hayatının bir parçasıydı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o artık insan değildi. O bir Karpatlıydı. Geri dönüş yoktu, sadece ileri gitmek vardı. Bunu yapmayı bir şekilde öğrenmek zorundaydı. Ve her durumu kontrol edemeyecekti.

Lucian onun alt dudağını endişeyle kemirişini izledi. Gördüğü manzara yüreğini parçalamaya yetmişti. Avuç içi Parmakları ensesinde, teninde ve nabzında gezindi. Parmak uçları kendiliğinden sarı saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Başını onunkine doğru eğdi, ağzı kolaylıkla onunkini buldu, dili iyileştirici bir

Kanının özünü bedenine alırken bile alt dudağının üzerinde bir ajan vardı.

"Sadece bana yardım etmek, beni sakinleştirmek için," dedi Jaxon usulca. "Zihnimi tamamen ele geçirmeni istemiyorum."

Eli sevgiyle kızın yüzünde gezindi. Devralmak baştan çıkarıcıydı. Vakit bulamadığı için değil. O vardı gecenin büyük bir bölümünü kurtları nakil için hazırlayarak ve onları rahatsız edici ayrılık için hazırlayarak geçirdi. sürünün katlanması gerekecekti. Bu gecenin her dakikasını Jaxon'a yapılması gerekeni kabul etmesi için ihtiyaç duyduğu kadar zaman tanıyarak geçirecekti. Kabul etmek için

Ona miras kalan muazzam yetenekler. Yine de onun zihnini kontrol altına almak, korkularını yok etmek ve böylece gereksiz yere acı çekmesini engellemek istiyordu. Gerçekten sorun yaşıyordu onun acısını taşıyor.

Sanki onun zihnine dokunuyor ve düşüncelerini okuyordu, küçük bir gülümsemeye zorladı. "Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Eğer bu sefer senin yardımınla yaparsam, bir gün kendi başıma da yapabileceğimi biliyorum.

Bir dahaki sefere. Karakolda o gulyabaniyle yüzleşirken işime yarayabilirdi. Sadece buharlaştı."

"İnanılmaz bir özgürlük hissi duyacaksın Jaxon," dedi usulca ve zihnini tamamen onunkıyla birleştirdi. Bir anda sakinliği onun oldu, sakin zihni onunkini ortaladı. Jaxon'ın kafasında bir resim oluşturdu.

Jaxon vücudunun solmaya başladığını hissetti - tam olarak solmaya değil, hafif ve havadar olmaya başladı. Onun elini tutmak ve sıkıca tutunmak istedi. Jaxon zihninde bir dayanak noktasıydı ve dehşeti artmaya başladığı anda, kollarının sıcaklığını ve gücünü etrafında hissetti. Ama artık Jaxon

yoktu. O bir buhar, renkli bir sis gibiydi.

Gökkuşığı prizmaları. Havada damlacıklar. Etrafında Lucian vardı. Et ve kan, kemik ve sinir değil, gökyüzünde ilerlemeye başladıklarında onu korumak için hızla hareket eden elmas benzeri zerreler.

Beklenmedik bir şekilde heyecan vericiydi. Korkutucu ama heyecan verici.

Gökyüzüne, bulutlara doğru süzıldüler. Jaxon daha önce böyle bir duygunun yakınından bile geçmemişti. Güç onun içinden geçerek gece gökyüzüne doğru aktı.

Altındaki manzaraların farkındaydı ama onları kendi gözleriyle görmekle aynı anlamda değildi. Daha ziyade, onlar gökyüzünde süzülürken Lucian aracılığıyla onları görüyordu. Çok hızlı hareket ediyorlardı ve o da altlarındaki herhangi bir şeye odaklanamayacak kadar deneyimsizdi. Ne zaman dikkati dağılsa Lucian'ın zihni onu ortalıyor, sisin görüntüsünü zihninde en üstte tutuyordu. Bu onun için kolaydı, ikinci doğasıydı, o kadar ki şekil değiştirmenin mekaniğinin yürümekten daha fazla farkında değildi. Jaxon içinde bu enerji tüketen ama bir o kadar da vahşi bir yolculuktu.

Lucian durmasını söylediğinde Jaxon o kadar bitkin düşmüştü ki kendi formunu zar zor sürdürebiliyordu. O artık

Sallanıyordu, teni o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı. Lucian onu ayakta tutmasaydı yere yığılıp kalacaktı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve gerçekten de umurunda değildi. Etrafı ormandı, sık ağaçlar vardı.

ve karanlık, yemyeşil bitki örtüsü. Sarp ve vahşi bir dağlık alandaydılar. Rüzgâr dalların ve yaprakların arasından şiddetle esiyor, tuhaf bir şekilde iniltiye benzeyen bir ısıklık sesi çıkarıyordu.

Jaxon Lucian'ın kollarında kendini hafif, neredeyse maddesiz hissetti. Lucian onu yere indirerek sırtını geniş bir ağaç gövdesine yaslamasını sağladı. "Çok doğru yaptın aşkım.

Şekil değiştirme ilk göründüğü kadar endişe verici bir şey değil, değil mi?"

Dizlerini sıkarak başını salladı, başı dönüyor ve sallanıyordu, başı neredeyse kaldıramayacağı kadar ağırdı. Acıkmıştı; açlık onun içinde bir nabız gibi, kalbi gibi atıyordu. Bu kulaklarında çınlıyor, damarlarında zonkluyordu. Bu onu tüketen bir hastalıktı. Lucian'ın kalbinin güçlü bir şekilde attığını ve onu çağırđını duyabiliyordu. Kanın gelgitleri ve akışı Lucian'ın içinden geçiyordu, yaşam gücü ağaçların özsuyu gibi akıp gidiyordu. Onu çağıran kokusunu alabiliyordu.

özü onu çağırıyordu. Onun teninin sıcaklığını hissetti. Ona doğru yayılıyor, onu ipeksi bir ağ gibi sarıyordu. Onu güçlü ve kuvvetli hissetmeye ihtiyaçı vardı, onu kendine yakın tutuyordu.

Lucian ona doğru eğildi. Damarlarında dolaşan, sıcak ve tatlı bir hayatla dolup taşan kanın sesi ona işkence ediyordu.

Jaxon ona bakmadan bir elinin avuç içiyle göğsünü itti.

Göğsündeki yarayı görmesini istemiyordu.

Gözlerinde kendi ihtiyaçından nefret ediyordu. Sadece o kadar zayıftı ki, enerjisi o kadar tükenmişti ki. Daha önce hiç bu kadar yorgun ve dayanıksız hissetmemişti. Eğer adam ondan uzaklaşır ve ona biraz zaman tanırrsa, arzusunu kontrol altına alabilirdi.

Hissettiğin şey çok normal, küçük aşkım. Beslenmeye ihtiyaçı var." Sesi yumuşak, baştan çıkarıcı ve kasıtlı olarak samimiydi.

Sorunun ne olduğunu çok iyi biliyorum Lucian. Sana göre bu tamamen normal. Bana göre iğrenç. Yüksek sesle konuşamayacak, insanlığı için savaşamayacak kadar yorgundu. Bir süre uyumak istiyorum. Bu gece için bir yer bulabilir miyiz?

Lucian yavaşça doğruldu. Takip edildiklerini biliyordu. Onları takip eden kişi biraz uzaktaydı ve Lucian'ın yoluna çıkmamaya dikkat ediyordu. Lucian onlardan birkaç mil ötedeki iki bölgede garip bir boşluk hissetti. Sadece güçlü olanlar böyle bir şeyi başarabilirdi. Bir Karpatyalı bir bölgeyi yaşam formları için taradığında, çok azı varlığını başarıyla gizleyebilirdi. Lucian bir kadimdi. O kadar hassastı ki, yaşam formlarını hissedebiliyordu. Yaşamın yokluğunu, yaşamın kendisini hissedebildiği kadar net bir şekilde.

"Beni dinle tatlım," dedi çok yumuşak bir sesle. nazik ve şefkatli kalbi çırpındı. "Planımız çok iyi işliyor. Kuzeyimizde ve batımızda, iki küçük vampir bizi ülke boyunca takip ediyor. Çok daha güçlü bir başka varlık da bizi takip ediyor. Onun lekesini algılayabiliyorum ama üçüyle de yüzleşmeden tam yerini bulamıyorum."

Jaxon başını kaldırdı ve iri gözleriyle ona baktı. O kadar yorgundu ki sesini duyurmak için uzanmak zorunda kaldı. "Yalnız değilsin, değilsin. Sen gidersen, ben de giderim. Hadi o zaman Lucian. Zihin kontrol şeyini yap. Ancak bu şekilde yiyebiliyorum. Ya da beslenebiliyor, ya da nasıl iğrenç bir şekilde söylüyorsanız." Yüzünde, gözlerinin derinliklerinde kararlılık vardı.

Lucian kalbinin derinliklerinde hemen bir cevap hissetti. Yüzleşmek zorunda kaldığı tüm bu yeni şeylerden dolayı tamamen bitkin ve bunalmış durumdaydı ama yine de ayağa kalktı ihtiyaç duyulduğu anda, onların beslenme alışkanlıklarına karşı duyduğu doğal tiksintinin üstesinden geldi. O biliyordu ki ona yardım edebilmek için tam güçte olması gerekiyordu ve bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

O kararını değiştiremeden Lucian harekete geçti,

zihinlerini tamamen birleştirmek, kontrolü ele almak, ona hükmetmek

Ona gelmek, hayat arkadaşından ihtiyacı olanı almak için. Jaxon tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı, duyusal, boğucu, tam bir Karpat baştan çıkarıcısı. Ses çıkarmadan ona doğru ilerledi, akan bir su gibi, zarif ve güzeldi.

Karanlık gece onun inanılmaz güzelliğini, dişlerinin beyazlığını, kokusunu, kusursuz tenini ya da biçimli vücudunu gizleyemiyordu. Lucian boğazından yumuşak bir inilti çıktığını duydu çünkü orada, ay ışığında, düşmanlar her yönden yaklaşırken bile onu görmek vücudunun acil bir istekle gerilmesine neden oluyordu.

Küçük bedeni, yumuşak ve esnek, onunkine karşı huzursuzca hareket etti, sıcak saten teni onun daha ağır kaslarında eridi. Bir anda giysileri onunkilere karşı hapsedici ve kaba hissettirdi.

hassas teni. Gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken parmakları ona sürtündü ve onun sıcaklığıyla temas etmek istedi.

İnce kolları boynuna dolanırken kadın ona daha da yaklaştı. Kalbi ritmini hızlandırdı; bağırsakları sıcak bir şekilde sıkıştı. Kız ona karşı o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyordu ki, dayanamayacağını düşündü. Göğsüne doğru yumuşak bir şeyler fısıldadı, nefesi adamın sıcak teninde ılıktı. Ağzı boğazından yukarı, boynunu çağıran nabzına doğru hareket etti. Dili bir, iki kez döndü, dişleri sıyırdı, ısırdı, sıyırdı, ta ki vücudu gergin, acil bir talep haline gelene kadar o kadar sıcak ve muhtaçtı ki, bölgeyi taramaya konsantre olmakta zorlandığını fark etti.

Angel, eğer şimdi beslenmezsen beni öldüreceksin. Sesi boğuktu ve ona duyduğu çaresiz ihtiyacı ele veriyordu.

Bir anda, zevk-acının beyaz-sıcak mızrağının vücuduna saplandığını, içini erimiş lav haline getirdiğini hissetti. Coşku bir ateş topu gibi içinden geçti, kanı kadına akarken bir orman yangını gibi yayıldı. Her şey için birbirlerine bağlıydılar.

Sonsuzluk. Gözlerini kapattı ve vücudunun

sıcak, sert ve rahatsız hissediyor ama saf zevk dalgalarıyla dolup taşıyordu.

Tüm varlığı boyunca kan alırken ya da verirken hiç cinsel arzu ya da zevk hissetmemişti. Jaxon söz konusu olduğunda bu ikisini birbirinden ayıramıyordu. Onun başka bir erkekten beslenmesine seyirci kalabileceğinden emin değildi. Onun baştan çıkarıcı bir şekilde başka bir erkeğe doğru süzüldüğü düşüncesi, kolları

Boynunun etrafında dönmesi, nabzının güçlü bir şekilde attığını görebilmesi için başını geriye atması onu hasta etti. Ağzının bir başkasının teninde gezinmesi, dilinin dokunması, alay etmesi, dişlerinin derine batması, ikisini birbirine bağlaması görüntü bir an için zihninde endişe verici bir şekilde yüzdü.

Boğazından şiddetli bir hırıltı çıktı ve gözleri sıcak bir şekilde parladı, derinliklerinde kırmızı alevler sıçradı. Jaxon'ın dili küçük iğne deliklerinin üzerinde gezinerek onları kapattı ve başını kaldırıp ona baktı. "Ne oldu?" Ağzında sıcak, bakırımsı bir tat vardı, bağımlılık yapıcı ve incelikli bir şekilde erkeksi. Elinin tersini dudaklarına götürdü ve gizlice sildi, zihni inkâr etmek için bağırırsa da midesinin isyan etmemesini diledi. Umutsuzca normal görünmeye çalışarak Lucian'a göz kırptı. Zaten yeterince endişesi vardı. korkularını yatıştırmaya çalışıyordu.

Lucian kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. "Sen benim dünyamdaki en önemli kişisin."

"Aynı zamanda dünyanın en büyük bebeği oluyorum. Her şeyden bu kadar korktuğuma inanamıyorum." Gülmeye çalıştı ama ikisi de doğruyu söylediğini biliyordu.

"Genelde ateş altında çok sakin olurum Lucian. Neden bu kadar aptalca davrandığımı bilmiyorum."

"Bunu yapma, Jaxon. Benden özür dileme. senin için bu kararı veren kişi. Çok şey yaşadınız

kısa bir süre içinde öğrenmek ve başa çıkmak için. Size tamamen yabancı olan şeyleri öğreniyorsunuz. Bence bu koşullar altında oldukça iyi iş çıkardın." Elleri onun saçlarını okşamak için yukarı kalktı. "Senden talep ettiğim olağanüstü şeyleri kabul etme şekline hiçbir itirazım yok ve seninle son derece gurur duyuyorum. Sen." Yakınına eğildi. "Sen de benim senin için hissettiklerimi hissetmiyor musun? Bunu yapabilecek kadar zihnimdeydin."

"Sanırım hâlâ çok yakından bakmaya korkuyorum. Hâlâ yeni halime alışmaya çalışıyorum," diye neredeyse utangaç bir şekilde itiraf etti.

"Kendini kendi gözlerinle değil de benim gözlerimle görürsen belki daha çok şey öğrenirsin," diye önerdi, sesi siyah kadife gibi ikna ediciydi.

Yumuşak ağzına yavaşça bir kıvrım dokundu. "Benim lehime birazcık da olsa önyargılı olduğuna inanmaya başlıyorum."

Kaşları havaya kalktı; zarif, Eski Dünya'ya özgü, malikânenin efendisi gibi bir jestti bu. "Bu doğru olamaz. Sen dünyanın en güzel, en çekici, en cesur kadınısın. Bu bir gerçek."

Onun göğsüne sokuldu, sıcaklığının ve gücünün tadını çıkardı, artık olmadığı bir dünyada onu nasıl rahatlattığını anladım. "Kardeşinin böyle düşünmediğine bahse girerim. Muhtemelen Francesca'nın dünyadaki en çekici kadın olduğunu düşünüyordur."

"O hiçbir zaman benim üstün zekâma ya da sezgilerime sahip olmadı," diye yanıtladı ciddiyetle.

Jaxon kendini gülerken buldu. "Sonunda onunla tanıştığımda bunu ona söyleyeceğimden eminim."

Lucian umursamaz bir tavırla omuz silkti, kas ve sinirlerin rahatça dalgalanması ona tembelce gerinen büyük bir orman kedisini düşündürdü. "Bunu ona birçok kez söyledim ama o benden daha çok şey bildiğini sanarak kendini kandırıyor."

Bir anda yüksek sesle gülmeye başladı, genç sesi yumuşak ve kaygısızdı, rüzgarda süzülüyordu. "Bunu yapıyor, değil mi? Giderek daha çok onunla tanışmam gerektiğini düşünüyorum. İkimiz de aynı bakış açısını paylaştığımızı fark edebiliriz."

Parmakları kızın saçlarını okşar gibi karıştırdıktan sonra ipeksi telleri hafifçe çekiştirdi. "Seni onunla tanıştıracığımı hiç sanmıyorum."

"İçimde kardeşinle çok yakında tanışacağıma dair bir his var. Onu çok önemseydiğiniz çok açık. Bu arada, şirketimiz hakkında ne yapacağız? Yapabilirsin. Büyük adamla uğraşmak, onun bir parçası olmak istemiyorum. Daha küçük olanlar bana daha uygun görünüyor." Beklentiyle ona bakıyordu, kara gözleri berrak ve ciddiydi. Onunla birlikte savaşa girmeyi bekliyordu, ne derse yapmaya tamamen hazırdı.

Lucian onun davetkâr ağzını öpmek için başını eğdi. Kız onu hareket ettirdi. Bu kadar basitti. O kadar emindi ki ona yardım ederdi. Kız onun için parlak bir ışıktı ve onu başka hiçbir şeyin ısıtamayacağı kadar ısıtıyordu. Onun için inanılmazdı.

Onun gücünü, yeteneklerini bildiği halde ona yardım etmeye bu kadar kararlı olabiliyordu. Onun tek başına savaşmasını istemiyordu.

Uzun kirpikleri gözlerindeki ifadeyi gizlemek için aşağıya doğru indi. "Onca zaman hiç yalnız kalmamalıydın. yıl." Çenesini kaldırdı. "Biz artık bir takımız."

Lucian kendini ona gülümserken buldu. "Kesinlikle." Normalde iki küçük vampirin peşinden giderdi.

ama Jaxon tehlikedeyken, bu tehdidi ortadan kaldıracaktı.

savaşa girerken onu yalnız bırakma riskini asla göze alamazdı. "Bir vampirle savaşmak küçük bir şey değil tatlım. Karşılaştığın hortlaklar bir vampirle kıyaslanamaz bile. Yeni 'dönüşmüş' biri bile çok zordur. Unutmayın, onlar yüzyıllar boyunca tam güçte erkek Karpatlardı. Bu süre zarfında muazzam bilgi ve beceriler edinmişlerdir. Vampir olarak belirli bir kusurlu gücü korurlar. Hepsi son derece tehlikeli kabul edilmelidir."

Ciddiyetle başını salladı. "Eğer düşündüğün buysa, bunu dört gözle beklemiyorum. Kurt adamlara aldırmaıdım - kalpte gümüş kurşun şeyini yapabilirim. İyi nişancıyımdır. Gümüş kurşunlar bu yaratıklar üzerinde işe yarar mı?"

"şu anda onlarla savaşmayacağız. Biz değiliz. Hazırız. Tam avantaj istiyoruz. Bırak peşimizden gelsinler. Yakında bir sığınak bulmalılar. Bu dağları ben biliyorum, onlar bilmiyor. şafak sökerken daha uzun yol alabiliriz. yapabilirler. Savaş alanımızı sececeğiz ve tamamen hazır olduğumuzda savaşımızı yürüteceğiz."

Daha küçük vampirleri yanına çağırarak, yapabileceğini bildiği gibi onları hemen yok etmek istiyordu ama dışarıda bekleyen, yetenekle ve vampir olarak geğirdiği yüzyılların bilgisiyle şişmiş diğerinin de farkındaydı. O, ölümlüleri ve ölümsüzleri kendi karanlık amaçları için kullanan, tamamen şeytani, iğrenç bir yaratıktı. Lucian'ın daha küçük vampirleri kendisine çağırabileceğinin farkındaydı. Lucian'ın ölümsüz vampirleri çok iyi tanıdığını biliyordu. onları takip ediyor ve Lucian'ın onlarla ilgilenmesini bekliyor.

"Bunu sadece seninle birlikte onların peşinden gitmemi engellemek için mi söylüyorsun? Çabuk öğrenirim Lucian, gerçekten. Sadece bana ne yapacağımı söyle."

"Çok yakında öğreneceksin, Jaxon. Birleştığımızda zihnimi okumak çok kolay. Aradığın bilgi senin için her an orada. Şu anda yolculuğumuza devam etmeliyiz. Güneş doğmadan önce bir sığınak bulmalıyız. yüksek."

"Bizi geride mi tutuyorum?" diye sordu endişeyle.

"Daha çok zamanımız var, Jaxon. Acelemiz yok. Dağların tepesindeyiz. Bu bölgeyi yakından tanıyorum. Şehirlere inmeden önce Karpatyalılar her zaman yüksek bölgeleri araştırır. Cascade Dağları ateş ve buzdan oluşur; bizim gibiler için mükemmel bir yuva."

Kaşları kalktı. "Bunu duymamış gibi davranacağım. Ateş ve buz mu? Bu kelimeler kulağıma hoş gelmiyor."

"Yapmalısın. Seni tanımlıyorlar."

"Tanımlamıyor!" Kızgındı.

Yumuşak bir kahkaha attı, samimi ve seksi bir sestir bu ve kadının vücudunda hemen bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Şu anda ateş gibisin, küçük aşkım ve ateş altındayken buz gibisin."

Adamın sesi dışında aklına gelen hiçbir neden yokken kızardı. Konuşma şekli, aksanı, sanki dünyadaki tek kadınmış, uzun yüzyıllar boyunca tek kadınmış gibi hissetmesini sağlayan siyah kadife büyüydü. Sesinde, gözlerinde, bir anda buz gibi soğuktan için için yanan bir sıcaklığa dönüşmelerinde. Onu yoğun bir şekilde arzuladığını hissettiriyordu. Ona sahip olmalıydı, onunla birlikte olmalıydı. Söylediği ve yaptığı her şey onun için büyük önem taşıyordu.

Lucian ona doğru eğildi, bir kolunu beline dolayarak ince bedenini kendi sıcaklığına çekebildi. "Sana öyle hissettiriyorum çünkü öyle, sesim sihirli olduğu için değil."

Bir parmak ucuyla Lucian'ın ağzına dokundu. "Sen sihirlisin Lucian."

Vücudu acil bir taleple gerildi ve kalbi ilk kez göğsünde acıyla çarptı. Duydu ki Sesinde daha önce hiç olmayan bir şey vardı. Onu sevdiğini söylemedi, çünkü zihninin derinliklerinde sevdiğine inanmıyordu. Ruhu onu ona bağlıyordu; o bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu. Vücudu onunkini arzuluyordu; aralarındaki fiziksel kimyanın farkındaydı. Ama onun kalbi için uzun bir savaş bekliyordu.

Yine de oradaydı. Hiçbir şey ifade etmemesi gereken dört küçük kelime, yine de duydu. Yumuşak. Utangaç. Farkında bile değildi. Sen bir sihirsinsin Lucian. Bu kelimelerin içindeydi - kalbinin onun himayesine teslim olması. Onu kendisine doğru tuttu, küçük bir dinamit paketi gibi, anın tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Bu an sonsuza dek zihnine kazınacaktı. Jaxon, gülünç kıızıyla adı ve küçük, kadınsı yapısı, uzun zaman önce unutulmuş savaşçıların tüm cesaretiyle.

"Benim himayemde güvendesin," diye fısıldadı, ağzı onun şakağında.

Kucağa alınmaktan memnundu. Güneş doğmaya bu kadar yakinken, etraflarını saran vahşi doğa ve peşlerindeki düşmanlar varken bile kendini tamamen korunmuş hissediyordu. Birkaç dakika boyunca ona sarıldı, yolculuklarının bir sonraki ayağından önce dağların serinliğinde rahatladı.

Bölüm On Dört

Manzara nefes kesiciydi. Jaxon yassı bir kayanın tepesine tünedi ve mağaranın duvarından aşağı beyaz köpükler halinde dökülen şelaleyi seyretti. Lucian bir zamanlar Bu kez mağaramsı bir dağın derinliklerinde uçuşlarını daha fazla durdurdu. Başının üstündeki granit ve toprak katmanlarını düşünmeye vakit bulamadan toprağın altındaydı.

Mağara çok büyüktü, şelalenin altındaki derin havuzlar muazzam bir alan yanılsaması yaratıyordu. Kristaller, elmas gibi parıldayan uzun renkli mızraklar halinde sarkıyordu. Sanki gün ışığındaymış gibi net görebiliyordu. Çok yorgundu ama garip bir şekilde mutlu.

Gökyüzünde ilerlerken, Jaxon Lucian'ın yardımı olmadan sisi tek başına korumayı başarmıştı. Lucian onunla tamamen birleşmiş halde kalmıştı ama onun Bu görüntüyü zihninde sıkıca tutan kişi oydu. Yolculuklarının ilk ayağında endişeliydi ve ne yaptıklarının çok farkındaydı. Tamamen doğal görünmüyordu. İkinci seferde bu seyahat yöntemini uygun ve sürdürmesi ilk düşündüğünden çok daha kolay olarak kabul etmişti. Birlikte gökyüzünde süzülürken bedenini rahatlamış ve zihnini dingin bulmuştu. Yorucuydu, buna şüphe yoktu ama bunun da diğer çabalar gibi olduğunu fark etti:

Mükemmelleştirmesi için sadece pratik yapması gerekiyordu. Şimdi başka şeyler denemek istiyordu. Kurtlar. Kuşları. Her şeyi. Herhangi bir şey.

Ama bunların hepsi daha iyi bir zamanı bekleyebilirdi. Çok yorgundu ve yer üstünde güneşin doğmakta olduğunun farkındaydı. Mağaraya girmeden hemen önce gözleri binlerce iğne batırılmış gibi acımaya başlamıştı. Ve çılgınca olan şey, sadece sisten ibaret olmasıydı; derisi, gözleri, güneşin dokunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Yine de hissetmişti ve bu çok rahatsız ediciydi.

Havuzlar dizisine bakan büyük, düz kayanın üzerine bağdaş kurarak oturdu. Yukarıda ve solunda uzun şelale kulakları sağır eden bir gürültüyle odayı dolduruyordu. Jaxon

Seslerin sesini kısma konusunda ustalaşmıştı ve şimdi bunu kolaylıkla yapıyordu. Kendini güvende hissettiği ve güneş ışınlarından uzakta, sağlam bir şeyin üzerinde oturuyor olmak güzeldi.

Lucian rahatsız edilmemelerini sağlamak için güvenlik önlemlerini ayarlıyordu. Ne yaptığından tam olarak emin değildi ama onları karşılarına çıkabilecek her şeyden koruyacak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Bir telefona erişimi olmasını dileyerek parmaklarını kaya yüzeyine vurdu.

"Neden?" Adamın sesi onu ürkütmüştü.

Jaxon döndüğünde onun kendisine doğru süzüldüğünü gördü. O şekilde

hareket etmesi nefesini kesti. "Kaptanı geri arayıp ayrıldığımızdan beri bir şey olmadığından emin olmak istedim."

Eli hiç şaşmadan kızın saçlarını buldu. "Hâlâ Drake için endişeleniyorsun." Sesi şefkatle yumuşamıştı.

Başını salladı. "Gitmemizin muhtemelen en iyisi olduğunu biliyorum,

Özellikle de gerçekten vampirler tarafından takip ediliyorsak..." Kelimenin üzerinde tökezledi, bu fikir ona hala Gotik bir masaldan çıkmış gibi geliyordu! "Ama kendimi terk edilmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. herkes."

"Drake bizi takip edecek, tatlım," dedi nazikçe, parmakları Köprücük kemiğinin narin çizgisini izleyerek. "Yapacağını biliyorum. Başka birine zarar vermesi için hiçbir neden yok."

"Keşke doğru şeyi yaptığımızdan emin olabilseydim," dedi endişeyle. "Benimle birleş," diye yumuşak bir şekilde davet etti.

Jaxon bir an tereddüt etti çünkü aklı
O kadar tanıdık, o kadar doğal, o kadar onun bir parçası
olmuştu ki. Sürekli olarak onun içine girip çıkıyordu, zihni sık
sık
Bilinçli bir düşünce olmadan bile onunkine uzanıyordu. Onun
bir parçası olmayı bu kadar arzulaması rahatsız ediciydi.
Lucian sabırla bekledi, Jaxon'un kararını asla aceleye
getirmedi, sadece karanlık, anlamsız gözleriyle onu izledi.
Jaxon zihninin onunkilerin içinde erimesine izin verdi. Bir
anda kendini güvende, korunaklı ve sevilmiş hissetti. Güç ve
güven hissetti. Bir bütünlük duygusu.

Antonio mu? Her şey yolunda mı?

Jaxon irkildi. Lucian'ın adamla iletişim kurmak için kullandığı
zihinsel yol, onunla kullandığından tamamen farklıydı.
Lucian'ın elini buldu ve parmaklarını onunkilerin arasından
geçirdi.

Evet. Ya siz ve hanımınız?

İkimiz de iyiyiz. Drake'in misilleme yaptığından
endişeleniyor.

Burada her şey sakın. Dikkat çekmemeye çalışıyorum, bu
gece evinizi ziyaret etmesini bekliyorum. Ona
endişelenmemesini söyle.

Teşekkürler Antonio, sana da iyi günler.

Jaxon, Lucian'ın düşünce aktarımlarında bile ne kadar eski
kafalı ve kibar görünmeyi başardığını görünce kendini
gülümserken buldu. "Can
sizinle her zaman iletişime geçebilir mi?"

Lucian başını salladı. "Hayır, yine de hayatının tehdit altında
olduğu bir durumda olsaydı endişesini hissedeceğime
eminim. Ailesi yüzlerce yıldır Aidan Savage'ın ailesine
hizmet ediyor. Onlar insan ama halkımızın yöntemlerini iyi
biliyorlar. Bildiğim kadarıyla, Aidan Savage'ın bilgisine

güvenen sadece bir avuç insandan biri onlar.

Karpatlar'ın varlığı. Antonio olağanüstü bir genç adam. Onu bir dost olarak görüyorum."

"Ana vampirin de bizi takip ettiğinden emin misin?"

"Kesinlikle, Jaxon. İki küçük vampirden daha önce izimizden ayrıldı ama bizi takip etti. Ondan habersiz olduğumuzu düşündüğüne şüphe yok. Takip eden iki vampirden haberdar olduğumu biliyordur ama kendine ve benden saklanabilme becerisine çok güveniyor."

"Belki de bunu hak ettiği içindir," diye sessizce önerdi.

Lucian ona zarif siyah bir kaşını kaldırdı, sessizce çok şey anlatan yüce bir jestti bu.

Jaxon onun küstahlığı karşısında kahkahayı patlattı. "Ne?" diye sordu. "Jaxon'un bu işi başarmış olması akla yatkın değil mi?"

Vampir olmakta çok iyi olduğu için mi yüzyıllardır hayatta? Belki de daha güçlü-"

"Benden daha güçlü olduğunu söylemeyeceğini biliyorum." Sesi ona meydan okuması için cesaret veriyordu. Kadın hiç korkmadan adamın göğüs duvarını itti. "Bu mümkün değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum meleğim. Onun kadar güçlü bir vampir yok. Büyük bir kontrole, muazzam bir disipline sahibim ve diğerlerinin öğrenemediği şeyleri öğrendim. Sadece kardeşim Gabriel benim sahip olduğum bilgi ve yeteneklere yaklaşabilir."

Övünmüyordu, gerçekçi bir şekilde konuşuyordu, gücüyle ilgilenmiyordu. Sahip olduğu gibi kabul etti

etrafındaki dünyadaki diğer her şeyi kabul etti. Basitçe öyleydi.

"Ya yanıyorsan? Ya onu hafife alıyorsan?"

Lucian tembel bir rahatlıkla omuz silkti. "Daha az güçlü olmadan da onu kolayca hafife alabilirim.

Bazı vampirler oldukça kurnazdır, hepsi acımasızdır ve tamamen kötü. Eminim bu kişi uzun yaşamış ve çok bilgi edinmiştir. Bunun ona bir faydası olmayacak. Benim görevim onu yok etmek için, ve bunu yapacağım."

"Bu kadar çok erkek dönüşmüşken nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiniz?"

Lucian nazik parmak uçlarıyla onun yüzüne dokundu. "Doğacağını bildiğimi ve senin iyiliğin için dayandığımı söylemek isterdim ama gerçek şu ki, bu kadar ödüllendirileceğime inanmıyordum. Yüzyıllar önce bir adamla tanıştım. Bazıları onun Tanrı'nın Oğlu olduğunu söylüyor. Diğerleri onun var olmadığını söylüyor ve yine diğerleri onun sadece iyi bir adam olduğunu söylüyor. örnek bir hayat. Tek bildiğim bir gece birlikte yürüdüğümüz ve konuştuğumuz. Onun zihnine kendi zihnimle dokundum. Bu dünyada yürüdüğüm onca gün boyunca onun gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Benim gibiydi ama farklıydı. İnsan gibiydi ama farklıydı. İçinde sadece iyilik vardı. Sadece o vardı. Kimsenin bilmediği şeyleri biliyordu. Nazik ve şefkatliydi. Hissetme yeteneğimi çoktan kaybetmiştim ama onun yanındayken rahatlıyordum." Lucian usulca içini çekti ve başını salladı. "Bana, bir çocuk sahibi olup olamayacağımı sordu.

dünyada bana verilen her şey, ne isterdim. Gabriel için bir hayat arkadaşı diye cevap verdim. Bana Gabriel'in Hayat arkadaşı ve onu bulacaktı, ama türümüzün diğer üyelerinden çok daha uzun süre dayanmamız gerekecekti. Bunu kastettiğini biliyordum.

"Benim yardımım olmadan Gabriel bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı."

"Ve sen ona inandın mı?"

"Anlamıyorsunuz. Bu adam yalan söyleyemezdi. Aldatma yeteneğine sahip değildi. Kardeşimin ölümsüzlerin yoluna gitmesine asla izin vermeyeceğime dair kendime bir söz verdim. Bizden çok şey istendi - kendi türümüzü sürekli öldürmemiz, avcının katlanmak zorunda olduğu tecrit. Gabriel farklıydı; duyguları bizim erkeklerimiz için normal olandan çok daha uzun süre hissediyordu. Sanırım bunun sebebi hayat arkadaşının hayatta olmasıydı. O da bizim insanlarımızdan biri. Çok sık hareket ediyorduk, avlanıyorduk ve

Gabriel onu bulmayı özlemişti.

Sonunda kardeşimin dönüşmeye yakın olduğunu bildiğimde vampir gibi davrandım. Bunu yapmam onun öldürmek zorunda kalmasını engelledi, ki bu dönüşmeye yakın olanlar için tehlikelidir. Onun yerine beni avlamak zorunda kaldı. Yıllarca benimle savaştıktan ve kıtalar boyunca beni kovaladıktan sonra Gabriel ikimizi de toprağa kilitlemeyi başardı." Hafifçe gülümsemesi hüzünlüydü. "Benim açımdan yanlış bir hesaplamaydı. Gabriel gerçekten de beni şaşırttı. Hayat arkadaşı şafakla buluşmayı seçmeden önce yüzeye çıkmamız sadece bir tesadüftü."

"Tüm bunları kardeşin için yaptın." Jaxon onun fedakârlığı karşısında dehşete düşmüştü. Hikâyeyi gelişigüzel, birkaç basit kelimeyle anlatmıştı ama kız hâlâ zihninde bir gölgeydi ve acı dolu anılarını net bir şekilde görüyordu. Detaylar çok canlıydı.

Ölümçül ve bir vampir cinayetinin neye benzediğini çok iyi bilen ikizini dönüştüğüne ikna etmek için özenle kurgulanmış ölüm ve kargaşa sahneleri titizlikle planlanmıştı. En hafif tabirle zor bir varoluş olmuştu.

"Artık böyle bir duyguyu hissedemediğim zamanlarda bile kardeşimi sevdiğimi ve onun da benim yolumdan gittiğini

biliyordum. Halkımız için savaşmak ve Osmanlı'ya karşı
mücadele etmek benim kararımdı.

Türkleri ve ölümsüzleri yok edin. Gabriel beni takip etti ve hayatı boyunca istikrarlı ve sadık kaldı. Mutluluğu hak ediyordu. Bunun ona ulaşmasını sağlamak benim görevimdi."

"Senin güvenliğini sağlamak kimin göreviydi?" diye sordu usulca.

Kadının kendisini anında savunması karşısında gülümsedi. "Bana muazzam hediyeler verildi, tatlım. Güçlüydüm ve toplanmakta olan karanlığa karşı daha iyi

dayanabiliyordum. Ve bundan da öte, başka hiç kimsenin yapamadığı gibi ışığa dokunmuştum. O anı unutamadım, öyle bir zihne dokunmuştum ki

Saf ve güzel, tamamen iyi. Bu, sırtımı dönemeyeceğim bir hediye idi. Ondan sonra ruhumu kaybetmek gibi bir seçeneğim asla olmadı. Böyle bir şeye asla sırtımı dönmezdim.

tamamen ışıktan. Gerçeği biliyordum. Bir amaç için burada olduğumuzu ve hayatlarımızın bir anlamı olduğunu biliyordum.

bir şey."

Başını iki yana salladı. "Beni şaşırtıyorsun Lucian, kendin için ne kadar az şey istiyorsun."

Sonra güldü, yumuşak bir sevgi sesiydi bu. "Ben asla Senden vazgeç, Jaxon. Sen benim her şeyimsin. Şu anda önemli olan tek şey sensin. İnan bana, aşkım.

aziz, şehit değil. Artık hayatımda senin varlığını istemeyeceğim, bunu talep edeceğim."

Bakışları aniden sıcaklaştı, karanlık bir yoğunluk sadece ona odaklandı. Kendisini sıcak ve ağırlı hissetmesine neden oldu, içinde kıvrımlı bir heyecan filizlendi.

Jaxon sabırsızca saçlarını itti, bu hareket bluzunun ince kumaşının altındaki göğüslerini kaldırdı. "Daha önce kimsenin bana yaklaşmasına izin vermezken neden ilişkimizi bu kadar kolay kabul ettim?"

"Kanımıza karışmadan önce bile kalbin ve ruhun benimkinin diğer yarısıydı. Ritüel sözcüklerini söylediğimde, sonunda birbirimize bir bütün olarak bağlandık." Bir övgü olarak parmak eklemlerini öpmek için elini kaldırdı. Onun dili bileğinin içini yaladı. Seksi ve samimiydi. "Biz aitiz. Artık tamamlandık. Sen benim karanlığımın ışığıydın. Ben yırtıcıyım, sen ise merhamet. Duyguları hissedebilmek için sana ihtiyacım var.

Dünyadaki renkleri görmek, her günün ve gecenin tadını çıkarmak için. Sizi korumam ve beslemem, mutluluğunuzdan emin olmam için bana ihtiyacınız var. Bu, insanlarınkiyle tam olarak aynı ilişki değil; daha yoğun ve yıllar geçtikçe daha da artıyor." Bakışları sahiplenici bir şekilde onun üzerinde geziniyor, parmakları uyluğu boyunca kayarak düğümlenmiş kaslarına masaj yapıyordu.

"Buna inanıyor musun? Daha doğmadan önce kaderimizde birlikte olmak olduğuna mı? Var olduğun tüm yüzyıllar boyunca senin için var olan tek kadın olduğuma mı? Benim için sadece sen mi varsın?" Jaxon zar zor nefes alabiliyordu. avucunun bacaklarının arasından kayarak kot pantolonunun kumaşının arasından kadının göbeğine doğru bastırıldığının fazlasıyla farkındaydı.

Siyah gözleri ona bakarken içini eriten seksi ve düşünceli bir bakış fırlattı. "Öyle mi?" Daha sert itti, ovdu, boğazından yumuşak bir inilti çıkana kadar okşadı.

Soruyu birkaç dakika düşündü ve cevap vermeden önce zihninde evirip çevirdi. Birlikte olmaları gerektiğine inanıyor muydu? Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Hayatını başka bir insanla paylaşmamış olan kendisi, onun yanından hiç ayrılmak istemiyordu. Onun zihnini, anılarını paylaşmak istiyordu.

Her zaman ait olma hissi. Ve onun zihnine dokunduğunda, orada yanan bir yoğunluk buldu, ona olan ihtiyacı

nefes almak kadar temeldi. Sadece onu düşünüyordu, başka bir kadını değil. Başka bir kadının hiçbir anısına dokunmamıştı. O, onun hayatıydı. Çok yavaşça başını salladı. "Üzerimdeki kötü etkiden olsa gerek, ama artık sensiz bir hayat düşünemiyorum."

"Bu iyi bir şey meleğim, bu yüzden ölümden daha kötü bir kadermiş gibi söyleme." Başını eğdi, dişleri kadının omzunu kemiriyordu. "Bluzunu çıkar, Jaxon. O kadar sert ve ateşliyim ki sanırım patlayabilirim." Daha yakına eğildi, ağzını kulağına dayadı. "Seni tatmak istiyorum, ıslak, vahşi ve benim için ateşli. Hissediyorum."

Jaxon onu ateşli ve sert bir şekilde seviyordu. Bunu itiraf etmesini, sesindeki o yumuşak tınıyı, içini yakalayan hafif boğuk notayı duymayı seviyordu. İtaatkâr bir tavırla üstünü çıkardı ve dantelli sütyen parçasını bir kenara fırlatarak göğüslerini onun bakışlarının sıcaklığı altında ortaya döktü. Adamın gömleğinin sütyenini takip edişini izledi ve çaresizce eğilip adamın tenindeki küçük bir ter damlasının tadına baktı. Adamın vücudu titriyordu.

"Arkana yaslan tatlım ve ellerini başının üzerine uzat." Talimatları yumuşak bir şekilde verdi ama siyah bakışlarının onun üzerinde gezinmesinde yumuşak bir şey yoktu.

Jaxon'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama düz kayanın üzerinde geriye doğru uzandı, eli uzun, kalın bir sopaya değene kadar kolları kulaklarının ötesine uzandı. Parmaklarını sopanın etrafına doladı ve Jaxon'ın istediği şeyin bu olduğunu bilerek ona tutundu. Bu onu nefessiz bıraktı, onun sıcak bakışları altında uzandı, vücudu onun için bir adaktı. Küçük ter tanecikleri yuvarlak göğüsleri boyunca, aralarındaki vadiye doğru akıyordu.

Lucian pantolonunu bir kenara fırlattı ve kızın beline yapışarak elbiseyi vücudundan sıyırdı. Altında, davetiyle çoktan ıslanmış olan minik bukleler dikkatini çekti. "I

Seni hep böyle düşünüyorum. Bacaklarını benim için aç, meleğim. Beni içeri davet et." Sert ve kalındı, kendi ihtiyacının aciliyetiyle ağrıyordu.

Jaxon bacaklarını kasten yavaşça açtı, cinsel bir baştan çıkarıcıydı, onun tepkisini bekleyerek tahta parçasını kavrayışını sıkılaştırdı. Çok büyük görünüyordu, onun vücudu için çok çaresizdi. İnanılmaz derecede seksiydi ve kendini bu kadar sınırsız hissettiği için oldukça şaşırmıştı. "Seni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Dokun bana Lucian. Bana dokunduğunu hissetmeye ihtiyacım var." Dili yemyeşil alt dudağına değdi; meme uçları onu çağıran sert tepelerdi.

Bacağını, kalçasını okşadı, parmakları nemli buklelerinde oyalandı, böylece vücudu zıpladı, kalçaları yaylandı Ona doğru. Lucian gülümsedi, dişleri bembeyazdı. "Sakın bırakma meleğim. Seni böyle istiyorum, aynen böyle, bana açık." Yüzünü dikkatle izleyerek, tek bir parmağını onun sıcak, ıslak çekirdeğine soktu. Bir anda vücudu onun etrafında kenetlendi, kadife yumuşaklığında, sıkı. Onun tepkisini, kaslarının parmağını kavradığını hissetti. Daha derine itti, onun zevkten soluk soluğa kalışını izledi. "Ne kadar yorgun olduğumu biliyorum Jaxon, o yüzden orada uzan ve sana kendini iyi hissettirmeme izin ver." Parmağını ağzına götürdü, dili suları yakaladı. Lucian onun baharatlı kokusunu içine çekerek nefes aldı.

Gözleri kararmış, korkunç bir ihtiyaçla titriyordu. "Lucian." Sesinde bir acı vardı.

Adamın cevabı bacaklarını omuzlarına kaldırmak oldu, dili minik bukleler boyunca sıcak bir okşayışla ilerliyordu. Kız haykırdı, sesi boğuk, muhtaç, yumuşak, sözsüz bir yalvarış. Dili

derinlemesine araştırdı, daldı ve geri çekildi, onu akılsızca kendinden geçiren kötü bir oyunda. Vücudu kasıldı, kontrolden çıktı, hızlı ve öfkeli bir şekilde döndü, onu sarsıcı bir dizi depremde habersiz yakaladı.

Lucian onun bacaklarını beline kadar indirdi ve zonklayan, ağrıyan şaftını onun sıcak, nemli girişine doğru iterek yavaşça içine doğru itmeye başlamasını izledi. Kadın Küçük, sıkı ve o kadar sıcaktı ki, vücudu yavaş yavaş santim santim daha fazlasını içine alırken zevkle ürperdi. Tekrar spiral çiziyordu, vücudu alevler içindeydi, renkler dans ediyor ve dönüyordu, nefes nefese, merhamet istiyordu. "Daha fazla," dedi usulca. "Her şeyimi alabilirsin. Ben buraya, senin içine aidim aşkım. Aitim." Onun sığınağı, onun cenneti.

Hareket etmeye başladı, uzun, sert vuruşlarla itti, daha derine sürdü, onları birbirine kaynaştırdı, sürtünmeyi öfkeli bir hızda artırdı, ihtiyacında acımasızdı. Kendini şımarttı, Onun bedenini kendi bedeni olarak kabul ediyor, ona bedenini çekinmeden veriyor, onu tekrar tekrar ürpertici bir coşkuya ulaştırıyordu. Artan ısıyı hissetti, bitmek tükenmek bilmeyen Kaslarının onun etrafında kenetlenmesi, sıkı ve sıcak, artık kontrolde olmayana kadar, vücudu onunla birlikte yükselene kadar kavlıyor ve sağıyordu.

Jaxon bitkin düşmüştü, hareket edemiyordu, gözleri kapalıydı, vücudu durmadan dalgalanıyordu, Lucian'a sıkıca sarılmıştı, onu tutuyordu onun içinde. Öne doğru eğildi, dili bir göğsünün ucundaki ter damlasını yakaladı. Bu hareket kadının vücudunun yeniden dalgalanmasına neden oldu ama kadın o kadar yorgundu ki sadece onun altında uzanıp alevler içinde kalabilirdi. Adam onun üzerine uzanmış, nefes alıyordu. küçük bedeni onunki tarafından yutuldu. Kalpleri bir atıyordu; ciğerleri birlikte çalışıyordu. Jaxon yavaşça parmaklarının tahtadaki tutuşunu gevşetmesine izin verdi, kolları düştü Yanlarına doğru gevşekçe uzandı. Lucian'ı kendine çekecek enerjiyi bulamıyordu; sadece onun göğsündeki ağzının yarattığı hislerin tadını çıkarabiliyordu. Birlikte uzandılar, vücutları birbirine dolanmıştı, Lucian'ın ağzı sessiz bir tapınma içinde hafifçe ona sokuluyordu. Puslu, hülyalı bir duruma geçti ve adam kıpırdayıp vücudunu isteksizce onunkinden çekince şok oldu.

Lucian ayağa kalktı, kolu kızın omuzlarına dolanarak onu kaldırdı ve sımsıkı kucakladı. Mağaraya tam şafak sökerken varmışlardı. Yerin üstünde güneş yükseklerle tırmanıyordu. Jaxon ilk kez uçarken çok fazla enerji harcadığı için oraya vardıklarında çok yorgundu. Sevişmeleri uzun ve sert olmuştu. O yorgunluğunun ona vurduğunu hissedebiliyordu. "Dinlenmeliyiz."

Kalbi çılgınca çarptı. Burada rahat bir yatağın olduğu bir uyku odası yoktu. Adamın ikisini de gömeceğini biliyordu. toprağın derinliklerinde ve özür dilemeden. Bu fikir o kadar yorgun olmasına rağmen rahatsız ediciydi. "Diğer Karpat kadınlarından çok farklıyım, değil mi?" Sesi üzgün geliyordu. Yeni hayatının tüm gerekliliklerine kolayca uyum sağlayamaması onu rahatsız ediyordu.

Ağzını onunkiyle buluşturdu, dili onunkiyle dans ediyordu, araştırıyor, derinlemesine inceliyor, onu seviyor, ona güven veriyordu. Başını kaldırdığında gözleri sahiplenici bir şekilde parlıyordu. "Pek çok açıdan farklısın meleğim, ama düşündüğün gibi değil. Kadınlarımız asla senin yapmak istediğin gibi hayat arkadaşlarıyla birlikte vampir avlamaz. Vampir avlamak senin için bir dilekten daha fazlası. Sadece bu olsaydı, sana bu fırsatı vermezdim. Bu bir ihtiyaç, kişiliğinin, doğanın bir parçası. Seni sadece olduğun gibi kabul edebilirim, korumalarımın içinde sessiz ve güvende olmanı istediğim gibi değil. Aramızdaki tek fark bu. uzlaşma."

İnkâr edercesine başını salladı, sonra adamın göğsüne sokuldu, göz kapakları sarktı. "Ben bir polisim. Her zaman bir polis oldum. Ben buyum."

"Sen benim hayat arkadaşımsın, polis değil. Avlandığımızda birlikte avlanacağız ama sen de beni takip edeceksin." O daha fazlasını yaptı

bir ifadeydi; bir emirdi, bir buyruktu. Bunu sesinde yüzyılların otoritesiyle söyledi.

Jaxon ona yaslandı, minyon bedenini onun erkeksi gücüne bastırdı. Eğer ona emir vermek istiyorsa, bunun gerçekten bir önemi yoktu. Asla dışarı çıkmayacaktı
Onsuz vampir avlamak. Bu fikir korkutucuydu. Yaptığı işte çok zeki olduğu için kendi payına düşen adamlara liderlik etmişti. Ama vampir avında liderliği Lucian'a bırakabilirdi. Lucian yüzyıllardır ölümsüzlerle savaşıyordu ve bu işte ustaydı. "Pekâlâ Lucian, şu işi bitirelim. Ben düşmeden önce uyuyalım."

Lucian yine şefkatle onun ağzını buldu. "Güvende olacaksın, aşkım."

"Yapacağımı biliyorum," diye mırıldandı, ağzı adamın boynuna dayalıydı, uzun kirpikleri aşağı doğru iniyordu. "Sadece detayları bilmek istemiyorum. Bazı şeyleri yalnız bırakmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Benim himayemde güvendesin," diye tekrarladı, onun inanmasını istiyordu. Ve o her zaman güvende olacaktı. Onu kutsadı. Her düşüncesi onun içindi. Onun geçişini kolaylaştırmak için her şeyi yapardı ama bunun kendi hızında olmasını da istiyordu. Başını yavaşça onunkine eğdi, için için yanan bakışlarını onun yumuşak ağzına dikti. Onun için yanıp tutuşuyordu. Güneş gittikçe yükselirken ve vücudu kurşuni bir ağırlığa dönüşürken bile hâlâ onun için yanıp tutuşuyordu. Onu nazikçe, yavaşça öptü, sanki onun tadını çıkarmak için dünyada tüm zamanı varmış gibi.

Jaxon ona karşı gevşedi, kendini onun ağzının mucizesine ve büyüüne bıraktı. Bu hatırladığı son şeydi, uykusunda yanında götürdüğü son şey...İyi uykular meleğim. Beni rüyalarının derinliklerine götür. Ben sana emredinceye kadar uyanmayacaksın. Yeryüzünden ve onun sıcak kollarından korkmayacaksın.

Lucian'ın ağız, uyuma talebine boyun eğen kadının son nefesini yakaladı. Bağırsakları sıcak bir şekilde sıkıştı, vücudundaki her kas yeniden gerildi. O kadar güzel, o kadar mükemmeldi ki. Onun arzularını, güvenliğini ve mutluluğunu kendisinininkinden önce tuttuğu fikrine asla alışamayacaktı.

Ona göz kulak oluyor, onun için endişeleniyor, ona ihtiyaç duyuyordu. Yumuşak bir inilti kaçı. Onun hakkında sadece iyi şeyler düşünüyordu; korkacak kadar mantıklı değildi. Onu tehdit edecek bir şey olursa, onun kitlesel bir yıkım yapabileceği aklına bile gelmemişti. Ona dolaylı olarak güveniyordu. O da

Ona tamamen güveniyordu. Bunun ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yüzyıllar boyunca, hayatını korumaya adanmış insanlar ondan korkmuştu. Jaxon'ın ondan, onu zorladığı değişikliklerden korkmak için her türlü nedeni vardı ama yine de ona güvenmişti ve bu onu alçakgönüllülükle doldurmuştu.

Lucian? Gabriel'in sesi onu ürküttü. Uzaklardan geliyordu. Bana ihtiyacın var mı? Cebrail'in yaşadığı yerde güneş çoktan batmıştı ve gece onun üzerine çökmüştü.

Bir ihtiyacım var ama sana değil Gabriel. Francesca ve Skyler'la aranız iyi mi? Peki ya küçük Tamara? Lucian Tamara'nın hâlâ risk altında olduğunu biliyordu.

Prens'in kardeşi Jacques ve hayat arkadaşı Shea Dubrinsky, Prens'i hayatta tutmanın bir yolunu bulmak için bize yardım etmeye geldiler.

Tamara yaşıyor. Çok iyi gidiyor. Skyler oldukça zeki, ama bunu biliyorsun. Sizi özlüyor ama zihnine sık sık dokunduğunuz için mutlu. Francesca Shea buradayken çok daha mutlu. Shea bir formül geliştirdi ve işe yarıyor gibi görünüyor.

Gerekirse sana gelirim, diye teminat verdi Lucian gereksiz yere. Jaxon'a çok istediği bir çocuğa sahip olmanın ve şifacıların yapabildiği her şeye rağmen onun yok oluşunu

izlemenin korkunç gerçekiğinden henüz bahsetmemişti. O
da tıpkı

diğer birçok Karpatyalı, türlerinin neden doğumlarından kısa bir süre sonra bu kadar çok dişiyi kaybederek türün devamını tehdit ettiğine cevap bulmaları için Shea, Francesca ve Gregori'ye güveniyordu.

Bunun için teşekkür ederim. Hayat arkadaşın için endişeleniyorsun. Onu koruyacağım. Başka bir şey yapamam.

İhtiyaç olması halinde size yardım edeceğim." Gabriel de aynı teklifi anında yaptı.

Lucian gülümsedi, ikiz kardeşine duyduğu sevginin yoğunluğunu hissedebildiği için minnettardı, bu sadece hatırlanan bir duygu değil, yürekten ve gerçektir. "Geleceğini biliyorum Gabriel ve ihtiyacım olduğunda arayacağım. Francesca ve çocukların şu anda daha büyük bir ihtiyacı var. Jaxon ve beni üç ölümsüz takip ediyor. Jaxon onlardan, cezbetmeye çalıştığımız insan canavardan daha az korkuyor.

Belki de insandan korkmak için iyi bir nedeni vardır. Kendine dikkat et. Şimdi ayrılabilirim ve bir sonraki yükselişte orada olabilirim.

Teklifiniz için teşekkürler ama size orada ihtiyaç var. Bu kötülerin icabına sorunsuzca bakabilirim.

Peki ya insan?

Başlama, Gabriel. Hayat arkadaşımın böyle cılız birinin beni yenebileceğini düşünmesi yeterince kötü. Onun tarafını tutmana ihtiyacım yok.

Yumuşak kahkahalar onun ifadesini karşıladı. Günün saati Lucian'a ağır gelmeye başlamıştı. O yaşlı bir adamdı ve gün ışığının etkilerine karşı çok hassastı. Vücudunun toprağa ihtiyacı vardı. İnsanları ve ölümsüzleri gün

ışığından uzak tutmak için daha fazla koruma önlemi ve uyarı sistemi kurdu.

Dinlenme yeri. Havuzlardan oluşan mağaradan dışarı süzülen Jaxon

Lucian kollarında beşik gibi salladığı dar bir tüneli takip ederek toprağın derinliklerine indi. Erimiş havuzlardan kaçındı ve iyileştirici, gençleştirici minerallerle dolu zengin, koyu renkli toprağı buldu ve bu zenginliğin birkaç metre altında bir yatak açtı.

Yeryüzünün çağırın kollarına doğru süzülürken dikkatini çevredeki alanları taramaya odakladı. Jaxon'ı kendine doğru çekti, vücudunu onunkinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvırdı. Ağzına değen memnuniyet dolu bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Güneş dağları ışıkla yıkamak için cesurca çabalıyor, ağır yaprakların arasından aşağıdaki toprağa ulaşmaya çalışıyordu. Öğle vakti, güneş en yüksek noktasındayken, rüzgârlar hızlanmaya başladı. Bulutlar toplandı ve Güneyden. Saat dördte bulutlar güneşin ışığını karartacak kadar ağırlaşmıştı. Saat beşte rüzgâr ağaçları eğip bükecek ve dalları çılgınca dans ettirecek kadar kuvvetliydi. Toprağın altında, dağın derinliklerinde Lucian uyandı.

Üstündeki toprağı kolayca hareket ettirdi ve tembel bir zevkle gerindi, parmakları hatasız bir şekilde Jaxon'ın saçlarının ipeksi tellerini buldu. Kıpırdamadan yatıyordu, yüzü solgundu.

Vücudunda fark edilebilir kalp atışları vardı. Yavaşça kendini vücutlarının birbirine dolandığı yerden çıkardı. Yüzeye çıktı ve bir süre sessizce durup düşündü. O Uyandığında, kendisi toprağa gömülü yatarken onun gitmiş olduğunu görmesini istemiyordu. Böyle bir deneyime hazır değildi. Yine de emri onu uykuya göndermişti ve o emir verene kadar uyanmamalıydı. Teknik olarak. Zihnine bir huzursuzluk dalgası dokundu. Jaxon güçlü ve zekiydi, şimdiden hesaba katılması gereken bir güçtü ve o sadece bir acemiydi. Her zaman beklenmeyi yaptığını ona defalarca kanıtlamıştı.

Başını yavaşça çevirdi, zihni savaş planına odaklanmıştı. Yapılması gereken en önemli şey usta vampirin inini bulmaktı. Şimdi, güneşin batmasına fırsat kalmadan, yeryüzünde kilitli kalacaktı. Lucian'ın Onu avlıyordu ve vampir dağın altında hırlayarak serbest kalacağı saniyeleri sayıyordu. Lucian mağaralar ve tüneller boyunca yukarı doğru ilerlerken Fırtınayı yoğunlaştırdı ve arayışında ona yardımcı olması için dağların üzerinde durdurdu. Bulutlar bu kadar karanlık ve doluyken, gözleri kara gözlüklerin yardımı olmadan ışığı alabiliyordu.

Bulutlar patlayıp gümüşü tabakalar halinde yağmur yağarken gökyüzüne fırladı. Aramaya başladı, Çevresini taramak için duyularını gökyüzüne kilometrelerce gönderdi.

Vampirlerin kendilerini tespit etmek zor olurdu. Küçük şeylerin onları ele vermesi daha olasıydı: aşırı miktarda böcek, normal ortamlarında huzursuz olan yarasalar, bir araya toplanan çok sayıda sıçan. Vampirler dağınık ve birbirlerinin ininden habersiz olacaktı. Usta vampir kendini diğerlerinden uzakta gizler, güvenliğini kimseye emanet etmezdi. Hortlaklar başkalarının acı ve ıstıraplarından beslenir, tamamen kötüdür ve hile ve ihanetten başka bir şey yapamazlar. Dinlenme yerlerinin konumu gibi önemli bilgiler konusunda birbirlerine asla güvenmezlerdi.

Bulunduğu yerin kuzeyindeki dağda zayıf bir güç izi buldu. Bu daha küçük varlıklardan birinin göstergesiydi. Hiçbir kadim böyle bir hata yapmazdı. Lucian araştırmasını genişletmek için bölgeden uzaklaştı. Yarasalar arasındaki hafif bir huzursuzluk ikinci vampiri ele verdi. Dağın güney ucundaki yüksek bir mağarayı kullanıyordu. Dikkatini batıya ve doğuya çevirdi.

Jaxon hiçbir şeyin farkında değildi. Ama sonra karanlık, yağlı bir kalınlık, gerçekten de aslı olmayan bir şey, toprak katmanlarını aşarak ona doğru yol almaya başladı. Gözeneklerine sızdı ve zihnini doyurdu, vücudunda ilerleyerek kalbini ele geçirdi, masaj yapan bir el gibi sertçe sıktı. Bir vuruş. Bir saniye. Jaxon ter içinde uyandı vücudundan akıyor, ağır toprak onu çevreliyordu. Toprağın her santimini, her metresini hissedebiliyor ve içgüdüsel olarak tam olarak ne kadar derine gömüldüğünü biliyordu.

Lucian Jaxon'ın tam olarak ne zaman uyandığını biliyordu. Yerleşik radar sistemi onu gerçekten hayrete düşürmüştü. aralarındaki bağlantının yoğunluğu, onun uyuma emrini geçersiz kılmasına izin veriyordu. Kuşkusuz gücünü tam olarak kullanmıyordu ama Jaxon onun kuklası değildi ve ona asla öyle davranmayacaktı. Onun tepkisini görmek için zihninde sessiz bir gölge gibi bekledi. Gerekirse hızla saldırabilir ve onu kontrol altına alabilirdi.

İlk başta kalbinin sesi kulaklarında gök gürültüsü gibiydi, öyle bir kükrüyordu ki neredeyse sağır edecekti. Boğazı kapanmış, onu boğuyordu. Nefes alacak hava yoktu; diri diri gömülmüştü. İçgüdüsel olarak ellerini kaldırıp mezarından çıkmak için tırmalamaya çalıştı. Zihni çılgınlık, panik ve korkudan oluşan bir kaos içindeydi. Ama kalın, yağlı karanlık Ruhunu istila eden şey çok güçlüydü ve paniğini bile bir kenara itiyordu. Dışarıda bir şey vardı, kötü niyetli, karanlık ve şeytani, pusuda bekleyen bir şey... Lucian.

Kalbi bir an durdu, sonra atmaya başladı. Toprağın altı sıcaktı ama zihni durgun ve sakindi, çalışabiliyor ve hesap yapabiliyordu. Bu toprağı hareket ettirmenin bir yolu vardı. İçinden geçmenin değil, gerçekten hareket ettirmenin. Lucian toprağın altında uyuduklarını ilk keşfettiğinde bunu yapmıştı.

Ne yapmalıydı? İyice düşünmesi gerekiyordu. Aklının ona söylediği şeyleri görmezden gelmek muazzam bir disiplin gerektiriyordu.

onu ezen, boğan toprak katmanları yüzünden nefes alamıyordu.

Zihninde bir resim oluşturdu, her ayrıntıda kesin ve titizdi, toprak yüzeye kadar açılıyordu, hapsedici alandan kaçabileceği kadar geniş bir alan. Şaşkınlık ve yoğun bir rahatlamaıyla, üzerindeki toprak düzgünce ayrılarak mağaranın yüksek tavanını ortaya çıkardı.

Hafifçe şoka giren Jaxon nefes nefese kaldı, ciğerlerini doldurdu ve yüzünü kaldırarak korkunç sıcaktan biraz olsun kurtulmaya çalıştı. Lucian'ın tüm çabalarına rağmen yeniden uyanmıştı.

Uyuma emri. Onu çağırarak kadar güçlü olan neydi?

Jaxon mağaranın zeminine doğru süzüldü, duyduğu sevinç onu ısıtılmış havuzlara taşıdı. Dar yol boyunca koşmaya başladı.

geçit. Sadece tek bir şey onu uyandırabilirdi, sadece tek bir ihtiyaç. Bir şey Lucian'a odaklanmıştı, onu bir şekilde tehdit ediyordu. O karanlık kötü niyeti hissetti, açgözlü kötülüğü hissetti.

Görünmeyen elleriyle uzanıp saldırmaya hazırlanıyor. Lucian, seni kokarca. Avı ortağınla paylaşmak buraya kadarmış. Ben uyurken sorunu halledeceğini sandın, değil mi? Seni serseri. Büyük tehlikedesin. Tünel her yöne dallanıyordu. Sinir bozucuydu.

Hangi geçidin nereye çıktığını hatırlamaya çalışıyordum.

Büyük tehlike mi? Büyük kelimesini kullanacağımı sanmıyorum, sevgili hayat arkadaşım. Sesinde zerre kadar pişmanlık yoktu. Aksine, alaycı bir erkek eğlencesi vardı.

Bu yumuşak ses dişlerini kenetledi ve labirentten çıkış yolunu bulup ona yardım etmeye her zamankinden daha kararlı hale getirdi. Gözlerini kapadı ve Lucian'a konsantre oldu. Onun kokusuna, sıcaklığına. Enerjisi ve gücü.

Bir anda aklına gelen bilgi miktarı onu hayrete düşürmüştü. Çıkış yolunu anında, hatasız bir şekilde biliyordu. Onun tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu. Onun usta vampirin inini aradığını, yavaşça hareket ettiğini ve şüpheli bulduğu bir bölgeyi dörde böldüğünü hissetti. Dağın içinde hızla ilerleyerek girişe doğru ilerlerken, ağını gökyüzünü de aramak için. Vücudu şeytani bir şey için ayarlanmış bir çatal gibiydi.

Daha çok soluna doğru Lucian. Bu bilgiyi hiç düşünmeden otomatik olarak iletti. O da Uyandığı anı biliyordu, bundan emindi. Muhtemelen zihnindeki kaosu yatıştırmasında ona yardım etmişti. Müdahale etmediği ve toprağı kendisinin açmasına izin verdiği için minnettardı. Dağın devasa kütlesinde yukarı doğru ilerlerken bile kaşlarını çattı. Belki de o zaman bile ona yardım etmişti. Girişe yakınsın. Nefretini, öfkesini hissedebiliyorum. Sana çok yakın Lucian.

Aldım. Ne yaptığını sanıyorsun? Lucian'ın sesi her zamanki gibi nazik ve sakindi. Büyük bir tehlikenin ortasında bile sakindi.

Görünüşe bakılırsa yüzyıllardır hiç bozulmamış sağlam bir granit duvara göz attı. Daha önce "gördüğünde" olduğu gibi Lucian'ın gözlerinden bakınca kafası karıştı. Jaxon tökezledi ve destek için kaya geçidine tutundu. Dikkatli ol, Lucian. Orada olduğunu biliyor. Bir şekilde seni izliyor.

.

Güneş batana kadar yeryüzünde kilitli kalacak. Ve güneş batmaya çok yakın. Bana cevap vermedin. Ne yapıyorsun?

Sana yardım etmeye geliyor, tabii ki. Buna ortağınızı desteklemek deniyor. Kavramı tatlı bir şekilde açıkladı, her kelimeyi zihninde telaffuz etti. Belki hatırlarsınız. Kardeşinle birlikte çalıştığını hatırlıyor gibiyim, bu yüzden birlikte nasıl çalışılacağını biliyor olmalısın. Biz ortağız. Bu, diğerinin haberi olmadan kaçıp gitmeyeceğin anlamına geliyor.

Yumuşak kahkahalar zihnini okşadı. Lucian kendini tutamadı. Kız her koşulda içini sıcaklıkla dolduruyordu. Uçurumun duvarını dikkatle inceledi. Bir alışkanlığın varmış gibi yapıyor musun? Tuhaf bir düzende hareket etmeye başladığında, ayakları yüzyıllar öncesine dayanan bir ritim bulduğunda bile kelimeleri zihninde soludu. Bu çok eski bir korumaydı, özellikle güçlü değildi ve esas olarak bir geciktirme taktiği olarak belirlenmişti. Bu Çözmek için az çaba ama çok zaman gerekiyordu. Gökyüzüne doğru baktı. Güneş gökyüzünden batmadan önce şeytani olana asla ulaşamayacaktı.

Bu onun için hiç fark etmedi. Adımları aynı kaldı, hata yapmamak için sabitti, vampirin yaptıklarını boşa çıkarmak için tasarlanmış kasıtlı, hassas bir dizi hareket. Lucian, vampirin bu hareketine aldanmamıştı. korumanın ilkel yapısı. Sonsuz bir sabrı ve daha da fazla güveni vardı. Sahip olduğu tek endişe Jaxon. O ölümsüzleri avlayıp yok ederken, bir yerlerde güvende olup boş boş oturmayacaktı. Ona yardım etmeye kararlıydı.

Merak etme Lucian, anılarından epey bir şey öğreniyorum. Tek yapman gereken kardeşine yaptığın gibi benim hareketlerimi de yönlendirmek. Onun yaptıklarını yapabilecek kapasitedeyim. Sesinde hiç tereddüt yoktu. Bunu bir görev, bir sorumluluk olarak görüyordu. Söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

İlk önlem etkisiz hale getirilmişti. Kendisine kurulan tuzağı sökmek için daha karmaşık bir rejime başladı. gafil avcılar. Bu desen çok daha karmaşık ve zor bir desendi. Daha önce kullanıldığını görmemişti ama bunun onun için pek önemi yoktu. Bu, mağaranın girişini gizleyen bir illüzyondu, ölü bir şelaleyi ve daha fazlasını koruyan bir illüzyon açıklığı. Onu çözmeye başladığında granit gıcırdadı ve inledi. Bir kaya yağmuru düştü. Lucian'ın üzerinde çalıştığı noktaya çarptı. Lucian sadece bir tarafa sıçradı, yukarıdan gelen saldırıya rağmen ellerinin hareketleri devam ediyordu. O sırada Çığ yağdı, gücü ve büyüklüğü arttı, Lucian bir anlığına kendine görünmez bir sığınak yaparak kayaların yönünü değiştirdi.

Jaxon soluk soluğa kalmış, yerin altından dalga dalga yayılan nefret ve öfkeyi hissetmişti. Hâlâ ondan biraz uzaktaydı ona doğru ilerliyordu ama yaratığın yansıttığı kötü niyet onu fiziksel olarak hasta ediyordu. Lucian'ın bu kötü niyetli canavar yüzünden büyük bir tehlike altında olduğunu, yaratığın aklını ve gücünü Lucian'ı yok etmek için kullandığını biliyordu. Yaratığın inine yaklaştıkça Hava kirlenmişti. Zehirli, zararlı bir gazla yoğunlaşmıştı, kötülük ve nefretin zehirli bir karışımıydı ve onu boğmakla tehdit ediyordu. Bulut Lucian'a yönelmişti, onun durduğu yerde daha da kalınlaşmıştı, öyle ki hiçbir hava onu yerinden oynatamıyordu rüzgarın vahşiliğine rağmen.

Lucian'ın ne kadar sakin olduğunu hissedebiliyordu; panik ya da acelecilik hissi yoktu, sadece sakin zihni içeride dişlerini göstererek bekleyen ve öldürmeyi aklından geçiren iğrenç yaratığın inine açılan kapıyı açmak için sabit bir tempoda çalışıyordu. Acı çekerek çalışmak için eğitilmiş olsa bile Jaxon, Lucian olmasaydı kendisini asla ölümsüzler diyarına girmeye zorlayamayacağını biliyordu.

Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Zehirli kokuyu, etrafını saran yoğun, zehirli gazı fark etti. Sadece sessizce ve verimli bir şekilde çalışıyordu. Jaxon da aynı şeyi yapmak için yoğun bir çaba harcadı ve Lucian'ı bir çapa olarak kullanarak şeytani gaz alanı içinde hareket etti.

Güneyden yaklaş meleşim. Senin varlığını hissedecek ve sen de onun zaferini hissedeceksin. Seni kaçabileceği zayıf halka olarak algılayacak. Onunla ininde yüzleşmek için ona zamanında ulaşamayacağımı biliyor, bu yüzden tuzaklarıyla beni oyalamayı düşünerek peşinden gelecek. Onun için hazır olmalısın. Bir kez görüş alanına girdi mi, onu gözden kaybedemezsin. Beni anlıyor musun? Eğer bu işi yapacaksan, sana söylediklerimi aynen yapmalısın.

Bu canavar beni ölümüne korkutuyor. İnan bana, sen ne dersen o olacak.

Sizi yakalamaya çalışacaktır. Yakalayamazsa ve kaçamayacağını görürse, çok tehlikeli olacak ve kesinlikle sizi yok etmeye çalışacaktır.

Sana güveniyorum Lucian, sadece onu senin ona ulaşmana yetecek kadar geciktirmek için ne yapmam gerektiğini söyle." Jaxon'un kalbi şimdi çarpıyordu ve sakinleşmek için kasten birkaç nefes aldı. kendini sabitledi. Toprak kapağını başarıyla açmıştı. kendi mezarına. Buna inanmak zorundaydı. Lucian'ın ona rehberlik etmesi için geride bıraktığı zihinsel yolu takip ederek dağda inanılmaz bir hızla ilerlemişti. Gökyüzünde aslı olmayan bir sis şeklinde süzülüyor, Lucian'la konuşurken bile bu görüntüyü zihninde tutmaya devam ediyordu. Lucian'ın ondan istediği her şeyi yapabiliirdi. Bu polis işinden farklı değildi. Bu şekilde bakmak zorundaydı. Ortağının desteğe ihtiyacı vardı.

Güvende kalabilirsin, olması gerektiği gibi." Lucian ikinci kilidi çözerken bu öneriyi nazikçe, neredeyse dalgınca yaptı. Bir anda kayada yeni oluşmaya başlayan küçük bir çatlaktan dev akrepler fışkırdı. İnce bir aralıktı ama zehirli böceklerin büyük tabakaları açıklıktan fışkırdı, birbirlerinin üzerine döküldü ve Lucian'a ulaşmak için kuyruklarını ona doğru uzattı.

Jaxon, Lucian'ın zihninden yaratıkların izlenimini yakaladığında bir alarm çığlığını bastırdı. Düşündüğünden çok daha hızlı hareket ediyorlardı. Ve onlar çok çirkin ve korkutucuydu. Lucian'ın yumuşak kahkahası onu rahatlatmış ve belirlenen yere doğru ilerlemesini sağladı. Hiç değişmedi, vampirin ona attığı hiçbir şeyden rahatsız olmuş gibi görünmedi. Hepsi daha önce yapılmış, hepsi daha önce görülmüştü. Lucian böcek sürüsüne şimşek hızındaki refleksleriyle karşılık verdi, havaya yükseldi, sanki bir ejderhaymış gibi ateş püskürterek sürüyü bir anda yok etti. dumanı tüten kül yığını.

Bu sadece beni yavaşlatmak için bir numara, diye Jaxon'a güvence gönderdi.

Jaxon dağın güney tarafında katı bir şekle büründü ve sakın kalmak için derin nefesler aldı. Bir anda üzüldü. Hava o kadar yoğun ve zehirliydi ki kendini hasta hissetti. Yine de böceklerden daha iyiydi. Eğer dev bir akrep sürüsü onu karşılamak için dağdan fırlamış olsaydı, anında saklanmak için koşmaya başlardı.

Düşündüğünden çok daha cesursun.

Umarım haklısındır. Şu anda onun ne yaptığını çok iyi biliyordu. Birleşmeyi elinde tutan oydu, o değil. Kadın ara sıra aklına dokunuyordu, ama Lucian

bağlı kalmak, zihninde bir gölge. O çözüyordu
Bir sonraki kilit, vampirin karmaşık desenini tersine
çevirerek, gözünü batan güneşe dikti.

Vampirin ona doğru uzandığını, onu korkuya, dehşete
boğmaya çalıştığını hissetti. Jaxon bağışıklık kazanmış, tıpkı
yaratığın havaya saldığı zehirli gazı engellediği gibi korku
dalgalarını da engelleyebilmişti. Jaxon Lucian'a sımsıkı
sarıldı ve kurşunların yaşayan ölümlere karşı pek bir işe
yaramayacağını bilse de umutsuzca bir ya da iki silahı
olmasını diledi. Bir silah ona yine de bir güvenlik hissi
verebilirdi ve şu anda buna ihtiyacı vardı. Güneş hızla
batıyordu.

Bir anda rüzgâr hızlandı, fırtına şiddetini artırdı, dalları ve
yaprakları her yöne savurarak şiddetlendi. Şimdi dağ
patlamış, Lucian'a sıcak lavlar püskürtüyor, karışım
gökyüzüne fırlayarak hedefini arıyordu. Erimiş, püsküren,
kızgın kayalar Lucian'ı siper almaya zorladı. Jaxon yerini
koruyarak gökyüzünü taradı,
Şeytanın kendini göstermesini sessizce bekliyordu.

Yaratık ondan sadece birkaç metre ötede, hiçbir uyarı
vermeden yerden fırladı ve uzanmış pençeleriyle ona doğru
uçtu. Üzerine toprak yağarken, Jaxon'ın tepki vermek için
sadece bir saniyesi vardı, sadece sivri kahverengi dişleri ve
kırmızı-

çerçevesi gözleri ve jilet gibi keskin pençeleri ona doğru
geliyordu. Kadın

Kendini bir tarafa fırlattı ve gözlerini iğrenç yaratıktan
aydırmamaya dikkat ederek yuvarlandı. Bu kadar hızlı
hareket etmek ve bakışlarını canavarın üzerinde sabit
tutmak kolay değildi. Groteskti, şimdiye kadar gördüğü en
iğrenç şeydi.

Vampirin nefesi neredeyse onu bayıltıyordu. Çürüme
kokuyordu.

Hortlak döndü, kolu ona doğru uzandı, kızın dehşet dolu
bakışları önünde uzadı, büyüdü, ince ve

şekilsiz, onu yakalamak için uzanıyordu. Lucian'a güvenerek kendini tamamen hareketsiz kalmaya zorladı. Bir anda içinden, içinden inanılmaz bir güç aktığını hissetti. Vampir uzun bir tırnağıyla neredeyse ona ulaşıyordu. Garip bir şekilde bükülmüş, uzun ve çirkindi, donuk sarımsı gri renkteydi. Derisinin bir santim yakınına kadar geldi. Duman siyah ve güçlü bir şekilde kıvrıldı ve tırnak, gecenin soğuk havasında tıslayarak simsiyah soldu. Kömürleşmiş siyahlık orman yangını gibi yayıldı ve gri eli ve boğumlu kolunu. Vampir çığlık attı, tiz ses kulaklarını acıtiyordu.

Jaxon olduğu yerde durdu, bir milim bile kıpırdamadan canavara baktı. Gözleri simsiyah boş deliklere dönüşmüş, burnu yok olmuş, etleri kemiklerinden sıyrılmıştı. Ona doğru tısladı, çirkin bir Nefret ve meydan okuma sesi, bir misilleme sözü. Yaratığın vücudundan alevler fışkırdı, çığlıklar atarak gökyüzüne yükselirken her yerinden alevler fışkırdı. Bulutlardan dökülen yağmurlar sadece alevleri körüklüyor gibiydi.

Vampir Jaxon'dan hızla uzaklaştı, gece gökyüzünde turuncu ve kırmızıdan oluşan ateşli bir çizgi halinde ilerledi. Jaxon ince bir ağaç gövdesine yaslandı, bacakları lastik gibiydi. Canavar kaçtı, Lucian'ın gücünden dehşete düşmüştü. Nefesinin kaçmasına izin verirken bile havadaki kötülüğün bir sonraki dalgalanmasını hissetti.

On Beşinci Bölüm

Lucian! Bunu hissediyor musun? Diğerleri, arkadaşları, ona yardım etmeye geldiler." Jaxon uyarıyı haykırdı, gözleri kaçan vampiri tespit etmek için endişeyle gökyüzünü tarıyordu.

Diğerleri ona yardım etmek için gelseydi, usta vampir kesinlikle savaşmak için geri dönerdi.

Yaşayan ölülerin dostu yoktur. Her biri kendi kazancı için dışarıdadır. Usta vampir diğerlerini beni yıpratmak için

kullanacak. Diğerleri bizim tarafımızdan kullanılabilir.

Nasıl yapacağız? Ne yapacağız?

Seni arıyorlar, aşkım. Bir kadın bulmak istiyorlar günahlarını silmek ve ruhlarını kurtarmak için. Bu imkânsızdır ama onlar bunu kabul etmezler.

Ne yapmalıyım?

Zihnini dolduran bir sıcaklık, içine akan bir güç vardı Lucian yakınındaydı; onu hissedebiliyordu.

Sadece güzel ve seksi görünün. Flört etmek için birini seçin, ancak ikisinin de size dokunmasına izin vermeyin, hafif bir çizik bile. Her ikisini de her zaman gözünüzün önünde tutun.

Ve benim büyük erkeğim gelip beni kurtaracak mı? Sinirlenmişti ve bu alaycı ses tonundan belli oluyordu.

Kahkahası zihninde yumuşak ve seksiydi, nazik parmaklar gibi tenini okşuyordu: "Büyük ihtimalle birbirleriyle dövüşecekler ve beni zahmetten kurtaracaklar. Güçlü olanı bekliyor olacağım

.

O zaman kadim olanın geri döneceğini düşünüyorsun.

Üç karşı bir mi? Oranları beğenecek ve hemen gelecektir.

İki kişiyiz. Biz iki kişiyiz. Ona her zamankinden daha çok kızmıştı.

Bir vampir asla bir kadının savaşa katılmasını beklemez, meleğim. Bu yapılmaz. Kadınlarımız şefkatle doludur, şiddet eğilimi ile değil.

Sinirlenmek istedi ama kendini gülerken buldu. O zaman onu bir sürpriz bekliyor, ha? Ama sence ben

şiddete eğilimi var mı? Sen kibirli ve imkansızken, ben inanılmaz derecede tatlı huyluydum.

Kibir ile özgüven arasındaki farkı anlamıyorsunuz, ama ben size bunu öğreteceğim.

Ders için sabırsızlanıyorum." Jaxon'ın alarm sistemi artık fazla mesai yapıyor, hava kötü niyet dalgalarıyla yoğunlaşıyordu.

Manevra yapmak için bolca açık alana sahip olmak için ağaçlardan uzaklaşırken üzerindeki gökyüzünü araştırdı. Bir vampir kadar ahlaksız bir düşmanla silahsız bir şekilde karşı karşıya olmak garipti. Bir an için onun Kendine güveni sarsıldı ama Lucian'ın anında içinde hareket ettiğini hissetti, güçlü ve kendinden emindi. Çok yakınındaydı; varlığı yakınında olamayacağı kadar güçlüydü. Bu ona kendini daha iyi hissettirdi ve Lucian'ın pek çok savaşa dair anıları vardı. Açıkta, güneşin altında beklerken Çiseleyen gökyüzünde, Lucian'ın kardeşiyle kullandığı stratejilere çok dikkat ederek, vampirlerle olan karşılaşmalarının mümkün olduğunca çoğunu inceledi. Biri sık sık pusuya yatarken diğeri düşmanını üzerine çekerdi. Lucian da temelde aynı stratejiyi uyguluyordu.

Fırtınanın tam ortasından esen ürpertici bir rüzgâr, Jaxon'ın durduğu yerden sadece birkaç metre ötedeki toprağa yakın bir yere yerleşti. Uzun boylu, zayıf bir adam parıldayarak görüldü. Son derece zarif ve kibar görünümlüydü, kıyafetleri kusursuzdu, hiç de beklediği gibi değildi. Oldukça solgundu ve gülümsediğinde dişleri ona doğru parlıyordu. Yakışıklıydı Karşılaştığı diğer türdeşlerinden çok daha farklı, çekici ve cazibeliydi. Onun her hareketini dikkatle izleyen Jaxon, yüz hatlarında gizli işaretler aradı. Ahlaksızlık.

Daha yeni melek oldu, Lucian onu bilgilendirdi. usulca. Sesini bir insan kulağıyla dinlemeyin, diye ekledi bir uyarı olarak.

Vampir belinden eğildi. "İyi akşamlar hanımefendi. Burası bir kadının yalnız kalması için uygunsuz bir yer." Sesi yumuşak ve müzikal gibiydi.

Siz onu onun istediği gibi duyuyorsunuz. Sadece sesiyle manipüle edebilir.

Lucian'ın sesi sayesinde ölümsüzün ve onun yumuşak nezaket illüzyonunun maskesini düşürebilmişti. Lucian'ın sesi saflığın ta kendisiydi, o kadar mükemmeldi ki neredeyse dünyaya ait değildi. Şimdi ise tam tersine, vampirin sesi kara tahtadaki tırnaklar gibi gıcırdıyordu.

Jaxon başını biraz cilveli bir şekilde eğdi. "Ben dağların huzurunu seviyorum. Fırtınada bile burası çok güzeldir. Nereden geliyorsunuz? Yakınlarda bir kasaba var mı?"

Vampir hafifçe kıpırdandı, bir güç kıpırtısı, gözleri parlıyordu ve kırmızı çerçevesiydi. "Seni koruyacak olan kişi nerede?"

Jaxon omuz silkti. "Sık sık uzun süreli izne ayrılır. Güçlerden biri ona meydan okudu ve Lucian da meydan okudu."

Zarif bir kaş havaya kalktı. "Lucian mı? Uzun zamandır ölü olduğu düşünülen birinin adını verdin. Bu olamaz. Lucian bir vampir. Tüm Karpatyalılar bunu bilir."

"Sadece kendisine Lucian dediğini ve bana hep onunla kal. Bana düşündüğüm gibi davranmıyor."

"Bana adının ne olduğunu söyle."

"Jaxon." Ondan uzaklaştı, vampir ileriye doğru süzülürken mesafeyi korumak için bir yana ve geriye kaydı. Zarafetle, kadınsı ve duyusal hareketlerle hareket ediyor, vampirin dikkatinin doğrudan kendi üzerinde toplanmasını sağlıyordu. Midesi düğümleniyor, bir sıkılıp bir çözülüyordu. Bir şey yaptı

Ellerini iki yanında tutmak için yoğun bir çaba harcadı. Lucian'ı zihninde hissediyordu, güçlü, kuvvetli ve kendinden tamamen emin. Kendine güvenmekten başka bir şey yapmasına imkân yoktu. Onlar tek bir varlık, tek bir zihin, tek bir kalp ve ruhtu.

"Sen de kimsin?" Jaxon'ın sesi aşırı flörtöz çıkmıştı. Lucian'ın irkildiğini hissetti ve gülümsememek için kendini zor tuttu.

Vampir tekrar eğildi, tavrı her zamanki gibi kibardı. "Ben Sör Robert Townsend."

Jaxon gözlerini açarak sahte bir hayretle ona baktı. "Sen bir şövalye misin? Gerçekten mi?"

Tepedeki ağaç dalları sallandı ve titredi. Ağaçların tepesinden ikinci bir erkek indi. Bu, efsanevi Drakula'nın tarif ettiği gibi uzun boylu, zayıf ve solgundu. Gülümsediğinde dişleri pürüzlü ve lekeli görünüyordu. Gözleri düz ve soğuktu ama ateş kırmızısı parlıyordu. Bakışları diğer vampirin üzerindeydi. "İyi akşamlar Robbie. Umarım genç bayanı yalanlarıyla eğlendirmiyorsundur, onu sahte unvanlarla etkilemeye çalışmak."

Townsend'in boğazından yavaş bir tıslama çıktı. Gözlerinin derinliklerinde kızıl alevler dans etmeye başladı. "Burayı terk et Phillipe.

Burada istenmiyorsun. Hanımefendi ve ben konuşuyoruz. Git ve kendine bir kadın bul."

Yeni gelen gülümsedi, acımasız bir meydan okuma, çok açık bir şekilde bir uyarı. "Varlığına tahammül ettim Robbie, sadece
Çünkü işe yarayabilirdin. Ama şimdi aradığım şeye sahibim ve sen değerinden çok daha fazla belasın. Sana gitmeni söylüyorum."

Townsend tekrar tısladı, boğazının derinliklerinde bir hırıltı gümbürdüyordu. Jaxon'a bir adım daha yaklaştı. Onların arasında kalmamaya dikkat ediyordu. Onlardan ikisine karşı kendini savunmak zor olacaktı; onlarla yüzleşmeyi tercih ederdi.

teker teker. Karşı karşıya olduğu canavarların farkına vardığında içi titriyordu. İnsan değillerdi. Onlar şeytandı, ikisi onu takip ediyordu ve üçüncüsü görünmeyen bir yerdeydi. Yakın. Onun yakın olduğunu hissedebiliyordu.

"Kadın buraya benimle birlikte olmak için geldi Phillipe, seninle değil. Senin saçma egona çok uzun süre katlandım."

Jaxon, Sir Robert Townsend'e dinamit gibi bir gülümseme gönderdi, kirpikleri aşağı doğru süpürüyordu. Dilinin ucu alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı ve dolgunluğuna dikkat çekti.

Phillipe hırladı ve genç vampirin üzerine atılarak havada inanılmaz bir hızla uçu, Jaxon'ın beklediğinden daha hızlıydı. Lucian'ın zihnindeki anıları görmüştü ama gerçeği dehşet vericiydi. İki vampir diş ve pençelerin çarpışmasıyla bir araya geldi. Görüntü dehşet vericiydi. Birbirleriyle dövüşürken, sürekli olarak
Birbiri ardına şekil değiştiren hayvanların gırtlaklarından korkunç hırıltılar çıkıyordu.

Jaxon kıpırdamadan durdu, kürkle kaplı ve dalgalanan iki bedenden başka bir yere bakamadı.
dikenlerden boynuzlara kadar her şey. Korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Geniş yaylar halinde kan püskürüyordu. İçgüdüsel olarak
Zehirli sıvının menziline geri sıçradı. Onu ısırdı

dudaklarını sertçe ısırđı, kendini sahnenin büyüüne kaptırmamak için acıya odaklandı.

Aldığı tek uyarı, her iki ayak bileğinin etrafındaki bir mengenenin aniden çarpması ve aniden yerin altına çekilmesiydi. Bilinçli bir düşünce olmadan Jaxon su damlacıkları halinde eriyip gitti. Daha sonra ikisi de bunu kimin, Lucian'ın mı yoksa Jaxon'ın mı yaptığını bilmiyordu, sadece buharlaşma Jaxon'ın zihninde ve onların zihninde en üst sıradaydı. Jaxon gökyüzüne fırladı, Lucian'ın hemen birleşmesi için sağladığı yoğun sis ve pus yığınının içine doğru aktı. Bulunduğu noktadan gökyüzündeki Lucian'ın kısa bir süre için cisimlenmesini izledi. Sadece toprağın altına dalmak ve kaçan usta vampire doğru şimşek gibi ilerlemek için bir saniye.

İki küçük vampir dişleri ve pençeleriyle birbirlerine saldırıyordu. Kıpırmızı kan her yöne fışkırıyordu. Tepede, kara buluttan kara buluta şimşekler çakıyor ve ardından pürüzlü cıvatalar halinde yeryüzüne çarpıyordu. Yanmış et kokusu aldı ve iki vampirin etrafında kıvılcımların patladığını gördü. Biri çığlık attı, tiz bir çığlıktı.

Duman ve kıvılcımlar temizlendiğinde Jaxon yaratığın kendini yerde sürüklediğini görebiliyordu.

Göğsünde kalbinin olduğu yerde kocaman bir delik açılmıştı. Yıldırımın yakıcı ısısı canavarın etini dağlamıştı, bu yüzden zehirli kan yoktu, ama o hala tehlikeli olduğunu hissetti.

İkinci vampir Sör Robert Townsend hareketsiz yatıyordu, göğsünden hâlâ duman yükseliyordu, aynı delik kalbini de yakmıştı. Jaxon, inleyerek ve tıslayarak yerde sürünen Phillipe'i inceledi. Ses kulaklarını acıtıyordu. Sis olduğu için, sesi kısmak aklına gelene kadar gürültüyü bastırmanın bir yolu yoktu. Bir yanı hâlâ Lucian'a kilitlenmiş, onun ilerleyişini izliyordu.

ölümsüzlerin peşinden yeryüzüne doğru savruldu. Dikkatini dağıtmamaya çalışarak Phillipe konusunda ne yapacağına odaklandı.

Townsend ile birlikte hareketsiz yatarken ölmüş olmalıydı.

Belki de yıldırım kalbine tam isabet etmemiştir. Eğer herhangi bir parçası hâlâ çalışıyorsa, kendini onarabilir. Toprağa gömülmesine izin vermeyin.

Lucian'ın kendisine duyduğu güvenin farkındaydı ve bu ona Lucian'la ihtiyaç duyduğu ortaklık hissini veriyordu. Jaxon vampire odaklanmıştı. Vampir gerçekten de mineral bakımından zengin topraktan bir avuç alıp açık yarasını sarmaya çalışıyordu. Lucian'ın anısını bir rehber olarak kullanarak, enerjisini üstündeki gökyüzüne odakladı ve içinde hareket eden gücü hissetti.

Bunu yaparken bile, bir parçası vampirin kalbinin atışını fark etti. Bir insaninkine benzemiyordu. Bu Soğuk ve ölü görünüyordu, gerçek bir ritmi yoktu, daha ziyade odanın içinde yavaş ve düzensiz bir sıvı akışı vardı. Havadaki elektrik parçacıklarını bir araya topladı, onları zihniyle hareket ettirerek ateşli turuncu ve kırmızı bir top haline getirdi.

Amacı için yeterince büyük olduğunda Phillipe'e odaklandı. Onun sessiz emriyle vücudunu gökyüzüne doğru çevirdi, korkunç yaraları yüzünden bu dürtüyle savaşamayacak kadar güçsüzdü. Top yukarıdan fırladı ve ona çarptı,

Göğsünü kolayca delip geçti ve kalbini tek darbede yaktı.

Jaxon kendini iki cesetten birkaç metre ötede yerde otururken buldu. Bitkin ve solgundu, ayakta duracak gücü kendinde bulamıyordu. Ayağa kalkmak için inanılmaz bir enerji

Bu tür fiziksel görevleri yerine getirmek için zihnini kullanıyordu. Lucian'ın anılarını incelediğinden henüz işinin bitmediğini biliyordu. Her iki ceset ve savaşa dair her türlü kanıt ve tüm kan damlacıkları tamamen yok edilmeliydi.

Birden açlığın içinde dolaştığının farkına vardı. Vücudu yaşayan, nefes alan bir varlık gibiydi. Hücreleri beslenmek için, uykusundan, savaştan, bu kadar enerji kullandıktan sonra yenilenmek için ağlıyordu.

Yapma! Emir zihninde keskindi.

Jaxon'ın zayıflığının ve açlığının Lucian'ın kendi yeteneklerini etkilediğini anlaması sadece bir anını aldı. O Hemen güç ve kuvveti, aşkı ve başarıyı düşündü, zihninde başka hiçbir şeye yer bırakmadı. Bunu yaparken kendi gücünün de geri geldiğini fark etti.

Elektrik enerjisi parçacıklarını bir kez daha bir araya toplayıp cesetlere yönlendirebildi ve geriye yalnızca rüzgârın savurduğu ince küller kaldı. Her kan damlası bulunup yok edilmiş, vampirlerin ya da Karpatların varlığına dair tüm kanıtlar ortadan kaldırılmıştı. Her şey sona erdiğinde Jaxon açık çayırda oturmuş, temizleyici yağmur yüzünü buruşturarak yağıyor ve rüzgâr Lucian'ın en kötü canavarla olan savaşında ona destek olmaktan başka tüm düşüncelerini yok ediyordu.

Lucian yeni kazılmış tünellerde vampirin izini sürerken vampirin son derece tehlikeli olduğunu biliyordu. Bu yaşlı biriydi, inanılmaz yeteneklere ve güce sahip bir kadimdi. Yüzyıllar boyunca adaletten kaçmıştı ve Öldürmesi kolay. Hiç düşünmeden, Jaxon'a Gabriel'e her zaman söylediği gibi. Önüne geç. Tekrar yüzeye doğru ilerliyor. Solundaki kaya çıkıntılarından yaklaşık dört yüz metre kadar yükselmeye çalışacak. Onu bana doğru geri çekmelisin.

Jaxon'ın yaratığın yüzeye çıkmasını engellemek için ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama Lucian yapılması gerektiğini söylediyse, öyle olsun. Uzaklara doğru hızla ilerledi,

Yerin altındaki titreşimlerden nerede olduklarına karar veriyordu. Eğer dinlerse, lekeli varlığın dokunuşuyla toprağın inlediğini duyabilirdi. Gerçekten de ayaklarının altındaki toprağın kaydığını hissetti ve vampirin yüzeye çıkmak için ona doğru koştuğunu anladı. Lucian'dan uzakta.

Jaxon gökyüzüne doğru ilerledi ve bir ateş tabakası göndererek önüne çıkan her şeyi yaktı. Çıglık ve ardından gelen kötü kokudan, ardından da sanki o şey tekrar toprağa gömülmüş gibi gelen ani sessizlikten gol attığını anladı. İşi sağlama almak için alevleri olabildiğince aşağıya yönlendirdi, ta ki yorgunluk onu yeryüzüne sallanıyor.

Bir şeyler ters gidiyordu. Lucian zihin birleşmelerinden uzaklaşmıştı. Fırtınanın sessizliğinde tek başına kalmıştı. Hareket edemeyecek kadar yorgun olan Jaxon, Lucian'a katılmak için gerekli enerjiyi toplayamadı. Uyarı vermeden, dokunaçlar Ahtapotunkilere benzeyen ama mızrak gibi keskin ve sivri olan büyük çivili kollar her yerden fıskırdı. Kırdılar her yerde yüzeye çıkıyor, uzanıyor, kıvranıyor, onu arıyordu. Jaxon ayağa fırladı, dehşet ona hareket etme gücü vermişti ki bir tanesi ayak bileğine dolandı. Dehşet içinde ona baktı. O bunu yaparken bile, uzantı soldu, küçüldü ve zararsız bir şekilde ondan uzağa düştü.

Jaxon etrafında döndü ve neredeyse uzun boylu, zayıf bir adama çarpıyordu. Bir an genç, bir an yaşlı görünüyordu. Önce yakışıklı, sonra iğrenç ve şeytani görünüyordu. Ona gülümsedi. "Bana zarar vermek için yaptığın acınası girişimlerin bittiğine inanıyorum. Bu imkânsız. Ben çok güçlüyüm. Sonunda, canım, bana karşı işlediğin günahların bedelini ödeyeceksin." Sesi alçak perdeden geliyordu. Başka kulaklara güzel gelebilirdi ama Jaxon için bu bir saldırıydı.

Ellerini aşağıda ve yanlarında tutarak yavaşça hareket etti. Mızrağa benzeyen kollardan kaçınmalı ama bakışlarını düşmanın üzerinde sabit tutmalıydı. Ve o onun düşmanıydı.

Düşman. Sesi ne kadar tatlı, yüzü ne kadar nazik görünmeye çalışsa da Jaxon onun onursuz, ruhsuz bir canavar olduğunu biliyordu. Çenesini eğdi, vücudu etraflarındaki dağlar kadar hareketsizdi. Kendi içinde sakin, dingin bir havuz buldu ve bedeni olan kabuk vampirle yüzleşirken orada öylece kaldı.

Ona gülümsedi, dişleri iğne gibi parlıyordu. "Senin için geleceğini düşünüyorsun, ama ben onun sonsuza dek toprağın altında hapsolacaksın. Dediğimi yapacaksın ve ben de seninle olan ilişkilerimde bunu dikkate alacağım." Sesi büyüleyici ve güçlüydü.

Jaxon gözlerini ona sabitlemişti, gerginlik bir anda artmıştı. vücudundan boşalıyordu. Hafifçe gülmeye başladı. "Sesinin beni imkânsıza inandırabileceğine inanıyor olamazsın, değil mi? Lucian yeryüzüne hapsolmuş değil. O her yerde, senin etrafında." Bir kolunu salladı ve kadim avcı her noktada, doğuda, batıda, kuzeyde ortaya çıktı, ve güneye. Başlarının üzerindeki bulutlardaydı ve tembel bir tembellikle kayalara yaslanmıştı. Lucian, uzun boylu ve yakışıklıydı, siyah gözleri parlıyordu.

Vampir etrafında döndü, uzun siyah pelerini bir sihirbazınki gibi dönüyordu. Jaxon aralarına biraz daha mesafe koyma fırsatını değerlendirdi. Hortlağın büyük kafası sürüngenvari bir şekilde sallanmaya başladı, uzun, yavaş bir tıslama. Ondan kaçıyor, öfkesine ihanet ediyordu. Kırmızı çerçeveli gözler, boğucu bir kötücüllük pelerini gibi onun üzerine yerleşti. "Sen Çocukça numaralarınla beni korkutmaya çalışıyorsun." Kollarını salladı ve görüntüler sanki hiç var olmamışlar gibi kayboldu. O bunu yaparken bile, ahtapot kollarının açtığı deliklerden akrepler fıskırdı. Çok sayıda akrep

Toprağın yüzeyi ona doğru hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Korkunç böcekler ona doğru koşarken çıkardıkları tıkırtıları duyabiliyordu.

Jaxon gökyüzüne doğru sıçramaya çalıştı ama baskıcı bir şey onu geri çekilmeye zorladı. İğneleri hazır ve nazır bir şekilde ona doğru gelen sürüden kaçmak mümkün görünmüyordu.

Çünkü

Kalbi bir kez göğsünde acı içinde çarptı ve sonra rahatlayarak vampire tatlı tatlı gülümsedi. "Biz Buna mı indirgenecek?" Bir el salladı ve akreplerin yoğun saldırısı dalgalandı, birbirlerine dönmeye ve iğnelerini birbirlerine batırmaya başladılar. "Eğlenceli ama oldukça aptalca."

"Bana gel." Ellerini ona doğru uzattı.

Jaxon'ın kaşları havaya kalktı. "Öylece mi? Bu kadar kolay kazanmayı mı düşünüyorsun? O kadar kolay olmasını istediğimi sanmıyorum. Beni asla tam olarak takdir edemezsin." Adamın hançer gibi tırnaklarındaki lekeleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Koyu kahverengimsi rengi görmek midesini bulandırıyordu. Kaç insan öldürülmüştü? Ne kadar

kaç avcıyı yok etmişti? Ellerinde ne kadar masum kanı vardı? "O kadar kolay kazanılmam." Lucian'ın geleceğini biliyordu. Biliyordu.

Jaxon ona ulaşmak, zihnini onunkiyle birleştirmek istedi ama çok yorgundu. Enerjisini korudu, yakında buna ihtiyacı olacağından emindi. Vampir Lucian'ı tuzağa düşürmek, oyalamak için her ne yapmış olursa olsun, onu asla tutamayacaktı.

Rüzgâr ona doğru koştu, dönen bir mini kasırga onu itti ve çekti, onu ölümsüze doğru sürüklemeye çalıştı. Yüzünün güzelliği parçalanmaya başlamıştı, yüz hatları grileşiyor ve gevşiyordu, eti gevşekçe sallanıyordu, sanki tutmaya zahmet edemiyormuş gibi

Görünüşü deęiőmiőti. Kafatasının kemikleri artık çok daha belirgindi, gözleri karanlık, acımasız çukurlara gömülmüştü. "Emrettiğimi yapacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jaxon gülmeye başladı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Vampir kıpırdandı, pelerini dalgalandı, dişleri gıcırdadı. "Bunun bir önemi yok. O da daha önce ölenler gibi ölecek. daha önce geldi."

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Ne kadar komik. O Lucian. Kadim. Tüm avcılarının en ünlüsü." Bunu yumuşak ve tatlı bir sesle söylemişti, sesi neredeyse Lucian'ın kullandığını duyduğu kadar yumuşak ve saftı.

Vampir, sol gözünün altında aniden beliren bir tik dışında kıpırdamadan durdu. "Lucian çoktan öldü, öyle söylendiğini duydum. Ama ben buna inanmıyorum. Onun bizim türümüzden biri olduğu da söylenir. Buna inanıyorum."

Jaxon narin, kadınsı bir hareketle omuz silkti. "Yine de bu Lucian ve başka hiçbir avcıya benzemiyor."

Hayat arkadaşıyla arasındaki bağlantıyı bir kez daha hissettiğinde kollarını kaldırdı, tam bir birleşme, güç içine akıyordu. Aklında hala taze olan korkunç bir mücadelenin izlerini yakaladı, yine de onu ilk ele geçirdiğinde uzantıyı solduran kişi oydu, hayatı için savaşıırken bile yanılısamalar inşa etmesine yardım etmişti.

Tekrar kollarını salladı, tüm alanı kapladı.

vampire seslenirken etrafındaki alan. "Onun varlığını hissedemiyor musun? Onu hissedemiyor musun? O her yerde, aynı anda. Etrafımızda. Lucian gibi birini yenmenin hiçbir yolu yok." Ellerini salladığında, Lucian'ın görüntüleri bir kez daha kâğıt bebekler gibi sıralanarak her yönde belirdi,

Uzun ve dik duruyordu, kayalara tembelce yaslanmıştı, bulutlara doğru uzanıyordu, kolları iki yanında sallanıyordu.

"Yeter!" diye tısladı vampir, sesi gıcırtilıydı ve için için yanan öfkesiyle çatlıyordu. "Senin çocukça numaralarına kanmayacağım. Tekrarlamak sıkıcıdır. Eğlenmiyorum."

"Seni eğlendirmeye çalışmıyordum," dedi Jaxon yumuşak bir sesle. "Seni uyarmaya çalışıyordum. Arada bir fark var."

Lucian'ın görüntüleri hareket etmeye başladı, ilk başta sadece Rüzgârla ileri geri sallanıyor, sonra gerçekten de daire çiziyor, ayakları tuhaf bir dans ritmi yakalıyordu. Vampir hemen Jaxon'a odaklandı, dudakları bir hırıltı halinde geriye çekildi. "Beni kandırmaya nasıl cüret edersin!" Bu ses Çatladı ve kırıldı, çakıl taşları ve kara tahta. Kelimeleri ona doğru tükürürken tükürük havaya püskürdü.

Vampir ona ters ters baktı, gözleri daralarak boğazına odaklandı, yüz ifadesi acımasız ve nefret doluydu. Ciğerlerine giden havayı kasten kapattı. Ya da bunu denedi. Jaxon, vampir onu uzaktan boğmaya çalışırken sadece şeytani ellerinin fırçasını hissetti, ama sonra kavrama gitti ve Jaxon vampirin gözlerinin dehşet içinde genişlediğini, ellerinin kendi boğazını korumak için havalandığını izledi.

Etraflarındaki Lucian klonları hafifçe gülmeye başladı. "Bir başkasının hayat arkadaşına elini sürmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Yasa açık ve kadimdir ve zamanın kendisi kadar eskidir. Seni şimdi hatırlıyorum. Matias. Türklere karşı savaşmıştın ama güneş doğmaya başladığında firar etmiştin. Dünyayı çok erken aradın ve o zaman seninle kendi savaş alanımızda karşılaşacağımı biliyordum."

Vampir boğazındaki görünmez elleri çıkarmak için mücadele ediyordu. Yüzü mora dönüyordu. Bir anda yok oldu ve Jaxon'ın tam arkasında belirdi, kolları

pençelerini bıçak gibi boynuna dayamış, etrafında dönmeye çalışıyordu. Pençeler sert bir şeye çarptı ve koptu. Kolları boşluğa dokundu.

Lucian konuştu. "Deneyebilirsin ama bunun nafiye olduğunu biliyorsun. Hayat arkadaşşıma senin gibi biri tarafından dokunulmasına asla izin vermem."

Klon konuşurken bile vampir arkadan vuruldu, darbe muazzam bir güçle indirildi, el kaburgalara çarptı, kasları ve siniri yırtarak savunmasız kalbe doğru ilerledi. Vampir acı ve öfkeyle kükreyerek avcıyla yüzleşmek için döndü ve Jaxon'ı rehine olarak kullanma umudunu bir kenara bıraktı. Aşılmaz bir güç alanı kadının etrafını sarmıştı ve zayıflıklarını inceleyecek zamanı yoktu. Şu anda hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Döndüğünde zehirli pençeleriyle saldırdı, nereye vurduğunu umursamadan, sadece Rakibine zehir enjekte etmeye çalışıyordu. Lucian onun arkasında değildi. Karşısında klonlar ya da klonların yanılşamaları vardı. On tanesi heykel gibi duruyordu, yüzlerinde hiçbir ifade yoktu, içlerinden birinin gerçekten canlı olup olmadığını belli edecek hiçbir hareket yoktu.

Açılan yaradan kan akıyordu ve vampir havalanmaya kalkışırda avcının onu kolayca takip edebileceğini biliyordu. Karşı koymaktan ve özgürlüğüne kavuşmak için savaşmaktan başka çaresi yoktu. Kadından bir adım uzaklaştı ve iri gözlerindeki şefkat ve sempati. Ona bakmak onu incitti, zayıflattı. Onun çoktan yenildiğine inanıyordu. O büyük ve güçlüydü ve bir can yoldaşının avcının yeteneklerine olan inancı tarafından azaltılamazdı. Kendisine bunu söylerken bile Lucian tarafından çoktan yenildiğine inandığını biliyordu. Hiç kimse böylesine güçlü bir avcıyı yok edemez ya da ondan kaçamazdı. Bu mümkün değildi.

Matias yüksek sesle küfretti, sesi fırtına rüzgârının getirdiği temiz havada kaba ve çirkindi. Duydu

O şangırtı, artık engelleyemediği, kontrol edemediği uyumsuz nota. Kendisini net bir şekilde gördü; kemiklerinden kayan etini, pürüzlü, kan lekeli dişlerini ve boş, ölü gözlerini. Gerçeği gözünün önünden silkelemek için umutsuz bir çabayla başını bir o yana bir bu yana salladı. "Kes şunu! Bunu bana sen yapıyorsun, zihnimde oyunlar oynuyorsun. Düşmanlarını böyle mi yeniyorsun? Büyük Lucian. Güçlü Lucian.

Bizimle onurlu bir şekilde yüzleşmiyorsunuz. Hile ve illüzyon kullanıyorsunuz."

Vampirin sağındaki klonlardan biri belinden hafifçe eğildi. "Beni azarlamayı mı düşünüyorsun, ihtiyar? Sende onur yok ve senin gibi biriyle yüzleşmenin de onuru yok. Bu benim için tam bir zaman kaybı."

Vampirin zehirli kanı toprağa akıyor, yayılıyor ve kurban arıyordu. Yavaşça hareket ediyordu, Acımasızca Jaxon'a doğru ilerliyor, yeri ıslatarak ayaklarını arıyordu. Vampir geniş bir daire çizerek etrafında döndü ve damlacıkların rüzgârla taşınması için kanının geniş bir yay çizerek püskürmesine izin verdi.

Bir anda başka bir klon kolunu kaldırdı ve elini salladı Rüzgârı durdurmak için gelişigüzel bir şekilde zehirli damlaların yere düşmesini sağladı. Lucian'ın kâğıt bebekleri özenle takındıkları ifadesiz maskelerini koruyorlardı. Hiçbir şey onlara dokunmuyor, onları sarsmıyor gibiydi.

Vampir hayal kırıklığı ve nefretle çığlık attı, etrafında daha hızlı ve daha hızlı dönerek rüzgârı vahşi bir kasırgaya dönüştürdü ve etrafını saran klon dizisine doğru kasırga gücüyle esti. Figürler şeffaflaştı ama asla tamamen yok olmadılar. Saldırı yukarıdan geldi; kuş gökyüzünden doğrudan vampirin üzerine, kasırganın tam merkezine düştü.

Çıgıllıklar yeni bir boyut kazanırken Jaxon kulaklarını kapadı, o kadar korkunç bir şekilde tırmalıyordu ki ağlamak istedi. Gözyaşları gözlerini yaktı ve kirpiklerine dolandı. Kaçmak, sisin içinde erimek ve kalın sis yığınının içinde saklanmak istedi.

Lucian'a inancı tamdı, onu yok edeceğini biliyordu. ama böyle bir savaşın alışılmadık sesleri ve görüntüleri dehşet vericiydi.

Bu düşünceler aklından geçerken bile, içine güven ve sıcaklık dolduğunu hissetti. Birbirlerine bu kadar bağlı olmaları, Lucian'ın canı için savaşıırken hâlâ onun ne hissettiğini tam olarak bilip onu yatıştırmaya çalışması tuhaftı. O anda onu sevdiğini biliyordu. Onu gerçekten sevdiğini. Takıntılı, deli ya da hipnotize olmuş değildi. Eğer bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, her zaman onunla kalmayı seçerdi, aralarındaki yoğun kimya yüzünden değil, ama

Kim olduğu için. Lucian. Düşünceli, nazik ve sevgi dolu. Onu gerçekten sevmiştir.

Vampir dönen kasırganın alt kenarından sıyrılıp pençeleriyle doğruca Jaxon'a doğru uçtu

Kavisli ve keskin, jilet gibi. Kalbi küt küt atmasına rağmen ona kayıtsızca baktı. Onun kalbini sökmeye, Lucian'ı yok etmek için onu kullanmaya niyetliydi, intikam için tek gerçek şansı buydu. Çelimsiz yüzü kıpkırmızı çizgilerle kesilmişti; boynunun etrafında yakut kanından bir halka vardı.

Gözlerinin olduğu yerde boş, cansız yuvalar, yok edici tarafından tahrip edilmiş kanlı çukurlar vardı.

Vampir kendini ona doğru fırlatırken bile, nefret ve Lucian boğazından çıkan nefretle, yüzündeki her çizgide kötülükle sessizce onun önünde cisimleşti, katı bir form, hareketsiz, aşılmaz, etraflarındaki dağlar kadar hareketsiz. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, vampirin dönecek ya da karşı koyacak vakti yoktu. Lucian'ın uzattığı eline saplandı.

Jaxon o sahnenin korkunç finalinden yüzünü çevirdi ama Lucian yaratığın kalbini çıkarıp cesetten biraz uzağa fırlatırken çıkan emme sesi ve feryatlar kafasında uzun süre yankılanacaktı. Lucian'da nefret ya da öfke yoktu, pişmanlık ya da suçluluk da. Küçümseme, iğrenme ya da herhangi bir duygu yoktu.

Jaxon bunu anlayabilirdi. Duygularından ayrı olarak sadece sorumluluğunu yerine getiriyordu. Jaxon'un yüzyıllardır duygulara erişemediğini ve savaşta zihninin iki yılı aşkın süredir olduğu gibi işlediğini anlaması birkaç dakikasını aldı. bin yıl.

Jaxon o kadar bitkin düşmüştü ki, oturup nehirden kaçabileceği kayalıklara doğru güçlkle ilerleyebiliyordu. zehirli kanı yeri ıslatıyordu. Vampirin yerde çırpınan ve kıvranan bedenini görmek istemiyordu, sonsuza dek nabızı atan kalbini arıyordu. Yüzünü tuttu

Lucian gökyüzünden topladığı enerjiyi doğrudan kalbe yönlendirerek organı ince bir küle dönüştürdü. Beyaz alev topunun sıcaklığını hissetti.

Toprağı zehirli kandan temizlemek için toprağı süpürürken, bedeni yok ettiği anı tam olarak biliyordu.

Rüzgâr külleri dağıttı ve kötü kokuyu onlardan uzaklaştırdı. Lucian ona doğru yürüdü ve vücutları birbirine değecek şekilde oturdu. "Tamamdır."

Jaxon onun sesini duydu, her zamanki gibi yumuşak ve nazikti ve başını kaldırıp ona baktığında yüz hatları aynıydı, güzel, erkeksi, sağlam, mükemmel. Yine de Jaxon yorgunluğunu, katı disipliniyle uzak tuttuğu açlığın onu dövdüğünü hissetti. Zihninin içindeydi. Ayrıca yüzeye çıkmakta gecikmesinin nedenini buldu. Vampir kaba ama etkili bir tuzak tasarlamıştı. Lucian vampirin açtığı tünellerden geçerken, bir sıçan sürüsü arkasından koşarak saldırmış, ısırmış ve

onu yavaşlatmak için. Onlarla savaşırken, yerden yükselen dokunaçlar üzerine ve etrafına üşüşmüş, engerek yılanının bir enjekte yapmasına yetecek kadar uzun süre onu toprağa sabitlemişti. Zehirli bir bileşik vücuduna girmiş.

Jaxon'ın nefesi kesildi ve anılarında keşfettiği acı patlamasıyla kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu ölümcül bir zehirdi, vampirin ürettiği karmaşık bir karışımdı ve sinir sistemi boyunca hızla hareket ederek Hücreleri yiyip bitirirken dayanılmaz bir acı veriyor, kendini çoğaltırken onları yutuyordu. Lucian'ın zehri yavaşlatması, analiz etmesi ve antikorları üretmesi birkaç dakikasını almıştı. onu sisteminden çıkarmak için gerekli.

"Bunu yapabildiğine inanamıyorum," dedi hayretle. "Bir insan bunu nasıl yapabilir? Zehri kendi vücudundan nasıl çıkarabilir?"

"İnsanlarımızın böyle şeyler yapması alışılmadık bir durum değil. Bazen zehir gözeneklerden dışarı itilerek yapılır. Bu daha çok bir savaş gibiydi -aslında bir savaşın ortasıındaydık- çünkü zehir birkaç farklı zehrin birleşiminden oluşuyordu. çok ölümcül bileşikler. Bir vampirin uydurması için oldukça sıra dışı. Bağlantıyı kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm ama acıyı hissettim ve buna izin veremezdim." Adamın kolu kadının ince omuzlarını sardı. "Ayrıca ben sana ulaşana kadar yer üstünde işleri hallededeceğini biliyordum."

"Ne olduğunu anlayamadığım halde beni izledin. Başına gelenler," dedi biraz kızgınlıkla. "Bana bu şekilde yardım ettin, değil mi? Birleşmediğimiz halde nasıl oluyor da ne yaptığımı biliyorsun? Her ihtimale karşı soruyorum Bu bilgi bir gün işime yarayabilir; örneğin kibrinden bıkip alevli bir ilişki yaşamaya karar verdiğimde. Ya da daha iyisi, emin olmak istediğimde

üzerimde koşturmuyorsun." İyi olduğundan emin olmak için ellerini onun vücudunda gezdiriyordu.

Eliyle çenesini kavradı, böylece onun kocaman gözlerine bakabildi, içindeki ateşten bir ipucu taşıyan gözlerine. "Rahatsız görünüyorsun, tatlım." Sesi kısıktı, alaycı okşama.

"Kesinlikle öyleyim," diye yemin etti ama gözlerini ondan kaçırmak zorundaydı yoksa kahkahayı patlatacaktı.

Ya öyle yap ya da onuöp. "Ortağın olmama 'izin veriyorsun' ama beni sanki porselen bir bebekmişim gibi pamuklara sarıyorsun. Bana ihtiyacın olması ihtimaline karşı sana neler olduğunu her zaman bilmeliyim."

"Senin doğanı anlıyorum meleğim, muhtemelen senin anladığından daha iyi anlıyorum ve seni mutlu etmek için ihtiyacın olan her şeyi sağlamaya hazırım. Ama anlamalısın ki, hayatının gerçek bir tehlikeye atılmasına asla izin vermeyeceğim. Eğer bir durumda seni yeterince koruyamayacaksam, orada olmamalısın. Hepsi bu kadar. Orada olmayacaksın."

Bunu yumuşakça, nazikçe, bir sevgili gibi söyledi. Sesi kalbinin takla atmasına ve midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

İçini çekti ve kaybolduğunu bilerek başını salladı. Adaleti, eşitliği anlamıyordu. Onun bir kadın olduğunu anlamıştı. Onun kadını. Doğası onu korumasını gerektiriyordu. Ona göre "uzlaşmak" onunla birlikte olabileceği, hatta ona yardım edebileceği anlamına geliyordu ama sadece belirli koşullar altında. Jaxon başını tekrar salladı ve sonra kolunun üzerine bıraktı. "Yorgunum Lucian. Daha önce hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Güneşin doğmasına kaç saat var ve ben biraz uyuyabilir miyim?"

"Beslenmen gerek aşkım. İkimizin de beslenmeye ihtiyacı var. Yaptığımız şeyleri yapmak muazzam bir enerji gerektiriyor. Sende yok

Bu tür savaşlar için dayanıklılık. Sen çok..." Kız kafasını kaldırıp ona ters ters bakınca sözünü yarıda kesti.

"Eğer küçük ya da önemsiz ya da bunun gibi aptalca bir şey söylersen, sahip olduğumu söylediğin o şiddet eğilimini sana gösteririm."

Uzun kirpikleri bir an için aşağıya indi ve gözlerindeki kahkahayı gizledi. Bunun açığa vurmaktan çok daha ihtiyatlı olduğunu düşündü. "Sanırım buradan çıkmalı ve av."

Elleriyle yüzünü kapattı ve inledi. "O kelimeyi kullanmak zorunda mıydın? Muhtemelen beni delirtmek için bilerek yaptın. Ben av avlamam. İnsanlar av hayvanı değildir."

Tertemiz beyaz dişleri ona doğru parlıyordu. "Seni heyecanlandırmak hoşuma gidiyor tatlım. Yüzünde öyle bir ifade var ki

İçime bir şey girdi." Kasları ve gücü dalgalanarak ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Haydi, bu gece gidecek uzun bir yolumuz var. Ve bunun gibiler için çok fazla acıma hissetme." Elini üç vampirin öldürüldüğü yeri kapsayacak şekilde salladı. "Bu, istasyon evindeki cinayetleri düzenleyen kişiydi. ve ortağın Barry'nin peşinden gitti. Bu varlıkların ruhları yok. Tamamen kötüler. Acını hissedebiliyorum aşkım ve senin için üzülüyorum. Sen bu kadar üzgünken buna dayanamıyorum."

Elini onun elinin içine soktu. "Ben iyiyim Lucian. Gerçekten iyiyim. Dünyada o kadar çok ahlaksızlık var ki, o kadar çok hasta insan var ki."

Elini ağzının sıcaklığına götürdü. "Burada olmaz. Bulduğumuz yerde değil."

On Altıncı Bölüm

Lucian yeraltı mağarasına geri döndü ve sessizce. Jaxon'ın beslenmeye çok ihtiyacı olduğunu bildiği için iyi beslenmişti. İlk görevi, ilk ihtiyacı hayat arkadaşının ihtiyaçlarını karşılamaktı. Onlardan kilometrelerce uzakta birkaç kampçı bulmuş ve Jaxon'ın ihtiyaçlarını karşılayabilmek için uzun uzun içmişti.

Bir havuza bakan düz bir kayanın üzerinde duruyordu. Mağara sıcaktı ve ince vücudunu gevşekçe saran, oraya buraya yapışan, hareket ettiğinde düzgün bacaklarına ilgi çekici bakışlar veren uzun, ipek bir etek giymişti. Göğüslerinin altında düğümlenmiş ince bir bluz giymiş ve göbeğini çıplak bırakmıştı. Göğüslerinin arasındaki vadiden küçük ter damlaları davetkâr bir şekilde süzülüyordu.

Lucian vücudunun sert, ateşli ve muhtaç bir şekilde karşılık vermesine izin verdi.

Mağarada süzülerek ilerledi, kayaya doğru ilerlerken gömleği yere düştü ve kızın arkasına yaklaştı. Ona dokunmadan eğilip boynuna yakın bir yerden fısıldadı: "Açlığının beni dövdüğünü hissedebiliyorum." Sesi yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. Elleri omuzlarına indi, hareket etti hafifçe kollarından aşağı indi, sırtının beline doğru uzanan çizgisini izledi. Çıplak saten teni. Sırtının küçük kısmını, ipek eteğinin altındaki kalçalarının çizgisini okşadı, Ellerini kalçalarını izlemek için dolaştırdı ve kızın ince kumaşın altında hiçbir şey giymediğini gördü.

Nefesi boğazında düğümlendi, erimiş lav kanı boyunca ilerledi, ısı ve ateşi yayarak sert bir şekilde alçakta birikti, zonklayan bir ağrı. Ona doğru eğildi, başını arkaya yatırdı, boğazının savunmasız çizgisini ortaya çıkardı, bir koluyla boynunu çevrelemek için geriye uzanırken göğüslerini davetkâr bir şekilde yukarı doğru itti.

"Kanımı kokla meleğim, seni çağırıyorum. Sıcak ve sertim ve beslenmene ihtiyacım var." Onun ağzını üzerinde hissetmeye, vücudunun özünü, hayatını paylaşmasının erotik hissine ihtiyacı vardı.

Lucian göğüslerini avuçlamak, bluzunun ince kumaşının arasından ağırlığını hissetmek için vücudunun etrafında döndü. Sadece küçük bir düğüm onların avuçlarına dökülmesini engelledi. "Seni istiyorum aşkım, hemen şimdi," diye fısıldadı ensesine doğru, bir eli kalçasının kıvrımını takip etmek için aşağı kayd, bacağını şekillendirebilmek, kalçasının izini sürebilmek, minik buklelerin yuvasında çağıran nemli sıcaklığı bulmak için elini hareket ettirmek üzere gossamer eteğindeki yırtığı buldu.

Yumuşak bir şekilde inledi, adamın ihtiyacı onunkiyile birleşti, adamın erotik görüntüleri zihninde dans etti, kendi arzusunu artırdı, kanını ısıttı. Ona karşı geri bastırdı, hissetti parmaklarının baştan çıkarıcı ritmini artırarak onun gizli kadife kılıfının derinliklerine daldı. Isı ve ateş. Alevler tenini yalıyordu. Vücudu gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Adamın arzusu, kadının kafasında bir matkap gibi patlıyordu. Adamın elinin göğüslerinin altındaki düğümde olduğunun farkındaydı, kumaş aniden açılmıştı, Acıyan göğüslerini onun aç gözlerinin önüne serdi. Bir eli yumuşaklığı buldu, başparmağı meme ucunu okşayarak sert bir tepe haline getirdi.

"Beni istiyor musun Jaxon?" diye sordu usulca, sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı.

"Hem de çok," diye cevap verdi, kelimeleri boğazından güçlkle çıkararak. "Sana ihtiyacım var Lucian, sana içimde ihtiyacım var, senin

"Kanın içime akıyor, bedenim içimde." Ve öyle de yaptı. Her şeyden çok, onun bedeninin kendi bedenini ele geçirdiğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Mağaranın sıcaklığı vücudunun içindeydi, her yerindeydi, ağzında onun kanına duyduğu

ihtiyaç vardı. Kadın

Onu böyle, sert, ateşli ve aç bir şekilde istiyordu. Bu görüntülerin her zaman zihninde dans etmesini istiyordu.

Adam vücuduna doğru eğilirken başını daha da geriye eğdi, koluyla başını yaklaştırarak boğazını, kalın ve kaslı boynunu bulabildi. Hatasız bir şekilde, düzensiz bir şekilde atan nabzını buldu.

yoğun bir arzu. Sırtına yasladığı adamın teninin sıcaklığını, göğsündeki kasları ve kalbinin kendisinininkiyle senkronize bir şekilde çarpışını hissedebiliyordu. Göğsünü daha da dikleştirdi

tamamen avucunun içine aldı, kalçaları parmaklarının ritmini buldu. Ağzı onun nabzının üzerinde gezindi, sıcak baştan çıkarıcı bir nefes aldı ve dönen dilinin altında zıpladığını hissetti. Giysilerinin arasından onu kalın ve sert hissetmek için ona doğru bastırdı. Dişleri ısırды, kazıdı, alay etti. Adam inleyip boğazını ona sunduğunda gülümsedi, avucu göğsünün yumuşaklığına daha sert sürtünüyor, parmakları okşuyordu

derinden. Vücudu baştan çıkarıcı bir şekilde parmaklarının etrafında kenetlendi, onu daha derine götürdü, daha fazlası için elini itti. Ona karşı huzursuz, ahlaksız bir davetle hareket etti.

Onun muazzam ihtiyacına, halklarının kadim yöntemiyle cevap verdi, dişlerini derine batırdı, böylece beyaz-sıcak Adamın bedeninde ve kadının bedeninde dans eden şimşekler, ateşli darbelerle onları kırbaçlıyordu. Adam tekrar inledi, erotik ve boğuk ses boğazından yırtılırcasına çıkarken, kadının kalçaları elinin üzerinde hareket ediyor, vücudu zevkle titriyordu. Kadının ağzını hissetmek onu çıldırtıyordu. Pantolonu hassas tenine karşı çok hantaldı, vücudu ihtiyaçla şiştikçe daha da sıkılaşıyordu. Duygusal bir şekilde besleniyor, vücudu onunkine karşı dalgalanıyor, kalçaları ona baskı yapıyor, sürtünme bir baştan çıkarıcı, bir ayartıcı oluyordu.

Sonra adamın kollarında döndü, iğne deliklerini dilinin bir hareketiyle kapattı, elleri adamın pantolonunun

düğmelerindeydi,

Parmak eklemleri sıcak tenini okşuyordu. Yumruğu saçlarını buldu ve sıkıca kavrarken gözlerini kapadı ve başını geriye attı, özgürlüğün tadını çıkararak serbest kaldı, sıcak, zonklayan, kalın ve sert. Tırnakları onu hafifçe tırmaladı, parmakları tam da aklının beklediği şekilde onun üzerinde hareket etti. Elleri belinde, düz, sert karnında geziniyor, başparmakları pantolonuna takılıyor ve onu kalçalarından aşağı itiyordu. Ellerin verdiği his onu tahrik ediyordu. Çılgınca. Etraflarındaki hava, birleşik kokuları ve açlıklarının yoğunluğuyla ağırlaşmıştı.

Lucian'ın zihni onunkine sıkı sıkıya bağlıyken, onun ne istediğini, vücudunun ne talep ettiğini, onu neyin uçuruma sürüklediğini biliyordu. Lucian'ın vücudu, dili onunkini yakaladığında titredi. Göbeğinden aşağı yuvarlanan ter damlalarını izleyerek daha da şiştiğini gördü. Demirin üzerinde kadife gibiydi, sıcak ve muhtaç.

Jaxon'ın ağzı sıkı, nemli ve mükemmeldi, adam çaresizce tekrar tekrar iterken yumrukları kadının saçlarında sıkılıydı. Ona baktığında gördüğü manzara çok erotikti; bluzu açıktı ve göğüsleri öne doğru itilmişti, meme uçları sert ve dikti, incecik eteği neredeyse şeffaftı, yırtmacı bacağını ve kalçasını ortaya çıkarıyordu. Elleri onun üzerinde hareket ediyor, hiç durmuyor, ağırlığını kavırıyor, kalçalarının sertliğine dalıyor, uyluklarının sütununda aşağı yukarı ilerliyordu. Egzotik ve güzel görünüyordu ve ikisine de öyle bir zevk veriyordu ki alevler içinde kalabileceklerini düşündü.

Onu kendine çekmeli, vücudunun sert gücüne karşı koymalı, saten teninin her santimini hissedebilmek için onu sıkıca tutmalıydı. Keşfeden avuçlarının altında narındı, kırılıgandı, mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş bir kadındı ve her süpürme çizgisine, her kıvrıma sahipti. Hafıza. Kendini ona eski dilde mırıldanırken buldu, aşk ve bağlılık sözcükleri, daha önce

Varlığının sonsuzluğu boyunca başka bir varlıkla hiç konuşmamıştı.

Onun için kelimeler. Sadece onun anlam verdiği kelimeler. Onu seviyordu, her santimini, ona tapıyordu, zihnini, bedenini ve ruhunu. Onu yatırırken elleri nazikti, zengin toprakta yumuşak bir yatak bulmuş, çarşaf olarak onun ipek eteğini kullanmıştı. Orada yatarken öyle güvenle bakıyordu ki

Ona sevgiyle bakarken nefesi kesildi. Zaman ve mekân yok olmuştu. Onun dünyasında sadece Jaxon vardı. Ona duyduğu ihtiyaç, ona duyduğu açlık kara gözlerinde, yüzündeydi. Zihnindeydi. Onu nereye götürürse götürsün, gönüllü bir ortak olarak peşinden gitmeye niyetliydi.

Lucian başını onun göğsüne doğru eğerek kremi teninin tadını çıkardı. Bu geceyi sevişmek için istiyordu. Belki bir sonraki yükselişi de. Acele etmeden, kesintiye uğrama korkusu olmadan onu tekrar tekrar elde etme lüksüne sahip olmak istiyordu.

Ona göstermek, onu kızdırmak, onu memnun etmek için zaman istiyordu. Birlikte yaşayacakları hayatın tüm güzelliğini bilmesini istiyordu.

Onunla tekrar tekrar sevişmek. Elleri bacaklarında, kalçalarında gezindi. "Benim için ne ifade ettiğin hakkında bir fikrin var mı?" Siyah bakışları onun yüzünde gezindi, vücudunu inceledi, gözleri sıcaktı ve arzu ile yanıyordu.

Sonra gülümsedi, adamın gözlerinin onu böylesine açıklıkla, böylesine yoğun bir ihtiyaçla yutmasına bayılıyordu. Vücudu sert ve gergindi, acil bir taleple dolup taşıyordu. Elleri kalçalarını okşadı, kalçalarını şekillendirdi. Onu kolayca ters çevirdi, sırtının temiz çizgisini, ince belini ve sıkı kalçalarını keşfetti.

Lucian onun üzerine eğildi, küçük bedenini kendi bedeniyle örttü. Dişleri omzunu ısıyor, elleri kaburgalarında, göğüslerinin yumuşaklığında, kalçalarının kıvrımlarında

geziniyordu,
yuvarlak poposunun pürüzsüz çizgisi. Kalçalarını yakaladı,
onu kaldırdı, böylece onu zonklayan vücuduna doğru
çekebildi.

Şaft. Sadece saten tenini hissetmek, vücudunun şekli, erimiş lavın içinden yayılmasına neden oldu, alevler teninin üzerinde dans etti.

"Seni istiyorum meleğim, hemen şimdi," diye mırıldandı usulca, siyah kadife sesi elleri gibi kızın üzerinde geziniyordu
Onun vücuduna tapıyordum.

Ona doğru itti, daha da yaklaştı, eli bir kez daha onu çağırان nemli, ıslak bir sıcaklık buldu.
hazırdı. Adam onun sıcak ve kaygan, krem si girişine bastırdı. Kadın sıkıydı, adam daha derine iterken kanalı onu kavırıyor, vücudunu kendi vücuduyla istila ediyor, adam kendini tekrar tekrar gömerken elleri kalçalarını sabit tutuyordu, uzun, sert itişler katıksız bir coşku yaratıyordu.

Gözlerinin arkasında renkler dans ediyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Kalçaları agresif bir şekilde öne doğru itildi. Dişleri, Karpat erkeğinin kadim hâkimiyetiyle kadının omzunu tuttu. İçinden, üzerinden ateş fışkırıyordu, o kadar büyük bir zevkti ki bu, neredeyse kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Sonra kadın hareket etti, vücudu o kadar narin, yumuşak ve kadınsı, onunkinin tam tersi. Aldığı zevki onunla paylaştı; kendisini yutmakla tehdit eden, giderek büyüyen bir ateş fırtınası.

Jaxon küçük bir boyun eğme sesi çıkararak, içinde büyüyen vahşiliğe boyun eğerek onu geri itti. İkisi de kontrolden çıkıyordu, kadının vücudu gittikçe daha sıkı sarılıyor, adamın kalçaları çılgınca öne doğru itiliyor, onları birbirine daha da yakınlaştırıyordu. Onun zihnindeki her arzuyu yakaladı, bedenini içgüdüsel olarak ona uyum sağlayacak şekilde ayarladı, tıpkı onun kendisi için yaptığı gibi. Vücudu sıkılaşıyor, kenetleniyor, sonra da ateşli bir serbest bırakmayla dalgalanıyor gibiydi. Adamın boğuk çığlığı omzunun pürüzsüz teninde boğuklaştı. Bir renk ve ışık patlaması gibiydi, yeryüzü altlarında hareket ediyordu.

Lucian onu sımsıkı kendine çekmiş, iri gövdesini onunkine sıkıca bastırırken, şehvetli zevk dalgaları üzerlerinden, içlerinden geçiyordu. İkisi de boncuk boncuk ter içindeydi. Lucian birkaç yudum aldı, kadının omurgasının çizgisini takip ederek sırtının küçük kısmına kadar ilerledi.

"Çok güzelsin, Jaxon." Ciğerleri fazla mesai yaparak sözcükleri söylemekten çok soludu. Alnını onun omuzlarının arasına yasladı, vücudu hâlâ onunkinin derinliklerine gömülüydü.

Sonsuza dek orada, onun zihninde, kalbinde, bedeninde kalmak istiyordu. Eli, hatasız bir şekilde göğüslerinin kabarıklığını bulmak için hareket etti. "Seninle ilgili her şey o kadar mükemmel ki

-Bana karşı hissettiklerin, hareketlerin, tadın. O sonsuz yüzyıllar boyunca sensiz nasıl yaşayabildiğimi anlamıyorum. Bunu nasıl yaptım?"

Jaxon elleri ve dizleri üzerinde ona doğru bastırdı. Birkaç hafta önce olsa bu pozisyondan utanırdı ama şimdi güzel, şehvetli ve erotikti. Kadın mükemmel bir uyum içinde atan kalplerinin sesini dinledi. Adam her yerdeydi, onu çevreliyor, erkekliğiyle, muazzam gücüyle onu boğuyordu. Adamın vücudunu onunkinin üzerinde, onunkinin içinde hissetmek açıkçası çok seksiydi. "Bunu seviyorum Lucian. Gerçekten seviyorum. Seninle geçirdiğim her anı."

İsteksizce geri çekildi, arkasına yaslandı ve onu kendi üzerine getirmek için kendisiyle birlikte yuvarladı. Siyah gözleri yanıyordu

Yoğunluk. O kadar güzeldi ki. Kollarını ona doladı, aralarındaki yakınlığı korumak istiyordu. "Daha önce senden başka kimse benimle dalga geçmemişti."

"Sende o bakış var." Gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı. Onun gözlerini seviyordu. Şefkatle onun gözlerini

ağız. "Biraz korkutucu. Çoğu insanın senden korktuğunu tahmin ediyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Ben insanların gözünü korkutmam," dedi.

Jaxon kahkahayı patlattı. "Her yerde insanların gözünü korkutuyorsun ve bunu bilerek yapıyorsun."

Lucian onu tek bir hareketle kaldırdı ve akıcı bir rahatlıkla ayağa kalktı. Onu törensiz bir şekilde pırıl pırıl bir havuz.

Jaxon kekeleyerek ayağa kalktı, kara gözleri ona gülüyordu. "Bir süre burada mı kalacağız?" Başını salladı, onun için için yanan bakışlar, parıldayan suyun altındaki bedenini okşuyordu.

Jaxon ona gülümsedi, bir sirenin davetiydi bu. "Vücudunun bu kadar güzel tepki vermesi hoşuma gidiyor Lucian."

"Ben de öyle," diye cevap verdi, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı gibiydi. "Sanırım birkaç gün daha bu mağarada kalacağız. A balayı."

"Biz evli değiliz," diye belirtti.

"Elbette öyleyiz. Karpat ayini bağlayıcıdır, aşkım, insan töreninden daha fazla. Bizim toplumumuzda boşanma diye bir kelime yoktur. Bu bir seçenek değil." Ses tonu ılımlı gibi görünse de, aç bakışlarındaki için için yanan tutku hiç de ılımlı değildi.

Bir beyaz omzunu silkti. "O zaman sen evlisin, ben değil. Sen tüm bunları başlattığında ben insandım."

"O zaman bana sonsuza dek bağlı olduğunu anlamayı sağlayacak bir şey yapmam gerekecek." Beyaz dişleri

Yırtıcı bir hayvanınki gibi parıldayan bir tehditle ona baktı.

Jaxon havaya doğru dalışa geçmeden, suyu temiz bir şekilde yarmadan ve onun peşinden gelmeden önce sadece küçük bir çığlık atacak kadar zamanı vardı. Gülerek ondan yüzerek uzaklaşmaya çalıştı, ancak belindeki güçlü eller tarafından yakalandı ve vücuduna doğru çekildi.

Işıltılı mağarada üç gece geçirdiler, cennette üç gece, birbirlerine kendilerini kaptırdılar: alçak sesle, samimi fısıltılarla konuştular, bütün gece seviştiler, gökyüzünde baykuş olarak uçtular, Lucian'ın Jaxon'la ormanda özgürce koşmanın keyfini paylaşabilmesi için kurtlara dönüştüler. Her anı birlikte geçirdiler, el ele tutuştular, güldüler, sadece aşık oldular.

Nihai varış noktaları olan Lucian'ın satın aldığı eski kulübe, yüksek kirişli tavanları ve ikinci katta açık bir sahanlığı olan devasa kütüklerden yapılmıştı. Burası Rustik ama oldukça güzel. Birisi bu evi sevgi dolu elleriyle inşa etmiş ve zengin bir sporcu tarafından av köşkü olarak kullanılmadan çok önce orada yaşamıştı. Lucian sadece birikmiş olabilecek toz ve kiri temizlemek için elini salladı. Hiçbir geyik boynuzu ya da Doldurulmuş vahşi yaşam mekânı süslüyordu. Bu kadar çok hayvanın spor için katledilmesi fikri onu hasta ediyordu.

Mobilyalar ilginçti, iyi durumdaydı ve bir pansiyona yakışır şekilde sağlamdı. Jaxon neyin yanlış gittiğini merak ederek odalarda dolaştı. Midesi düğüm düğüm olmuştu ve içindeki ölüm hissini bir türlü atamıyordu. Ruhundan şiddeti söküp attı. Mağaraya, arınma havuzlarına geri dönmüş olmayı diledi; orada şiddetin kokusu onlara ulaşamıyor gibiydi.

Kulübe bir göle bakacak şekilde inşa edilmişti, etrafı ağaçlarla çevriliydi, her yerde otlar ve eğrelti otları vardı. Medeniyetten uzak, en yakın komşuları birkaç mil ötede olan inanılmaz güzel bir yerdi. Jaxon kendini bir balayı kulübesindeymiş gibi hissetmek istiyordu ama kristalleriyle mağara

ve havuzlar onun çok daha hoşuna gidiyordu. Kulübe onu tedirgin ediyordu, belki de bazı şeylerin yankısını hissediyordu.

uzun zaman önce öldü. Spor için kesilen hayvanlar mıydı? Artık bir av köşkü için fazla mı hassastı? Daha önceki günlerde burada korkunç bir şey mi olmuştu? Kulübenin önceki sahibinin bir suç işlemiş olması mümkün müydü? güzel ama uzak bir evdi ve ev hala şiddetle titreşiyordu?

Büyük yapının içinde yürüdü, kulübeden hiç hoşlanmasa da mimarisine hayran kaldı. Jaxon kendini kolayca üşüyebileceği gerçeğine rağmen titrerken buldu. vücut ısını düzenliyordu. Isınmak için avuçlarını kollarında aşağı yukarı gezdirirken titremesinin gerçekten üşümekle ilgisi olmadığını biliyordu. "Burada kendini tuhaf hissediyor musun?" diye sordu usulca, evi seviyorsa Lucian'ın duygularını incitmek istemiyordu.

Lucian dikkatle onu izliyordu, zihninde bir gölge gibi. Onun giderek artan huzursuzluğunu hissedebiliyordu ama yine de kulübede kötülüğün gerçek bir yankısı yoktu. Zarif ve sessiz bir şekilde süzülerek onun yanına gitti ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Ne oldu tatlım? Burada korkuyorsun." Konu belaya geldiğinde kızın tuhaf bir radar sistemi olduğunu biliyordu ama yine de hiçbir şey hissetmedi. Tedbirli olmak için etraflarını taradı. En yakın insan bir mil kadar ötedeydi, yalnız bir yürüyüşçüydü. Gözlerini göle dikmiş su samurlarını izliyordu, zihni vahşi yaşamla meşguldü. O

alçak sesle mırıldanıyor, ses zihninde yumuşak bir şekilde titreşiyordu. Bir grup insan birkaç mil ötede bir kulübedeydi. Onlar gülüyorlardı, birlikte bir çeşit oyun oynuyorlardı. Orada

üç yerde daha kampçılar vardı, hepsi de kulübeye bir günlük yürüyüş mesafesindeydi, ancak kimseye tehdit oluşturmuyor gibi görünüyorlardı. Yakınlarındaki insanların hiçbirinde şiddet düşüncesi sezmemişti ve bölgede kesinlikle vampir ya da hortlak yoktu. Bunu hemen anlayabilirdi.

"Ne olduğunu bilmiyorum Lucian, sadece burası beni ürpertiyor. Burası perili gibi geliyor." Kaşları havaya kalktı. "Hayaletler mi?"

Dirseği göğsüne çarptı, koyu kahverengi gözleri onu kınıyor. "Çok komik, Lucian. Ve sakın bana en iyi arkadaşının bir hayalet olduğunu söyleme. Bilmek istemiyorum."

"Hiç hayaletle karşılaşmadım," diye en sevimli sırıtışıyla onu rahatlattı. "Burayı seviyorum. Çok uzak, bize mahremiyet sağlıyor, manzara çok güzel ve doğanın ateş ve buzdan doğan dağlarından birinin tam ortasındayız. Daha ne isteyebiliriz ki?"

Jaxon onun bedenini tekrar kendi korumasına çekmesine izin verdi. O sıcaklık ve güçtü. Onu hissedebiliyordu. İçini yıkıyor, onu sarıyordu ama huzursuzluk devam ediyordu. Kulübeyi sevmiyordu ve nedenini bilmiyordu. "Zaten gizli bir uyku odanız var mı?" Bunu sorarken bile onun yaptığını yapmaya çalışıyordu, gizli bir şey aramak için kulübenin kendisini tarıyor, onu tedirgin eden bir şey olabilirdi. Lucian burayı son ziyaret ettiğinden beri kimse oraya gitmemişti. Bir kampçı ya da yürüyüşçü bile keşfetmemişti. Lucian'ın bunu hemen fark edeceğini biliyordu ve başka birine dair hiçbir yankı hissetmiyordu. Bu fikirden hoşlanmadığı için Birisi sırf spor olsun diye vahşi hayvanları kasten öldürmüştü, neden bu kadar huzursuz olduğunun cevabı bu olmalıydı, Jaxon kararını verdi.

"Bu dağın yüzeyinin altında birçok oda var. Bunları uyumak için rahatlıkla kullanabiliriz. Zihnindeki düzeni inceleyin ve nerede olduklarını öğrenin, böylece birkaç kaçış yolu olmadan asla yakalanmazsınız."

Bir bilgi seli aldı ve ne kadar kesin olduğuna hayret etti. Lucian yürüyen bir haritaydı, detaylı ve Mükemmeldi ve bilgiyi ona her zaman ikizine aktardığı gibi aktarıyordu. Kadın usulca güldü. "Bunu hâlâ yapıyor musun?"

"Ne? Bilgimi Gabriel'le paylaşmak mı?" Lucian biraz mahcup bir ifadeyle sırttı. "Bu tek bir şeydi, ben bile vampir kılığına girdiğimde, kendimi yapmaktan alıkoyamıyordum. O zaman bile, yeni bir şey öğrendiğimde, değerli bir şey, zihnim otomatik olarak onunkine dokunuyordu. Ama o aynı şey."

"Ve hala da öyle." Bunu bir açıklama olarak yaptı. Gabriel ile iletişim kurmak için kullandığı zihnindeki yolu incelemişti. Orada çok zengin bir sevgi vardı. Lucian ikizine ne kadar bağlı olduğunu fark etmemişti. Bu onun için doğaldı, tıpkı Gabriel için olduğu gibi. Lucian ve Gabriel o kadar yakındı ki, Jaxon onun da Gabriel kadar yakın olabileceğinden emindi.

Gabriel'e kolayca ulaşabilirdi, onunla hiç kan alışverişi yapmamış olmasına rağmen.

"Sen bir şehir kızı mısın, Jaxon?" Lucian nazikçe alay etti. "Bu ağaçlar ve geniş açık alanlar sana fazla mı geliyor?" Hâlâ onun tedirginliğinin farkındaydı ve onu rahatlatmak için mizah kullanmaya çalışıyordu.

Birlikte, bir tarafı uçuruma doğru çıkıntı yapan büyük, etrafı çevrili verandaya doğru yürüdüler. Manzara gerçekten nefes kesiciydi. Jaxon iki elini korkuluklara dayadı ve eğilip altlarındaki düşüşe baktı. Kar örtmüştü

üstlerindeki sırtları ve aşağıdaki kanyonu süslüyordu. Ağaçlar gecenin keskin havasında buz tutmuş ve süslenmiş görünüyordu. Çok güzeldi. Hava soğuk ve berraktı, taze ve temiz kokuyordu.

Lucian'ın çok daha iri gövdesi onunkini parmaklıklara sıkıştırdı. "Yani? Bu kadar mı? O yüksek binaları ve trafik sesini özledin mi?" Lucian onu etrafında döndürerek bir kolunu etraflarını saracak şekilde uzattı. "Sana tüm bunları veriyorum ve sen şehri mi tercih ediyorsun?"

Jaxon güldü ve elini gölgeli çenesine doğru uzattı; tam o sırada vücudu sarsıldı. Kıpırmızı bir spreya yağdı üzerine Lucian öne doğru yığıldı, içi boşaltılmış kocaman bir bez bebek gibiydi. O kadar iriydi ki onu da beraberinde güverteye götürdü, onu örtüyordu. Ancak o zaman sesi yakaladı ve bir merminin vızıldasını tanıdı.

Kalbi boğazında, onun cansız bedeninin altından çıkmak için manevra yaptı. Drake'in onları bulduğunu hemen anlamıştı. Bir uçağa binmiş ve onlardan önce oraya varmış olmalıydı. Beyninin bu bilgiyi nasıl hesapladığına dair hiçbir fikri yoktu; sadece tekrar tekrar çılgınlık attığını duyabiliyordu ama hiçbir ses çıkmıyordu. Dizlerinin üzerinde Lucian'ı muayene etti. Nabız yoktu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Hareket etmeden ya da nefes almadan yatıyordu, kalbi ve ciğerleri tamamen hareketsizdi. Zihnindeki kaosu yatıştırmak için çok daha fazlası olması gerektiğini fark etmesi bir anını aldı.

daha fazla kan vardı. Lucian kalbini durdurmuştu. Kan kaybını en aza indirin! Zaman yavaşladı. Bu adam onun hayatıydı, soluduğu havaydı. Ölmemişti. Lucian onun öldürüleceğini söylemişti ve ölmediğine inanmak zorundaydı. Yapılması gereken her şeyi yapması için ona güveniyordu.

Ne yapmam gerekiyor? Ne yapmam gerekiyor?" diye haykırdı ona, ağlamak, çığlık atmak, bir şeyler fırlatmak istiyordu. Yapmak zorundaydı. onu kurtar.

Ne kadar kötü? Ses, zihninde, daha önce hiç kullanmadığı garip bir zihinsel yolda, birdenbire ortaya çıktı. Bu Ses tonu Lucian'ın sık sık kullandığı kadar sakindi. Lucian'inkine çok benzeyen bu ses onu saran korkunç paniği yatıştırmak için bir dayanak görevi gördü.

Jaxon uzaktaki sesin Gabriel'e ait olduğunu fark etti. Lucian'ın vurulduğu anı tıpkı onun gibi anlamıştı; o da aynı korkunç boşluğu hissetmişti. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir şey.

Nefes al, Jaxon. Kardeşim ölmedi. Şimdi sana ihtiyacı var. Onu çabucak iyileştirmelisin. Kana ihtiyacı olacak.

Bana ne yapacağımı söyle. Fazla zamanım yok. Drake buraya gelecektir. Ne kadar sürer bilmiyorum. Şimdi söyle.

Kendinizi hafif ve enerjik hale getirmelisiniz. Başka hiçbir şeye konsantre olmayın; vücudunuz düşmeli. Lucian'ın bedenine gir ve hasarı bul. İçten dışa doğru onar. Tıp eğitimi almış olmalısın. Francesca, benim hayat arkadaşım, bir şifacıdır. Bana gördüklerini anlat, o da sana talimat versin. Bunun senin yeteneklerinin çok ötesinde olduğunu biliyorum ama başka seçeneğin yok.

Bunu yapabilirim, Gabriel. Lucian ölmeyecek! Ciddiydi. Hayatında doğru yaptığı bir şey varsa, o da bu olacaktı. O ne pahasına olursa olsun onu kurtaracaktı.

İzin ver aramızdaki zihin birleşmesini sağlayayım. Kardeşimi iyileştirmek için tüm gücüne ihtiyacın olacak. Ben seninle olacağım. Yalnız değilsin.

Konuşmak için zaman yoktu. Acele etmesi gerekiyordu. Drake'in onu takip edeceği bilgisini göz ardı etti, şu anda bile aralarındaki mesafeyi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde. Jaxon, Gabriel'in ona verdiği talimatları izledi, zihnindeki görüntüleri aldı. Gözlerini kapattı ve kaosu ve paniği, sessizliği ve Lucian'ı güvertede solgun ve cansız yatarken görmenin dehşetiyle çılgın atıyordu. Saçındaki ve giysilerindeki kanı görmezden geldi. Dünyası sakin, dingin bir havuza dönüştü ve burada hava gibi hafifledi. Parlak. Beyaz. Saf enerji. Bedensiz haliyle yavaşça hareket etti, Lucian'la birleşti, girişi bulana kadar onun bedeninde ilerledi kafatasının tabanında yara. Kurşun omuriliği koparmış, temiz bir yol açarak içeri girip çıkmış ve önüne çıkan her şeyi parçalamıştı. Jaxon'ın kalbi küt küt atıyor, hasarın boyutları karşısında nefesi kesiliyordu. Böylesine korkunç bir yaranın nasıl onarılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Francesca sana rehberlik edecek. Görüntüyü aklınızda tutun. Ne kadar zor olursa olsun ona güvenin.

Tanımlayamadığı bir sürü damar, atardamar ve et parçası vardı. Vücudunun her zerresinin titrediğini bildiği halde zihnini sakin kalmaya zorlamak zorundaydı. dehşete kapılmıştı. Böyle bir şey olamazdı. Lucian onun hayatıydı. Bırakın bir aileyi, bir arkadaşına bile sahip olmaktan korktuğu yalnız varoluşundan sonra, Lucian onun dünyasını yeniden güzel bir şeye dönüştürmüştü. Ona hayallerini geri vermiş, sanki gezegendeki en harika kadınmış gibi davranmıştı.

O büyük bir adamdı, şeytanlarla savaşan bir adamdı. Ödül düşünmeden başkalarını korudu. O ölmeyecekti.

Ölmeyeceksin." Emri Lucian'ın şimdiye kadar verdiği tüm emirler kadar güçlü ve otoriterdi.

Kendini toparlayarak adamın iç organlarını bir araya getirme işine başladı. Bu bir yapboz gibiydi, parçalar küçük parçalardı. Hata yapıyor olabileceğini düşünemezdi; zihninde fısıldayan ve ona ne yapması gerektiğini söyleyen o sese inanmak zorundaydı. Lucian'ın kardeşinin onu kendisi gibi sevdiğine ve onu kurtarmak için her şeyi yapacağına inanmak zorundaydı. Titizlikle, telaşsızca çalıştı. Drake'in onu takip ettiği bilgisi zihninin gerisinde, ait olduğu yerde duruyordu. Sadece yaptığı şeye konsantre olabiliyordu.

Yaşayacaksın Lucian. İçinden tekrar tekrar fısıldadı. kafasında bir ayın gibi. Nerede olursa olsun, onunla birlikte orada olacaktı. Onsuz olma fikri tahammül edilemezdi.

Doktor değildi, hemşire de değildi. Ona yardımcı olacak çok az bilgisi vardı. Aldığı paramedik eğitimi yaraları da kapsıyordu ama böylesini hiç görmemişti. Bilinmeyen Francesca'ya, onun tam olarak ne yapacağını, böylesi bir yıkımı nasıl onaracağını bilme yeteneğine hayranlık duyuyordu. Karpatyalılar yaralar üzerinde içten dışa doğru çalışır, hizalar, birleştirir, dağlar, enfeksiyonun yerleşmemesini sağlamak için incelerdi.

Jaxon, bedensiz haliyle, bu olaydan tamamen habersizdi. "Yaşayacaksın," diye fısıldadı zihnine şiddetle. "Sana izin vermeyeceğim. Öl benimle, seni kibirli pislik. Sana onun bela olduğunu söylemiştim, ama, hayır, bir kadını dinleyemezsin, değil mi, kodaman?

Gabriel'in sesini takip ederek sabit bir tempoda çalışırken bile zihninde sözcükler ezberliyordu. Garip bir yöntemdi: Gabriel'e gördüklerini aktarırken, Francesca zihnini paylaşıyor ve hayat arkadaşı aracılığıyla Jaxon'a tam olarak ne yapması gerektiğini iletiyor.

Francesca her detayın halledildiğinden emin olunca, Jaxon'a kendisini Lucian'ın kollarından çekmesini söyledi.

ve ona kan sağlamak. Jaxon kendini güvertede otururken ve can yoldaşının cesedi yanında yatarken buldu. Bitkin düşmüştü, vücudu yorgunluktan sallanıyordu. Yavaşça Lucian'ın üzerine eğildi. Uyan, aşkım. Şimdi uyanmalısın.

Cansız yatıyordu, o kadar beyazdı ki bu onu dehşete düşürdü. Jaxon Gabriel'e uzandı. Hareket etmiyor, Gabriel. Yanlış bir şey yaptım. Belki bir şeyi yanlış tarif ettim ve Francesca bana yanlış tavsiyede bulundu.

Sakin ol, Jaxon. Şimdiye kadar harika iş çıkardın. Panik yapma. Ona Drake'in seni takip ettiğini hatırlat. Tüm zihninle ona ulaş. Duyacak ve uyanacaktır. Gabriel çok sakindi.

Jaxon derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı: "Lucian, büyük bir tehlike içindeyim. Korkumu hisset. Uyan. Onun göğsünü izledi. Hiçbir şey olmayınca kollarından tutup hafifçe sarstı. "Uyan, seni kibirli erkek. Burada tehlikedeyim. Senin işin kıını kaldırıp beni kurtarmak. Francesca daha iyi olduğunu söylüyor. Uyan!

Kirpikleri titrerken ona doğru eğildi. Bir kolu onu yakalamak, kendine doğru çekmek için havaya kalktı ve beni vurdu.

"Anladığına sevindim, Sherlock. Şu anda yolda. Her an burada olabilir. Kana ihtiyacın var, Lucian."

Bölgeyi taramadan önce yaralarının hızlı bir değerlendirmesini yapıyordu. Haklısın Jaxon. Çok yakın. Onun

Elini saçlarını okşamak için kaldırdı, sonra ensesine götürdü. Ağzı boğazında gezindi ve nabzının biraz fazla hızlı olsa da düzenli bir şekilde attığını gördü. Dili telaşsızca bir kez okşadı ve onu dişlerinin batışının şokuna hazırladı.

içine. Haykırdı, kollarını adamın başına dolayarak onu kendine doğru çekti. Sonra gözlerini kapadı ve rahatladı. Bu Lucian'dı. Yaralı, hatta ağır yaralı olabilirdi ama kanını kaynatabilir ve her koşulda kendini tamamen güvende hissetmesini sağlayabilirdi.

Zaten halsiz olan kadın kendini uykulu, solgun, rüya gibi bir duruma girerken buldu. Kolları ondan ayrılıp yanlarına düştü. Kendini tutamayarak ona doğru yığıldı, Öyle olduğunu umursamadan. Onun adını mırıldandığını duydu, boğazındaki küçük iğne deliklerini kapatırken sesindeki sevgiyi duydu. Onu daha rahat bir pozisyona getirirken elleri nazikti. "Bana kibirli bir pislik dedin, Jaxon. Bu hiç hoş değildi. Hasta başı davranışlarının çok gelişmesi gerekiyor.

Seni tekmelemediğim için şanslısın. Beni ölümüne korkuttun. Ve unutma Bay Kibir, seni neredeyse öldüren bir insandı.

"Sana söylemiştim" diyecek türden bir kadın olduğunu biliyordum. "Sesindeki yorgunluğa rağmen bir kahkaha tonu vardı.

Eğer gücü olsaydı, ona vurabilirdi ama çaba gösteremeyecek kadar yorgundu. Güvertede yığılmış, kıpırdamadan yatıyordu.

Şiddete eğilimin olduğunu biliyordum, diye alay etti.

Jaxon o anda bunu hissetti, midesi sert bir düğüm halinde sıkıştı.

Evet, aşkım, biliyorum. Merak etme. Bu canavar sana ya da sevdiğin birine bir daha asla zarar vermeyecek." Sesi, o güzel, siyah kadife sesi, her zamanki gibi sakindi. Ona, gerek görmediği için, inanılmaz derecede zayıf ve güçsüz olduğunu söylemedi.

Gabriel Francesca'yla birlikte ona uzaktan yardım ediyor, güçlerini birleştirerek ona destek oluyorlardı.

Bu sefer dikkatli olmalısın." Kadının sözleri, sesi yüksek sesle söylemese bile, zihninde bulanıklaşıyordu.

Uyu aşkım ve benim için endişelen.

Hayır! İtirazı sert oldu. Beni uyumaya zorlama. Yardımına ihtiyacın olursa diye haberdar olmalıyım.

Lucian onun bir kâğıt torbadan çıkmak için savaşamayacak kadar zayıf olduğunu söylemedi. Jaxon'ın büyük bir titizlikle yaptığı onarımları bozmak istemediği için dikkatle doğrudu. O

Tam gücüne kavuşabilmesi için gençleştirici toprakta birkaç gün uyuması gerekiyordu.

Drake artık sadece birkaç metre uzaktaydı. Lucian onun çalıların arasından kulübeye doğru ilerlediğini duyabiliyordu. Jaxon'ın yanında oturarak bekledi, bir eli çok sevdiği ipeksi sarı saç tellerine dolanmıştı.

O zaman Jaxon'ın hayatını bu kadar erken yaşta kontrol altına alan canavar buydu. Tyler Drake. Lucian, gizlemeye çalışsa da onun gerginliğini hissedebiliyordu.

Lucian ona sıcak bir güvence dalgası gönderdikten sonra dikkatini yaklaşan canavara çevirdi. Mükemmel bir silah olan sesini gecenin içine gönderdi. "Bana silahsız geleceksin, Drake."

Bu kadar kolay büyüleyebilen bu sese itaatsizlik etmenin hiçbir yolu yoktu. Drake zorlamayla açık alana çıktı, iki eli de boştu ve açıktaydı. Gözleri huzursuzdu, hızla, tekrar tekrar kırpıştırıyordu. Hastaydı, zihni çarpıktı, düşünce süreçleri doğal değildi. Lucian o zaman fark etti ki Drake'in bir kampçı ya da yürüyüşçü olduğunu düşünmüştü çünkü adam

aslında kimseyi öldürmeyi düşünmüyordu. O değildi planlıyordu. Kendisini iyi bir adam, çocuğunu seven bir adam olarak görüyordu.

"Jaxon'ın hayatında çok fazla üzüntüye neden oldunuz, Bay Drake," dedi Lucian sessizce, sesi nazikti. "Artık bu topraklarda onunla birlikte yürümemenizi istemekten başka bir şey yapamam. Benden çok daha büyük birinin sizi yargılayabileceği bir yere gitmelisiniz."

Jaxon'ın zayıf bedeni gözle görülür bir şekilde titriyordu. Hayat arkadaşının yanında oturamayacak kadar güçsüzdü. Başı Lucian'ın kucağında ve elleri saçlarında güvertede yatıyordu. O

Lucian'ın zihnine dokundu, onu sakin ve huzurlu buldu. Drake gibi birine karşı bile ne öfke, ne sempati, ne de pişmanlık hissetti. Her zaman yaptığı gibi sorumluluğunu duygusuzca yerine getirdi. Kadın onun zihnine girdi ve Huzur onun üzerinden, içinden akıp gidiyordu. Drake'ten nefret etmiyordu ve onun için üzülüyordu; sadece Lucian'ın onu yok etmesi gerektiğini biliyordu.

Lucian Drake'e baktı, komutu söylemek istemiyordu. Jaxon'ın duyması için yüksek sesle. Drake hava almak için çırpınmaya başlarken ellerini boğazına götürdü. Lucian adamın göğsüne odaklandı. Adamın içinde kalbi duruyordu, kanı yoğunlaştıkça odacıklar tıkanıyordu. Damarlar çöktü, atardamarlar parçalandı ve Tyler Drake titreyerek aniden yere yığıldı, karla kaplı zemine oturdu, sonra da devrilerek hareketsiz kaldı.

Jaxon sadece şaşkınlıkla bakabildi, vücudunun yarısını şaşkınlıkla kaldırdı. Bu muydu yani? Yıllarca işkence içinde yaşadktan sonra, bu kadar kolay özgür olamazdı. Bu kadar sessizce. Lucian'a baktı. Bitti mi? Gerçekten öldü mü?

Lucian kollarını koruyucu bir şekilde ona doladı. "O öldü," dedi yüksek sesle, onun bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Jaxon gözlerini kapadı ve güverteye doğru geri kaydı, Hayatında ilk kez bayılıyordu. Lucian doğaüstü hızıyla hareket etti, kolları başını kucaklamadan önce tahtaya vurabilirdi. Bayıldığı için kendinden pek memnun olmayacaktı.

Bitkin düşen Lucian için çoğunu Gabriel'in yapmasına izin verirken, o da gökyüzünden enerji parçacıkları toplayıp Tyler Drake'in vücudunda alev alev yanıyordu. Geriye küllerden başka bir şey kalmadığında, hayat arkadaşının yanına uzandı ve onu yastıkladı.

başını omzuna koydu. Ancak o zaman kadının kanla kaplı olduğunu fark etti. İsteyeceği son şey Jaxon'ın o halde uyanmasıydı. Jaxon'ı öldürmek zorunda kalacaktı.

Drake söz konusu olduğunda biraz kibirli davranmış olabileceğini kabul etti. Daha azının yanına kâr kalmasına asla izin vermezdi.

Gabriel, sanki ikizinin meşhur ahırın arkasına götürülmesi gerekiyormuş gibi davranıyordu.

Gabriel, Lucian'ın düşüncesini kolayca kavrayarak oldukça kaba bir alay homurtusu çıkardı. "Bunun olacağını sanmıyorum.

yakın bir zamanda. Francesca hemen toprağın altına girmeni ve hayat arkadaşını da yanına almanı söylüyor. Seni iyileştirmek için gücünün çok fazlasını verdi.

Lucian Jaxon'ı kollarının arasına alırken başını salladı. Son sözü Gabriel söylemek zorundaydı. O böyleydi.

Çünkü ben her zaman haklıyım.

On Yedinci Bölüm

Jaxon şöminenin hemen önündeki küçük kanepeye kıvrıldı. Üzerinde sadece ince bir bornoz vardı, yaklaşan olaya karşı küçük bir isyandı bu ve alevlerin sıcaklığı iyi hissettiriyordu. Ayrıca ateşin ışığının titreyerek yanması da hoşuna gidiyordu.

duvarda dans ediyor, ahşap süslemenin altın rengini ortaya çıkarıyordu. Gergindi, normallik için çabalıyordu ve çok fazla düşünmesini engelleyecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Gazeteyi silkeleyerek taramaya başladı, bir polis gibi okuyor, açık davalarından herhangi birinde işe yarayabilecek herhangi bir ayrıntıyı arıyordu. Çoğu zaman gazetedeki tuhaf bir haber, davadaki bilgi parçalarını bir araya getirmeye yardımcı olabiliyordu. Polis işi.

İkinci sayfada bir makale bulduğunda, zorlukla gözlerine inanamadı. Üç büyük insansevere atfedilen üç isim tanıdı. Hal Barton. Harry Timms. Denny Sheldon. Evlerini "ziyaret eden" bu üç adam Son zamanlarda. "Lucian, bu akşam gazeteyi okudun

mu?" Lucian ona baktı, siyah kaşları sorgularcasına kalkmıştı.

"Şimdi ne olacak? "Gülümsemesini gizledi, tam olarak ne yaptığını, neyden kaçınmaya çalıştığını biliyordu.

"Merak ediyorum. Görünüşe göre evimize giren ve sizden kusursuz güvenlik sistemlerine yatırım yapmanızı isteyen üç arkadaşınız kendi çaplarında oldukça zengin olmuşlar."

"Onlar adına sevindim. Artık benim parama ihtiyaçları olmayacak." "Hiçbir zaman olmadı. Ben aptal değilim, biliyorsun. Sen yaptın.

onlara bir şey yaptın, değil mi? Ne yaptınız?"

Lucian'ın siyah gözleri gülüyordu ama sesi masumdu. "Ne yapmış olabilirim ki? Sen de oradaydın. Makalede ne yazıyor?"

"Üçü de bir çift 'iş adamı' için çalışıyordu. " Kadının iri kahverengi gözleri adamın içine bakıyordu. "Ha! Muhtemelen uyuşturucu lordları. Haklıyım, değil mi?"

O tamamen çok zekiydi. Hayatlarının geri kalanında ondan bir adım önde olmak çaba gerektirecekti. Lucian omuz silkti, ağzının kenarlarında gizli bir gülümseme belirdi.

Jaxon onu fazlasıyla seksi buluyordu. Muhtemelen yaptığı her şey yanına kâr kalacaktı. "Her neyse, bu iki 'işadamı' görünüşe göre bir deniz kazası geçirmiş ve şirketlerini bu üç adama bırakmışlar, şu anda işleri yasal olarak yürütüyorlar ve hayır kurumlarına büyük karlar bağışlıyorlar. Muhabirin anlattığına göre, bu kişiler kapsamlı bir şekilde soruşturulmuş ve polis tamamen yasal olduklarına ikna olmuş."

"Onlar için iyi. Ve bu sizi bir şekilde endişelendiriyor mu? Bunu bana açıklamalısınız."

Kadın ona ters ters baktı. "Çok masumsun, değil mi Lucian? Ne var biliyor musun? Ne yaptığını bilmek istemiyorum. Muhtemelen yasadışıdır."

"İyice araştırıldıklarını söylemişsiniz."

"Çok uygun. Bir şey yapsaydın kimsenin haberi olmazdı, değil mi?"

"Angel." Lucian'ın sesi yumuşak ve nazikti, herhangi bir yaramazlık yapmaktan tamamen uzaktı. "Tamamen kıtanın öbür ucunda yaşıyorlar. Sınırlamalarım var."

"Varsa bile henüz fark etmedim," diye cevap verdi ve kâğıdı tekrar silkeleyerek yüzünü örtecek şekilde yukarı kaldırdı.

Lucian usulca güldü. "Sanırım düğün öncesi heyecanını yaşıyorsun."

Kağıt uyarıcı bir şekilde hışırdadı. "Gergin değilim."

"Evet, gerginsin. Ben senin zihnindeyim, tatlım. Sen

çok

gergin. İlginç bir fenomen olduğunu söylemeliyim.

Bana zaten geri dönülmez bir şekilde bağlısın. En kötü koşullar altında birlikte olduk ve bana mühürlendiğini biliyorsun, o halde neden küçük bir tören konusunda bu kadar endişelisin?"

"Gergin değilim." Bu apaçık bir yalandı. "Lucian, bu törende neden ısrar ettiğini anlamıyorum. Zaten evli olduğumuzu söyledin. Bu benim için yeterli. Ayrıca evrak izleri konusunda endişelenmiyor muydun? Karpatyalıların böyle konularda dikkatli olması gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Bu işten sıyrılmaya çalışıyorsun," diye suçladı onu. "Ama bu işe yaramayacak. Aklına girdim ve böyle bir düğünün senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm."

Jaxon gazeteyi dikkatle katladı ve bir kenara koydu.

"Lucian, bana bak." Jaxon yüzünü ona döndüğünde, Lucian bakışlarını onunkilere kilitledi. "Bu benim için çok önemli, Lucian. Artık önemli olanın düğün değil, düğünün ne anlama geldiği olduğunu biliyorum. Birbirimize ait olduğumuzu biliyorum ve senin törenin, son derece cinsiyetçi olsa da, bir insan töreni kadar bağlayıcı."

"Daha çok," dedi yumuşak

bir sesle. Kadın gülümsedi.

"Belki de."

"Ama yine de insani tören oldukça güzel ve kardeşim bunca yolu karısıyla birlikte benim yanımda durmak için geldi. Onun aptalca sırtışlarına ve kibirli tavırlarına katlandım. yeterince uzun. Beni parmağında oynattığına inanıyor. Sırf bunun bedelini ödemek için bunu yapacaksın Jaxon."

"Belki gidip dağlarda saklanabiliriz, Lucian."
Jaxon ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi, kollarını beline doladı ve ona imalı bir şekilde bastırdı. "Yalnız kalabileceğimiz bir yer."

Hemen döndü ve onu kollarının arasına aldı. "Düğünümüzü kaçırmam ve konuklarımızı hayal kırıklığına uğratmam için beni açıkça baştan çıkarmaya çalışıyorsun. Yazıklar olsun sana, meleğim. Ve ben senin cazibene karşı çok hassasım." Sesinde her zaman nefesini kesen o boğuk arzu notası vardı.

"Birçok cazibe," diye düzeltti, öpülmek için ağzını açtı.

Başını hemen ona doğru eğerek, ağzını yavaşça, iyice onunkinin üzerinde gezdirerek ona itaat etti. Ağzı sıcak ve nemliydi, dili onunkiyle müstehcen bir şekilde dans ediyordu. Parmakları onun uzun, kalın abanoz saçlarını sevgiyle okşadı, sonra gömleğine doğru kayarak onu omuzlarından itti ve tenine gömülmesine izin verdi.

"Tüm misafirlerimizin bizi özlemesi umurumda değil. Ben seni istiyorum, Lucian."

"Birkaç saat bekleyemez misin?" diye alay etti onunla.
"Seninle daha bu sabah seviştim."

Gözleri karardı ve bornozunun omuzlarından kaymasına izin verdi. "O zaman daha ateşli, çılgın bir seks yapalım. Benim için işe yarıyor."

Kara kaşları havaya kalktı ama odanın kapı kilidinin yerine oturması için itaatkâr bir şekilde elini salladı. Vücudu Acıyla gerildi, sertleşti ve beklentiyle zonkladı. "Ne de olsa sen benim hayat arkadaşısın ve ben de bunu yapmaktan başka bir şey yapamam. seni mutlu etmek için." Kıyafetleri hemen yere düştü.

Ona doğru bastırıldığında, Jaxon kalın Uyumluluğunun kanıtı, çıplak göğüslerine karşı baştan çıkarıcı bir şekilde itti. Onu avucunun içine aldı, parmakları kayıyor, okşuyor, nefesi ciğerlerinden çıkana kadar okşuyordu. "Bana öyle geliyor ki, bu kadar talepkâr olduğuma göre, sana yardım etmeliyim... seni havaya sokmalıyım." Nefesi onun üzerinde kasten sıcaktı. Yumuşakça, nazikçe üfledi, dili onun uzunluğu boyunca kıvrılan ısıyı okşadı.

Boğazından sert bir hırıltı çıktı. Jaxon usulca güldü. Adam onu itiyordu. "Ne istediğinden pek emin değilim," diye alay etti.

Yumruğu kızın dağınık saçlarında düğümlendi. "Kendimi yapacağım gayet açık," diye mırıldandı usulca. "Aç ağzını."

Başını geriye attı, sıcak ve nemli ağzı en hassas kısmının üzerine sıkıca kapandığında ona doğru daha derinden eğildi. Dili, eli onunkiyile alay edip dans ederken tekrar tekrar üzerinde kaymak için sıkılaştı. "Jaxon," diye inledi, düğünü, konukları, onun ağzı ve eli dışındaki her şeyi unutarak.

Onun tepkisinden zevk alan Jaxon, onu kasıtlı olarak baştan çıkardığını unutmuş, aldığı zevkin sisi kendi zihninde yankılanıyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki sağlıklı düşünemiyordu. Bu artık onun dikkatini dağıtmak için bir numara değil, bir gereklilikti.

"Benim için hazır mısın? Benim için hazır olmalısın," diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından.

Başını yavaşça kaldırdı ve ona seksi bir şekilde gülümsedi. Çok bilinçli bir şekilde elini vücudundan aşağı kaydırды ve dikkatini göğüslerine, dar göğüs kafesine, karnına verdi. Parmaklarının bacaklarının arasında kayboluşunu izlerken adamın nefesinin kesildiğini duydu. Kadın kıpırdandı, vücudunda duygusal bir dalgalanma oldu, sonra parmaklarını geri çekerek ona doğru uzattı. Parlıyordu. Sıcak.

Lucian başını eğip kızın parmaklarını ağzına götürdü, siyah gözleri kızın üzerinde alev alev yanıyordu. Başka hiçbir ön hazırlık yapmadan onu kollarının arasına aldı. Jaxon Bacaklarını onun etrafına sardı ve üzerine yerleşmeye başladı, onu doldurup gerene kadar santim santim vücuduna aldı. "Her şeyimi al tatlım, her şeyimi al," diye fısıldadı cesaretlendirmek için. Nefesi küçük küçük geliyordu, Lucian onu sıcak, kaygan ve çok sıkı olan kılıfının içine alırken muhtaç nefesler alıyor, Lucian zevkten titriyordu. Artık onları harekete geçiren onun arzusu, onun ihtiyacıydı ve Lucian hızını onun belirlemesine izin verdi.

Kadının ona binişini izledi, vücudu esnek ve güçlüydü, kolları boynuna dolanmıştı, ateş ışığının okşadığı teni parlıyordu. Ritmi hızlandırmaya başladı, kaslarını sıktı, adam da onun gibi nefessiz kalana kadar sıktı ve kavradı. Bir eli küçük poposunu yakaladı, hareket etmeye başladığında onu ona doğru bastırdı, tekrar tekrar içine soktu. Hızlı. Öfkeli. Sert, ateşli seks. Tam da kadının istediği, adamın istediği şey.

Başının arkasından tutup yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı, Dilini çılgınca onun ağzına sokuyordu. Zihni onunkinin içine girdi, heyecanını, onun ve kendisinin tadını paylaştı, bedeninin yoğun zevkini ve tutkusunu paylaşıyordu. Birlikte mükemmel bir uyum içinde hareket ettiler. Ateş fırtınası her ikisini de sıcak ve parlak bir şekilde yakarak

yükseliyor, birbirlerine sarılıyor, kalpleri paylaşılan zevkle neredeyse patlıyordu.

Jaxon başını Jaxon'ın omzuna yasladı ve onu içinde derin bir şekilde tuttu. "Seni seviyorum. Sevdığımı biliyorum. Hadi birlikte kaçalım, bir süreliğine ortadan kaybolalım Lucian, sadece ikimiz, tıpkı mağarada olduğu gibi."

Çok dikkatli bir şekilde onu yere indirdi ve vücutlarını ayırdı. Elleri kadının yüzünü çevreledi. "Benimle evlenmekten gerçekten korkuyorsun." Onu nazıkçe, şefkatle öptü.

Uzun kirpikleri anlamlı gözlerini gizlemek için aşağıya indi. "Sorun seninle evlenmek değil Lucian, sorun düğün. Döndü bu kadar büyük bir meseleye dönüştü!" diye feryat etti. "Herkes bana bakacak. Konukların yarısını bile tanımıyorum. Bütün bu önemli kişiler katılıyor. San Francisco'dan Aidan Savage. Desari, ünlü şarkıcı, düğünümde şarkı söylüyor. Bu nasıl oldu?"

Neredeyse otomatik olarak, hiç düşünmeden, Jaxon Karpatlar gibi temizlenmiş ve giydirilmişti. Hâlâ nefesini geri kazanmak ve kalp atış hızını düşürmek için mücadele ediyordu.

Lucian'ın gözleri gururla parladı. Her şeyi olduğu gibi yeni yaşam biçimini de çabucak kabullenmişti, tutkuyla. Nefes alış verişinin ritmine uydu ve Nabzını onunkine göre ayarladı ve kolayca düzenledi. Sonra onun endişelerine hafifçe cevap verdi.

"Desari'nin hayat arkadaşı Aidan'ın ikiz kardeşi Julian. Aidan ve Alexandria'dan, neredeyse ailenin bir üyesi olan Antonio ile birlikte katılmalarını istediğimde, Aidan Desari'nin şarkı söylemesini isteyip istemediğimizi sordu. Görünüşe göre o ve Julian ziyarete gelmişler. Anladığım kadarıyla çok hoş biri." O kendi kıyafetlerini de ekledi, sonra Jaxon bir

Elini saçlarında gezdirerek kısa, ipeksi kasketini bir kez daha karıştırdı. "Ve polis gücünün büyük bir kısmı da size katılıyor."

"Desari'nin çok iyi biri olduğuna eminim Lucian, ama o ünlü biri." Jaxon onun bacaklarına tekme atmamaya çalıştı. Her zamankinden çok daha zor davranıyordu. Ve muhteşem görünüyordu-

uzun boylu, zarif, güzel bir kadını hak eden biri.

"Ve polis teşkilatının çoğu değil, sadece iş arkadaşlarım ve dostlarım. Yabancıların bana bakmasını istemiyorum."

"Gelinliğinin içinde çok güzel olacaksın meleğim. Bir rüya." Bunu içtenlikle söyledi. "Benim rüyam. Seni çok güzel ve inanılmaz seksi buluyorum."

Ona ters ters baktı. "Hayatımda hiç yüksek topuklu ayakkabı giymedim. Ayağım takılır ve boynumu kırarım." Ellerini sıktı.

Sıradan bir zarafetle omuz silkti, sol elini tuttu ve tam ortasına bir öpücük kondurmak için avucunu yukarı çevirdi.

"Neden bir şey giyiyorsun ki

Rahatsız mısın? Elbiseniz uzun. Altına ne istersen giyebilirsin."

"Ve tüm kalabalığın önünde jartiyerimi çıkardığında, hepsi zarif tenis ayakkabılarımı görebilir." O elini çekti ve sinirli bir şekilde tırnaklarını kemirdi.

Kızın gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetti.

Kollarıyla küçük bedenini sardı ve onu göğsünün

korumasına aldı. "Tatlım, ayakkabılarınınla ilgili bir sorun olmayacak. Jartiyerini çıkarmamız gerekene kadar tenis ayakkabılarını giy, zamanı geldiğinde zarif topuklu ayakkabılarını giymeni sağlayacağım."

"Ya unutursan?"

Ağzının sıcaklığıyla şakağını okşamak için eğildi. "Senin için önemli olan hiçbir şeyi asla unutmam, Jaxon. Sen de unutmamalısın.

şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı." Adamın ağzı kadının boynundaki nabızı buldu, derisinin altında sıçradığını hissetti. "Bunu biliyor olmalısın."

Başını sallıyordu, yüzü adamın göğsündeki ağır kaslara gömülmüştü. "Peki düğünümüze başka kim geliyor?"

"Belediye Başkanı. Tanıdığınız birkaç kişi daha var."

"Onları sormuyordum. Arkadaşlarınızı soruyordum. Düğünümüz, sizinkileri ağırlamak için gece yarısı gerçekleşecek."

"Bizimkiler," diye ısrar etti. "Doğal olarak, Desari'nin kardeşi ve hayat arkadaşı katılıyor ve grubunun bir başka üyesi de -Barrack ve onun hayat arkadaşı Syndil, o da grupta. İsmi tanıyabileceğiniz diğer tek kişi büyüücü Savannah Dubrinsky. Kendisi en büyük şifacılarımızdan ve vampir avcılarımızdan biri olan Prens'in sağ kolu Gregori'nin hayat arkadaşıdır. Onlar da katılabilir."

"Bunu yapmayacağım. Yapmıyorum. O insanlar ünlü. Prens'in sağ kolu olmak da neyin nesi? Önemli birine benziyor. Neden gelsin ki?"

Lucian usulca güldü. "Angel, ben bizim dünyamızda oldukça önemli sayılırım. Gregori benim soyumdan geliyor ve saygısından dolayı düğünümüze katılıyor. Prens olsa gelebilirdi ama şu anda Amerika'da değil. Eğer zamanında buraya gelebilirlerse doğal olarak Gregori onu temsil edecek. Bu arada Savannah, Prens Mikhail'in kızı."

Jaxon ona doğru başını sallıyordu. "Bana daha fazla anlatma. Bunu kabul edemem. Gerçekten de o kadar paran var, değil mi?"

Bunu bir suçlama haline getirdi.

"Para halkımız için hiçbir şey ifade etmez, Jaxon. Sadece içinde bulunduğumuz zaman diliminde işlerin yolunda gitmesi için kullanılır."

Sıkılı bir yumrukla göğsüne vurdu. "Yine de tüm bu insanlar kulağa çok önemli geliyor. Neden geliyorlar ki? Onlara evde kalmalarını söylemelisin."

"Aslında Desari ve kardeşi Darius ile tanışmak istiyorum. Onlarla akrabayım. Ve tesadüfe bakın ki Gregori benim bin yıl kadar küçük kardeşim. O daha acemiymken ona pek çok tavsiyede bulunmuştum. nasıl geliştiğini görmeyi çok isterim."

"Akrabaların mı?" dedi suçlayıcı bir şekilde. "Hepsi senin akraban mı? Senin ailen mi? Gerçekten Lucian, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Elbette yapabilirsin meleğim. Yanında olacağım. Birlikte. Aklında, kalbinde. Ve teknik olarak zaten evliyiz, bu yüzden hepsi de seninle akraba. Bu iş bittiğinde onların aileniz olduğunu hissedeceksiniz. Bizim bir aile olduğumuzu bileceksin. Buna bayılacaksın meleğim. Bu senin hayalindeki düğün."

Gergin bir gülümsemeyi başardı. "Bazen rüya gerçeklerden daha iyidir, değil mi? Kulağa korkunç geliyor."

"Vampirleri ve hortlakları yok etmemde bana yardım eden ve suçluları kovalayan bir manyak gibi etrafta koşturan kadın mı söylüyor bunu?" Parmakları kadının sarı saçlarına dolandı. "Sakin ol, meleğim. Francesca giyinmene yardım etmek için koridora geliyor."

"Şimdi öp beni Lucian, yoksa kaçabilirim."

İşini eksiksiz yaptığından kesinlikle emin oldu.

Düğün bir peri masalından fırlamış gibiydi. Barry Radcliff, Jaxon'ı koridorda yürüttü ve Jaxon'ın görebileceği tek bir yüz bile yoktu.

sunağa doğru yavaşça yürürken onu tedirgin ediyordu. Gözleri Lucian'ınkilere kilitlenmişti. Uzun boylu ve yakışıklı ve inanılmaz derecede kibar. Yanındaki ikizi de tam bir Adonis gibi görünüyordu. Yine de, o bilirdi ki Aralarındaki farkı her yerde, her zaman anlayabilirdi. Lucian onun nefesini kesti. Barry'nin koluna yaklaşırken bunun doğru olduğunu biliyordu. Lucian'ı seviyordu ve sonsuza kadar da sevecekti. Onlar aynı bütünün iki yarısıydı. Ve şimdi, tüm bu yalnız yıllardan sonra, ona bir aile de veriyordu.

Gözleri onun için için yanan siyah bakışlarının esiri olmuştu, Jaxon tereddüt etmeden küçük elini onun büyük elinin içine koydu, yeminlerini etmeye tamamen hazırды.

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm](#)

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

Bu Başlık Hakkında

Bu e-Kitap, OverDrive, Inc. tarafından üretilen ReaderWorks™ Publisher Preview kullanılarak oluşturulmuştur.

ReaderWorks hakkında daha fazla bilgi için bizi Web'de "www.readerworks.com" adresinde ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.